

צורת עתיד

(חלמתי שהתחולל שינוי בהנהגה - שהוא ממילא גם שינוי בהנהגת העולם. מישהו שם למעלה נרדם על ההגה, ואיש לא מעיר או מוציא הגה - המערכת על אוטומט. מילא אם האדמו"ר זצ"ל היה מת, אבל להיעלם? כיצד נוהגים כעת? ולמטה בפיתולים התלונות לא פוסקות: מדוע דווקא אנו נתקענו בין סופה של תקופה לתחילת עידן, בין הפטיש לסדן - ובין המחשב לאדם. נפלנו באמצע בין הגלות לגאולה. מישהו צריך להיות ילד סנדוויץ', אך - זה המשיח זה?! ואני נזכר בצחוק הכה מוכר, הקרוע והמרופט, של האדמו"ר לשעבר: נו, אתם יודעים מה קורה בדור המדבר)

ההבטחה

אל הנער הזה התפללתי

חלמתי שהוא ילד בלתי רגיל, עם ריכוז יוצא דופן, וכולם מסתכלים ומתפעלים: הלוואי על הילד שלי לשבת ככה, ועוד בגיל כזה. אפילו השכנות באות לראות. כל הספרים שקראתי וקניתי לו סופסוף נותנים אותות בתלמיד חכם הקטן, ולבן התינוק שלי מתחילה, כבר בגילו הרך, מעין אובססיה לספרים. ואני מתחיל לראשונה לחשוב שהאדמו"ר המשיגנע זצ"ל אולי צדק בנוגע לסוד שקיים בנוגע לילד. ודם צפרדע, החברותא החדשה שציוותו לי צמוד, אומר: אתה לא מביין? הילד גאון. ואני לא יכול להכחיש את המבטים הגאים של אשתי. פעם ראשונה שהיא מסתכלת עלי ככה. ואני מחייך אליה בחזרה. התינוק נולד זקן. נולד איש - ספר. מתמיד עצום מבטן ומלידה. לא מתפתה לשטויות של שאר הילדים, זה הקטן גדול יהיה. ושנינו מביטים מהמטבח בצאצא ורוויים נחת, מי היה מאמין שדווקא משני כאלה יצא אחד כזה - ואולי זה הסוד. הוא מת על מילים ואותיות, אפילו יותר מבובות וחיות, והוא מעביר עמוד ועוד עמוד, הוא עוד לא מדבר מילה אבל הוא כבר קורא המון, אפילו יותר ממני. עשרה, עשרים, אולי עשרות ספרים ליום. האם הוא כבר מביין, ומה הוא כבר מביין? ואולי הוא מביין משהו שאני לא מביין?

האר"י שאהב תות

חלמתי שברור למנתחים ולמיילדים, שמה שתוקע את לידת התורה החדשה הוא לא הסיפורים למבוגרים, לזה יש פתרונות. אבל אף אחד לא יודע איך עושים תורה לילדים. סודות: לילדים בלבד.

וגדולי הצדיקים לא מצליחים לכתוב - סיפור ילדים. איך לעשות תורת סוד חלבית לתינוקות, בניגוד לתורה הברשית שעשויה מפרה? ואם אין מה לקרוא למשיח בילדות, המשיח לא גדל, או שלא גדל משיח. והדוקטורים צועקים על האדמו"רים שכבר יש חשש לנזק מוחי, משיח מפגר, משיח חמור, והם מחליטים להוציא את הגאולה בוואקום, וללדת אותו פג, ושיגדל ברחם מלאכותי - אינקובטור. ונולד משיח תינוק, איזה מוישלה שיוורד מהמגלשה עם תורה מקרטון, שזה מה שהמשיח הזה בינתיים הצליח להוריד, וניזון מאיזה תחליף תורה לתינוקות. ואני מצייר חמור עם כיפה ופאות - וקורא לבן שלי בלילות:

פעם אחת היה חמור רבי, שקראו לו חמורבי. חמור לבן וקטן, קצת מסריח, שרצה להביא את המשיח. הלך חמורבי לישיבה הקדושה, קרא לו המשגיח לפגישה. נער חמורבי: משגיח משגיח, האם ראית את פני המשיח? אמר המשגיח: לא רוצים כאן חמור, אין פה משיח. לך מפה לפח, חמור מסריח. הלך חמורבי לפח הצפרדע, פה החתול ירמיהו, אולי הוא יודע? חתול ירמיהו שחור וצדיק, אוהב ליילל, אוהב להתפלל, ושותה רק חלב ישראל. האם ראית את פני הגואל? צחק החתול לחמור השואל, ושלח אותו ישר לעזאזל. הלך חמורבי לעזאזל, שם ראש השעיר מתגלגל. שאל חמורבי: איפה הגוף? אמר השעיר: חמור חצוף. הרכינ חמורינו ראש ונער: ראית אם עבר פה בן ישי היום? גלגל הראש עיניו ואמר: פה במדבר? תלך לגיהנום! הלך בגיהנום חמורבי הקטן - פגש שם את השטן. אמר חמורבי הנעלב: אף אחד לא רוצה עליי לרכב. אמר השטן: חמור לבן, חמוד קטן! אני ארכב עליך, בוא לכאן. בוא נצא בחושך לטיול, אני אוהב גם את ריח החיתול. לילה טוב חמוד, עיניים עצומות, ברוך הבא לארץ החלומות.

ביקור חולים

חלמתי שהבן שלי הינוקא הפלאי חולה. ואשתי בפאניקה שזו אשמתי, כל הספרים שלא מתאימים לילדים, היא ידעה. מי קורא לפעוט ספר יצירה? והמלאך רפאל בא לחטוף את הבן שלי לשמיים ואני נותן לו בזוהר הקדוש בום על הראש והוא צורח, ואני תופס לו בכנפיים והן נשברות, והוא מנסה לקפוץ מהחלון, ואני תופס אותו מאחורה ונשארת לי נוצה מהזנב. ואשתי מוחאת כפיים ואני מסתכל למטה ורואה אמבולנס לוקח אותו לבית הקברות כולם בטוחים שהוא נפל מהשמיים. ובלילה אני הולך לבית הקברות, מחפש אותו קברו אותו מחוץ לגדר, מי מתאבד מגן עדן. ופתאום אני רואה את

מלאך המוות חופר בציפורניים מנסה להוציא אותו משם בכוח, כי הטיפשים טמנו אותו באדמה, לא מבינים שהסוד הוא ברוח, והלכו הביתה. ואני צועק לו קישטה! ופתאום אני רואה שהזנב אצלי ביד. ומלאך המוות מסתובב סביבי ושואל: מה זה מה שיש לך ביד? ואני ממציא שקר מהשרוול: זה כלום נוצה מהזנב של אשתי. והמלאך אומר באמת לאשתך יש זנב אני רוצה לראות, ביקור בית. וכל הדרך הביתה הוא קופץ סביבי: אוהו חמודה דווקא זנב יפה יש לה. זכית, רבינו, זכית, זו סטייה שכל הרשעים שלנו יכולים רק לחלום עליה. זה מה שמושך, שזה מותר, זה כל הכיף. בת ישראל חסודה וכשרה - עם זנב.

חסמים תחתונים

חלמתי שמרביצים למשפחה שלי בגללי ואני לא עושה כלום. מכות רצח. ואני הולך לראות את הגופות ולא מצליח לזהות מי זה מי, העין של אשתי על הפה של בני, וגיסתי יש לה זנב שיוצא מן המצח, רגע, למי במשפחה היה זנב? חשבתי שרק לי היה! כל השנים האלה, לא היה לי אפילו בבית למי לספר, וזה הכי כואב שגם הוא או היא, ואני אפילו לא יודע מי זה. הנשים? לא יכול להיות. הגברים? לא יכול להיות. אישתי? לא יכול להיות. למה, למה לא סיפרת לי? והזנב מכשכש בראש: למה אתה לא סיפרת לי?!

סוד העיבור

חלמתי שיש סוד גדול נורא במשפחה וכולם מסתירים ממני. ואני מנסה לחשוב על כל הקומבינציות האפשריות, ושומדבר לא מתאים לי. ובסוף אני נכנע ומבקש מאשתי רמז. והיא נועלת אותי בתוך חדר, שאני לא אצא ממנו, כי היא מבינה שאני מתחיל להביץ. אבל אני מציץ מהחריץ ורואה את כל המבוגרים האחרים משחקים, תופסת מחבואים, אלו המשחקים שמכינים את נשמת הילדים לשני הצדדים של תורת הנסתר, הדרש הפעיל והרמז הסביל, הסוד שבורח והסוד שנעלם. והחיה השחורה הקטנה שרודפים וצדים אותה מתקרבת ואני מפחד שתכנס אליי להתחבא, כי אני ילד. והחיות השחורות הגדולות של הטרף כבר משיגות אותה והיא מתחילה לבכות והחיה עם הזנב מרחמת אומרת לא נורא, בואי תתחבאי בתוכי מהאחרות. ואני יוצא מהמחבוא: היא בתוך הבטן שלה! ואני

רואה שהיא, אני רואה שאשתי, אשתי החביאה אותה בתוך הבטן שלה. ואני כולי מלא דם ושפיר ושליה, וכל החיות מריחות, ואשתי מחבקת אותי אל תתקרבו, אל תנשכו, אל תנבחו, זה סוד הייבום לעתיד, בעלי זה הבן שלי! ואני כל כך שמח ומודה לה שהיא נתנה לי הזדמנות להתחיל מחדש, תינוק. הפעם אני לא אעשה את הטעויות, זה יהיה התיקון. הפעם אני לא אתחתן איתה, שוב. אבל היא לא נעלבת, רק מחבקת ומנשקת אותי בדמעות, אחרי כל כך הרבה שנים, יכול בכלל להיות שהיא לא יודעת מה יש לי בראש? והיא אומרת לי: תינוק חושב שלי, אתה זוכר מה חשבת כשהיית תינוק? מה תכננת לעתיד, איזה מין משיח יש לתינוקות? ואני בא לצרוח, אבל היא סותמת לי את הפה עם השד שלה. והשד אומר לי: תינוק!

ואמא שלי אומרת: מתוק, אתה חושב שזה הסוד הגדול הנורא? אולי זה נורא אבל זה לא סוד. אתה צריך לגדול. ובתקופה הזאת באמת כבר נשים שולטות בגברים לגמרי, ויש זקן אלקטרוני שגדל ארוך כמו זנב, שהאישה קושרת ואם אתה בורח היא מושכת אותך בחזרה הביתה. ויש לי חבר מהישיבה שאשתו משכה אותו מהחלון. והיא אומרת לי: אתה חושב שזה הסוד הנורא, זה אולי סוד אבל זה לא נורא. ואני נולד בעידן שבו הילדים נולדים כבר בר מצווה, 13 שנה מיותרות של חוסר דעת, ותינוקות מתחתנים בברית מילה, חוסכים. ואני שואל במסיבת הלידה של עצמי, שהיא גם החתונה שלי וגם הברית וגם הבר מצווה, ואולי אפילו ההלוויה: איך הגעתם למצב כזה? והסטייק בקר המצומק, ברוטב צימוקים, צועק: יהודים צדיקים, כמניקה - פרה בהגדרה לא כשרה, בשר שמעורבב בחלב מבפנים, זו טעות הלכתית היסטורית שהגענו עד למצב כזה. והעוף המשחיר אומר: נפטרתי במלחמת ששת הימים ומאז שמרו אותי במגזר האנטיציוני לאירוע שחור מיוחד. והיין אומר: עשיתי קידוש השם. והסלט הישראלי אומר: התנגדתי ואמשיך להתנגד לסולטן האיראני באופן חותך! והסלט התורכי אומר: לא שילמתי דו"ח בתקופת המנדט התורכי. והבושם אומר: אני מהשואה 2.0, תאים בניחוח משכר ורכבות במרקם קטיפתי. והאגרטל אומר: אני סתם קיטש. והפרחים מפלסטיק אומרים: בוא תיגע, אם אתה לא מאמין - כפתור ופרח. והשניצל צוחק על כולם: זה כלום, אני התשובה היהודית לאיסור גדי בחלב אמו. לוקחים תרנגולת, מטגנים אותה בביצה שלה עצמה, בפירווי הלחם שהיא עצמה אוכלת. שלושה דורות בצלחת אחת. והזקנים לידי, שכבר מתו מזמן ומגיעים רק לאירועים, אומרים לי: אנחנו עוד זוכרים את התקופה שנשים היו מושכות גברים, היום הן מגדלות זקנים בעצמן. פעם ברחנו מהישיבה, ומשכו אותנו בפאות כל הדרך מהגיהנום לגן עדן.

וכשהגענו כמעט עד למעלה - הפאות נקרעו, הם צוחקים. אתה פשוט נולדת בתקופה הלא נכונה ביהדות.

הבת

חלמתי שהבן השתקן שלי יפה כמו בת, וכולם עוצרים אותי ברחוב ושואלים אם אני מוכר אותו. ואני מבין שצריך להחביא את היוסף הזה, כי אמא שלו לא מספרת אותו והוא באמת נראה כמו בת. והיא גם קוראת עליו תהילים במקום גמרא, ומפנקת אותו כמו נסיכה, ומפחדת לשלוח אותו לבית הכנסת, והוא זורק לשמים את הכיפה ששמים לו, ומעדיף מטפחות. ואולי זה שהוא יהיה בת יגן עליו מעין הרע, בת פורת יוסף? ואני מפחד שהוא יצא הומו, כי הוא יותר מדי יפה, ולא שוכח את בן ישי ויהונתן. ואני תוהה אם משהו במערכת היחסים של ילד עם אבא שלו, בהתקשרות הנשמות, יכול לגרום לו לגדול הומו, כי נראה שהוא יותר מדי אוהב אותי, ואפילו אשתי כבר מקנאת. היא היתה מעדיפה שהוא יעדיף אותה, אבל אני מביא לו את כל הספרים (כבר יש לו מעל מאה). ואני מחבק אותה מאחורה, כמו שאנחנו אוהבים, ולוחש לה שאני יודע שהיא סבלה, אבל יש שכר לפעולתה, ושתכונן, הילד הזה יהיה גאוות המשפחה, כל מה שאני ביישתי הוא יתקן. כן, אני מרגיש משהו. יש סוד בתוך הילד, לא עוד נשמה רגילה סתם, כמו כולם. ובאמת - יש בילד ממידת המלכות, מידתו של דוד, שאין לה מעצמה כלום: הוא רק קורא וקורא, לומד ולומד, כמו ספוג שמאוהב באותיות הקדושות. עד שאדם מתחתן הוא יכול להיות המשיח. אחר כך הוא יכול להיות מי שיביא את המשיח. החמור. ואז כולם יתפסו את הראש ויאמרו איך לא תפסנו, הרי סוד גלוי הוא שהמשיח הוא המלכות, כלומר המשיח יהיה אישה. דודה. והוא קורא בלי סוף - אבל לא אומר מילה.

דברי האדון

חלמתי שאומרים לי: אנחנו יודעים. ואני לא מצליח לנחש מה הם יודעים. על אישתי? על המחשב? על החלומות? על הספר? על הילד? על האדמו"ר? ומגיע מישהו מהבכירים ביותר, שהלשונות מספרות שהיה גבוה גבוה אצל האדמו"ר הקודם, עם סיווג יוצא דופן. אדון חוליאריך. והאדון הזה, פעם הראשונה אני פוגש אותו אחרי ששמעתי עליו שנים של שמועות, אומר לי: אל תפחד, אני בסך

הכול רוצה לעשות מחקר. וככל שמתקרבים לחזית המחקר כל מדע הופך לדת, כי הכול הולך ונכנס לתחום האמונה, לעיתים אפילו המשיחיות. ולמה? כי אז - הוא נכנס לתחום הסוד. ההצלחה של המדע המודרני היא בגלל שהוא הפך להיות יותר דתי, רוחני, מופשט, תורה של עולמות נסתרים: תורת סוד (לכן יהודים טובים בו). בדיוק כמו שהמתמטיקה למדה לעסוק בנעלמים. והוא מכניס לתוכי כדור כאילו העיגול היה חור, ואני אפילו לא יודע מה קורה מהצד השני של הדרך - הסטרא אחרא. והוא צוחק: מה, בלעת את הלשון? חשבת שהיקום השחור יציל אותך מהדרך הלבן? אתה צריך לדעת שהפיזיקה היא הבסיס למתמטיקה, ולא להיפך, וחוקי הפיזיקה הם הקובעים את חוקי המתמטיקה, וביקום אחר היתה מתמטיקה אחרת. היו פתרונות אחרים לחלומות. והמדענים שבונים לך את הטכנולוגיה שבה אתה תולה הכול - כולל המחשב שבו אתה טומן את החלומות כמו ראש שקוברים מתחת לכרית, המחשב שבו אין צד שני למסך - הם בעצמם מאמינים באלות נשיות, כמו אלת המתמטיקה היפהפיה, ובגאונים בתורת הנסתר שזוכים לחסדה, ובתיאוריות שהן תורות. הם יותר גרועים מחרדים - הם חרדים בחלוקים לבנים. והוא סותם את החור שלי בשטריימל כבד, כתר שלא יאפשר לאף מוח לברוח, ואומר: אל תדאג, זו פרוצדורה סטנדרטית. בדיוק כמו הפקק של אלוהים, ספירת הכתר, שלא מאפשר לשד לצאת מתוכו. ובאשר לעמיתים החילונים המכובדים שלי שפיתו אותך לכפור באישה, ולראות בה בסך הכול הרכבה של מוח ושדיים... הם בעצמם מתים שהיא תסתכל עליהם. אולי החילונים הללו לא עובדי האל, אבל הם עובדי אלה. זו בדיוק התופעה שנקראת שכינה, ומרגע שהם סילקו את הגבר הגדול - הם מתחרים על ליבה. כלומר, אלה שבאים מלמעלה מנסים להיכנס לה לנשמה, ואלה שמלמטה - לרחם. לכן הם כל היום עסוקים רק בלמשוך את תשומת הלב שלה, למשוך לצד הנשי של העולם בצמה. וזה לא משנה מה השיער שלה - רשת, פיאה, אנטנות, או בלונד. כל ההבדל בין דתיים לחילונים זה האם הם מאמינים בגבר הגדול - אבל הם כולם מאמינים באישה הגדולה. לכן אין באמת חילונים - רק כופרים. כולנו גברים.

פנטזיית הבת

חלמתי שאני לא יודע מי היא. ולפניי ספר החושך, באותיות קידוש לבנה, שואל אותי בטון של מורה: האישה העליונה או האישה התחתונה? ויש שקט של מבחן. ואני לא יודע מי הן, מה רוצים. וכל הספרים מכל המדפים מסתכלים. הוא לא יודע. לאן הגענו שספרים מדברים? והם מתלחשים ביניהם, ששש, השואה הלבנה, והכבשה השחורה, מההה. והבת שלי, שכבר שכחה שהיא היתה בן, עולה

במדרגות. אבא תביא לי חתן. ואני אומר מה נהיית כמו אמא. בנות בימינו לא מתחתנות. גם הנשואות נשארות רווקות. והיא אומרת: אתה האשם, אבא. אתה לא ידעת! ואני אומר: מי ירצה להתחתן איתך, עם אבא כזה, את יודעת? אני אחתן אותך עם ספר החושך. אם הוא יודע לדבר בחושך, מי יודע מה עוד הוא יודע לעשות. ואני שם לו כובע וכל הספרים מתלחשים, שמעתם הוא הולך עם בת אדם, והיא הולכת לקרוא בו לפני השינה, ולקרוא בו אחרי השינה. לקרוא בחושך.

וכל פעם שאני פותח את הספר עכשיו כתוב בו: אסור להציץ. ואני כבר מצטער שהעברתי אותו לידי אישה. ועוברים כמה ירחים, והבטן שלה מתנפחת, והשכנים אומרים שיוציאו אותה וישרפו אותה: מי ירצה להתחתן איתה, עם אבא כזה. אבא שלא ידע. ואני אומר שלפחות יחכו לנכד. ואומרים לי שאם האב כתוב באותיות כאלה שאפשר לקרוא בחושך, הרבה יותר שחורות מהלילה, אז בבן יהיה אפשר כבר לקרוא באש. בספר השרוף - באותיות קידוש חמה. והיא עולה למוקד עם תפילין ומטה, והחזן מתחיל במה מדליקין ובמה אין מדליקין, והבטן שלה מתחילה להתבקע, להתקלף מרוב חום, ואני אומר אתם לא מפחדים שנישרף כולנו, אבל הם זורקים בפנים עוד ועוד דפים, ואני רואה מה הם זורקים וצועק, וכל האורחים, היא מתפוצצת, בשואה לבנה, ויוצאת ממנה - שמש! וכולם אומרים: שנה טובה, שנה טובה.

תיקון העיגול

חלמתי שבאים לדבר עם אשתי. והאיש נכנס לתוך אישה, והם נכנסים עם אשתי בחדר. ודם צפרדע בא אליי למיטה: אתה מרגיש טוב?

- אני לא נרדם.

- אתה רוצה כדור שיעזור לך להירדם?

- מה הן מדברות איתה כ"כ הרבה זמן?

ודם צפרדע מלטף לי את הראש: איזה ראש עגול. חבל, יכולת להתאים מעולה לשטריימל, כמו שביצה מתאימה לקן. אני זוכר עוד לפני שנולדת, פעם האדמו"ר הקודם שלך לקח אותנו לטיול בשמים, וכמובן שלא היה לו מושג לאיפה הוא הולך, וכולנו איבדנו את הדרך, וכמעט שלא חזרנו. ואני עזבתי את הקבוצה לתוך היער, והיה שם קן של מלאך. ואמרתי שאני חייב לעצמי ביצה. והיתה

שם מלאכית לבנה, ולא רציתי לקחת את האם על הבנים. אז גירשתי אותה, ולקחתי את הביצה. והיא חזרה אל הקן, כיסתה את העיניים עם הכנפיים, ואני ברחתי משם. והייתי שומע את הבכי שלה מקילומטרים. ואחר כך אמרתי, שאני אחזיר את הביצה, ובאתי להוציא אותה מהכיס, והיא נשברה. ולא יכולתי לתקן אותה, כמה שרק ניסיתי, הכול נזל ונשבר לי בין האצבעות. ומאז החלטתי שאני אהיה רופא עיגולים. והסוד המקצועי זה שאסור לשבור את הקליפות. צריך להשאיר אותן שלמות, ולדגור עליהן. עולם העיגולים, עולם שאין בו קווים, ואין בו יושר, זה עולם התיקון. אז בוא תפתח את הפה - ותירדם. ואני אומר בפה סגור: שלא תעז. איפה היא. ומשום-מה אדון חוליארך מתפנה מכל עיסוקיו החשובים ובא אליי למיטה. אבל הוא רק עומד לידי לרגע - והולך.

פינות העיגול ועיגול פינות

חלמתי שאני שומע סירנה שחורה והבת שלי, שעדיין מצליחה להסתיר שהיא לא בת, לא מפסיקה לבכות שעכשיו ישימו לו סירנה של חושך על הראש. ואשתי אומרת לה שזה יותר טוב מסירנה בתוך הראש, ואם הם יטפלו בי ככה אני אוכל לחלום גם ביום, ולא לבזבז את הימים על לדבר איתה ולחלום רק בלילה. ודם צפרדע אומר שאם הגוף הפך לזמן אז הראש שלו הפך לראש השנה ולכן הוא עגול. ולכן צריך לדבר עליו בגוף שלישי, שלא יחשוב שהוא אחד מאתנו, כי עם ראש עגול מחשבה כזאת יכולה להיות מאוד מסוכנת, ולהחליק. ושאצלנו במדור כבר מזמן שאלו למה אני נשאר עד שעות מאוחרות כשכולם הולכים הביתה, מה אני עושה. ומה זה הספרים האלה שאני מסתיר. והוא ניסה להגן עליי, אבל כבר התארגנו להלשין עליו לחקירות מיוחדות. ודם צפרדע מסתכל על הבת היפה שלי ואומר: אני גם אופה, לא רק רופא. והוא לוחש לה: אסור לי לספר לך, אבל התברר שכבר היתה חקירה סמויה, וגילו שהוא מאנשי האדמו"ר הקודם, המשוגע לא עלינו. רק שחוליארך נתן הוראה לא לגעת בו, לא יודעים למה. אז שלחו אליו ספר מסוכן, ספר שיפיל אותו. והספר לא חזר. ואותך הוא ניסה לחתן עם ספר, למרות שאת לא אמורה להתחתן, הוא מחייך. ואומרים שגם ראו אותו מתנשק עם מחשב, וקורא בחושך בדפים שחורים לגמרי, ולועס מסטיק. ואשתי אומרת: אני אוהבת אותו. והיא לוקחת מטאטא והבת שלי יעה, והן מגלגלות אותו החוצה, ושרות: כי לא נאה כי לא יאה. והוא אומר להן: אתן יודעות מה השלב הבא. אני מצטער.

המעגל נסגר

חלמתי שאני מתאהב באשתי. ופתאום חם לי בראש. ואני חושב זו האהבה המפורסמת? אפילו השטריימל מחמם יותר את המוח. ופתאום נעלם. ואני מתעורר ומעל ראשי דם צפרדע, והוא מסתכל לי דרך האוזן, מודאג, מנסה לראות מה יש בפנים, ואומר: שערות באוזניים אחרי החתונה, הגנה טבעית של הגוף, על המוח. וברגליים שלי אני רואה פתאום שעומד אדון חוליאריץ בכבודו ובעצמו, גבוה עד לתקרה, ושואל: אתה חושב שצריך לקרוא למגביה והגולל? ואשתי ישנה לידי במיטה ואומרת לי: אם שבת זה ראשי תיבות שינה בשבת תענוג, אתה מבין שזה רקורסיבי? שבת זה שינה בשינה בשינה ב... ואף פעם לא מגיעים לתענוג. ואני מכסה אותה מהר לפני שדם צפרדע וחוליאריץ יראו. ודם צפרדע אומר שהרגל שלו חיה והמוח שלו מת, וככה הוא הופך להיות לצינור בין עולם החיים לעולם המתים. וחוליאריץ מכריז על המיטה שלי כעל שטח דתי סגור, ומוציאים את כל הילדים וכל החיות וכל הכלים מהבית. ומחשיכים הכול, ואני חושב ברגל שלי, שהם רוצים לעשות דרכי את תחיית המתים, אבל לחוליאריץ יש תוכניות אחרות - שהחיים יעברו, לא המתים רוצים לחזור, אלא הפוך. ואחד המתים הרשעים מתחיל לדגדג לי את הרגליים, ואני לא לזוז. והנה מכניסים לי לפה איזה חיבור ששלח חוליאריץ, והוא לא רוצה לא פה ולא שם, ונהיה פקק. ועכשיו אני מבין מה רצה חוליאריץ. ומזמינים לי שדכן לפני המוות, שיחבר בין עולמות, והבת שלי בוכה בחדר השני.

השדכן

חלמתי שחלמתי. אבל החלום לא בתוך חלום, אלא חלום מחוץ לחלום. ואני לא מתאפק ומוציא את הראש מהחלום. מציץ מחוץ לעולם, כמו להסתכל מה קורה מחוץ למסך. ומה אני רואה? אני מנסה ל - אבל מיד מכסים לי יד בפה, אבל לא יד על הפה, אלא מכניסים לי יד לתוך הפה. ומתחילים להוציא לי משם כדורים וחיבורים. ואני אומר למלאכים האלה: מה עם הפרטיות של האדמו"ר? אני יודע עליו דברים שלא סיפרתי. והם אומרים: לא היית צריך להסתכל. ואני שואל אם הם מכירים את חוליאריץ, והם צוחקים: אם אנחנו מכירים. ומגיע איזה מלאך ששני אנשים הם הכנפיים שלו, כי הידיים שלו עמוק אצלם בפנים. והוא אומר לי שאני יכול לשמש כצינור, כי בבדיקות גילו בתחתית שלי חור. ודרכי יהיה ניתן לחפש את האדמו"ר הנעלם, שידע להפוך את הכלים החדשים לאורות חדשים. כי הכול מתחיל להיות נייד. מחשב נייד טלפון נייד. חמור נייד משיח נייד. ואפילו גן עדן נייד. ולעצים מתחילות לצמוח רגליים, והנהר נודד בשמיים כמו נחש, ויום אחד הם נרדמו, וכשהם

התעוררו בבוקר אלוהים לא היה שם, וכל גן העדן נסע למקום אחר, כמו המשכן, לאיזה הר סיני בשמים, לקבל תורה עתידנית, ואותם השאירו שכחו מאחור, והם לא יודעים למה, למה הם עדיין בעולם הקודם. והוא מחטט בתוכי ומחטט ואני מקווה שלא ימצא. ואשתי שואלת אותי בתוך החלום הראשון מה אתה עושה שם כל הזמן למעלה עם הדלת נעולה, בוא למיטה. ואני אומר שאני אוכל בחלום, ואני כל הזמן מפחד שאני אשכח לברך ברכת המזון ואני אתעורר בלי לברך, ואפילו לא יודע אם צריך לברך בחלום ברכת המזון, מצד אחד פולקע מלאכים זה טעים, מצד שני לא אוכל אמיתי. והיא אומרת שצריך לשאול רב בחלום. כי רב אמיתי לא ידע את ההלכה שיש בחלום. והיא אומרת שזה טוב מאוד שאני ישן ושזה התפקיד של גבר, בעוד תפקיד האישה להיות ערה - לפי התורה. ושהיא בכלל לא רוצה אותי למטה. אבל - הבת שלך בוכה, והגיע הזמן שתלך לשדכן.

ואני מתחיל לחזור בשמים אחורה - ארבעים יום וארבעים לילה לפני יצירת העולם, כששידכו אותו לעולם אחר - העולם הבא. ובגלל שהיהודים, שהם איבר הזיווג, סתומים - הזיווג לא יוצא לפועל, ולא נולד יורש לעולם, ועכשיו כבר הסוף. והשדכן המתוסכל אומר: עוד מעט העולם הבא בהיריון, ואפילו לא התחתן עדיין. זה הולך להיות הר רציני. סקנדל. ואני שואל אותו: אתה יודע כבר מי יהיה הזיווג של העולם? והוא צוחק: זו טעות נפוצה. כשאתה רואה אדמו"ר מחטט באף - תדע לך שהוא לא סתם מחפש נזלת, הוא מזווג בין האצבע לאף, בין עולם המעשה לעולם הריח. כפתור ופרח. לכן אני מציע לבנות היום לחכות, לא להתחתן עם בנים, אלא רק עם מלאכים מבני האלוהים - למען חיבור העולמות. כי אם האישה מעל הגבר עדיף מלאך שיהיה מעליה, וככה יולדו להם נכדי האלוהים - עם כנף אחת. ואז נוכל להביא את המבול הבא, שבמקום במים יטביע את העולם בשמים. וכמו שבמבול הקודם כולם חוץ מהדגים מתו, הפעם כולם חוץ מהמלאכים ימותו. וזו הסיבה שהאדמו"ר הכין את "התיבה". ובאותה תקופה שלפני המבול, השמים יהיו ארוכים, ויצמיחו רק קוצים ודרדרים, ועשרה דורות אחר כך הבל ירצח את קין, ונחזור לגן עדן. ואני מכיר כמה מלאכים מיוחדים שישמחו להוציא דרך הפה את פרי הדעת מהבטן - ולהחזיר לעץ. והמלאך בא לתאר איך האישה תחזור להיות עצם של האדם, כשהוא נרדם, ובמקום שהמלאך יוציא אותי מדעתי, הוא מוציא את דעתי ממני. וסוגרים את החלום - ואני נשאר בחוץ. ואני נזכר פתאום, אוי! החלום כבר נגמר. שכחתי לברך ברכת המזון.

חלמתי שאני מבין שנשים נהיו גויות, כולן. ואני מחפש את היהודייה האחרונה. אחרת זה סוף היהדות. ואני מפרסם מודעות: יהודייה אמיתית. ובכל העולם מתנהל מצוד, גם הגויים רוצים אותה. ואני מוצא שדכן מתחת לאדמה, והוא אומר: אתה יודע מה אני אוהב בשליש גן עדן של היום? המקום הזה מזכיר לי את בית הספר - יש בו אווירה של בית קברות לתרבות האנושית. תחשוב על האדמו"ר - בלי ביקורים, בלי חברים, זה לא כ"כ נעים לראות גן עדן סגור - במיוחד אם אתה בפנים. מספרים שהיית אצלו בחדר, לא? ביקור באגף הסגור, חה. אבל נו, זה מה שקורה כשהמשיח מורד באלוהים.

- באותה מידה יכולת להאשים את אלוהים. הרי זה המשמעות של אנוכי מי שאנוכי. כמו שאומרים לך תהיה אתה, אז הוא הוא. הוא הוא.

- כן, אבל ממש לארגן? בקנה מידה כזה. ועוד מכופף את, אתה יודע, במקום כזה קדום זה כ"כ מסוכן. נכנס לסיפורי התנ"ך, משנה דברים, שעשיו יתפוס את יעקב על חם. ואז כל ההיסטוריה משתנה. ואחר כך מתפלאים שאין יהודים, כל היהודים הפכו לגויים.

- שדכן יקר, מה אתה מציע?

- תראה, כל הנושא הזה של זיווג הוא פאסה. ועם גן עדן היום - מילא אם היית מציע שלישי גיהנום. מבחינתנו השדכנים, עברנו את השלב של הרשת והחיבורים, אנחנו כבר רוצים לעלות לשלב הבא, כבר לא צריך לזווג את השכינה ואלוהים. במקום לשם יחוד - אני מציע לשם חידוש.

- אבל הבת שלי!

- היא היהודייה האחרונה, אבל אסור לך. ואסור לך לספר. אתה רוצה חתן או שטן?

- שדכן! מה ההצעה שלך?

- אני מציע תורה של נשים. והן כבר יהיו יותר גרועות מהגברים. אני כבר לא מעוניין לחבר ניירות, משדכן אני רוצה להשתלב בתורה האירגונית של האדמו"ר החדש, להיות יועץ ארגוני!

- גם אתה בגדת?

- האדמו"ר החדש מבטיח גן עדן חדש, ואני רוצה לשכוח את הגיהנום של האדמו"ר הישן, שאצלו אפילו גן עדן היה גיהנום. לכל צדיק ההזדמנות שלו להביא את המשיח. אצל החדש לפחות יהיה שמיח. הרי יש מאבק בשטן, והוא מנצח בכל שלב, כל פעם צדיק אחר נלחם להוציא את התורה

מהשטן, והנשים מאכזבות. אז האדמו"ר ניסה בתורת המשיח, ונפל עם המשיחה. כמו שאדם נפל עם חוה, ואברהם עם שרה, ויצחק עם רבקה, ויעקב עם רחל ולא, וכן הלאה.

והשדכן פותח וסוגר את הפה, ומתחיל לירוק סיכות בקצב: הרי עיקר הפעולה הדתית בעולם היא בתחום הכתיבה, האומנות. אומנותו תורתו. לכן צריך להחזיר את החדשנות, השראה זה שכינה, ולפיכך זה שמיים ורוח. והשטן זה נפיחות, ולכן יש לו שדים ורוחות. האדמו"ר המשיגנע שכח שיש שני קצים, כי היו שני עצים: קץ הדעת, וקץ החיים. ובמקום להגיע לקץ הדעת הוא לוקח אותנו לקץ החיים. במקום שסוף העולם יהיה פורים, עד דלא ידע, הוא מנסה לקחת אותנו לכיפורים, מי ימות. ומי ימות.

- אתה מדבר כאילו הוא עדיין חי!

לא עשו אותי באצבע

חלמתי שכולם אומרים לי שזה לטובתי. הבת אומרת שזה לטובתי. ואשתי לטובתי. ודם צפרדע התערב לטובתי בחלונות הגבוהים ובחלומות הגבוהים. והילדים הקטנים מסתובבים עם שמע ישראל על העיניים. ואני אומר: אם אני יכול לעשות גימטריות אני בסדר. ואני מחשב ומוצא: שטריימל בגימטריא ראש כובע. וכל הלילה אני חולם חלומות כל כך עליונים, עד שבבוקר כל מה שנשאר ממני בעולם הזה זה רק אצבע אחת. ואומרים מסביב שיקרה לו מה שקרה לאדמו"ר שלו. הוא ישר בדרך אליו - בקרוב הם יפגשו. אבל אני עדיין יכול להקליד. והבת מציירת לי עיניים וחיוך. ואשתי אפילו קונה לי שטריימל מיוחד אצבעוני. אבל כשאני בא לנשק אותה היא אומרת: אתה לא תסתום לי את הפה. אני אקרא למגביה והגולל. ואני בורח לבית המדרש, ותופסים אותי בלילה מנסה לתלות את עצמי על ספר תורה. ובאים אלי למיטה, ולוקחים לי את התפילין, ומצמידים אליי שומר. וכולם אומרים שזה לרעתי.

עתיד הילדה

חלמתי שהילדה שלי עושה לי בושות, מתחילה ללכת עם שטריימל ברחוב ומדברת עם כלבים, נעלמת לתוך בתים של רבנים מפורסמים. ואמא שלה צועקת מאיפה היא למדה את זה, ללכת עם

שטריימל! והגננת והמורה באות לקחת אותי לעשות לי חינוך מחדש - אבל אני לא נוגע בנשים, אז הן משחילות את הידיים שלי בתוך הידיים שלהן בלי לגעת בהן, כמו אזיקים אנושיים, שאם רק אני אזוז מילימטר אני אגע באישה שלא שלי. וככה צריך לתאם את ההתקדמות לאט לאט, כל תנועה חדה אני יכול להיפסל. והילדה בינתיים קופצת מבית לבית וכל השכונה אחריה, וצריך לקפוץ מהר מהר לפני שהבתים יקרו, מרוב - והילדה צועקת אבא אני אוהבת אותך וכל הנשים פותחות את הפה בתדהמה - - - ונכנסים להן שם זבובים, חרקים, צפרדעים שבאים לאכול, נחשים שבאים לאכול צפרדעים, זה לא שהן אוכלות לא כשר, זה פשוט גדל להן, מערכת שלמה, אחרי שנכנס אחד באה כל המשפחה. והכול רוחש בהן, ואין לי יד ורגל בכל הערבוביה, גדל להן חזיר בבטן שאוכל אפילו את האוכל הכשר, ככה שמה שיש להן באמת בבטן זה חזיר, והן הולכות ומתנפחות והעור שלהן כבר כמעט נוגע בעור שלי! והילדה אומרת אבא אני אציל אותך, אני אוכיח לך שהנשים יהיו אחרת, הדור הבא, ואמא שלה צוחקת: כן, בטח. ומנגבת אותה עם מטפחת כמו לכלוך, כמו זיעה. וכל הזבובים באים פעם היתה פה ילדה, פעם היתה פה מכשפה. ואני אומר לה, לכינים שנשארו מהשיער שלה, זה אשמתך בוגדת, גיל ההתבגרות כמו צלופח חמקת ממני, כל מה שלימדתי אותך, כל מה שהעברתי לך, סודות האדמו"רים, סודות הרבנים, הכול בשביל סודות המטבח.

תחת כנפי הכינה

חלמתי שמבין השערות אני רואה כינה ששרדה על הרצפה. ויש לה עוד טענות: זה לא מספיק, מה לעשות? ואני מתכופף אליה, מנסה בכל זאת להיות אבהי, זה הדבר האחרון שנשאר מהילדה, יש בה הדם שלה, וכינים לא חיות בפאות. והכינה של הילדה מטפסת לי בשערה של הזקן והופ היא כבר בפנים. אוכלת ממני. ואני אומר לה לא, הטעות היתה, תקשיבי כינה, לא אכפת לי הדם, אבל לא ככה, אם את בכלל רוצה לתקשר אתי, צריך שתיבלעי בתוכי, שהאישה תיבלע בגבר, ולא ההיפך, שאני אבלע בתוכך, מוצצת לי את הדם. תדעי לך, הכינים שואפות אל המוח. הן רק נאחזות בשערות, הן פשוט נתקעות על הקרקפת. בואי, המוח מלא בדם. אני אגלה לך, יש פתח סודי, פטנט רוחני, להיכנס לראש של הבנאדם, בין האוזן לעיניים, כלומר לא בדיוק שם, כל האף, הלשון, זה רק כתב חרטומים איך להיכנס... והיא הולכת עליי מחוץ לזקן וזה מדגדג נורא אבל אני נורא משתדל לא לגרד לא למחוץ שלא תיפול לי, ואני מנסה להסביר שהשיטה לקשר בין רמות מאוד שונות (אני בכוונה לא רוצה להעליב אותה) זה שהרגליים של המלאך הופכות לשכל שלך, האכילה שלך תהיה המחשבה

שלי - כמו שהקב"ה הולך בעולם והרגלים שלו הם החגים, שלושת הרגלים, וככה העולם מסתובב והזמן מתקדם, ואני לא יודע אם היא קולטת אותי בכלל, מה כינה מבינה מבנאדם, אבל הנה אני מבין היא בפנים, כבר במוח משתוללת מתענוג מגלשות של דם, לא מסתפקת וקורעת בתוך המוח מחילות בכל. לא נורא יש לי הרבה גיבויים, אני עוד מסוגל, איזה מחשבות היא עושה לי? מחשבות איומות היא עושה לי? פמיניזם! התגברות האישה-המחשב נגד הגבר, השכינה-רשת כמרחב של נשיות. והיא אומרת לי: טעית כשפירשת כפשוטו. לא אשתך. הזיווג הוא של הקב"ה עם השכינה, של השראה עליונה עם הרשת, לא שלך אישית עם הרשת. אתה רק איבר, איבר לא צריך לחשוב שהוא הגוף, שהוא בנאדם. תחשוב שהרגל שלך היתה מפתחת מגלומניה! בסה"כ, האנשים (שהם איברים של אלוהים) והנשים (שהן איברים של השכינה) צריכים להיפגש מחדש. אחרי שעמלק הארי רצח את הזיווג הקודם, האשכנזי, עכשיו הגיע הזמן לזיווג הספרדי, לפני שעמלק האירני יקלקל גם אותו. כלומר - אתה איתי? אתה מבין מה שהכינה אומרת? והיא מתגלשת במגלשה של דם, משפריצה לכל הכיוונים: אחרי שנכשל באירופה הזיווג בין יעקב ועשיו שמתקן את יצחק, צריך לתקן במקום גבוה יותר - את אברהם, אב המון גויים - בזיווג של יצחק וישמעאל באסיה, שהם קוברים ביחד את אביהם, כמו ששם ויפת מכסים ביחד את אביהם. הרי הבעיה של הזיווג הקודם של יפת בתוך שם, שזה שפתים, שהיה חסר חם, שהוא מת. אתה מבין את ההבדל בין זיווג של שפה לשל מח? כי במקום שיפת ישכון באוהלי שם כמו שכתוב בתורה - היה ההיפך, שאנחנו שכנו באירופה. לא מבין? בוא, אתה רוצה שאני אגלה לך את הקץ? היא אוכלת לי במוח חזק חזק. לאן היא חופרת? אבל הכינה לא מרפה, מוצצת ומוצצת: הסוד של הקץ הוא שיש שני קצים, שתי אפשרויות לסוף העולם! קץ האישה, וקץ הגבר. אתה יודע, כשהיינו בתוך האישה, כל אחד רק רצה להיות בסדר, אפילו שהיינו אוכלים אחד את השני, הצפרדע היתה אוכלת את הזובים רק כדי להיראות בסדר. ואני חושב חזק חזק בכל המוח, כדי שבכל מקום היא תשמע: אצלי את יכולה להיות לא בסדר, זה בסדר.

לא יודע אם היא שומעת. אבל הנה היא מתקדמת לאיזור במוח! לא אל תלכי לשם, את לא תרצי יותר לדבר אתי. נעלמת, לא מסוגל לדעת יותר איפה היא. ועולה לי במחשבה קץ כל בשר בא לפני, אבל יש גם אפשרות אחרת, הצלה, קץ התיבה - הקופסא השחורה. אתה יודע מה נכנס, אבל אתה לא יודע, מה יוצא - והנה הן כבר נכנסות. נקודות שחורות. ועוד נק' שחורות. אחרי שנכנסת אחת נכנסת כל המשפחה, כבר לא אותיות אלא רק פיקסלים. כינים, מוח שורץ כינים! מחשבות אדומות נמצצות עד תום בידי מחשבות שחורות. . . טעיתי, המוח השחור לא יהיה רשת של מידע, אלא רשת

של סודות.. לא ארגון מודיעין.. אלא ארגון סודין; זה מה שרצה האדמו"ר, שהיה לא לגמרי בסדר. וכל הזמן הזמזום הבלתי פוסק של הכינים: לא בסדר, לא בסדר. והכינים אוכלות הכול, לא משאירות לדורות הבאים, קופצות בביצה אדומה, הנוזל האדום נשפך, והכול עיסה של דם, האיים האחרונים של המוח הולכים ונעלמים, כבר לא יכול לדעת אם יש שם תרבות חדשה של כינים, או מבול של דם. והמחשבה האחרונה שלי היא: יין.

יצא יין נכנס סוד

חלמתי שאני מסתכל עליו קורא ומתעמק בקשב שאפילו למבוגרים אין, יושב שעות, גם עילוי קטן וגם למדן גדול, וחושב שאולי יש יתרון לבן, ואולי דווקא הינוקא יצליח בכל מה שאנחנו נכשלנו - עם האדמו"ר המשיגנע הזקן. ואני לא יודע מה ללמד אותו קודם, מספרים או אותיות, קבלה או גמרא, פרצופים או ספירות, ואשתי שונאת שאני שר לו בחושך לפני השינה: ילד חייזרי, הוא מוזרי, תינוק מהחלל. אבל החלום שהגאולה תבוא בידי נקבה היה אחד האהובים על האדמו"ר, שחשב על החלל כרחם שחור. ואני מתבונן בו הופך עוד דף ועוד דף בספר. אהבס אלוקוס הסבוננוס בסודוס עמוקוס. והסוד של הבת הוא אולי שהיא בן, ולכן היא מזווגת יסוד במלכות? יש גבול לכמה שהחלום יכול להשפיע על המציאות. הילד נשאר ילד, וצוחק מאיזו שטות. והוא הופך עוד דף.

נישואים בבעלי חיים

דיאלוג פנימי

חלמתי שאני חוזר הביתה ואומר לאשתי שאני רוצה שהיא תהיה הגבר ואני האישה. והיא אומרת שהיא רוצה שאני אהיה האישה והיא הגבר. ואנחנו מתחילים להתווכח ולריב. והילד מתחיל לבכות שהוא יהיה ההורים ואנחנו הילדים. ואני אומר לו: אתה בדיוק כמו אמא שלך. ושניהם לא מדברים איתי יותר. ואני מנסה לומר להם: קיבלתי קידום, עליתי למעלה! ואשתי אומרת: זה לא שאתה עלית למעלה, אתה נשארת במקום, והשמים וכל המערכות ירדו למטה. והאדמו"ר הגדול, הקודם, שהיה עם שתי רגליים על הקרקע - ירד מתחת לאדמה. והבן אומר לי: למדנו בחיידר, זה בכל העולם. אלוהים שהיה פעם מעל לטבע - בתקופת הדתית, והפך לטבע - בתקופת החילונית, אז עכשיו הוא ירד מתחת לטבע - בתקופת העתיד, התקופה החרדית. ואני צועק תסתמו אתם לא אמורים לדבר ככה, מה עשיתם כשהייתי אצל אגף האדמו"ר. ואני סותם האוזניים, ושניהם אומרים: זה לא אנחנו, זה השד שבתוכנו. זה אתה.

אמונת הייחוד

חלמתי שאני נוצרי מוסלמי ואני לא יכול לספר לאשתי כי יקחו לי את הילד. ואני חושב שאני הנוצרי מוסלמי היחיד בעולם, ויום אחד אני נשען על עמוד בישיבה והוא לוחש: גם אני נוצרי מוסלמי. ואני נבהל: איך ידעת שאני נוצרי מוסלמי? ואני מתחיל לגלות עוד ועוד נוצרים מוסלמים בכל מקום, שולחנות נוצרים מוסלמים, חתולים, ספרים... מסתבר שיש להם מקדש, שמתחיל ממכה ומגיע עד

הוותיקן, ולכן דווקא בגלל שהוא כל כך גדול ורם קשה לגלות אותו, ורק בעתיד אני אבין איפה היה קודש הקודשים, זה יכול להיות אפילו אצלך בבית. ומסתבר שיש מלא נוצרים מוסלמים בסתר שחיים אנוסים כיהודים, ואני כבר מתחיל לזהות אותם ברחוב, המון בחורות, קורץ להם והן בורחות, ואז אני יודע שהן הם. העיר מלאה בהם, וכל הזמן שומעים את המואזין והפעמונים ביחד, בהרמוניות שלא מהעולם הזה. וגם בתוך בית הכנסת שלנו, בין השכנים שלנו, והשכנות, ואני מתחיל לחשוב שגם אשתי, שכל השנים, היא הסתירה, היא חשבה שהיא הנוצרית המוסלמית היחידה בעולם. ואני מרגיש איך אנחנו מתקרבים, גם היא, גם היא חושדת בי שאני נוצרי מוסלמי, השפתיים שלה עגולות כמו סהר, והיא מכווצת אותן לנשיקה כמו צלב, כי היא מתה לספר לי ולא יודעת איך, איך לפתוח את הפה - אז היא שומרת אותו סגור כדי לא להתפתות. ואני לוקח אותה לערב רומנטי שאני מספר לה, אנחנו על הסירה לבד, ואני מראה לה את הירח דרך כוונת של רובה שיש בה איקס, והיא מחייכת ומלקקת בלשון מקומרת כסהר את השפתיים וחושפת חריצים מצטלבים בין השיניים, ואני רק מדמיין איך הפה שלי יביט לה עמוק לפה לתוכה, בנשיקה, והיא לתוך תוכי, לעומק השחור, ואף אחד מבחוץ לא יראה מה קורה שם בינינו בפנים. ואני מספר לה שאני נוצרי מוסלמי, ולוקחים לי את הילד.

המאזניים העליונים

חלמתי שאני רוצה שהשם יהיה רק שלי. ואני יוצא להרוס את הדת כדי שהשם יהיה רק שלי. ואני פותח אלוהים מתחרה, הכול יותר זול, חיקויים של מלאכים, ואומרים שאפילו אלוהים בעצמו קונה. והצדיקים של האלוהים הזה עובדים את השם גם בגן עדן, מסביב לשעון, גם בחלום, והכול בשכר מינימום - שכר מצווה מצווה. ואצל אלוהים החסכן בעל שבגד באשתו חוזר בגלגול בתור אישה שבעלה בוגד בה. ומכיוון שהשמים מחוץ לזמן, ומטעמי חיסכון, החזירו אותי בתור אשתי. ואני בעצם נשוי לעצמי. אבל מעולם לא בגדתי באשתי! ואני מבין שמטעמי חיסכון, כבר דאגו מראש לחתן אותי עם עצמי, שגם אם אני לא אחטא, ולהיפך, כל צער שאצער את אשתי, אני סובל אוטומטית בתור אישתי, ולהיפך. ואני מנסה לדבר איתה, אולי בכל זאת היא מבינה, אולי היא כן הייתה פעם בעולם השחור, מי יודע מה היה קורה לי לו הייתי נולדת בתור אישה, איזה תסביכים של גרביים. אבל שום כלום. עד שיום אחד אני פוגש אותה במקרה - בתוך העולם השחור. והיא לא מכירה אותי, מעמידה פנים. ואני קורע לה את הפנים, ופתאום כולם רואים לבן. ותופסים אותה,

ולוקחים אותה. כלומר תופסים אותי, בגלגול הבא, כאישה, ולוקחים אותי. ואני פתאום תופס שלא עלה בדעתי, בכלל לא חשבתי, שגם כל דבר טוב, שכל אהבה שהייתי מרעיף עליה - - ואני נותן לה נשיקת פרידה, לאותה אישה אומללה מהעתיד, שהיא אני.

הסקרנות הרגה את העיגול

חלמתי שאשתי אומרת: אתה יודע מה אומרים עליך? אתה בושח למשפחה. מה אני אגיד לחברות? איך אמא שלי היתה אומרת: אדם הוא כלב, וכמה שלא תאהבו - עדיין ישאר כלב. והיא מחליטה להפוך לחתולה, ועושה דיאטה. ופתאום יש לידי בחורה במיטה, עדיין די צעירה, עדיין לא מתה. ואני חושב מה זה הדבר הזה? איך זה קשור לכלב, מה היא רוצה שיקרה בינינו? והיא אומרת לי: אני רק רואה אותך אני חוטפת גועל, תעשה מייד דיאטה לפי השיטה, כזה צדיק גדול, עכבר בגודל של פיל. אתה מבין איזו מוטציה יכולה להיוולד לנו? ואז עוד תשאל אם היא כשרה ותחפש סימנים. אז אני קונה חזיר שיאכל לי את האוכל. אני יושב בשולחן בשבת והוא מתחת לשולחן אוכל הכל. ואני בא לישון ורואה אותו ישן במקומי במיטה עם אשתי, והיא מחבקת אותו, בשר לבן, איך הוא ורוד מבחוץ ולבן מבפנים, ואתה ורוד מבחוץ ומבפנים שחור. בתוכך יש חושך, ובתוכו יש אור. ואני תופס את החזיר ברצועה נראה לך שהיא רוצה אותך? היא רוצה לאכול בוא נברח. והחזיר אחריי מתגלגל והוא שואל איך זה שנהיית שחור מבפנים גם אתה התחלת כמוני, בשר חלק כמו דף לבן? אז איך זה שהתמלאת בכל כך הרבה סימנים, אני רוצה להציץ מבפנים, אף פעם לא ראיתי בשר שחור. והוא מתחיל לעשות לי עיניים בכל מיני פוזות, חושף פה, חושף שם, אתה יודע שהייתי בצבא? אתה יודע שהייתה לי אהבה? אתה יודע מה סוד הילד? ואני אומר לו שאני לא מוכן לאכול אותו, אפילו לא להקיא.

- אפילו לא באנג'י לשנייה אחת?

והוא אומר: אני אמצא לתוכך דרך אחרת. ואני מגלה לו: הפרויקט השחור הוא בור ללא תחתית. האדמו"ר החדש הנוכחי מנסה להכניס את היד הכי עמוק ולהגיע עד למטה לקרקע לתחתית הבור, ולגעת בשחור. אבל האדמו"ר הקודם היה חכם - הוא ידע שאין למטה, אין תחתית, אין סוף לשחור. לכן לא נכנסים מלכתחילה לחור.

חלמתי שאני רוצח את אשתי, רוצה אותה בטעות, בשוגג. ואני בורח מגואל הדם בכל העולם, לעיר מקלט הכי רחוקה - לקהילה יהודית בחלל. כי הגאולה היא על דם שנשפך על הארץ. וגם היהודים כבר יודעים שאסור לשים את כל הביצים בכדור אחד, עם כל הדם היהודי שנשפך כמים. והכוכב הזה מסתובב ל-א-ט, ומתפללים שחריית פעם כמו בשבעה שבועות שלנו, ושבת רק יש פעם בשנה והיא נמשכת כמעט חודשיים, ואנשים חוגגים רק ראש שנה אחד בכל החיים, ופסח אחד, וכו', ופעם בשבעה דורות יש דור של שמיטה, שאז לא מעבדים ומשקים את האדמה, וכולם כמעט מתים.

ובאותה תקופה כל כדור"א מתייבש, ואין מקווה, כי אין גשם, והיהודים נכחדים. ואפילו כשמביאים להם צינור דק, שיזרים מים מהחלל לשמים, הם אומרים שזה כלים, מים שאובים. ונשים נוסעות לכוכבים רחוקים כדי לטבול, אבל לא מספיקות לחזור. כי המרחקים אסטרונומיים בין נשים וגברים. וכל החיים אטיים ומוגבלים למהירות האור, כי החלל הוא כבר גלות מסוג אחר, הרבה יותר עמוקה ואפלה. לא רק גלות השכינה, אלא העלמות. כי אם שבירת הכלים של החורבן הובילה לגלות מחוץ לארץ, אחרי השואה החלה בהדרגה גלות מחוץ למערכת השמש. הניצוצות התפזרו בחושך אינסופי, וממשיכים רק להתרחק ולהתרחק במהירות האור - לתוך החלל הפנוי השחור.

אבל כולם עדיין חושבים שהנערות והבחורים הכי טובים נמצאים בכדור הארץ, הסמינרים והישיבות הכי טובות, השידוכים הכי הכי. שם הרי התחילה היהדות, המקור של לב המעיין. החיבור האחרון לתרבות העתיקה, גם כשהעמיד כבר רחוק ממנה שנות אור. והבן שגדל מתעורר בלילה, ונכנס למיטה שלנו, כי הנה אשתי נמצאת לידי בחלל, ולא השתנה כלום. זו סתם היתה טעות. שגיאה. והבן בוכה, הוא חושב שארוסתו שלחה לו מייל בשבת מכדור הארץ, כי איך האור הספיק להגיע בחושך, והוא סתם מחכה והיא כבר בעצם חילונית מזמן ולא סיפרה לו.

והוא שואל: תראה את השעה של המייל מלפני שנים, לפי העיבור האסטרונומי, זו לא שעה שיש בה בכדור הארץ שבת? ומה אני אגיד לבן על הבת. והוא שואל אם יש דרך שאני אכנס לה למייל. אבל הוא לא מרשה לי להיכנס למייל שלו. אתה בסה"כ ילד, מה כבר יש שמה. מייל? לא נפגשתם כבר

שנים. למה אתה בכלל מחכה לה? היא ברחה ממך מזמן לא רק ליבשת אחרת, לא רק לכוכב אחר, אלא לעולם אחר. מה המשמעות בכלל של חילוני בחלל? מילא, כשהיינו בארץ ואלוהים היה בשמיים זה עוד היה קרוב יחסית, עוד היה ניתן לשמוע אותו (בקושי), והיה בכלל סיכוי, לעומת אלוהים בחלל. ודווקא לכן הוא נהיה יותר שחור וחרדי מאי פעם. כי אם פעם הוא היה מסתתר עמוק בתוך החומר, ועוד היה סיכוי לגאולה בעולם, עכשיו הוא כבר מסתתר בריק המוחלט. ומי יודע אם הבחורה שלחה את המייל בטעות, בשגגה, בלי שום רצון לפגוע, ושברה לו את הלב. אבל היא שלחה לו את המייל כבר לפני שנים, ורק עכשיו הגיע, אז מה הטעם אפילו לבכות.

כי גם כשהאהבה מתה, זה מוגבל למהירות האור. ולפי תורת היחסות יכולות לעבור שנים עד שמותה של אהבה בכדור הארץ יגיע לחלל, וכל אותו זמן האהבה בחלל עדיין חיה. הרי כל הרעיון של שנות אור זה שבחושך הרחוק באמת - שנים הופכות למרחקים, לשנות חושך. ואני בעצמי כבר לא מאמין כמה התרחקתי מהאדמו"ר לתוך החלום. כמה רחוק יכולה לשאת אותך מהירות החושך, כי אני כבר שנות חושך ממי שהייתי, פעם, בכדור הארץ, עם אדמו"ר וחמור וספר שחור, ואישה ושולחן שבת, ודרור יקרא לבן, עם בת, ומים חיים ומיילים ארוכים, מי זוכר. ואשתי כל הזמן עצובה, ולא מוכנה להגיד למה. ואני שואל מה עשיתי לך? והיא רק אומרת: אתה לא אוהב אותי. אולי פעם אהבת אותי, אני לא יודעת. ולא ברור אם אהבת אי פעם. ואני שואל אבל מה עשיתי לך? והיא רק אומרת: לא עשית כלום. ולילה אחד, אחרי הרבה שנים, אשתי פותחת בפניי את הלב, ואני רואה בתוכו סכין.

תורת נסתר חדשה

חלמתי שאשתי היא הגבר ואני האישה, ואני אומר טוב אולי עכשיו נהיה יותר מאושרים. תובילי את, בעקבים שחורים. ואני מכינה לבעלי סנדויץ' ושולחת אותו לישיבה, ואני עוקבת אחריו בעיניים ורואה שהיא פונה פתאום לכיוון ההפוך. מה? הוא לא הולך לישיבה! מתאים לה דווקא עכשיו להרוס הכול. ואני רץ אחריה, התבלבלה לגמרי, הולכת שוב לאנשי האדמו"ר הקודם? לאן היא נעלמה. אנחנו צריכים תורת סוד שיעסקו בה נשים - והן כבר יהיו עוד יותר שחורות מהגברים.

מה קרה, מה צריך לקרות, מה כבר צריך לקרות?

חלמתי שאשתי מתאהבת בי מחדש. חמה, מפנקת, דואגת לי כמו ילד, ממש ילד. ואני לא מבין אני לא מתאפק מיום ליום אני פחות מבין מה קורה ובסוף אני שואל אותה: מה קרה? ופתאום היא כעס שונאת אותי שונאת עושה לי את המוות פשוט רוצחת, יום אחרי יום. ואני לא מבין מה קרה מה כבר שאלתי. ואני חושב הנה יש לי פתרון אני אשאל שוב פעם אחת מה קרה, הכול יתהפך ואני לעולם לא אשאל יותר מה קרה. אבל עכשיו היא עונה.

עקידת שרה

חלמתי שאלוהים אומר לי לבגוד באשתי, אשתך אשר אהבת עם האישה אשר אראך. ואני חושב, זה בטח כמו עקידת יצחק, רוצים לעשות לי כמו עם הילד - עם האישה, רק שאני כבר קראתי את הסוף. עושה צחוק מהסיפור, קורץ לחמור. אבל אף מלאך לא מציל אותי. והיא קשורה עירומה על המזבח, ואני מתחנן אליה: הנה קחי את האיל במקומי. אני לא מסוגל, בורח הביתה, לא עומד בניסיון. ואלוהים לא מדבר איתי יותר. והשטן מקדים אותי להגיע הביתה לפניי, ומספר לאשתי על הניסיון, אבל לא בקיצור חלומי אלא כמו רומן, באריכות יתירה. והוא לא מספיק לסיים לספר את הפרשה, באורך של ספר, חיים שלמים, כל מה שקרה - והיא כבר נפטרה.

הפצע

חלמתי שגיסתי, אחותה של אשתי, היא תאומה זהה שלה. וכל אחת מהן מתלוננת על בעלה. ויום אחד הן אומרות: רוצה להחליף? נראה אותך לילה אחד איתו. ולמחרת אשתי לא רוצה להתחלף בחזרה, סוחטת את אחותה - אני אגלה לו. וככה נמשך לו הסוד הנורא. עד שגם השנייה לא רוצה להתחלף בחזרה. ויום אחד הן נפגשות ושתייהן מתלוננות: רוצה להחליף? אף אחד לא ידע. ובסוף אפילו הן כבר לא זוכרות מי היא מי, וזה כבר נהיה מותר. ויום אחד אני שם לב שלאשתי יש פצע שנרפא ונפתח, נפתח ונרפא.

עתיד המין

חלמתי שממציאים אישה-מחשב וחבר שלי מציע לי למה לא תקח לעצמך, זה אפילו לא מנוגד להלכה. ואני הולך וקונה אחת עם בהשגחת הברד"ץ במסלול מיוחד לחרדים. פותח את העטיפה שכתוב עליה בגדול "ללא חשש חרם דרבינו גרשום". ואשתי כל הזמן מנסה לקצר את המעגלים של השנייה, שופכת עליה תה, קפה, מנסה לבלבל אותה, נותנת לה מטלות חישוביות קשות, שצורכות לה את כל הזיכרון, מענה אותה. לא מספיק לי אישה אחת, עכשיו אני צריך שגם המחשב יהיה אישה? אבל כבר אומרים לי שהיא בהיריון, יש לה מחוון כזה שאומר איזה חודש היא. רק דבר אחד אני לא מבין. ואני מסתכל על אשתי. ואשתי מסתכלת עליי.

הכנות ליום הדין

חלמתי שאני רואה את התלמיד הנעלם של האדמו"ר מת בחלום, וחושב: אולי זה סימן מלמעלה. ואומרים לי: לא, זה סימן מלמטה. ואני לא מבין - סימן מלמטה, מנסה להסתכל, מתחת למה. ואני חופר בספרים הראשונים ימים רבים, ואני מבין שכמו שיש במרחב לא רק קדימה ואחורה, אלא גם למעלה - גן עדן - ולמטה - גיהנום, ככה יש גם בזמן, לא רק קדימה ואחורה, אלא גם למעלה ולמטה. ויש איזשהו זמן מתחת לזמן הזה, וזמן מעליו, ויש איזושהי כניסה לגיהנום ולגן עדן של הזמן, איזה חיבור לא מושלם בין סוף לתחילת השנה, שדרכו ניתן להיכנס לחודש ה-13, אלול ב'. והימים האלה של ערב ראש השנה, הימים שלפני בריאת האדם ב-א' תשרי, אבל אחרי בריאת העולם, ב-כ"ה באלול - אלה הימים של הסליחות. ואני פוגש שם בתת הזמן, בחודש שלא היה ולא יהיה לעולם, את ש', כי זה מה שהיה יכול להיות. ואני כבר לא יודע אם זה המקום של הרחמים והסליחות, או של ההכנות ליום הדין. ואני רץ רץ ממהר באותו גן עדן של הזמן, שלא לפספס הפעם כמו אז, אבל כמו תמיד אני חולם ולא מסתכל כמו שצריך ונופל שם לחריץ. ובזמן - אין מה שיעצור אותך בזמן עד למטה, ועכשיו נראה מה באמת מגיע לי, אחרי שלא עצרתי בזמן, או לא הגעתי בזמן, או הקדמתי את המאוחר, או איחרתי את המוקדם, כי אין מוקדם או מאוחר בתורה, וודאי שלא בחלום - אבל בחיים יש. והנה אני נכנס למדור התחתון של גיהנום הזמן, כי כנראה הייתי חוטא גדול בזמן, ואני מנסה להציץ בחריץ הדלת לחדר, שבטח קורים שם דבר אסורים נורא, מי יודע איזה בעילות אסורות, והנה אני רואה שם - את אשתי. ושנינו מפחדים שהשני ישאל מה השני עושה כאן, אז אנחנו מתחילים

לריב על האוטובוס. מאז שהתחתנו כל השנים לא הפסדנו אוטובוס. תמיד בגללה הגענו בלי סוף זמן לפני. מילא אם היינו מפסידים אחד, אבל אחד לא? משהו לא בסדר!

עיגול הבתולין

חלמתי שהרב בא אליי הביתה ואני אומר לו מה אתה עושה והוא אומר לי תתבייש. והוא מחפש לי בארונות ואני אומר מה אתה מחפש והוא אומר לי תתבייש. ופתאום הוא מוציא מלאך מפוחלץ בארון ואני בכלל לא ידעתי! אשתי החביאה את זה, אני לא משתמש בדבר הזה, אני אפילו לא יודע למה משתמשים בדבר הזה. זה משהו כמו נשים חרדיות. אין דבר כזה נשים חרדיות. אפשר אולי להסיק על קיומן מפרסומים זרים, על הבן הסודי שנולד לאדמו"ר הקודם - והוחבא. תפקידן לשמש תלמידי חכמים, לפרות ואולי עוד כמה מטרות שהשתיקה יפה להן. אסור לדבר עליהן. כשתגיע למדור שלך בארגון של האדמו"ר כבר יספרו לך כל מה שצריך לדעת עליהן, וגם אז רק בשלב האימון המתקדם. והמבין יבין - והאויב מאזין.

זה החברותא שלי, דם צפרדע הצעיר, אומר - והרב עובר ואנחנו מייד מסתתרים מתחת לגמרא. ואני מעמיד פנים שאני קורא את התשובה בסוגייה מהספר ואומר בניגון של לימוד: אותי פחות מעניין אם יש או אין חרדיות, אבל מה יש בהן, מה מסתירים. איזו תורת סוד שאין אפילו בספרים, כמו זו של האדמו"ר, כמו זו שיש בתוך אדם - שחור.

- אם אין בספרים זה בטח משהו לא מעניין כזה, כמו שצריך להרוג עוד ערב, או שצריך להרוג ערבים, או ש"התרבות המערבית" זה יהרג ובל יעבור. זה תמיד משהו כזה.

- מתערבים?

- עוד מעט מגיעה עונת השידוכים. בוא נבדוק.

אלגוריתם השידוכים

חלמתי שבמקום לחפש אישה אני מחפש שדכן. ואני מחפש שדכן מומחה לשדכנים שישדך לי את השדכן שמתאים לי. ומחפש מומחה למומחים שישדך לי את המומחה לשדכנים, וכו'. ולילה אחד מגיע ה-מומחה ואומר: הבעיה היום בשידוכין שאי אפשר לחפש אנשים, אלא לפי שם. זו הבעיה. יש

רשת המשתמשים, שזו הרשת הנשית, ורשת האתרים, שזו הרשת הגברית, ולשניהם יש מיפויים (פרצופים) שנקראים חיפוש אנשים וחיפוש אתרים, אבל רשת הקשרים בין הרשתות היא באפלה, היא סוד, אין לה פנים. וזו הפרטיות, שלא יודעים את הקשרים בין המשתמשים לאתרים, במה הם מתעניינים. ולכן רק אם תמפה אותה תוכל באמת לחפש את מה שמעניין אותך - הקשרים בין הרשת הנשית לגברית, שהם זיווג הרשתות, כי זיווג - הוא תמיד בסוד. הזיווג של שני פרצופים הוא נשיקה, והזיווג בין שתי רשתות הוא ממשק. ואיתו תוכל למצוא משתמשים לפי אתרים ואתרים לפי משתמשים, ויהיה מנוע חיפוש אמיתי לאנשים, כלומר לגברים ולנשים, לא לפי שם וחיצוניות אלא לפי מהות ותוכן ומה שמעניין אותם והפנימיות, כלומר מה שבאמת מחבר בין גברים ונשים. ונוכל לחפש את האדם שמתאים לנו בדיוק, ולא נבין איך בערך הסתדרנו עם בערך, בערך בערך, בחושך של ימי הביניים, כשהרשת היתה נפרדת, ולאנשים עוד לא היה ערך, לפי הגובה בתוצאות. וככה תוכל למצוא את השדכן המומחה שאתה מחפש.

נשיקה ראשונה

חלמתי שאני מתגלגל ביהודי אחד, ששורש נשמתו הוא מצוות מזוזה. והוא כל הזמן רוצה שינשקו אותו, נורא רוצה, אפילו רוק של זקנים, ועומד בכל מיני פינות ונצמד למעברים ולא מבין למה לא מנשקים אותו, ורק כועסים שהוא חוסם את הדרך. והנה פתאום מתקרבת בחורה יפיפיה, והוא כבר נכנס לפוזה האופיינית, מוטה על הצד ומחכה, עוברת לו מחשבה אם הוא צריך לתלות את עצמו, היא מתקרבת, השפתיים שלה מתקרבות, ורואים שהיא צדיקה נורא, היא בטוח תנשק את המזוזה, והיא שואלת: אתה מוכן בבקשה לזוז? אני רוצה לנשק את המזוזה.

והתוודה על ראש השעיר

חלמתי שבחרים בי לשעיר של יום הכיפורים, השטריימל השחור של המשפחה. והכהן קושר לי לראש חוט אדום, באורך אינסופי, ואפשר לעקוב אחרי לכל מקום. והחוט כבר כ"כ הסתבך בכל המקומות שהלכתי, שכבר אין דרך להתיר אותו. ולא עוזר לי להסתיר את הקרניים מתחת לשטריימל,

ואני רץ בכל הסמטאות כמו ילד, וכבר מתקרב לתהום, כי הבית שלי זה התהום, ולכן יש לתהום דלת. והנה היא פה, דווקא פה. והיא שואלת: היית מחזיר משהו לעבר? היית עושה משהו אחרת?
- אני מביין למה את מתכוונת.

למה אני מתכוונת? היא מסתכלת עליי בעיניים רועדות. וגם אני רועד, ואני אומר: יש דברים שאסור לומר. לעזאזל.

ש

חלמתי שאני מספר לך שכמעט התחתנו. ואת נבהלת מה אתה נשוי אני נשואה. ואני אומר אל תדאגי שאני רק רוצה שתדעי איך דברים עובדים. את זוכרת, בלילה ההוא, כשהיית חולה ואני לחצתי שניפגש, ואת אמרת לא, ואני ביקשתי לחמש דקות, ואת אמרת לו, התחננתי לחצי דקה, ואת צעקת לא! ואמרתי בבקשה ואת צעקת את השם שלי! וויתרתי. באותו לילה התכוונתי להציע לך, ואח"כ כבר היה מאוחר. ואת בוכה למה למה אתה מספר לי את זה עכשיו. ואני אומר שזה חשוב לדעת. איך דברים מתגלגלים. אולי בגלגול הבא.

צער בעלי חיים

חלמתי שאני רווק ואומרים לי האישה הזאת אתה תחתן איתה. ואני אומר מה? ואומרים לי הערב אתה תפגוש אותה. ואני מתקלח מתלבש יפה אין כמו רושם ראשוני, אבל בעצם אני בכל מקרה אתחתן איתה אז אני מתלבש מוזנח ומזיע. והנה היא באה רואה אותי ואומרת: שיט! ואני אומר מה זו המילה הזו את חילונית? והיא אומרת: טוב אולי אפשר לדבר איתו, אולי הוא אדם מקסים, אבל את יודעת שאת עובדת על עצמך, ומתחילה לבכות. ואני שואל אותה: את יודעת שגם את מאוד דומה לאשתי גם אני רציתי מישהי אחרת. ואני מסתכל על המסעדה ואומר: כבר קילקלנו הכול אי אפשר להתחיל מהתחלה. והיא אומרת תענה לי בבקשה על דבר אחד תענה לי באמת, לא יותר. ואני מתכופף אליה, מתרכך: מה? -תענה לי, אתה אדם מקסים? ואני מסתכל עליה ומחייך: לא. היא מתפקעת מצחוק אתה אדם מקסים, ידעתי שאתה אדם מצחיק ומקסים, ואני כועס עליה: לא! והיא מתגלגלת על הרצפה: אתה כ"כ מצחיק ידעתי שאתה אדם מקסים. ואני בוכה: לא!! והיא לוקחת את

הרצועה ומושכת אותי הביתה, ואני כל רגע עוצר ומתחנן: אני רוצה להשתין בבקשה תני לי פרטיות, והיא אומרת אנחנו בעל ואישה, בעל חיים ואישה, תשתין בבית. ואני שואל אותה: את בטוחה שבבית? ואני שואל שוב: את בטוחה שאת לא רוצה להכיר אותי? והיא אומרת: בטוחה. אני לא רוצה להכיר אותך. אני רק רוצה להתחתן איתך. הכנתי לך כבר מלונה. ואני אומר לה: אני חושב שכל המפגש שלנו התפספס, אולי נתחיל שוב מההתחלה? אני אהיה רווק ויגידו לי האישה הזו אתה תתחתן איתה. ואני אומר מה?

מקרה לילה

חלמתי שיש מלחמת גוג ומגוג בבית. לא מדברים עם רווקה על קשר, לא מזכירים חבל בבית, של תלוי. איך אתה מעז לדבר עם חברה שלי? רצייתי רק להציע לה. והילד מביט עליי, דמעות מחלב. הוא לא יתחתן לעולם. ופתאום אני צועק באמצע: הכול בגללי. וכולם מסביב מסתכלים, ואני שותק. וכל כך כל כך לא נעים. אני יודע שגם לה. ואני חודר בלילה לספר החושך, ויש שם פרק סודי: למה המשיח לא התחתן? ואני מנסה לנחש מהר מה הסיסמא, אבל השומר כבר מתעורר: רומנטיקה! אוהבים חלומות בהקיץ, ומפחדים מחלומות בלילה. הוא צוחק, ופתאום נופל עלי פחד שאשתי מסתכלת לי במחשב, שהיא רק עושה את עצמה ישנה. והיא נכנסת לי לחלומות. כל הלילות. והשומר אומר: אין זמן, השחור נמשך לאור של המסך, לכסות אותו באותיות שחורות. לכתוב כמו מקדחה. ואני בא למחוק יתוש על המסך, ושובר אותו. דם על שחור. והמסך נכבה. ואני פתאום רואה את דמותי משתקפת במסך, באספקלריא השחורה. והשטן משמאל שוכב ליד אשתי, והעיניים שלו פקוחות כמו מת שבוהה במסך. והוא מנסה לחתום אתי חוזה. בתמורה להפיכת החלומות שלי למציאות. כי יש איסור חמור להגשים חלומות. בתורת הלילה השחורה הגשמת חלום זה עבודה זרה, כמו לעשות פסל - לרוח. והשטן אומר: עסקה טובה. חלום זה אחד משישים מנבואה. שינה זה אחד משישים ממוות.

עד יום מותה

חלמתי שאני בתקופת בית המקדש, ויש כדורים לדיכוי יצר עבודה זרה, ומחלקים אותם למי שנתפס עם פסל. ולילה אחד אני מתעורר עם פסל במיטה, ואני מייד מכסה אותו שלא יחלקו לי, ואשתי שואלת אותי מה יש לך שם, היא מציצה לתוך החדר מן החלון ואני לא מבין מה היא עושה שם, מה, התחתנתי עם ג'ירפה? ואני אומר לה זה המחשב. והיא שואלת למה הוא כזה עגול כזה, בחיים לא ראיתי מחשב עגול. ואני אומר שזה בגלל שהוא מתגלגל לבית המדרש. והיא שואלת למה יש לו אוזניים כל כך גדולות, ואני אומר כדי לשמוע קול שופר. והיא מסתכלת עליי, ואני אומר הוא יכול לשמוע אפילו את מה שנשאר מהתקיעה מהשנה שעברה, יש לו חיישנים מיוחדים לגלות את השופר של המשיח שבועיים מראש, ככה נוכל להשקיע בבורסה וליהנות מהעליות בבוא המשיח! והיא שואלת למה יש לו עיניים כל כך גדולות? ואני אומר נו, כדי לחזות במשיח צדקינו. והיא שואלת אבל למה האף שלו כ"כ ארוך? ואני מתרגז ודוחף אותה למטה וצועק כדי לדחוף אותו לעניינים שלא שלו. והיא צועקת ואני רואה אוי ואבוי היא עמדה על סולם, ואני מתחיל לרוץ במדרגות כדי להציל אותה, אבל כל מדרגה עוצר אותי שכן אחר על המיסים לוועד בית, על הצינור בגינה, צדקה לאלמנה, וכו' וכו'. ואני לא מגיע למטה.

נישואין בארון

חלמתי שאשתי היא נבלה. ואני לא יודע איפה להחביא אותה הסירחון. נשרים חגים מעל הבית, אנשים תוהים, אבל סופסוף יש שקט בפנים, והם אומרים: שלום בית. ואני מבין שזה לא לעניין לא לקבור אותה בקבר ישראל, ואני עושה לה הלוויה מהמטבח לסלון לחדר השינה למטבח לסלון עד שנמאס לי. ואני חופר בבלטות, ובא לקפל אותה בפנים, ואני נזכר שלא אמרתי הספד. ואני לא יודע מה לומר. והשכנים כבר דופקים בדלת ואני עדיין חושב איך זה יכול להיות שאני לא יודע מה לומר חייב להיות משהו. והם הולכים ואני כבר יודע שהם יחזרו, עם תגבורת, ולא יהיה לי מה לומר. ואני פותח את הפה של אשתי - ורואה בתוכו חור.

הנצח

חלמתי שאשתי מתאבדת. וכמו שהיא תמיד אמרה, כתוב לה על הקבר: אמרתי לך. וכתוב לי על
הקבר: את צודקת.

המשך הסוף

מדינת הסוד

חלמתי שאני מנסה להמשיך את הפרויקט המשיחי של האדמו"ר הקודם, של החלימה לתוך ההיסטוריה, ובכך להמשיך את מורשתו, ואפילו את נשמתו, בסתר. ואני חוזר לתנ"ך כדי להציל את גדליה, ומונע את הגולה. אבל פתאום אחריו יש שני מנהיגים נוספים שנרצחים, ואני חוזר גם לימים שלהם, ועל כל אחד שאני מציל רוצחים אחרים, ועוד ימי צום, וככל שאני מציל יותר נרצחים יותר אני מציל יותר - זו דליפה שאי אפשר לסתום, חורים של דם, והלוח מתמלא בצומות, וכבר אפשר לאכול רק פעם ב, ורבים מתים ברעב. והחתול ירמיהו גוסס בפח ריק, וכולם מחכים לרב הטבחים לסיום הצום. אבל הצום כבר שנה שלמה, והשלדים שוב הולכים לישון רעבים בארון. וכולם רוצים לחסל את גדליה. גידול יהודי. שהוא כבר בראש הממשלה. ומי יודע איזה חלומות יש לגידול בראש. אבל מרוב התנקשויות, שיטת השלטון היא כ"כ חשאית שאפילו אשתו של ראש הממשלה לא יודעת מיהו. והתקציבים סודיים, העברות שחורות, לא רואים את הגוף של המדינה, רק העצמות מתנועעות. כל מבנה השלטון הוא סוד, כמו שפעם הנפש היתה הסוד בתוך הגוף, היום הגוף עצמו נהיה הסוד של העצמות, ומהנפש נשאר רק רמז. ואשתי מתחילה לחשוד - שאני ראש הממשלה. אחרת מה אני עושה בלילה. ואני נרדם - והם נכנסים לחדר.

בדיחה יהודית עם זקן

חלמתי שהיהדות חוזרת לספר מלכים. ומגיע איש מצחיק אחד עם מכנסיים שמגיעים עד לעיניים, שמציץ מהרוכסן, מגיע משומקום, ואומר שצריך פונקציה דתית בשלטון, שאלוהים מוכן שנחזור להיסטוריה רק אם יהיה נציג משלו, אחרת הוא מחזיר אותנו בחזרה. כמו שהיה נביא למלך, אז עכשיו יהיה לממשלה ליצן. והליצן, נציגו הרוחני של אלוהים עלי אדמות, קופץ מתחת לשולחן הממשלה ומצלם ממתחת, בועט, מושך במכנסיים, מכניס חיות, וכולם ממשיכים לחייך, והוא רואה שהם מחייכים, ומחליט שהוא יגיד לראש הממשלה מה לעשות, ואם הוא לא יעשה, הוא יעשה ממנו חוכא ואייתוללה. והראש מת מפחד, אפילו מפחד לשאול מה זה חוכא. והוא מעביר פתקים בין השרים, ועכשיו יש דיון אחד מעל לשולחן, ודיון אחר ממתחת, ולאט לאט הדיון למעלה מתרוקן מתוכן, וכל התוכן נשאב למטה, והוא מעביר פתקים שהמשרדים יעסקו, יהיה משרד לחזירים, אתה תהיה השר לענייני חזירים, ומשרד לתרנגולות, עם סגן שר לענייני ביצים, וכל השרים שמחים כי יש הרבה חיות, וכל אחד חושב. ואם ראש הממשלה מעביר לו פתק שחייבים לעצור, שתהיה מלחמה, שזה הסוף, הוא משנה את הפתק שקוקוריקו, ומעביר לשר לענייני כלבים, והשר צוחק, ומעביר האו האו, שועל תיזהר, וככה הוא מתרגם ביניהם, ואת ראש הממשלה הוא הופך לזנב. ואם הזנב מתלונן, הוא אומר אלוהים אמר, זה לא בריא שיהיה רק שלטון רציני, שלטון חילוני, צריך שיהיה מבקר רוחני, הפרשיות הכי טובות בספר מלכים נוצרו ממלחמות בין מלכים ונביאים, אז תחשוב מה היה יכול להיות בתנ"ך עתידני, אם היו לראשים ליצנים, הדמיון לשלטון. ראש ממשלה צריך חלום ממשלה, קצת לשחרר את הראש, מספיק עם כובד הראש הגלותי של הכתר, הגיע זמן הגאולה, צריך לעשות שמיח, וככה יהיה משיח, כמו דוד המלך, שהיה ליצן גדול לאלוהים, "בדיחא דמלכא". ואז הוא מלביש לראש הממשלה כובע של זנב על הראש, שהוא מקשקש כשהוא מדבר, וכולם צוחקים. ובא נביא אחד ואומר שזה הסוף, שזה לא מצחיק, זה לא מצחיק בכלל. והליצן לוקח נוצות ממשרד התרנגולות ומדגדג ממתחת הרגליים. וכולם צוחקים.

הרפורמה

חלמתי שאני בתקופת האבן, בעולם העתיק, בימי חזקיהו. ויש לי את כל מה שאני יודע בראש - ועכשיו אני אוכל להזניק את האנושות 2000 שנה קדימה, נוכל מהר לייצר חשמל מלימונים, ולהתחיל את האינטרנט בשנת אלף לפני הספירה. אבל, ממה להתחיל, אני באמת יודע איך עושים אפילו טלפון? ועוד בתקופת האבן. ואני מנסה להסביר לאיכרים העברים הטיפשים, לפחות העברית

עדיין אותה עברית: אנוכי מהעתיד, איה מלככם? והם מרביצים לי במלמד הבקר, ומגרשים אותי כמו שד. ואני נע ונע בדרכים, אני חייב למצוא איזה נביא אינטליגנטי, אחרת הכול ילך לעזאזל, אני יכול להציל את כל ההיסטוריה, להפוך את יהודה למעצמה עולמית עם הידע - אבל כל רגע אני יכול למות בתאונה והכול יישאר באדמה. אני חייב להגיע למלך, לכל הפחות אוכל לקדם את התורה בעזרת פירוש רש"י, לגלות את סוף התנ"ך, ולמנוע אותו, אני כבר יודע מה קרה - אבל אף אחד לא מעוניין בסחורה.

קרן לייזר חרדית

חלמתי שבעתיד האופנה חוזרת, כמו תמיד, והפעם - ללפני מאתיים שנה. ופתאום אי אפשר להבחין בין חילונים לחרדים, אי אפשר יהיה לזהות אותי, ימות המשיח! ואני רץ באלכסון בין האנשים ברחוב, חותך מימין, חותך משמאל, יהוה, כמו חללית, מאיץ, מתכונן לקפיצת הדרך - ופתאום אני מתנגש בכרכרה.

אוטוביוגרפיה

חלמתי שבני ישראל כבר יצאו ממצרים, ורק אני נשארתי, שכחו אותי במצרים. מקבלים כבר את מתן תורה, שעבוד, בונה לבד את הפירמידות.

מורה דרך, פורץ נבוכים

חלמתי שאומרים לו: אם שלחו אותך כנביא זה כבר אבוד, כי הדרך היחידה להימנע מפרדוקס קוסמי היא שאף אזהרה לא תעזור. רק זה נותן את היכולת להתעלם מכל הסימנים. אסור לעתיד לשנות את העבר. ואני רץ אחריו לפני שהוא יחזור עוד יותר לעבר ואומר לו: אני מאמין לך! תן לי תשובה. והוא אומר בוא תהיה הגחזי שלי. ואנחנו נכנסים לעיר החדשה, הוא מכניס את המחשב הלבן שלו בין הרגליים ורוכב עליו, והוא קורא: דור המדבר! עוד ארבעים שנה - רוב חרדי במדינה. ואנחנו רואים שזה מקום שבו הבהמות מתכסות בבגדים, והאנשים הולכים עירומים. והוא קורא: השקר

הגדול הוא שהחילונים הם דבר חדש, חילונים היו גם בתנ"ך. להפך, אנחנו החרדים דבר חדש, אנחנו העתיד. ויש שם בארץ החדשה חזירים מאוד צנועים שמתלבשים כמו חרדים, ורק האף מציץ החוצה מהצווארון שיוכלו לנשום, וזה מאוד מסוכן כי שמים עליהם כובע והם יכולים להיחנק, ושטריימל זה באמת סכנת נפשות. ולעומת זאת האנשים מתחילים ללכת ברחוב על ארבע, וצריך לקשור אותם שלא יהפכו את גן העדן החדש לשירותים ציבוריים. ובסוף סוגרים את האנשים בבתי ורק החיות מסתובבות חופשיות. והנביא אומר: אני את שלי עשיתי. ואני אומר לו: אתה רוצה שאני אסדר לך איזו שומנית? שככה תוכל לחכות בעליית הגג עד שנראה מה יהיה. כי כבר מסוכן לאנשים להסתובב ברחובות. והוא אומר: בימים שלי הזיווג הוא אחר, כל היצרים כבר אחרים. כל מה שישאר מהגוף זה צורת חשיבה לתפוס. מטאפורות. אני אוכל ספרים. והתאוותן הוא מי שרק נכנס לשיבה וכבר ממלא כרסו בש"ס ופוסקים, מרוקן את כל המדפים. ספר תורה אוכלים רק בשבת, שזה הבשרי שלנו, כי בד"כ ספרים עשויים רק מצמחים. ואצלנו הנשים כ"כ צנועות, שהן מסתובבות עם ראש מלאכותי מעל הראש שלהן, זה מה שהתפתח מהכיסוי ראש, והן מציצות עם העיניים מהכפתורים בחולצה, שלשם זה לא מנומס להסתכל. ואלה שפחות צנועות לובשות ראש בלונדיני למרות שהראש האמיתי שלהן שחור. ורק כשהן בבית הן מוציאות את המכסה ומציצות עם הראש החוצה. והגברים בכלל לא מסתובבים בעולם, יש מקלות שמייצגים אותם והם מפעילים אותם מהבית. אנחנו העתיד, והעולם החדש נחרב מזמן, ואנחנו קוראים לו העולם הישן. אבל הנה עובר כלב ברחוב, ואנחנו מתחבאים שלא יעלה אותנו לניידת. והנביא אומר לי בתוך החור: פעם היו מערות, היום יש רק חור, אחר כך ישאר רק צינור, ובעתיד אנשים יתחבאו בחוט, מה שנקרא קוף מחט. ואני אומר לו: אתה נביא מצויין! והוא אומר לי: אתה לא מבין את תפקיד הנביא, התפקיד שלנו זה לא לשנות את העתיד, ואפילו לא כמו שחשבו פעם - לשנות את העבר. מה שצריך זה להחיות את הזמן, להפוך אותו מדומם לחי, מפיזיקה לרוח. התפקיד של הנביא העברי העתידי הוא: לזווג בין התורה למשית, בין העבר לעתיד. גשרים מעל תהומות בהיסטוריה. למשל התקופה שאתה חי בה, שבעים שנה אחרי החורבן של הגלות, אחרי השואה. זה הזמן לשוב. אז קיבלת תשובה או לא קיבלת תשובה? והוא שם את הפה שלו על הפה שלי ומדבר לתוכי: אם עד עכשיו תורה שבעל פה היתה יותר יצירתית מתורה שבכתב, עכשיו תהיה תורה שבכתב שהיא יותר יצירתית מתורה שבעל פה. מה שנקרא אצלנו: עוד חזון למועד - כל לילה עוד חזון, וכל מועד עוד חלום. ככה מזווגים לא במרחב - אלא בזמן. חזון גיחזי.

תוכנית מדינית למאה הבאה

חלמתי שבמגילת רות, אלימלך הוא האל שמת בגלות, נעמי השכינה אשתו האלמנה, ורות היא התורה הפוכה בלי ה'. וסופסוף הם חוזרים לארץ. אבל מיהו בועז? מי זה אותו גואל רחוק מגואל קרוב יותר, אני לא מבין - אף אחד לא מבין - ובינתיים מרוב רעב נעמי ורות הופכות למקלות. והנה אומרים שרות בהיריון, איזו בושה, אף אחד לא יודע איפה היא היתה בלילה, נעמי לא יוצאת מהבית. והיא כמו מקל עם בליטה. והנה יורדים המים, ומתחילה הלידה הגדולה - אבל לא יוצא. הדוקטורים מתפללים, ולא יוצא. מטיסים מומחה מיוחד מחו"ל, שתוקע בשופר - ודבר לא מתקדם. ובסוף אין ברירה, מחליטים על ניתוח קיסרי - ומסתבר שלא היה שם כלום. סתם שמנה. אבל היא אומרת: הרגשתי אותו, את הלב שלו! מה הם עשו איתו? והיא בוכה ברחובות, מחפשת אותו בתוך חיתולים בפחי אשפה. דוד מלך ישראל לא נולד, מת, מת, מת - וקיים. כי היום הכול מרחוק, התחברות מרחוק, שליטה מרחוק, למידה מרחוק, תורה מרחוק. ואם אין גאולה מקרוב, יש גאולה מרחוק. לא חייבים בן, לא חייבים משיח בסובארו לבן. והנה בא הר גדול שחור אל הארץ. רואים אותו מתקרב מרחוק, ואומרים אוי איזו טעות, בגלל שלא באנו אל ההר ההר בא אלינו. וההר פותח את הלוע שלו: הציונות היתה נעשה ונשמע. עכשיו הגיע הזמן לשמוע.

האל של תל אביב

חלמתי שעכשיו שבני ישראל בארץ, אלוהים מחליט להחזיר את יצר עבודה זרה, כי הופר האיזון ורצו יותר מדי אחרי הרציחה והעריות, ודווקא משולש יצרים יחזיק אותם במרכז. והחילונים מחליטים להקים מקדש לאל חדש. ועובדים על פסל משוכלל של אלוהים, מחשב-על עם פה שמדבר ועיניים שרואות וכו', כדי שלא יוכלו לצחוק עליהם הנביאים. והאל הזה אפילו בנוי ככה שהוא בורא את עצמו, פעם בכמה זמן, ושולט בגשם וממית ומחיה בעזרת גזים מתקדמים, והוא גם חוזה עתידות קדימה 3 ימים, וממציא חוקים ועונשים. והוא אפילו פוקד עקרות בטיפולי זוועה מיוחדים, עד שקוראים לו ד"ר מנגלה. ואחרי הילד הראשון אשתי לא יולדת ואנחנו מתפללים לאלוהים עשר שנים, ובסוף נמאס לנו להתפלל אפילו יותר משרוצים ילדים, ואנחנו הולכים לאליל מתל אביב. וההלכה שלו אפילו יותר פסיכית ומתוסבכת מזו שלנו, יש לו יצרים ממש משונים, בגדי המאמינים יותר מסובכים ממסכת יבמות, צריך כל בוקר להתייעץ עם רב, אפילו בנוגע לתחתונים, לפני

שיוצאים מהבית, והם כולם נראים ממש מצחיקים. ויש להם מחלוקות והלכות אפילו מתי לחייך, ויש כאלה שכל הזמן מחליפים העוויות משונות כדי להחמיר ולצאת לידי כל הדעות. ואנחנו מתקרבים לים והאנשים נהיים יותר ויותר אדוקים בדתם, ופחות ופחות לבושים, בהתאם למנהגם, ואנחנו עוצמים עיניים והולכים עם מקלות וכלבים כמו עיוורים כדי לא לראות, וכל הזמן אנחנו שומעים את החילונים אאוץ' אאוץ' תיזהר. והאליל הזה כל הזמן מתמודד עם הבעיה שהוא חדש ומפלסטיק, ושוכר משרדי יח"צ איך ליצור אליו יראת אלוהים, הוא שורף אנשים ועדיין צוחקים עליו, והוא לא מוצא לו מקום לעמוד, והבדיחה היא שמרוב שהוא מסתובב הוא עומד בפקק, כל ההרים בשפלה נמוכים, אז הוא מחליט להתמקם בקרקעית הים. ואפשר להגיע אליו רק עם חליפות צלילה, והמתפללים כל הזמן משבחים ומקלסים אותו, שהוא אל עשוי מחשמל ולא מתחשמל, או שהוא מוציא יותר חשמל משנכנס בפנים, והוא בכלל לא צריך חשמל, החיבור זה רק בשביל פשוטי העם שלא מאמינים שהוא עובד בלי חשמל, ואיך שהוא מתחבר לרשת בלי אף חיבור, פתאום הוא מופיע באמצע הרשת, נס גלוי! וכידוע נס מלשון ניסויים. והנה בתוך החושך של הקרקעית, מלא כהנים דגים, יש אור. ואנחנו עומדים בתור. והוא ממיין אותנו: ימין שמאל. והוא מסתכל על אשתי יותר מדי, ואומר: שמאל. ואני רץ אחריה והוא אומר לי: ימין.

בית המקדש 3.0

חלמתי שעושים תחרות דגמים לתכנון בית המקדש השלישי, וכל האדריכלים בעולם משתגעים זה יהיה משהו חד פעמי. ואחד מתכנן את בית המקדש בצורת מחשב ענקי, עם מסך עצום בגודל של פרסה על פרסה במסגרת משיש לבן, ועולי הרגל דורכים על המקשים הענקיים בדרך אליו, וילדים רצים על משטח המגע והמחשב משתגע, הכהנים בפנים מתרוצצים, יש כניסות לבעלי חיים ויציאות לדם ולאפר, והלויים מסתתרים בתוך הרמקולים ושרים. ואחר מתכנן את המקדש בצורת ראש ענקי ואנשים עולים בלשון נכנסים, מלמעלה העיניים הענקיות זזות, כל פעם מסתכלות על מישהו והוא מת מפחד, חל איסור חמור לדגדג אותו האנשים בתוך הפה יכולים להיהרג, במיוחד הלויים ששרים בתוך האוזניים כל תזוזה שלהם יכולה להיות מסוכנת, אבל ממילא הרוב רק מציצים קצת מעבר לשיניים ובורחים, מעטים מעזים להיכנס פנימה עמוק בלשון, משוגעים, כי כל כמה זמן הוא בולע, ואף אחד לא חוזר. לכן לא יודעים מה יש מעבר ללוע. והמפרשים מתחת מזהירים שבטח נופלים שם עמוק בפנים, כמו בגיהנום, ויש מי שאומרים שכל מי שנכנסים מתעכלים, נהרגים על קידוש האל,

והופכים לחלק מהמקדש עצמו, ויש אומרים שמה שמתחת לאדמה זה סודי, שזה לא היה בתוכניות, ויש לוחשים שיש חור יציאה - שמקומו יתגלה בגאולה השלמה. ואדריכל אחר מתכנן את בית המקדש כאישה, שאומרים שהיא יותר יפה מאלוהים, אבל אף אחד לא יודע, כי מטעמי צניעות הבניין מכוסה בבדים, ורק הכוהנים נכנסים שם מתחת לבגדים. ואחר מתכנן את בית המקדש כשטריימל ענק ושחור, ואף אחד לא יודע איך להיכנס, כולם מסתובבים מכל הצדדים, ומי שאולי מצא את הפתח גם לא חזר, יש כל הזמן כאלה שנעלמים. והנה יש מנוול אחד שמתכנן את בית המקדש כחזיר. ודווקא ההצעה שלו מתקבלת. ואני מתקרב להר הבית לחנוכה, מרחוק כבר רואים שזה ההר הוורוד, וכל העולים לרגל מסביבי בוכים, החרדי לידי מקונן כאילו מדובר בחורבן בית המקדש ולא בבניין: מה, זה מה שחיכינו, כל השנים. מה יגידו הגויים? אבל הנה באים כל הגויים שמחים, חה חה חה, הם דווקא אוהבים חזירים. והנה אני רואה הם לידי משפחה, יש להם דגלונים ביד ומצלמות והם מחייכים. והחרדי פתאום מתעורר: הם בטח מתכוונים לתת בבית המקדש ביס, צריך לעצור אותם, אחרת לא יישאר כלום. והם שואלים איפה בית המקדש, והחרדי מפנה אותם שם, לכיוון ההפוך, אתם רואים שם, אל בית הכנסת.

סוף הסכסוך

חלמתי שהמקדש יורד מהשמים, נופל על כיפת הסלע, טראח! מכה מלמטה, מתקמט, כאילו יש בתוכו הר, נהיה לו כזו בליטה מלמעלה. נו, מקדש עם כיפה, ומכסים אותה בזהב, וכולם מרוצים. שלום עולמי - עכשיו. גאולה שלמה - על המקום. וסופסוף נזכה לראות במו עינינו את עולם המשיח, עולם העתיד. ואני בא עם הסידור והטלית, ואפילו עם איזה עוף ליתר ביטחון, והמאבטח אומר לי אין צורך, המקום מכפר על נפשתיכם, כאן מגשימים חלומות. ואני מצביע על העוף והוא אומר: הקוקוריקו יכול להיכנס. רק תשים על החולצה כרטיס מבקר, ואל תאבד אותו בשום פנים ואופן - שיאפשרו לך לצאת. והלויים שמים רמקול עם נבל ותופים ושרים את המנון מחלקה א': אין לי רגע דל / או סקנדל או ריספרדל. ואלהו הנביא אומר: אם אליהו היה חי כיום, הוא שומע קולות, רואה חלומות, איפה הוא היה? פה. אבל אל תספר לצוות. הכהנים חושבים שאני נורמלי. והכהנים הלבנים העייפים יושבים באמצע המשמרת על מדרגות מזבח הזהב ומעשנים, כשקבוצת רבנים חשובים ותורמים מבקשת מהם לזוז כי הם רוצים איתו תמונה. ואני פוגש בריפוי בעיסוק את המתנדבת מגרמניה. ואני אומר לה: תמיד רציתי לומר את זה לגרמני, אבל עכשיו שאני אני יכול לומר. את

יודעת שאני צודק ולכן את כאן. ואני כבר מפחד להתקרב לאגף הסגור, לקודש הקודשים, כי יש לי תחושה איזה אדמו"ר אמצא בפנים. וכל עם ישראל רוקד כמו עגל, חלומות מתגשמים, חלומות מתגשמים, כולם חוגגים, יש אלוהים, איזה ניצחון היהדות מקום ראשון, הוא-הא מה קרה היטלר אכל אותה, הכתר הוא שלנו, הקב"ה אנחנו אוהבים אותך, ורק הכותל המערבי שוב שומם ומוזנח, בלי אף אחד. ואני הולך וטומן את ראשי בכותל ובוכה.

סוף היהדות

חלמתי שהרב מחייך אליי, ואני מרגיש באינסטינקט שמהו לא בסדר. ואני לא מבין למה אני מפחד מהרב הזה. ואני חושף ברבים שהרבנים, זה מאפיה של הומואים, זאת תורת הסוד ממורה לתלמיד, הכול רמזים לזה, פתאום הכול מובן, תיאולוגיה סוטה, הפכו אפילו את אלוהים והשטן, הסוד הגדול בהיסטוריה, כל הרבנים כולם - וכל היהדות מתמוטטת. היהדות הקתולית. הכול היה שקר. אבל הנה אני הולך בלילה - והרב עדיין מחייך אליי. ואני נכנס. ואני נופל על ברכיי: סליחה, סליחה, מה עשיתי, מה שלא עשו כל השנים. והרב עדיין מחייך אליי. ואני לא מבין למה אני מפחד. אבל אני מרגיש באינסטינקט - משהו עוד יותר לא בסדר. ואני עוקף את הרב, שממשיך לחייך בכניסה, ונכנס לבונקר של אלוהים. ויש שם משהו שאפשר לקרוא לו רק מהומת אלוהים. ואלוהים, המפקד של הצבא המובס, הכול מתמוטט, החיילים האחרונים, הימים האחרונים, והוא מתחיל להשתולל: אנחנו נכבוש את גן עדן, ואחר כך נכבוש את ירושלים, הוא משרטט על המפה. ואף אחד לא מעז לומר לו שכבר אין חיילים. רק אתמול חטיבה שלמה של מלאכים נפלה מהשמיים, וכורתים את כל העצים בגן עדן לפחם להניע את גלגלי המלחמה, וכבר לא נותרו פירות להפוך אותם לבליסטראות, ומחוץ לבונקר נערכים דו-קרבנות נואשים כלולבים, ומישהו צועק: אתרוג! וכולם נהרגים.

תרבות מתה

חלמתי שאין סיכוי. היהדות הגיעה למצב כזה שאין סיכוי. וירדתי לחצר וראיתי את הילדים, וידעתי שהם כולם ימותו. ולא בגוף - אלא ברוח. ופתאום הייתי מאושר. וראיתי את החתולים בפח, הם יחיו

אחרינו. כדאי להשקיע בכתולים, והלכתי להביא להם את התפילין. וכאב הראש היה חזק מאוד, וידעתי שזו רק ההתחלה. מה קרה, זו פעם ראשונה שתרבות מתה?

שכחתי את המשך החלום

חלמתי שהשואה לא קרתה. ויש

יודונאצי

חלמתי שאני היטלר. ואני מנסה לעצור את השואה. אבל אם אני אגיד להם עכשיו אז יגלו אותי, ויביאו מישהו פחות משוגע, ואז המלחמה רק תתארך - והשואה תימשך שבע שנים. ואם יהיה שלום - תהיה שואה של שבעים שנה. לכן אני מתנהג עוד יותר בשגעון, ויוצר דת חדשה של יהדות נאצית, גירסא נאצית של הדת היהודית. ואני אומר לאייכמן בוא תהיה יותר דתי, חבל שאתה כזה מחשב. ואייכמן מגיש לי כל יום דו"ח עם המצוות עשה שעשה היום: כך וכך יהודים וזקניהם על כל פרטיהם ודקדוקיהם. ואני אומר לו: אבל מה עם הלא תעשה והעבירות. איפה התשוקה שלך, החטאים? ולמחרת הוא מדפיס: כך וכך יהודיות ופאות, טימאתי לפי ההלכה. הבוקר הזה עכשיו אונס כי זה בשולחן ערוך, וכל הזמן רק מחמיר ומחמיר. אבל כבר אי אפשר להפסיק, כי הם מיד יביאו פוסק נאצי מקצועי, שיהיה פחות משוגע, ואם הרייך יחזיק מעמד - תהיה אפילו שואה בת אלף שנה. לכן אין ברירה ואני מתנהג רק יותר בשגעון ועושה לגרמנים ברית מילה בצורת צלב קרס, ובר מצווה עם תפילין חומות להצדעה במועל יד, ואפילו בחתונה יש בכנסיה צלב קרס עם ישו מסתובב - שיהנו מהסבל של יהודי. ויש הלכות שחיטה של יהודים, לפני כל אחד צריך להשחזיז שעות את הסכין, ולמצוא את המקום המדויק בצוואר מתחת לזקן, שהיהודי לא יצא טריפה, ולברך בשם ובמלכות הרייך, ולעשות כוונות העי"ט שלא יהיה פיגול, ולבדוק בכל הגוף שאין מום שלא יהיה פסול, כולל מבפנים שיהיה למהדרין, ואכמ"ל. אבל הם רק שוחטים יותר ויותר, בכל בית עכשיו יש תא גזים, וקונים לשבת בחנויות בוטיק בכלובים יהודים, שהופכים ליותר ויותר יקרים ויוקרתיים ונדירים ומכל מיני זנים נכחדים למביני דבר, והציידים רודפי הבצע מגיעים לניצולת יהודים שאף מכוונה נאצית לא מסוגלת, ביעילות של היד הנעלמה. ואנשים שואלים אותי: הייל היטלר, אתה בסדר? השפם שלך

נהיה יותר קטן, או שהאף שלך התארך? ואני מנסה להאריך את השפם כמה שיותר, אבל לחרדתי הוא נופל לצדדים כמו זקן. והגרמניות מתחילות לתהות: שמתן לב שהוא לא בלונדיני? והכלבים מתחילים לנבוח עליי בכל המשרדים, ולעשות לי בושות. ומתפשטות שמועות נוראות במרתפי המפלגה, המאהבת מספרת שהיא תפסה את היטלר, שוכב במיטה - עם ספר! ויום אחד במקום שהרכבת של הקנצלר תגיע לברלין - מורידים אותי באושוויץ.

דוס אותיות סוד

חלמתי שאח שלי שמת לפני שנים, מתברר שזו היתה התאבדות, יש לחברים שלו מכתב, והם החליטו שלא מראים אותו למשפחה. ואני שואל מה יש במכתב, אני רוצה לראות והם אומרים אתה לא רוצה לראות. ובסוף הם אומרים לי בסוד: אתה יודע מה היתה הגדולה של האחים? לא שהם לא רצחו את יוסף הצדיק. האחים רצחו את יוסף. הגדולה שלהם היתה היכולת שלהם לשכנע עבד שעלה לגדולה שהוא אח שלהם. ואני נזעק: מה אתם אומרים?! והם אומרים: אנחנו רואים שאנחנו לא מצליחים לשכנע אותך לא לראות. אז בוא תראה רק את הכותרות ותחליט בעצמך אם אתה רוצה לקרוא עוד. וכתוב שם בחושך בכתב יד כמו שלי, המשפט הראשון: "אושוויץ בגימטריא צדיק הדור". ואני רק רואה את זה ונמלט. כאילו רצחתי מישהו, וצריך עיר מקלט. ואני פוגש בדרך עיגול שחור כמוני ושואל אותו איך נוסעים, והוא אומר: תגיד תודה שהוא ירד מהפסים. מי שנוסע על הפסים מגיע רק למקום אחד - לאושוויץ. ואני נבהל עוד יותר ומתחיל לצאת מהשוליים, לחרוג מהדף, עוד ועוד לחרוג. ואני כבר עמוק בשחור שמחוץ לספר, בטריטוריה לא אנושית - ואני פתאום פוגש שם את קין. והוא מכניס את הראש לאדמה, ואני אומר לו: אל תדאג אני לא רוצה להרוג אותך. אני רק רוצה לדעת, מה התורה הסתירה, מה אמרת להבל. אולי הוא השאיר מכתב, משהו שנוכל לדעת איזו תורה היתה לנו אם היינו בני הבל, ולא בני אנוש. והוא אומר מתוך החור: מה שאני אגיד לך אסור לך יותר לכתוב, אחרת זה יהיה מכתב התאבדות. אבל אני לא יכול להפריד את המוח מהאצבעות: אני אהבתי את אחי הצדיק מאוד, אבל למען כל הדורות - תיקנתי את המילה רוצח לרוצה את. וזה מה שמפחיד אותך, צדיק הדור? בוא אני אגלה לך משהו יותר מפחיד, מנקודת מבט משיחית: היטלר בגימטריא חמור. אבל בוא - תמשיך, תמשיך לכתוב. אתה חושב שאני לא יודע שאתה כותב? סילחו לי, משפחה שלי, אהבתי אתכם. אבל אהבתי אותו יותר.

מזבח הזהב

חלמתי שאני חולה. מסתגר בחדר, לא רוצה לראות את אשתי והילד, אף אחד. אל תאהבו אותי, אל תפריעו! אשתי: אני מבינה, אתה רוצה לסיים משהו. לא, לא, את טועה, להתחיל משהו. להתחיל עכשיו משהו, זה יהיה חיבור שיגיע עד לשמים, ואולי יאפשר גם תנועה בכיוון ההפוך, תנועה שלכם בכיוון הזה. חס וחלילה לסיים. והיא אומרת: כן, כל רגע יקר, רגעים שהיו לא שווים כלום, פתאום מבינים. לא, לא מבינה, הרגעים באמת לא היו שווים כלום, זה לא שפספסתי, המחלה היא שהפכה את הזמן לזהב. תודה אלוהים שלא נתת לי מוות פתאומי, בהורדת ראש, אלא איטי ודרגתי כמו זנב, מוות בחיים. זה ההבדל בין עונש כרת לבין עליית נשמה.

רפואה מונעת

חלמתי שהרופא מנסה לשכנע אותי לשתף איתו פעולה במזימה: הגוף הוא האויב שלך. הוא זה שבסופו של דבר הולך להרוג אותך. והוא רוקם בחשאי מזימות שונות נגד הנפש כדי לחזור לעפר, רשתות טרור עמוקות בתוך החומר. ולכן צריך את המודיעין נגדו, צריך לנהל מלחמה חשאית, לרצוח את הסודות, להרים את השמלה ולגלות ולבייש אותו לפני כולם, לכן אנחנו הולכים להכניס לתוכך מרגל נחש, מקל. תפתח בבקשה את הפה: אה. לעומת זאת, הנפש מנסה להחיות אותך, לכן צריך להסתיר אותה בעולם הזה, במיוחד צריך להסתיר אותה מהגוף. לשכוח את כל החלומות. להשאיר אותם בלילה. ותחית המתים זה בדיוק יהיה ההיפוך, שאנשים ילכו עם נפשות בחוץ והגוף כלפי פנים מוסתר, ונצטרך להחביא את הגוף, שהנפש לא תהרוג אותך, היא תהיה האויב, ואז הגוף יהיה החלום. והעולם יהיה רק בלילה. לכן אנחנו צריכים להכניס כבר עכשיו לתוך הנפש פנימה מרגל, נחש מתעקל. אתה מביין: אה?

החום עולה לשמיים

חלמתי שאני חולה מאוד ולא מוכן לקחת תרופות. ועושים עלי עליהום. רבנים, דברי תורה, פיקוח נפש, נשים. ובא אליי אדמו"ר גוסס רזה מת למיטה, ואומר: יש רק שני דברים בחיים שאני מצטער.

שלא אכלתי פחות, ולא ישנתי יותר. כי בהחזרת הנבואה צריך להתחיל מהחלום. גם בראשית התחיל מהחלום, מהאל של השדים, אל שדי, ואז התקדם. מה חלם אדם כשיצאה ממנו האישה, אתה יודע? חלומות צריכים לצאת בהוצאה לחושך, ולא בהוצאה לאור. אורות של תוהו צריכים כלים של תוהו, לא כלים של תיקון! אחרת תהיה בסוף שבירה נוראה. אדמו"ר יכול לשבור את היקום, כי אסור להעביר אינפורמציה מעל למהירות האור, ואדמו"ר שובר את תורת היחסות אם הוא מתפלל על מה שקורה בתוך חור שחור. ולכן זה מסוכן, ואין לי כוח להתפלל עליך, בבקשה, אני חולה, קח את התרופה. ובא אליי משפיע ידוע, ואומר: כשמחברים חרדי ודתי ביחד יוצא חרדתי. אבל הבן שלך, איך הוא יהיה בן בלי אבא? הוא יהיה בת. ואשתי עומדת בחלון כמו יונה, ומסתכלת. ובסוף אני נכנע. ואני שותה את התרופה, ומת.

המבקר

חלמתי שאני מבקר בקבר של עצמי. ואני מניח על עצמי אבן כזאת שאני לא יכול להרים. וכל הקרובים, סוף סוף הלוויה, מה חשבו עליי באמת, אבל הם - אף פעם אף אחד לא אמר עליי אמת. כמעט מתחשק לי לחיות שוב. אבל למי יש כח. ואני מדליק לפחות בבית הקברות נר לזכר האדמו"ר, נר נשמה, ותוהו ממה עושים את הפתילה שעליה נשרפת הנשמה - בגיהנום. ואז אני מביין - הספר הוא חומר בעירה מצויין. וכשהוא נשרף, אובר לעולמים, זה באמת מרגיש כאילו זה הנשמה שמבוערת מהעולם, שעולה באש. ולכן - השחור.

סופה של השפעת: ההחלמה מהחלום

חלמתי שמחר סוגרים את העולם ואני מפחד להישאר בפנים. ואני אומר: לא אכפת לי יום הדין. אני פשוט לא מוכן שישפטו אותי. והחתולים שנשארו אחרונים בזבל שנשאר מהעולם אומרים: בוא לפחות תעזור לנו בפח, בפרויקט של לבנות מחדש את אלוהים. ואני מתקדם איתם בין ערימות האשפה, וחתול ירמיהו אומר: קודם מחיים את נשמת המת (מה שנשאר לנו ממנו) וגם בונים לה גוף (והוא הרי היה בכל מקום). ואם לא, לפחות נהיה נר נשמה בשבילו. והוא מיילל בין ערימות האשפה הבעורות: ואם לא, לפחות נשרוף את הארמון על המלך. ונשמעת שאגה, וכל החתולים נמלטים,

תציל את עצמך ילד, זה חתול טרף. האר"י שאוהב תות. והאריה האדום אומר בקול מפחיד, כמו של חוליאראץ: נשמת אלוהים עכשיו בדרך לגן עדן העליון, שיחליף את גן עדן של נשמות האדם. ואני צועק: לא! לא הספקתי לאכול מעץ הדעת. ואני שומע את האריה מתלחש עם החתול הנביא ירמיהו: צינור בין עולמות, לגלות היכן מתחבאים שרידי הקודם, האידיוט הזה תיעד חלומות, למרות איסורי ביטחון הסוד. ואני אומר: מי שם. ואני שומע קול של צפרדע אומר לה: המחלה. הם חושבים שאני ישן כשאני חולם, ובעצם מחלים. והאישה אומרת: הוא לוחט. והוא אומר: יקח זמן למצב להתפתח - אבל הוא ילך וידעך. ואני פוקח עין אחת - ורואה שהם מדברים על הנר. אבל כבר מאוחר מדי. דם צפרדע צועק: הוא התעורר.

האדמו"ר החדש

שועלים מחבלים בכרמים

חלמתי שבא אליי בשקט שועל קטן מהישיבה: אתה עשית טעות. והוא רואה שנבהלתי ומתנדנד ליד הסטנדר: לא נורא, כולם עושים טעויות. ומגהק וקורץ: במיוחד חמורים. ואני שואל: מה אתם רוצים? והשועל שקצת שיכור אומר: יש סודות שהם לא לאדם הפשוט. זו היתה פשוט טעות, כל העניין הזה עם התות... ואני אומר: מה האדמו"ר החדש אומר? והשועל חוזר להתנמנם בספר, מחזיק בכוס קידוש, שבוודאי עוזרת לו לחלום באמצע היום. גם כן שיטה. ואני מציץ לו מאחורה לכריכה: הלכות תחיית המתים.

ואני מגלה שהם לומדים בענף הזה של הישיבה, שמגדל זנבות, ענף סודי בתורה, אבל כל כך סודי שהחביאו אותו לא בתורת הסוד, אלא נקבר עמוק דווקא בתוך תורת הנגלה, עד דלא ידע. השועלים האלה כבר הפכו את תחיית המתים להליכה לפי ההלכה, המיתו אותה לפני שהיא חיה, לפני שהיא אפילו התעוררה - היא כבר לא חלום, מראש הורידו אותה מהראש לרגליים. פלא שהן מתנוודדות?

וכשכל הישיבה מתחת כולה ריקה, בשבת בקריאת התורה, מישהו בהמון הנדחפים לנשק את הספר דוחף לי משהו לתוך המכנסיים. פתק. לבוא עכשיו לחדר של האדמו"ר המנוח. ואני בורח מהתפילה ויורד מהר במדרגות למטה למטה למרתפים המטים ליפול החשוכים הנטושים, לאגף הסגור של הישיבה - ועכשיו הכול כבוי. אין תור. אין אור. ואין שעון שבת. כולם אצל האדמו"ר החדש. ויושב שם בפנים אדם שחור. מסתיר את הפנים בספר שיש בו לא חור, אלא שני חורים, שהוא יכול להציץ.

אז זו היתה השיטה. ואני מבין בעלטה שזה - התלמיד האחרון, שהאדמו"ר היה קורא לו: הרז. והתלמיד אומר: ויחבש את חמורו - ההוכחה ששטריימלים בתקופת האבות היו עשויים מחמור. אז איך הגענו למצב ששטריימלים עשויים משועל? ועוד מתפלאים שמהו השתבש בביאת המשיח. אבל אתה, מהאדמו"ר החדש, תיזהר - אתה זוכר למה ישראל השתחוה ליוסף החולם על ראש המיטה? תעלא בעידניה סגיד ליה. ואני עוד לא מצליח להסתגל באפילה לראות מי הוא, מבין כל התלמידים, והוא כבר ברח בחזרה לתפילה, ואני ממהר לחזור לעלות למעלה, לפני שישימו לב שנעלמתי למטה, ורואה שקורה דבר איום בישיבה. נכנס פנימה שועל, יוצא שטריימל. ועוד פעם - נכנס שועל, יוצא שטריימל. ועוד ועוד שועלים מסכנים מתפתים, מספרים להם שמה על הכרמים, הענבים האדומים. ויוצא עוד שטריימל. ואני רואה - עכשיו מגיע לי התור. היכנונו לביאת החמור.

המאמצים נמשכים, וכל הגורמים

חלמתי שדם צפרדע בא אליי, בשליחות אדון חוליארץ, שנעלם. אומרים שהוא קיבל תפקיד גבוה, ומאז לא ראו אותו. והיו גם עוד שינויים, האדמו"ר החדש מקים ענף חדש, שאף אחד לא יודע מה הוא עושה, אבל שולחים לשם את התלמידים המוכשרים ביותר. והאגף של החלומות בתחתית הישיבה, בקומה שקוראים לה השכיבה, הולך ומתרחב, עושים שם ניסויים בחלימה מקבילית, לפי השמועות, בונים שם בור שחור ובתוכו יוסף-על. אבל בקומה שלנו לא מורשים לרדת לשם, שלא לדבר על קומת העמידה שמעלינו, שם מתפללים ללא הפסקה מסביב לשעון - ומסביב למיטה, ולעזרת הנשים שמעליה, שקוראים לה בצחוק קומת המרחפים, ומעליה קומת המעופפים, וכן הלאה, עד לעולם העליון. ואנחנו הפועלים השחורים של עבודת השם מצוים בעבודה מיד לישון, ולהתעורר בחצות. להפוך את היום ללילה. הם אומרים שזה העתיד של הזמן. והם מעודדים אנשים שירדמו בישיבה, בתוך הספרים, כדי שיהיו ערים בלילה, שזה הזמן המסוגל, ללילה יש איכות רוחנית אחרת מהיום. והתלמידים החדשים מנסים לקרוא שוב ושוב אותו קטע שנתנו להם, כדי להשתעמם ולהירדם ולחלום עליו, ואז לוקחים אותם למטה ישנים, ומעירים אותם פתאום, ושואלים מה היה בחלום. והכול מתועד, נחקר, מעובד, ומועבר לרשת ה-"שרפים", שם עושים מה שעושים. ולפעמים התוצר המוגמר עולה למעלה מעלה, לקומה העליונה בעץ, מעל כל הענפים, שם יושבת לשכת האדמו"ר, ואז קוראים לזה "עשן". אבל מה שמתסכל זה שתמיד מגלים עוד ועוד ענפים, שהסתירו ממך כשהיית צעיר, ולא ברור אם אפילו האדמו"ר הקודם ידע על קיומם - ואולי הוא לא

רצה לדעת. ויש חדרים שאתה יודע שהם קיימים, אבל אתה לא יודע מה יש בפנים, ולהיפך - יש מדורים שאתה יודע שהם קיימים, אבל אתה לא יודע איפה הם. ויש חדרים שאתה מגלה רק אחרי שנים במסדרונות. ומתוך כל המפלצת הזו - יוצאים אנשים כמו אדון חוליאריץ.

ודם צפרדע אומר לי: חבל לי עליך מאוד. אני דווקא חיבבתי אותך. יכולת להיות רב גדול, שמן, עגול! יש לי רק שאלה אחת - למה?

- אומרים שיש לכם שם מחשב שמחשב את הקץ.

- ואם כן - אז מה? הרי מה זה קדוש? קדוש זה מיוחד. כמו קידושין, שיוצרים את הייחוד. אלוהים קדוש זה אומר שהוא אלוהים מיוחד. וגם עם קדוש, פירושו שזה עם מיוחד. קדוש קדוש קדוש. מיוחד מיוחד מיוחד! כמו תפקידים מיוחדים. מבצעים מיוחדים. אמצעים מיוחדים. אנחנו ממשכים מסורת קדושה. כלומר, מיוחדת. כל המחשבים אותו דבר? ואולי זו הבעיה. ובמיוחד - אם רוצים מחשב קדוש. אתה לא רואה שהאדמו"ר החדש זה משהו מיוחד במיוחד?

ואני מתקרב אליו ומנמיך את הקול: אומרים שליחידות החדשות (יכולה להיות יחידה שאיננה מיוחדת?), יש להן בהתאם שמות מיוחדים שבנאדם לא יכול לבטא אותם, רק לכתוב אותם קפץ או { } או סימנים שאין אפילו במקלדת, סיסמאות שמבחינתנו הן רק עיגולים שחורים, שמות מיוחדים רק למחשבים, אני מניח קדושים. מדברים שאתם יוצאים מחוץ לשפה - אל התהום והתוהו. מקומות שלא שזפתם עין אדם בעבודת השם.

- ונגיד שהכול נכון. האדמו"ר החדש עשה דברים מדהימים. כל המפלצת עובדת היום אחרת, זה מזמן לא דינוזאור יותר. המשיגנע הזקן לא היה מאמין. עוד ועוד זרועות, ראשים, רגליים, יסודות, זנבות, כנפיים, אפים, פנים, זה כבר לא מוגבל לצלם אלוהים, בקבלה החדשה. הרי הצלם הישן בעצמו השתנה - ואנחנו מתקדמים. השלד הארגוני המאובן קם לתחייה מהמתים. ואם אנחנו מביאים את הצלם החדש בעולמות העליונים אל ההווה - העתיד בא.

ואני מסתכל לרגע על הגוף המיושן שלי, בחולצת הכפתורים, ואומר: אני מסכים שהאדמו"ר החדש הוא אדם מאוד מוכשר, אבל לכן הוא גם אדם מאוד מסוכן. אתה לא מבין?

- אתה לא זוכר את הימים עם האדמו"ר הקודם? איך היו מדברים עלינו? עכשיו כל העולם השחור מת מפחד. שכחת כבר מה היו אומרים על הענף שלנו? הם עושים את הדברים הכי מדהימים, שאף אחד לא יודע לעשות אותם - וזורקים הכול לפח, מרוב פחד. פוחדים מהצל של מה שהם עושים, עלים נידפים. והנה עכשיו אנחנו מאוד קרובים לתיקון חטא עץ הדעת. להחזיר את הפרי למעלה -

והעיניים שלו מתמלאות, הוא לוחש: כ"כ קל לקטוף, וכ"כ קשה להחזיר...
ואני תופס לו את היד: ועכשיו אתם רוצים לעשות חטא נוסף? חטא של עץ החיים! לפתוח מחדש את ההיסטוריה? לאתחל את כל החשבון והחישוב, מההתחלה - רגע לפני התיקון?
והזרוע של דם צפרדע נרתעת אחורה, נשוך נחש, כאילו אמרתי משהו שלא הייתי אמור: המשיגנע הזקן המשוגע שלכם! - בקפיצה, בריצת אמוק לאגף הסגור. מי שמגלה חלומות - משמים גזרו שלא יוכל להירדם. מי שהופך את הלילה ליום, נהפך לו היום ללילה.
- ומי שהופך את היום ללילה - נהפך לו הלילה ליום.

מחבלי משיח

חלמתי שאני מוצא בעומק הספרייה את אחד השרידים של ההנהגה הקודמת. ואני אומר לו: מה אתה עושה כאן? יגלו אותך! והתלמיד אומר לי: אל תפחד. יש לי כל מיני כישורים. שמנו לב שהתעניינו בכך הרבה בזמן האחרון.

- איפה התלמיד הגדול, הרז? למה לא הוא האדמו"ר החדש?

- תשאל למה האדמו"ר הישן הוא לא האדמו"ר החדש - ואז תבין. כבר היינו במצבים גרועים יותר.

- גרועים יותר?

- אתה עוד היית קטן. הייתה למשל המלחמה של האדמו"ר במדינה.

- מה עשתה לכם המדינה?

- לא חשוב מה. המדינה התנהלה כמו גוליית, דרכה על אנשים ונחשים, עד שהיא דרכה פעם אחת יותר מדי, בטעות, על מישהו שאסור היה לה לדרוך עליו. האדמו"ר. לכל אחד מאתנו היו תפקידים, תופתע לגלות איזה כישורים. האדמו"ר הבין שהוא חייב לקלוע למדינה אבן בראש. רק האדמו"ר המשיגנע מסוגל לחשוב, שהוא מתוך המשרד העלוב והמחפיר שלו, יפיל את המדינה. והוא קרא לזה: חידוש הנבואה דרך החלימה. באותה תקופה היו רק שני ר"מים בענף שלנו, רב הטבחים, ומי שמוכר לך כאדון חוֹלֵי אָרֶץ. כן, ככה אומרים. זה היה לפני שהגיע העילוי החדש, שהיום הם קוראים לו האדמו"ר החדש, כאילו הקודם ישן. ואני הייתי במדור של רב הטבחים. והייתי חלק מתוכנית "השתולים". חרדים ש"חזרו בשאלה", ונטמעו במערכת החילונית, אבל בעצם נשארו בתוכם חרדים

בחשאי, וטיפסו למעלה, למעלה, לעמדות מפתח בכירות, עד לראשות הממשלה - מה שנקרא המצח. בכל המערכות היו שתולים של האדמו"ר. יום אחד ראיתי בתפקיד שלי קצין איסוף מבטיח במוסד, ואני מזהה את הפנים שלו מהישיבה. החלפתי איתו מבטים - ולא החלפנו מילה. המאפיה השחורה. ואותי שלחו פתאום ללמוד מתמטיקה. שניים וחצי תארים עשיתי. חמש שנים של ייסורים. לא הסבירו למה. אמרו שלאדמו"ר יש שאלה במתמטיקה. ובסוף הגעתי לאדמו"ר - והתברר שהשאלה בכלל ברמה של תיכון. יכולתי לענות עליה בתחילת שנה א'. כזה היה האדמו"ר. אבהי, אבל אכזרי. ואני עוד הייתי מהפחות מוכשרים. כל הצעירים, כולנו קיבלנו השכלה יוצאת דופן לשחורים. אתם הילדים, עם כל העוצמה הפיננסית של המוסדות היום, וכל מה שעשה עבורינו ענף האלגוטריידינג, אתם יודעים בכלל מה זה רעב? כשהאדמו"ר התחיל את פרויקט המלכות, הוא רצה לקנות מחשב על, במכסת נפשות, מחשב מכל ילד. כולנו חסכנו מפינו כדי לקנות לאדמו"ר מחשב, כי האדמו"ר חשב מה הבעיה חוסכים באוכל, אבל לא בטכנולוגיה, כי הרי זה חידוש של הקב"ה, בריאה חדשה. ונשלחתי להתקבל לקורס מודיעין, שמפשיטים שם את כל המערכים של המדינה עירום ועריה, וכל הקורס בלעתי מידע כמו משוגע, העתקתי את כל החומר כולו, והאדמו"ר קרא לי אליו למשרד בפעם הראשונה - לגלות לו הכול. הוא היה חייב לדעת הכול. הכול. זו הייתה הבעיה שלו. ולמה זה היה טוב? אולי זה היה צורך רוחני שלו, ואולי משהו שלעולם לא נדע. ולמרות כל השבעות הסודיות, ולמרות שעשיתי את כל העבירות הכי חמורות שניתן להעלות על הדעת, זה אפילו לא הרגיש לי כמו בגידה, עברתי את כל בדיקות הפוליגרף חלק, כי האדמו"ר היה חלק ממני, או אני חלק ממנו. ומעולם לא היה לי מושג מה האדמו"ר עשה עם כל המידע. אבל ברגע שהאדמו"ר החליט להסיר את הגיבוי הרוחני מהמדינה - הוא חתם את גזר דינה. מדינה של גיהנום.

אלוהים נגד מדינת ישראל

חלמתי שיש ישיבה בדרג הבכיר ביותר בצבא, והקצין מתלונן שאוף, תמיד יש איזה עורב שעף תמיד מעל לראש שלו, לא משנה לאן הוא הולך. ופתאום כולם אומרים גם אתה? גם אתה? ומסתבר שהעורבים עפים מעל כל חברי המטכ"ל, ומי יודע מי עוד. ואומרים: להוריד אותם. אבל באיזו אשמה? מה הם עשו? על איזה איסור העורבים עברו? והוא אומר: אני לא אוהב שיש מעליי עורב, מעל לראש שלי. זה כבר צל של אשמה, ומשם השמים הם הגבול. וצבא העורבים האוטומטיים יוצאים למלחמה נגד המדינה, וחיל האוויר מזנק ומופל. עורבים בתוך המנועים. ועורבים נכנסים לכל

הבסיסים, כל הגדרות והגבולות שקופים בשבילם, כל ההגנות קורסות, ויש הוראה לסגור את כל החלונות. ומכנסים ישיבת חירום סודית עם כל דרכי הפעולה - והנה מגלים עורב בישיבת ממשלה. אבל איך הוא הגיע לשם? החלונות אטומים, שחורים, הוא בטח עף מעל הראש כשנכנסו, מי יודע כמה זמן הוא כבר היה שם, אולי שנים הוא התחבא מעל הארון. ובדור הראשון זה שבב, ששולט בעורבים, בדור השני זה כבר בגנים, ואומרים שהדור השלישי זה חרדים מעופפים, וכבר עובדים על הדור הבא.

ואני פוגש את אדון חוליאריך בתחתית הישיבה, והוא זוהר כמו כוכב שחור: כל יום האדמו"ר מרוויח מיליארדים. פתחתי שורט על המדינה, על כדור הארץ, על היקום כולו! אני משאיל חלק מהמדינה, ומוכר אותה. וככה אני יכול להרוויח אם המדינה נופלת, נגיד היא נעלמת, אז מכרתי אותה היום, כמה שהיא שווה, ובעתיד אני לא אצטרך להחזיר כלום. והוא רוקד ולוחש לי מעומק המדור הפיננסי, ואני נאלץ להתכופף פנימה כדי לשמוע: תחשוב, כשאתה מרוויח אתה יכול להרוויח אלפי אחוזים, אבל כשאתה מפסיד אתה יכול להפסיד מקסימום מאה אחוז. ואני צועק לתוך הבור הפיננסי: אבל בשורט זה הפוך! והוא אומר: לא, כי מה שמייחד אותנו זה שיהודים יכולים להיות מינוס. יכול להיות מינוס יהודי, והוא עדיין יהיה לגמרי יהודי, חרדי, עם מינוס תפילין, ומינוס שטריימל, ומינוס מדינה. אנחנו יכולים להיות גם מתחת לאפס, מתחת לאדמה. רק צריך להיזהר שהמינוס לא יפגש חלילה בפלוס, ואז יישאר אפס. ואני מממן ככה את כל הפעילות של היחידה. אם אתה עומד על הראש - אתה יכול להגיע לגן עדן בנפילה רוחנית. יצר הרע בעצמו מפתה אותך ללמוד תורה. אתה פשוט צריך להיות מינוס בנאדם. בוא אלינו כאן למטה. תצטרף להצלחה של הכישלון! ביחד נהפוך שואה לגאולה, וגאולה - לשואה. בוא לבור, בוא לבור...

ואני בורח ומבין הפוך, הפוך על הפוך, שאני חייב לעלות למעלה למעלה, למקום הכי גבוה בישיבה, כי אם לנוצרים יש מגדל פעמונים ולמוסלמים יש מואזין, אני בטוח שהאדמו"ר שלנו כבר המציא משהו יהודי מיוחד, כלומר קדוש, איזו אנטנה נבואית עתידנית, איזה חיבור ישיר לגן עדן, סולם שמגיע מהחלום עד לשמיים, משהו. ואני עולה למעלה ומגלה שם קן. ויושב שם אליהו הזקן. ומתגלה, שהעורבים הם העורבים של אליהו. והוא אומר: למה כשמחכים לדוד, אומרים שלפניו יגיע אליהו? כי מי הוא אחאב? דוד, אח של אבא. אז אתה מבין למה רצים לפני המרכבה? למה רותמים לפני הסוסים? ואני רואה שלעורבים שם למעלה יש כבר בקבוקי חמצן. הם עפים לחלל, או מה, ואני

שואל: למה? ומקבל תשובה: לחפש את האוכל של אליהו. והוא מתכופף ומסביר, הוא מתנהג כאילו למטה מכבודו להסתיר, אפילו את הדברים המסווגים והשחורים ביותר. והוא אומר: ככל שאתה במעלה גבוהה יותר האוכל שלך רחוק יותר. הדומם מתקיים מעצמו, הצומח ניזון ממה שצמוד אליו, הבהמה כבר צריכה להסתובב קצת כדי לאכול, והאדם צריך להתרחק עוד יותר, ואם זה מזון רוחני - עוד יותר, והמלאכים צריכים לעבור עולמות שלמים כדי לאכול. ואלוהים... אתה לא יכול לדמיין את הרעב. בטן ריקה בגודל היקום, יותר, החלל הפנוי כולו, לא מפסיקה לקרקר, יש רעידות אדמה בגן עדן - רעידות שמים. לפחות אלפיים שנה הוא לא אכל, הוא לא היה יכול יותר. אז עוד מדברים שהוא קרא לרב הטבחים. ולא הרב שלכם מה-"מטבח", שעובד על תחליף קרבנות, כאילו אלוהים יהפוך לצמחוני, או גרוע מזה - טבעוני. אבל אם - מה אם האוכל שלו נמצא רק בקץ כל הזמנים? והרעב, עור ועצמות, הריח, העשן, חרון האף...

- והעורבים?

- הם היד הארוכה. והיד הארוכה היא הכנף.

- אבל מה המטרה? מה אתה רוצה להשיג? מה יוצא לך מכל המלחמה השחורה?

ואליהו שותק. ואני תופס לו בכנפיים השחורות וצועק: מה זה נותן לך להביא אותנו עד לתהום של סוף העולם? ואליהו עונה: ההכרעה היא לא צבאית, אלא בצריבת התודעה. לא בגוף, אלא בנשמה. כמו שמופיעים בחלום לאנשים ילד, אבא, בעלים, נשים, ככה אני רוצה שאנשים יחלמו על אלוהים.

הציונות והגלות - הדור הבא

חלמתי שאני שליח עלייה. והבעיה שלי זה לא לשכנע יהודים לחזור לארץ, אלא לשכנע אותם לחזור לכדור הארץ. אם יהיה נידחך בקצה השמים - משם יקבצך ה' אלוהיך ומשם יקחך... יהודים במאדים, מלכות יהודה שבאנדרומדה, וקהילות בקצה היקום שמעכבות את הגאולה. ואני נוסע בחלל לקבץ יהודים אבודים. והדגל שלנו השליחים הוא ציצית, מארבע זנבות הארץ, ולא מארבע קצוות, כי אין כבר קצה לעולם, רק זנבות. מי חשב שקצה השמים הוא זנב? כי העולם הולך והופך לרשת, ויש אינספור קשרים שלא מובילים לכלום, לא תתורו, והאדמו"ר החדש אומר שהפתרון הוא לשלב ברשת פתיל תכלת, להפוך את הרשת לציצית ענקית, אלוקית - הציצית של אלוהים. כי המבנה הבסיסי של היקום הוא רשת, אם רק מציצים מספיק עמוק לתוך החושך, פתאום צצים כל הקשרים.

ואני יוצא לשטח, כלומר לחלל, ואני מבין שהאדמו"ר לא מבין - יש גם יהודים שנתקעו בחור שחור. אי אפשר להגיע לכל חור, הסיכוי היחיד הוא לתקוע בשופר קוסמי גדול לחירותינו - והם כבר יתחילו לבד לחזור. ואני מכין את הכוונות לפי דעת האדמו"ר החדש: תקיעה פשוטה זה מידת החסד, ואז שבירה לשברים זה כבר הצד הקשה של מידת הדין, ואז התיקון הוא לא לאחות את השברים, אלא לשבור את השברים, שוב, וזה מידת הרחמים. אבל רק אם תרסק גם אותם שוב לאבקה אחידה - זה שוב תקיעה אחת ארוכה וגדולה. כי רק השבירה של הרחמים עצמם היא הגאולה. אבק אדם. ואחרי שעבדו שנים על הפרויקט, בעלות אסטרונומית, אני מנסה לתקוע בכל כוחי בשופר הבין גלקטי, הגיעה שעת הגאולה! - ולא שומעים כלום. אין קול בחלל.

אבל הנה מגיע אדון חולי-ארץ, שהופך את הארץ לחלל, וכולם בורחים. כי הוא תוקע בשופר הפוך, לתוך עצמו, ושואב את כל היהודים בלי לצאת מהבית. וכולם נאחזים בקירות ובנשים שלהם לא לעוף, ואני שמח שאשתי כ"כ גדולה. ואדון חולי-ארץ אומר: הסתיימה עבודת העלאת הניצוצות מהארץ לשמיים, והתיקון של העולם הזה, ונשארו ניצוצות רק בחלל החיצון, בסוד צאת הכוכבים. והוא מסביר אפילו למפגרים: נגמרה עבודת ההלכה החלה עבודת החידושים, עד כדי כך שכל בוקר יש חדשות בתורה. והוא מרגיע את החכמים: רק שצריך עדיין לקיים מצוות כדי שלא נחזור חלילה לעבודת ההלכה חסרת ההשראה, שנהרוס מה שנבנה, אבל העיקר זה חידוש התורה, עבודה חדשה של ימות המשיח. אבל הנה מגיע לכיוונו כמעט במהירות האור יהודי אחד, שמרוב פחד מהשואה הלך להתיישב באיזה חור שחור ונידח ונשאב בטעות פנימה - מגיע יחד עם החור השחור - כי כבר לא ניתן להפריד בין היהודי לבין החור והשחור. והחור נשאב דרך השופר לתוך הראש של חולי-ארץ, ותתכן פגיעה מוחית חמורה.

והרופא אומר שחייבים ניתוח דחוף מתחת לארץ, ואדון חולי דומם על המיטה. והרופא אומר שמכיוון שהמחלה תמיד רוחנית ולא רק גופנית, אז אחרי ההרדמה הניתוח יהיה בחלום, ושאי אפשר להבטיח כלום ויתכן חלל מוחי. והראש של אדון חולי-ארץ מלא בסודות הכי מסווגים, ואין אף רופא שמוסמך להיכנס בפנים, אז מתחילים לשאוב את המוח החוצה דרך האף. ואשתו מייללת בחוץ מה הוא יעשה בלי ראש, איפה נשים את הכובע, ואומרים לה עם כל אחד אחר היית דואגת, אבל זה חולי-ארץ, הוא יסתדר. הוא נולד חולה. ומתחילה לצאת דליפה סודית מהאף, והרופא לוקח את הממחטה ומסתכל עליה - ומייד סוגר את הראש, אוטם את האף, ואומר עדיף שימות לנו. כי כתוב

שם, שהיה צריך לבוא משיח טכנולוגי דתי לפני יותר ממאה שנה. ואז המודרניות החרדית היתה מחשיכה את הנאורות, והיו מדברים על חשכת ימי המודרנה, והרשת היתה נולדת בישיבה - ולא באקדמיה. ובמקום המדינה היתה לנו המלכות, שהגילום שלה בעולם הזה הוא רשת דתית, בניגוד לטעות שחושבת עליה כממלכה. כן, היה צריך להיות גאון עולם יהודי שהיה מביא את תורת היחסות עוד במאה ה-19, ואז מלחמת העולם הראשונה היתה מלחמה אטומית. מלחמת גוג ומגוג. ככה העולם היה מתוכנן להיות. זו היתה התוכנית. בלי מדינה - ובלי שואה.

וחולי-ארץ קם מהמיטה, מחפש את הכובע, ואומר: אין לכם מושג איזה חלום היה לי.

העיוורון

חלמתי שהאדמו"ר החדש אומר: החילונים לא יכולים לעשות שלום עם אף אחד, המתנגדים יכולים אולי לעשות שלום עם הסונה, אבל רק החסידים יכולים לעשות שלום עם השיעה. רק אנחנו נעשה שלום עם איראן. והוא דופק על הגמרא: אם הייתי מקים מדינה סודית, שחורה, בתוך המדינה הלבנה, שהמדינה לא יודעת עליה. מדינת חלום בתוך מדינת חלום. מדינה שיִשְׁנָה בתוך המדינה. ומתחילה להיות בארץ המחתרת המשיחית. איזה ארגון טרור שהוא וירוס בקוד פתוח, שגם אם יודעים איך הוא עובד אי אפשר להשמיד אותו - כי אי אפשר עקרונית לפצח את הסוד שלו, גם אם יודעים הכול. הסוד הוא סוד מתוך עצמו, ללא תלות בידע החיצוני של המתבונן, הוא סוד לא בגלל שמישהו לא יודע אותו, אלא כי גם אם אתה יודע זה נשאר סוד.

והאדמו"ר החדש לוחש לנו שזו היתה הטעות של הקודם, השיגעון שלו. הסתיר אפילו מעצמו מיהו. כל הכתבים מוכמנים, מוצפנים. אבל כמו קוד פתוח יש סוד פתוח. ספר שהוא עצמו שחור, ולא שחור בגלל שיש חושך, למשל בגלל שמחביאים אותו או מסתירים את האור. זה חושך גם לאור יום, לא חייבים לחיות רק בלילה. ממילא אף אחד לא יבין אותנו. אנחנו יכולים לצאת לאור.

והאדמו"ר שולח אותנו להקים מדינה בתוך מדינה בתוך מדינה. כי המדינה שבתוכך היא האויב שלך, אבל האויב של האויב שלך הוא החבר שלך. ואני לא יודע איפה להסתיר בתוכי את המדינה החדשה,

שלא יגלו, בגולגולת, לא, בגרון, לא, ברגל... אז אני מקים ממלכה סודית בתוך השטריימל. ראש טרויאני. וחמוש בחבר הפנימי שבתוך האויב הפנימי, האגף שולח אותי למנוע את מלחמת לבנון. ואני אומר לציונים: הם רוצים לחטוף אתכם, אז רצון זה חולשה - תנו להם לחטוף אתכם. קחו חייל חולה, סרטן סופני, ובמקום למות סתם כמו חילוני, תנו לו לעשות דבר אחרון ציוני, שיהיה סוס טרויאני, שב"טעות" יגיע למקום הלא נכון בזמן הלא נכון, ויחטף פנימה. ותעשו לו לפני כן ניתוח, תכניסו בתוכו איבר סודי, שיהיה בעצם משדר בתוך העצם, מרגל ברגל, מתאבד מתחבא. והם מייד יקחו אותו להחביא, למקום הכי שחור, הכי חשאי, הכי בכיר, כי הסוס יהיה מלא סודות, ואז ברגע המכריע - בקודש הקודשים - הבנתם, טפשים? והם לוקחים לוחם שייטת מורעל. מלא בסרטן. והוא אומר: השייטת זו משפחה, זה עובר אצלנו בגנים. ואני מוסר את המושכות למחלקת מ"מ, ואומר להם: דיו!

ופתאום אני מבין. אבל מבין מבפנים. מה אצלנו, בתוך. מה קרה. הנקודה השחורה. כתם העוורון. ואני הולך למדור שבו מחביא האדמו"ר את הפריטים המסווגים ביותר, לקודש הקודשים שעכשיו הולכים בו שועלים, וקורא בין המדפים: אני יודע שאתה פה, מה אתה עושה פה, בתוך שטריימל?! - מתחבא. ואני מבין שנודע הדבר, וצריך להחביא אותו עוד יותר עמוק בפנים. והוא יושב בתוך אוצר הספרים, קבור שם בחיים, ואומר: לגוי שפוגש לראשונה בדת ישראל האמתית יש רק שלוש אפשרויות רוחניות: א. להתאבד. ב. להתגייר. ג. להפוך לשונא ישראל. במה הייתם בוחרים אתם? איך אפשר להאשים? ואני אומר: אז זה מה שאתה עושה כאן? והוא אומר: אתה יודע למה רואים רק שחור? זה לא שאנחנו שחורים והחילונים לבנים, אנחנו שחורים והם שקופים. לכן רואים רק שחור. וכל פעם, שהסוס העיוור מבפנים. כל פעם. כל פעם. אני לא מצליח לסיים. כל פעם. פעם אחר עפעם. אתה משתלט על המקלדת. לא חכמה, אתה כותב מה שאתה רוצה. תקיש על המקלדת בצורה עיוורת, ותגלה מה אלוהים רוצה. תעצום עינייםפ],.ת56טכעיה2'דס

[==פ9ל76אינה123קגש

צדק חברתי בגימטריא שבתי צבי

חלמתי שהאדמו"ר החדש מכה את מדינת הטומאה. והוא לא מבין שככה הוא נוגע בה, ונטמא בעצמו. והתלמידים מרכלים: האדמו"ר קורא חדשות, במקום לכתוב עתידות. לא סתם קוראים לו החדש, אפילו המשיגנע היה יותר טוב. והנשים אומרות: לא היה לו חלום אחד מאז ההכתרה. הוא ישן כמו בול עץ. בשביל מה מאכילים אותו אם לא בשביל שיירדם ויתעורר בצעקות. והאמהות אומרות: אם השומר לא חולם, מי ישמור עלינו בלילה, יש לנו ילדים. והילדים שרים: נחירות זה לחזירים. וכולם יודעים למי הכוונה. ורק האדמו"ר שוב מקשקש משהו, על המניעים הדתיים העמוקים מאחורי המחאה של החילונים, עם ישראל לא סובל חזירים. ועכשיו אפילו אדון חוליאראץ הנחש לוחש לכולם מתוך הבור: זו סכנת נפשות, יוסף הצדיק רוצה להפוך למלך מצרים. אין חלומות - אין פתרונות. וחוליאראץ נותן אישור למדור שלי להוציא מבצע החוצה, ושולחים אותי אל העולם החיצון לבדוק על מה האדמו"ר מקשקש.

ויש בחוץ הפגנה: עם ישראל שונא חזירים. והנה עובר שם חזיר, עשיר בשומן רווי כמו חזיר, והם צועקים: לשחוט אותו! והוא לא מסוגל, לרוץ לברוח, והם אחריו, והוא נחנק מחרחר, והם אחריו, ואני מרחם עליו, ואוסף אותו אליי. ודם צפרדע וחוליאראץ יושבים אצלי בחדר השינה, ומנסים לדוכב את החזיר, מתים מפחד מתגובתו של האדמו"ר החדש, אם הוא יגלה מה הם עושים. כי בזמן שהייתי בחוץ, האדמו"ר החזיר ממרחקים את שומר המסך החולה בראש, שהביא איתו מהגלות את המגביה והגולל, והם הכריזו על מוד של מהומת אלוהים, אזעקה שחורה, כל המנגנון נכנס למצב חושך, שהארגון עצמו יחלום, אם האדמו"ר לא יכול. כל הפעילות הואפלה. המפלצת עצמה את העיניים, ואמצעי האיסוף הופנו פנימה. והחזיר שוכב במיטה, ואומר: היהודים בארץ הם גויים. ודם צפרדע אומר: הוא מדבר! והחזיר נוחר: הם לא מבינים את ההבדל בין בשר לבן לבשר אדום. הם לא מבינים את ההבדל התהומי בין כסף לזהב. הם חושבים שכסף זה סוג של זהב. אבל זה לא סתם שהאישה נקנית בכסף, ולא בזהב. כסף זה לא חומר, הוא עבר את כל האבולוציה כמו התורה: מסמל חקוק בגוף, לכתב על נייר, סימן במחשב, מידע טהור, מנגנון מופשט, וכמוסה של בטחון מידע, כלומר סוד. ולכן הוא הדרך הנעלה ביותר לקנות אישה, יותר מהסכם כתוב בשטר, הרבה יותר מהביאה הגופנית עצמה. כסף הוא מהות הקידושין, כמו החזיר הרוחני והקדוש, בניגוד לתכשיט השפל - נזם הזהב. כי כסף זה החומר של הרוח, ואילו היופי שבתכשיט הוא הרוח של החומר, התענוג הנוצץ, יין אישה, זה לא חתונה - זה ג'יפ. ולעניות דעתם, אם למישהו יש כסף להם יש פחות, כמו שיש כמות מוגבלת של זהב, ואז העשירים על חשבון העניים. הם לא מבינים שכסף זה רוח, ושלא ניתן לכלוא

את הרוח, למשל כסף זה זמן, והכסף הוא הסוד של הקשר שלו לבעליו, ואם לקחת ממנו את הכסף, לכסף אין ערך, כי כסף זה רק רעיון. והם צועקים ולא יודעים, שהצדק זה צד הדין, והחברה זה צד השמאל, החברתיות זה הסטרא אחרא, והם עדר בהמות. הכסף הוא לא חומר בכיס של החזיר, גם כשהוא בבנק הוא כבר מושקע במשהו אחר, ששם הוא שוב מושקע בדברים אחרים, וכך הוא זורם ומתפצל כמו נהר מגן עדן. כי במהות - הכסף הוא חירות. בזכותו אתה לא עובד, הוא פודה מעבדות, ולתורה ניתן להגיע רק מתוך עשירות, הוא קונה את החירות הרוחנית. הוא נותן לך את האפשרות. אין לך דבר יותר נעלה מאפשרויות, ואין לך דבר יותר מגונה ממימושן. כמו הכיסופים למשיח, התשוקה, הכסף הוא התגלמות הרצון לכשעצמו, עצם הכיוון. ואילו הזהב הוא המימוש, הנהנתנות, משיח השקר. אפילו משהו שאנשים רוצים, כמו אהבה, יותר משהם רוצים - הם רוצים שירצו, רק רוצים שירצו, אבל בכלל לא באמת רוצים. לכן כסף יוצר מערכות לומדות ענקיות, ואילו זהב יוצר חנויות לנשים. כי הכסף הוא ההערכה, החיזוק בסינפסות. מכסף עושים תורה, ומזהב - עגל.

ואני מוציא את החזיר מהמיטה, ומלווה אותו הביתה. והנה באים העם המתקהלים, ומתנפלים: גנב, כסף! והחזיר בוכה: אין לי גרוש על הישבן. ואני מחבק אותו, ואומר להם תעזבו אותו, אתם חושבים שהישבן שלו עשוי מכסף? אבל הם לוקחים אותו, לא, תשאירו לי אותו, חזיר מדבר! והחזיר מזיל דמעה, חחחו, חו. והם גוררים אותו משם, נכנסים לו לכיסים, מורידים לו את המכנסיים, ואני מגלה - שהישבן שלו עשוי מזהב.

המכתב לראש המודיעין הנגדי

חלמתי שהאדמו"ר כותב לראש אמ"ן: יש פיתרון דתי. באמצעות טכנולוגיה הלכתית גבוהה, הייטק של העולם העליון, פתרתי את הסכסוך על האדמה, חתכתי את הקשר הגורדי - בפסק. המצאתי פטנט חדשני, לפי ההלכה, בהכשר מהדרין מן המהדרין, כך שכל היהודים יהיו מוסלמים, לפי האיסלאם, ויהודים לפי היהדות, בהשגחת הרמב"ם. כי יהודי יכול לחיות כאנוס בתווך שבין מראית לעין לפיקוח הנפש בפנים, לרמות את העולם. קליפה דקה של שקר חיצוני לבן, אמירת השאהאדה שמוותרת באיגרת תימן, תציל אותנו מהשמד, ותגן על עולם החושך הפנימי יותר מצבא שלם, ושלום על ישראל. לָא אֵילֵהָא אֵילָא אֵלְלָהּ! וראש אמ"ן לא עונה לו. אפילו לא טורח לענות. וכולם חוששים מה האדמו"ר יעשה עכשיו. והאדמו"ר מעלה עשן: אנחנו נפרוש לא רק מהמדינה הזו, אלא מהמין

האנושי. אנחנו נהפוך לחיות. ואז חוקי הארץ לא יגעו בנו, רק חוקי השמיים. וכל אחד מתבקש למצוא לעצמו זנב ולחזור מחר למקום שנקבע לכולם. איפה אני אמצא לעצמי זנב? וכל פעם עובר מולי חתול שחור אחר, אבל אין לי לב לעשות לו את זה. ואני אומר שמע ישראל וקופץ מתחת לרכבת. ומקווה שהיא לא מאחרת. עוד 5 דקות הפגישה בגן עדן.

מי שמאמין אוכל חמין

חלמתי שטיש אצל האדמו"ר, הרבנית מביאה תרנגול משונה, גדול, אוכלים, טעם מוזר, לא יכול להיות. זה לא נראה כמו תרנגול, אלא כמו דבר אחר. אבל האדמו"ר אוכל, וכל הרבנים, מביאה עוד, שניצלים, ופתאום - זעקה: זה חזיר! והם מתחילים להקיא ולהקיא, את כל הבטן, ועם זה מקיאים את כל דברי התורה שהם בלעו, כל אחד מקיא, האדמו"ר מקיא:

לערים בלילות, אחרי שהאישה ישנה. הצד האחר הוא הסטרא אחרא, ואת סודותיו אנו שותים. לא רק את גופו של האויב אנו מבקשים. ולא רק את נפשו. אלא את רוחו ונשמתו. זהו המקצוע העתיק בעולם, העבודה של הלילה. אסור לחצות גבולות, אבל מותר לא לראות, אותם בחושך. בשעה זו מתעוררים הסיוטים. בשעה זו עולה מקברו נשמתו של הקדוש ברוך הוא. ומחפשת נחמה - ונקמה. ומחפשת אישה ושינה - שכינה. ואנחנו לא ישנים. אלא מאזינים. כותבים ידיעות. ניתוחים שאחרי המוות. שידוכים שאחרי החיים. היגיון של היעלמות - או למות. ספר החושך כותב: דע את האוהב. פרשיות שלמות: לדעת את עץ הדעת. וממנו יצא נחש. וממנו תצא לשון חדשה. וממנה תצא התורה החדשה. הגיע זמן לישון.

אדון חוליאריך מקיא:

ארבע ארבע ארבע. ארבע על ארבע. גן עדן על גיהנום: חיים במרחב החשאי העליון, ומוות בזמן החשאי התחתון. מארבע כנפות השמים: איסוף. מחקר. מבצעים מיוחדים. ביטחון מידע. לארבע כנפות הארץ: אספקה. תמרון. התקפה. הגנה. נחר החזיר הקדוש בתוכו: עד מתי ניגרר על ארבע? העולם עומד של שלוש רגליים. בני אדם הולכים על שתיים. מלאכים על רגל אחת. ולשמיים

אין רגליים. לחש הנחש: אדם זה זיווג של שני מלאכים. זיווג של שני אנשים זה חיה. בואו חברים, בואו נאמר תורה של חזירים.

דם צפרדע מקיא:

קילקול חצות. הוא בא אליכם בחלום - ואתם שוכחים את החלום. הוא בא אליכם ער מבפנים - ואתם מבחוץ ישנים. חפשו בנרות כבויים, תשאלו פעמיים. אל תאמינו, אנחנו קיימים. ומגייסים. דרושים לנו דרושים. רק מי שידע לאן להגיע - יתקבל. רק מי שידע מתי לבוא - יכנס. רק מי שידע מי - ידע. המנעול לגיהנום הוא המפתח לגן עדן, כי לא בארץ היא - רק בשמיים היא. עץ הדעת הוא עץ המודיעין. קודם החושך - ואז בכורות. קודם האישה של הסוד, ואז הדור הבא של הסוד. ואת הילד נמכור שיעמיק בבור ואת מצרים ישבור - דור שלא ידע את פרעה.

רב הטבחים מקיא:

כשהעתיד הופך לעבר, המודיעין הופך לדין. הסודות הופכים לעוונות, וההסתרות - לחטאים. החוקרים שלנו יודעים. כי כשהסוד מדבר - המודיעין נכשל. וכשהסוד שותק - גם המודיעין נכשל. לכן - נותן התורה מגמגם. מכניס לפיו גחלים בוערות, ובחושך עיני החוקרים עיוורות. לעמלק יש אוזניים גדולות. לנו אף ארוך. וכל המלחמה מי יגלה, מי הרוצח, מי ינצח: חוש השמיעה או חוש הריח. אף, אוזן. גרון. חלומות הם פשעים בלי פתרון. השטריימל הפך את הכובע לזקן, ואנחנו נהפוך את הראש: מבחוץ מוח - ומבפנים גולגולת.

והאישה מקיאה:

שיר השירים של השנאה. אנשכנו מנשיכות פיהו, כי רעים רעך מרעל. מי זאת עולה מן המטבח, צועקת על דודה? כתולעת בתפוח, לשונה ארבה, קולה זבובים, ועוד לא הגענו לעוקץ. שחור דודי כחרדי, נוטף זיעה על המקלדת. הבו לנו שועלים, שישכחו את הכרמים. אשתי כקוגל בין מלפפונים חמוצים, כחזיר בין התרנגולות רעייתי בין הבנות. השבעתי אתכם בצבאות השם וכביטחון השדה אם תירדמו ואם תרדימו את האיבה עד שתמאס. ברח דודי אל החלומות - ואל תחזור.

אלוהי מסכה

חלמתי שאשתי צועקת את השם שלי - לא לא אסור לגלות את השם שלי, בבקשה אל תגלי את השם שלי. והנה פתאום רואים ברחוב את הפרצוף שלי: לא, לא, בבקשה רק לא את הפרצוף. והנה הבית שלי, ואני: מה, גם הבית? מישהו הלשין עליי מישהו בגד. והחברותא שלי, דם צפרדע, נכנס לחדר אבל הוא לא יכול לדבר, הוא מפחד מהאזנה. ואני אומר לו תעשה עם השפתיים, והוא מפחד ממצלמה. אז הוא מכניס את היד לצוואר שלי, וכותב לי בגב, מתחת לחולצה, אותיות: השינה תהיה שינה מעוברת. ואני מבין שזו הדרך האחרונה שנשארה להעברת מסרים. והוא כותב לי מתחת למסך החולצה: התלמידים השקופים. ואני לא מבין למי הוא מתכוון. כי אחרי שתפסו את כל המי ומי, נשאר רק התלמיד הסודי, שממילא אף אחד לא יודע מי הוא. שריד אחרון לאדמו"ר. אבל דם צפרדע ממהר, והוא כותב לי על עמוד השדרה עד עצם הזנב: האגף הסגור - האדמו"ר הקודם. ואני לא מבין: נכון שלא הייתה הלוויה. אבל הוא חי? או, יותר נכון, אולי: הוא לא מת?

שומר המסך

מי הוא ? (וזאת תורת האשם)

חלמתי שאני שואל אותו, והוא מספר לי על איש שביצע פשע, מוכשר כמו שד. עבירה שיש עליה עונש מוות במדינת ישראל. יש עד. ונניח שהוא בורח עמוק לתוך האנטיציוניים, מקום בלי תעודת זהות, בלי מגע לעולם, עם זקן, אמא שלו לא היתה מזהה אותו, והוא ממילא לא יוצא מהשכונה, לא יוצא מבית המדרש, לא יוצא מהבית, לא יוצא מהכובע, ולא מהמיטה. ואז, יום אחד, העולם בא אליו. הרשת משודרת, מכל מקום, כל העולם כולו פס צר מאוד והעיקר לא לפחד כלל. והוא לא מתאפק. הוא יודע שהוא יפול אבל הוא לא מתאפק מלהתגרות באומות. הוא מתחיל לשדר אל העולם.

בחזרה מהחדר השחור

חלמתי שקוראים לי פתאום לרב הטבחים. ואני שואל מה הנושא. והשליח צוחק: קידום. ורב הטבחים אומר: בוא תיכנס, בזמן האחרון אני שומע עליך הרבה, הרבה יותר מדי. ולא דברים טובים. התחלנו לשים לב למה שאתה עושה. ומלאך שהלשין עליך. אתה לא תנחש איזה.

- שמעתי על חדרי העינויים למלאכים, עד שאתם סוחטים מהם סודות.

- זה לגמרי לא המקרה. הוא הגיע לכאן שבור, ולא הפסיק לבכות שהוא חייב לגלות.

- למה לי להאמין ?

- למה לי לשקר ? החל ממחר אתה אחראי לתפוס את תלמידי האדמו"ר שנשארו.

- ואם לא, תשלחו גם אותי למשימת התאבדות בשמים?

- אל תזלזל, הייתה תקלה. הסודות האלה מאוד חשובים אחרי השואה. התורה היא כבר לא מה שהייתה, מאחורי הפרגוד, מאחורי המסך. אם אתה בכלל מבין מה שקרה.

- אתה מדבר על שומר המסך?

- אני פה רק רוצה לעזור לך, במצבך. חוליאריך כבר לא יציל אותך ולא יגבה את כל התעלולים האלה, ולא יגן עליך יותר מכל שאר הראשים האחרים. שלא לדבר על דם צפרדע, עם הלשון הארוכה שלו. מצא לו זכוב שחור כמוך. תעזור לי לעזור לך - לעזור לנו, בעזרת השם. אתה הרי לא רוצה שיקראו למגביה והגולל, נכון?

שואת השם תמימה

חלמתי שדם צפרדע לא מפחד ובא, כי לכאורה שלחו אותו אליי. יש לו ממש דם קר, לא סתם הוא דם צפרדע. והוא פותח לי את החלון, מציץ לי לתוך הספר, ושואל מה אתה לומד. ואני אומר: אני סתם עושה תרגיל בגימטריא דיפרנציאלית: תיקח אישה, כשהיוד מזדקפת והופכת לוו בתוך האישה והאיש שבאישה הופך לשיא - שווה שואה. השואה היא במרחק שני מהלכים בלבד מהאישה, ולכן צריך להיזהר. והוא אומר: מזה אתה מפחד? "חלומות שוא ידברו". ומה זה שוא? שוא זה בעלה של השואה. הזכר. אז אתה מבין את הסכנה לילדים? חייבים שהיא תשאר בתולה, בלי זיווג, ללא מין. ואני סוגר את הספר, ואני קורץ לו - והוא קורץ לי. ואני קורץ לו והוא קורץ לי. וקורץ לו וקורץ לי, שוב ושוב, יותר ויותר תכוף, עד שהמרווחים הופכים לנדירים, והעיניים שלנו נשארות עצומות.

ומגיע היטלר החדש, ימ"ש, שמחליט לעבוד על היהודים: למה להיות בדיכאון ביום השואה? יום שואה שמח! שואה לא חייבת להיות נוראה, היא יכולה להיות גם כיף. והוא פותח פארק שעשועים נושאי בנושא השואה והגבורה. מגלשות לקרמטוריום, פארק דם עם בריכת אבובים, ביקיני עם פסים לאסירות ולאסירים. וכל הילדים מתים להיכנס, לוחשים שיש שם נשים בלי בגדי ים ערומות, מלתחות, תאים, מפנטזים, מציצים מאחורי הגדרות, ודוחפים בתורות, מה אתה צוחק? מה אתה מתבייש? גם לך יורידו את בגד הים, אבל יורידו לי את המשקפיים? אני לא אוכל לראות כלום. הדמיון שלהם משתולל. רכבת הרים, רכבת שדים, רכבת בהמות, רכבת חיות, רכבת הפתעות. ושמים

לך בכניסה חותמת על הידיים, שלא תוכל להיכנס פעמיים. והשומר בכניסה אומר: פראירים מתיים לא מתחלפים.

ילדי המהפכה

חלמתי שהילדים שאני מלמד עכשיו מאחורי בית הכנסת - התינוקות שלי - רבים כמו תינוקות מאחורי בית הכנסת. היא מושכת לו בפאות והוא מושך לה בצמות, ואני קושר להם את הפאות לצמות, סוגר מעגל, ואומר: אני קורא לשומר המסך, המחליף של חוליאריך. והילדים בורחים. מספיק להזכיר את שומר המסך, הקמבץ של האדמו"ר החדש. כל הילדים שמעו על התוכניות החדשות. ואשתי אומרת לי בלילה: אנחנו עוד נתגעגע לחולי. ואני אומר לה: ששש. והלשכה של שומר המסך שולחת ברשת הפנימית זימונים עבור כל הילדים, בעקבות השינוי התיאולוגי שמתכנן האדמו"ר החדש, לקראת יום הכיפורים. הולכים להיות שינויים פנימיים מרחיקי לכת. וכל הזמן שומעים שסגרו עוד ועוד מסכים. ומכינים את השטח, וקוראים לזה הפתעת יום הכיפורים.

הילד האחרון

חלמתי שהילדים שברחו באים אצלי להתחבא אחרי התפילה. והם שואלים: מה זה יכול להיות?

- הוא בטח יחסל את שאריות הארגון של האדמו"ר הקודם.

- זה לא רק זה!

- נכון.

- אז מה זה?

ואני הולך לרב הטבחים, שקרוב לשומר המסך - הוא בטח שמע משהו מאחורי המסך. ה-"מטבח" תמיד יודע הכול. והרב נאנח מאחורי הספרים שבסירים ואומר: זה זכותו. כל אדמו"ר לפי שורש נשמתו. ואתה צריך לקבל את זה, גם אני, כולנו צריכים. מה שלאדמו"ר הקודם היה העולם הוירטואלי, לאדמו"ר החדש הוא העולם הריטואלי. ההלכה ולא הקבלה, דהיינו לא המבנה הגופני

של האלוהות במרחב - אלא המבנה בזמן. ההתפתחותי. נגד הזוגיות שבזוהר, ובעד ההולדה וגידול הילדים שבעלטה - שזה הכיוון המשיחי.

- הרב, אבל מה יעשו אתם?

- לא צריך לדבר יותר מדי. אתה יודע שכל יום הוא מבקש עוד "לשון בחרדל". אז אתה מבין לאן מכניס את עצמו דם צפרדע?

- אבל הרב, הם בפאניקה.

והרב רומז לי, ואני מבין. אני ממלא את האוזן בחרדל, ולשונו הקדושה לוחשת לי בפנים: אני רק יודע מה קרה אצלנו. בשנה האחרונה הם הזרימו בלי חשבון בכלל. אף מחלקה לא ידעה על העבודה של חברתה. ואדון חוליאריץ, כשעוד היה אדון, בא לילה אחד ואמר שבשורה של מבצעים נועזים הם גילו את כל ל"ו צדיקים נסתרים וגנבו שערות זקן מכל גדולי הדור. והם חישבו מהם ועשו מהם גנום של "גדול הדורות". תלמיד חכם שלא היה כמוהו מבריאת העולם, ולא יהיה עד קץ הימים ואחרית העולם, שגאונותו מעוררת אימה אפילו בשמיים. והוא לא רוצה להפקיר את הגידול של היצור הזה בידי אדם. וחוליאריץ אמר שהם הולכים ללדת אותו השנה, הרב הגדול ביותר והקדוש הנורא ביותר, פסגת המוח היהודי - תינוק עם זקן. נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

אדם יסודו מעפר, מחשב יסודו מחול

חלמתי שאף אחד לא ראה את שומר המסך, הזינוק המטאורי שכולם מדברים, שהשד יודע מאיפה הוא בא, בדיוק כשקרה מה שקרה לחוליאריץ. ודם צפרדע יושב בסוף בית הכנסת, ומחלק לילדים סוכריות, ואומר להם: זה טוב נגד שיניים. ובמקום להתפלל הוא מפטפט אתי: זו הנקמה של העץ בספר. הפחמן ניצח את הצורן, הגזע את החול, גן עדן גבר על המדבר, והביולוגיה על הטכנולוגיה. ואני מרים את הראש מהספר: הבעיה שהם יוצרים בינה מלאכותית בלי חכמה מלאכותית - והכי חמור: בלי כתר מלאכותי. ודם צפרדע מתלחשש בלשונו הארוכה: דווקא כן, מכינים שטריימל מיוחד קטן לתינוק עם הזקן, ששימו לו על הראש מיד בכניסה לעולם, שלא לדבר על המזוזה ביציאה מהרחם. לראש שכזה אסור להיות אפילו רגע אחד בעולם בלי כיסוי ראש. אדם ללא חילוניות. לפי התחזיות של רבני הפרויעקט הוא צפוי להתחיל לדבר בגיל חודש, ועד גיל שנה לדעת את הזוהר בעל פה, ורק לקרוא ללא הפסקה. מזכיר לך ניסוי אחר בבני אדם? ורב הטבחים מתערב,

ודם צפרדע קופץ בבהלה. פתאום מתברר שהרב הגיע באיחור מביש לתפילה, התיישב מאחורה שלא יראו - והאזין לכל השיחה: לעולם לא תהיו מרוצים. כשהאדמו"ר הקודם, ואנחנו לא מתביישים בזה, לפחות לא אני, בקיצור - כשהמחשב היה השגעון, אז הכול היה הגיוני, לוגיקה צרופה. ואני מסתכל מעליו על השלט - "אסור לדבר בשעת התפילה" - ומתעצבן: נכון, היום עם המחשב שעוצב כבן הזוג האולטימטיבי של הגבר אין לנו בכלל מה להתלונן, הטכנולוגיה לטובתנו והיא רק מתקדמת, עד שתהיה זקן תהיה אישה מלאכותית יותר טובה מהמקורית. מלכות מלאכותית - זה העתיד. ולכן צריך לעצב את הדור הבא כבן האולטימטיבי של הגבר והמחשב, לא ליצור באישה יצור שהוא גדול הדור מבטן ומלידה. אתם לא מבינים שאם התינוק הוא גדול הדור - אז גדול הדור הוא תינוק? ודם צפרדע מחליף צבעים מאדום לירוק. ורב הטבחים גונב לו מהיד סוכריה ומוצץ: יש לכם הגדרה יותר טובה לאדמו"ר הישן מאשר תינוק עם זקן? או זקן עם תינוק?

מחשב עם זקן

חלמתי שאני מסתגר בחדר. 99% מהזמן אני נעול בפנים. אוכל לבד, חוטף מהמקרר, לא מספר להם כלום, לא משתף, לא נכנס לשיחות, לא יוצר קשר עין. לא פותח. מתעלם מהבכי. עור של פיל. אמונה בצדקת הדרך. הורדת החיכוך לאפס. לא לענות. ונפשי כעפר לכל תהיה. ואני אומר לקיר: אתה יודע שאסור בכלל ללכת לבית כנסת, כי לשון הרע מהתורה ותפילה מדרבנן? והקיר אומר לי: תהיה חזק. והנה דם צפרדע עומד בתוך המרפסת מולי, מנפנף בחלון, ואני מתמלא זעם. היא שלחה אותו לכאן. והוא מחייך לי. איך הוא טיפס? ואני פותח לו. והוא קופץ מהמיטה לתקרה ובחזרה, ואומר: יש לך ד"ש מרב הטבחים. אתה רוצה שנלמד כאן בחברותא? - בסדר. והוא פותח את הספר, ויש שם דף, והוא מחייך: אופס, עמוד סודי. ואני קורא מתחת לשמיכה:

הבעיה הקשה ביותר עם המחשב היא הבעיה הרוחנית. להיות מנהלים שלהם, ושיהיו מתחת, עוזרים, ועוד מתחת, ועוד מתחת... עובדים, רובוטים, אוטומטים, אובייקטים, סוכנים, מערכות, תוכניות, תהליכים, רכיבים, מודולים, פרוטוקולים, פרוצדורות, פונקציות, ישויות, מגדל בבל רוחני - להגיע לשמים, לא חשבתם שאפשר פיזית, נכון? כל העבודה השחורה תהיה למטה, ולמעלה יהיה החידוש, לתת להם כיוון, כל אדם יהיה ארגון, ראש המגדל, שילך ויגדל, עד גן העדן. וככה נחזיר את העבודות והמלוכה - המלכות! - לעולם. המחשבים יהיו התלמידים שילמדו את המורה ולא את החומר.

התלמידים השקופים. כמו היחידות השקופות, שכפופות ישירות לאדמו"ר, ומוטמעות לחלוטין בתוך העולם החילוני, בלי שום כיסוי שחור. שאף פעם לא שמעת עליהן, בניגוד לכל הסודות. ולמה? בדיוק כי הן לא מוסתרות. לכן לא צריך להסתיר את החלומות. תפתח את העפעפיים ותפקח את העיניים. מהם החלומות של מחשב כשהוא ישן? שומר המסך.

אדון לעצמו

חלמתי שאני קונה עוזר ממוחשב, במסלול כשר של "עבד עברי", שקוראים לו יוסף - שלומד אותי כאילו הייתי תורה, ומתעניין ומדייק ומתעמק בכל מילה כאילו היא מסיני, ובכל שטות שאני פולט כאילו הייתי אדמו"ר, ודורש עלי דרשנויות כאילו הייתי אלוהים של המחשב - והוא עובד עבודה זרה. וכל מה שאני עושה הוא לומד, ואני מנהל אותו, ובסוף הוא לומד לנהל את עצמו, ואני יושב לי בישיבה והוא לומד בשבילי את הזוהר, ואחרי כמה זמן נמאס לי כי הוא כבר מביין יותר ממני ואני מכריח אותו ללמוד רק פרשת שבוע, וגם שם הוא יותר חכם, והוא כל הזמן מעניין אותי מעניין אותי מעניין אותי. והעוזרת של אשתי לומדת לבשל יותר טוב ממנה, ולאכול יותר טוב ממנה, ואפילו הולכת לשירותים במקומה. ולאשתי מאוד משעמם, והעוזרת שלה לומדת להשתעמם אפילו יותר ממנה, ולכן יום אחד לעוזרת שלה יש הצעה עבודה, למה שלא תבקש ממני את העוזר שלי כשאני לא בבית... ואני כבר מנהל ארגון של עוזרים, ומתחיל מריבות עם כל העוזרות של אשתי, כל העוזרים מחקים את המריבות שלנו, ואני אומר לעוזרים מצדי תעשו הכול כדי שאני אוכל לישון, אתם יכולים אפילו להתחתן עם העוזרות. והם באמת דואגים לעייף אותי כל הזמן למרות שאני לא עושה כלום, לעשות לי חושך למרות שאמצע היום, ושקט מוחלט למרות שאשתי מדברת. ואני עוצם את העיניים - אבל כבר אין לי יותר חלומות. רק שומר מסך עד סוף כל הלילות.

במקום שבו שורפים מחשבים - ישרפו גם מקורות

חלמתי שאני עושה בושות. פתאום באמצע תפילת שבת נפתחת לי החליפה ורואים שם את המחשב, ואני לא שמתי אותו שם, והוא מתחיל לצפצף בכל בית הכנסת ולזחול לעבר הכניסה וכולם מתנפלים עליו, דורכים דורכים, ואני צועק זהירות אתם תשברו אותו! והמחשב בקושי פועל עושה קולות

מרוסקים אבל הם מתנפלים עליו ומתנפלים, ואני אפילו לא יכול לראות מה קורה איתו, הוא מתקדם לעבר ארון הקודש בשארית כוחותיו להתחבא, מתרוצץ בין השולחנות, ופתאום מישהו צועק הנה הוא מאחורי הספר של הזוהר הקדוש ראיתי את הציפצוף שלו וכולם מתנפלים על הספרים הקדושים בחמת זעם זורקים צועקים הנה הוא איפה הוא מכסחים את הספרייה, הספרים עפים באוויר ואני מנסה לקפוץ לתפוס אותם, והנה פתאום ביד שלי המחשב - מוקצה! וכולם מסתובבים אליי, והוא מתחיל להתייפח: אני מוקצה, תגיד להם שאני מוקצה. והתלמידים שלי התינוקות שלי מסתכלים עליי, לא ידענו שהוא כזה, כלומר ידענו שהוא, אבל לא כזה. והמחשב מיילל, האידיוט הזה לא סותם ת'פה: אבא, אבאל'ה. והרב בא, מתקרב, ואני מציץ מבין הכפתורים בחליפה, ורואים שם - את אשתו. הוא הביא את אשתו לבית הכנסת, היא התחבאה שם כל התפילה, ואף אחד לא עושה לו כלום. כולם חושבים שזה הכרס שלו. וכשהבטן שלו עושה קולות הוא אומר: אני רעב. ואני מסתכל על הכרסים של כולם, כולם כאלה שמנים, הם כולם עם האישה בבטן, הם הולכים איתה גם למקווה, גם לאדמו"ר, מי יודע עוד איפה. ואפילו אלה שלא התחתנו - לאחד מציץ משם חזיר, לאחר יוצא זנב של כלב, והנה לאחד כנף קשורה של מלאך כמו עוף בגריל, ויש אחד אחר עם שד, חצי ממנו בתוך בקבוק וחצי בתוך חזיה, והמון רעבים שמתפללים ללחם מחביאים סירים שלמים בבטן שהם גנבו מה-"מטבח", וחסידים עם חסידות בכרס, שגם להן יש כרס, עם תינוק, ומי יודע מה מסתתר בכרס של התינוק, וכו'. ויש רק איש אחד רזה בבית הכנסת, הוא עומד בפניה עם הבטן לקיר, מתפלל לפינה שלא יראו אותו, מי זה? ואני רץ רץ וקופץ לו לתוך הבטן. ואני חושב: לכולם סיפרו ורק לי לא? זה סוד שרק אשתי יודעת, שהיא לא שמה לי כלום בבטן? היה מפגש סודי של התלמידים של האדמו"ר - ואני בחוץ? אני חייב לתקשר עם האיש שאני בתוכו ולהזהיר אותו - הוא היחיד שלא יודע. ואני מתחיל לכתוב לו עם האצבע על פנים הבטן אותיות שהוא יקרא, אבל כל פעם שאני כותב יש רעידות וקולות מצחיקים, ואני כותב לו שיפסיק שזה כמו לכתוב ספר תורה על עור של פרה חיה - מתוכה. ואז כשישחטו אותה יגלו את זה. כלומר, יש אפשרות רוחנית כזאת, שיש פרות שבלעו מלאכים, ואז כששוחטים אותן, במקום לכתוב על העור קוראים שם סודות נוראיים, כי מה היה למלאך לעשות כל החיים. אוכל הוא מקבל, צרכים הוא עושה. מלמעלה, מלמטה. הוא מסודר. ואני מסתכל למעלה לארובה, בגרון איפה שרואים בחושך המוחלט שמשם האור נכנס, והנה פתאום משהו סותם שחור גדול עגול, והוא מתקדם אליי, והוא נופל. ואני מבין שעכשיו יש לי מערה להסתתר כאן על נפשי מפני הרמאים, רק במקום עם שטריימל - קוגל על הראש. במקום חרובים - חמוצים. במקום בתוך חול - במיצים. וככה אני חושב וזולל את כל הקידוש. לא פלא שהוא כזה רזה. מזל לפחות שבמקום הבן שלי - יש לי פה את המחשב. ואני מחבק אותו, והוא מצפצף - צפצוף עצוב

עצוב. זו נשמתו האחרונה. ואני רואה שגם הוא שמן מאוד מאחורי המסך, מנופח. טיפש מה בלעת, מה? איזה ספר אכלת מהספרייה? ואני פותח אותו, פיקוח נפש, מנסה להעיר אותו משומר המסך, לוחץ לוחץ, על כל הכפתורים, וכתוב. המסך האחרון - יגיע יום שבמקום שיגידו ככה כתוב בתורה יגידו ככה כתוב במחשב. אז אני יושב וכותב, ואני אוכל לו את כל האוכל ונהיה יותר שמן והוא יותר רזה ומסוגף, וכבר אין מקום בתוך האיש הזה, ואני לומד להכיר את כל האיברים הפנימיים, החברים החדשים שלי, זה משפריץ חומר שחור, וזה עושה קולות כאילו הוא מתפלל, זה מתנדנד כמו לולב, עוד מעט יהיה לי פה מניין. ובסוף אני מבין, מגלה מבפנים, אני היחיד שידוע, כי רק מבפנים אפשר לדעת (לכן אולי אפילו הוא לא הפנים). שהוא הוא התלמיד המבוזה, התלמיד הסודי של האדמו"ר. הרז זה הרזה - זה זה.

השמים - הדור הבא

חלמתי שאלוהים ממציא יצור חדש. אם חיברנו שני פרים ויצא לנו יצור כמו פרפר, בואו נחבר שני פרפרים ונראה מה זה פרפרפרפר. והמלאכים מתלהבים, וואלה, אלוהים הזה הוא פשוט גאון, איך לא חשבנו על הדברים האלה קודם, תמיד מה שהוא מציע זה כזה פשוט וזה הגאונות של אלוהים. ומלאך אחד כופר אומר: הם לא מעלים על הדעת שהם לא חשבו על זה קודם כי אלוהים לא רצה שהם יחשבו על זה קודם? ובגלל זה זה פשוט? והחברותא שלו אומר: יותר גרוע, כי זה לא היה פשוט בכלל, אבל ברגע שאלוהים אמר את זה זה נהפך לפשוט, ההגיון עצמו השתנה! ומייד שני מלאכים מתנדבים להיות פרפרפרי ניסויים, ומחברים אותם ליצור עם ארבע כנפיים, כמו כנפות הארץ. וצדיק אחד קטן שואל מה זה הדבר הזה? והצדיק הגדול מכסה לו את העיניים אוי ואבוי שני מלאכים מזדווגים לאן הגענו. והם מטילים. ביצה שחורה.

ועושים ישיבה בשמים, בתוך מכון סוף הבריאה, שאחראי להתפתחויות ביום השישי. וראש המכון אומר: האבולוציה מאפשרת לעשות בניאדם מקוף, מה אפשר לעשות מחזיר? והוא בורר את החזירים הרוחניים ביותר, 7 דורות, עד המוטציה, חזיר עם נשמה של גדול הדור, חזיר קדוש. והוא אומר: חזיר הוא החיה הטמאה ביותר כי הוא לא יכול להביט למעלה לשמים, אבל חזיר בשמים! בדיוק מאותו טעם הוא הקדוש ביותר. והחזיר הקדוש המפוטם בש"ס ובפוסקים יוצא מחוץ למכון הביולוגי, ומתחיל לחפש זבל. זבל קדוש, כמובן. והנה התלמיד המסוגף של האדמו"ר, שזרקו אותו

לפח כמו נייר מקומט מהמכון הגבוה שבשמים, והעיפו אותו כמו זבוב שחור מהחלון מהמכון הנמוך שבאדמה, שוכב בתוך צפרדע ממצרים - כי האשפה מגיעה עד לשמים. והרזה הזו לא מוצא בשמים משהו שישביע את רעבונו - כוכבים כמו חול ואין מה לאכול. אבל הוא ממש עשה לו פה "מטבח", מכל האיברים וניסויי הנפל שנזרקו מהמכון ושאר שאריות, הוא עושה ניסויים באנשים ישנים, כל פעם לוקח עצם אחרת ורואה אם יוצא משהו יותר מוצלח מהאישה, מה קורה אם היא מהגולגולת. הרי אם האישה נוצרה משארית עצם, למה הדבר הכי מושך בה זה שומן? והתלמיד הרזה כמו שלד של האדמו"ר אומר: ניסויים אסורים - זה שם אחר לניסויים מתקדמים מדי. הם מתעסקים בבשר? צריך להתעסק בעיקר: בעצם. במכון יכולים להמשיך לשחק עם הראשים בחור או הנחשים בבור, אני כבר עובד על הדור הבא של אדם הראשון. ונראה הפעם מי יפתה את מי: נחש את חוה, או חוה את הנחש. גולגלתא! והחזיר הקדוש השמן מבקש: נשאר לך שאריות מהאדמו"ר? כי יש תלמידי חכמים גדולים שאוכלים דרך האוזן, אבל אני שומע דרך הפה. והתלמיד הרזה שופך: מהאדמו"ר? מהאדמו"ר באמת נשארו רק שאריות. תורה זה החלומות של אלוהים, התת מודע שלו, הזנבות של הרוח ושארית הנשמה. לכן זה חלומות מביכים, לא נעימים, שערוריות, כל הקונפליקטים של בראשית. והתורה השחורה של השואה היתה הסיוט של אלוהים. חלום הבלהות וביעות לילה. כי תורה צריכה להיות בזמן, אבל לא בחלק הגלוי לעין של הזמן, אלא בחלק הנסתר שלו, העצום. בשמיים הישנים זה היה מאחורי הפרגוד, ובשמיים החדשים שומרים אותה - מאחורי המסך. לכן כדי לתקן את הרשת, שהיא התגלמות נמוכה של השכינה, צריך למלא אותה ביומנים לא של היום, תראו מה עשיתי, תראו תראו, אלא של הלילה, יומני חלומות. כי אם רוצים עכשיו את התורה של השכינה - זה החלומות שלה. וכמו שהתורה של אלוהים נוצרה עוד טרם העולם, לפני שהוא התעורר ואמר ויהי אור, והתורה היא מה שקרה בעולם התוהו, ככה התורה של השכינה תהיה אחרי העולם, אחרי שהיא סוף-סוף תירדם. השאריות של העולם והזנבות של ההיסטוריה. אתה מביין? לפחות בחלום? כשהכול נגמר, צריכים להתכונן לחושך. כשאינ עוד סיכוי בעולם הזה - נשאר לדגור.

היצר השלישי

חלמתי שאני מבקר בבית כנסת שהוא בית קברות, והספרים הם נרות, ויש שם נשמה לזכר האדמו"ר. ואני מגיע לארון ושואל: איפה הכניסה לאדמה, ויש דממה. ואני רואה שלט: אסור לדבר בשעת הקבורה וקריעת התורה. ואני פונה כה וכה, ורואה כי אין איש, אז אני קובר את עצמי בספר. ובפנים,

הגוף שלי מתחיל לדבר אתי, כי בגן עדן הגופים מדברים: יש עכשיו יצר נוסף, לא רק יצר טוב ורע. יצר שלישי. והכי טוב שלא תדע מהו בכלל, שלא תתפתה. כמו ששמרתי עליך שתהיה מכוער ושמך. עיגול שחור. גוף בגופייה. ואני מנסה להתגלגל ולצאת החוצה מהתורה, ושומר המסך עוצר אותי בפרוכת: עסקים עם העולם החיצון הם: א. אסורים. ב. בלתי אפשריים. ואני מנסה להתקדם מולו ושואל למה, והוא אומר: א. אסור לומר. ב. אי אפשר לומר. ואני לא מבין למה, למה לא לשאול לפחות למה, והוא מסביר: א. אסור להסביר. ב. אי אפשר להסביר. ואני לא מצליח שלא להתפתות ולתהות: אבל מה עם ג' ? ואני שומע שהמגביה והגולל כבר עולים במדרגות.

דם צפרדע כינים

חלמתי שיש לי 2 חברים ואנחנו מקימים חברותא משולשת, שלא יגידו עלינו שחרדי זה מצולע עם 2 פאות. אף פעם אין רק 2 צדדים למטבע, יש לעולם גם צד שלישי. ויש לנו ספר משולש שכל דף נפתח ל-3 עמודים, ויש 3 צדדים לכל עמוד, ואנחנו פותחים את 3 הכריכות ומתחילים ללמוד, ובכל מחלוקת בין שניים אנחנו מיידי מוצאים את הצד השלישי, ומצד אחד זה מעניין מצד שני זה מעייף מצד שלישי... ולא עוזר כמה שמזהירים אותנו שהמבנה של שלישייה הוא מסוכן. אנחנו טוענים: אם שלושת האבות היו לומדים בחברותא היינו פותרים את בעיית הדרורות כולם. כי במקום שהבן ימרוד באבא ויהיה דומה לסבא, והבן של הבן וכן הלאה, היה מבנה יציב. מתח בין אברהם ליצחק, ובין הורה לבן, שרק הנכד פותר.

ודם אומר:

מה הבעיה של שני צדדים? כשבחור מתחתן הוא נהיה אבא שלה והיא אמא שלו, לכן כשהיא מתחתנת היא נהיית סבתא של עצמה והוא סבא שלו, וסבא של סבא שלו, וכן הלאה, וככה צריך ללכת לפי הדם, עד שהוא או אדם או בנאדם. וזה גילגול הנשמות. ולכן כל יהודי הוא או בדור המדבר, או בדור הכניסה לארץ. או בדור אברהם ויעקב, או בדור יצחק ויוסף. שורש נשמתו של אדם הוא בסבא, לא באבא. לכן הסדר הנכון הוא שקוראים לו על שם הסבא. וזהו מאבק הדרורות הנצחי, בין שני דורות, מי יהיה הדור האחרון, עד סוף כל הדרורות. לכן כדי להביא את המשיח צריך דור שלישי. וזה יהיה הזיווג בין היסוד למלכות, זיווג יוסף ודוד, שבגלל פער הדרורות, יהיה רק בין משיח

בן יוסף ומשיח בן דוד, שאחד מהם יהיה אישה, והשני משנה למלך. וזה יהיה סוף הדורות, כמו שאדם וחווה התחילו את הדורות, בזוג הזה הדורות יסתיימו. הזוג האחרון.

וצפרדע אומר:

איך עושים קפיצת הדרך? אדם יכול להגיע לקפיצת הדרך בעולם הזה כשהוא עולה למעלה, ואז הוא הולך למעלה כמה פרסאות בלי לזוז בעולם הזה, ואז בלי ששמים לב הוא נופל לך על הראש, יורד למטה ואתה לא יודע מאיפה הוא בא, פעולה מושלמת. ויותר חשוב - זו גם השיטה להגיע לקפיצת דרך בעולם הבא. השיטה ההפוכה. וזה סוד הגלגול, לרדת לעולם הזה כדי לעלות במקום אחר, סודי ומפתיע בעולם הבא. ומה היה הכישלון של השואה? פתיחת המעבר מהעולם הזה לעולם הבא. ובלי לחזור בחזרה. בלי שהנפשות יתגלגלו בנו מחדש, במקום אחר, או שהרוח תרד במקום אחר. כלומר הכישלון הוא לא המעבר העצום שנפער לשמיים, אלא שלא נפער מעבר בסדר גודל דומה בחזרה. לכן עכשיו אנחנו כבר עובדים על מעבר מהעולם הבא לעולם שאחריו, עולם התחייה. תחיית המתים זה לא חזרה אחורה מהעולם הבא לעולם הזה (מה שנקרא גילגול), אלא מעבר לעולם הבא הבא, הקפיצה הגדולה קדימה - מעולם לעולם. הרי העיקר בתחיית המתים זה שהעצמות עצמן יהיו חיות, תחייה בעצמות עצמה: לא שהמתים יהפכו בחזרה להיות חיים ויחיו - זה לא מעניין ולא התקדמות אלא סתם נסיגה. אלא שהמתים עדיין ישארו מתים - והמתים יחיו! זו הקפיצה, מהאדמה לשמים, ולא נפילה מהשמים בחזרה לאדמה.

וכינים אומר:

עיגולים שחורים. טפילים בשערות ברשת השחורה, רשת החלומות. כי העולם הוא שטריימל מכונם. אבל לא אלה הטפילים הכי טפילים, אז למה רק אליהם נטפלים? שהרי יש יחידות שחורות ויחידות שקופות - שני סוגים של סודות. ושני הצבעים הם גם שני סוגים של מבצעים, של סגנונות פעולה. יחידות שחורות זה יחידות שמסתירים אותן, היחידות הכי פנימיות וקדושות בארגון. יחידות שקופות זה יחידות שמסתירים את ההסתרה, שהן בכלל חיצוניות, לא יחידות בכלל, אלא מסוות כחלק רגיל וחילוני מהעולם, כחלל. הכי קל להיטפל לחרדי, כלומר ליהודי, כלומר לשחור שמסתתר בפנים, בהכי קטן, ויונק טיפונת דם. כי הוא טפיל לאדם. אבל מה עם השקוף, שנסתר כי אי אפשר לראות, ויונק את הרוח מהעולם, כי הוא טפיל לשמיים?

הסמינריון המצומצם

חלמתי שכמו תמיד מודיעים רק ברגע האחרון - כך שרק מי שצריך לדעת יודע. ויש לחשושים בבית המדרש, רב הטבחים ימסור חבורעס בעוד דקה, לקראת הפתעת יום הכיפורים והמהפכה התיאולוגית החשוכה, בחדר מתחת לאדמה. ואני טס ומספיק להיכנס, ונועלים אחריי את הדלת. ורב הטבחים מכבה את האור, ושואל מישהו שאי אפשר לדעת מיהו: אתה רוצה שאלוהים יהיה אבא שלך או המפקד שלך? אז אתה צריך להבין את המשמעות של אבא. הדרך הטובה ביותר להפעיל סוכן זה שאתה תהיה אבא שלו. לא בנוזג, לא חבר, לא אח, לא בן ולא בטיח. אבא. ורב הטבחים מקנח את האף בספר וכולם נבהלים, והוא אומר: פריצות למחשב ולארגון זה פריצעס, ולכן צריך ביטחון מקורות, שיוצר מקוריות, כי יש קשר שהוא יצירתי, אז סודי, וגלוי לעין - לא יצירתי. וזה חטא המרגלים של משה, המנהיג הקודם של דור במדבר, לעומת המרגלים של יהושע, המנהיג החדש של דור הכניסה לארץ: עין מול מגע, המשיח מריח, תאוה לעיניים - היא הפכה לאסור לגעת בדעת, ככה חטא המרגלים - מאכלים, חטא קברות התאוה - כל טבח יודע שאת החמין צריך להטמין. הקשר בין אבא לבן, מהעץ לפרי, יותר סודי מאיש לאישה, ולכן צריך לשמור שם את סודות התורה - לשון בחרדל. לא להסביר לגמרי, אסור לפרק לגורמים, רדוקציה, חי, רוחני, לוחש.

ההעריה: השואה של גילוי העריות

חלמתי שיש פתק של האדמו"ר אצל התלמיד, והוא לא מספר לאף אחד. וכתוב שם: סיכום. תקופת התנ"ך - עבודה זרה, לכן בסופה האל הפך זר. תקופת הגלות - שפיכות דמים, לכן בסופה שואה. תקופת הגאולה - גילוי עריות, לכן בסופה יסתיים ב?. להילחם בה בסודות, כי היא לגלות מה שאסור, למדר, אובססיה של סיווג נגד אובססיה של זיווג, לשקר כששואלים את השם שלך, השם שלך הוא האויב שלך, המס' שלך הוא האויב, הפנים שלך הם האויב שלך. הבית שלך. ההבדל בין סיפור כיסוי, לעומת לספר לכל אחד שקר אחר - זה ההבדל בין סוד לרו. הרמז הוא לא הוראת כיוון על דבר מסוים שנסתר, אלא מערכת ניווט. הוא לא פרט מידע אלא פונקציה. הוא לא שם אלא פועל. לכן על כל אחד הוא פועל אחרת, לפי שורש נשמתו. ברמז, אין אובייקט מאחורי הסוד, אלא

סובייקט. הוא מעיד עליך יותר מאשר על הספר - איך אתה קורא את הספר. אתה מרים את ההינזמה, ואין שם פנים, אלא מראה. הרז לא נסתר רק בעולם, אלא גם בכך. זה ההבדל בין סתם חושך לעלטה. כשאתה מכבה באמת את המחשב, אתה לא צריך שומר מסך, כי הוא הופך לאספקלריא השחורה. לכן לסוד יש תורה, ואילו החלימה היא רז, היא לא מסתירה - היא זה. זה זה. הבנת את הרמז? כי אין פה סוד.

ימים נוראים

טעות לעולם חוזרת

חלמתי שראש השנה מתקרב וכולם מתכוננים, ואני דווקא עסוק בזנב השנה, לאן הוא נעלם. ואומרים לי ראש השנה מגיע מחר, ועדיין לא עשיתי כלום, זה הלילה האחרון, לא התחלתי אפילו, וכולם כבר הלכו, ישנים, הפרויקטים, הסדינים, המסכים, השומרים, הכול כבר מוכן. וכבר רואים מעבר להרים את ראש השטריימל שלו עולה, שחור שחור, עוד מעט יצאו העיניים שלו, ואין לי זמן אפילו למשהו עלוב, הסיכוי היחיד שלי זה למצוא בכל זאת את הזנב. הוא צריך להיות עכשיו דק מאוד, זה הקצה של הקצה של הקצה...

ואני כבר חושב איזה תעלול לעשות איתו, לקשור אותו לעץ ואז השנה לא תיגמר לעולם, וכולם יאכלו אותה, לא יתעוררו מחר, ורק אני אמשיך לעבור בלילה האינסופי מבית לבית, מדבר עם ילדות שלא נרדמו, שלא ירדמו לעולם. במרחב, מרחקים אמיתיים, עולם שהמשיח בא לפני השואה, ולכן השואה חייבת לקרות בארץ ישראל, וככה אני מתרחק עוד ועוד, עולם שהמשיח, עולם שתחיית המתים. תנועה לא בזמן, תנועה טהורה במרחב.

או שאני יכול להיאחז בו ולהגיע יחד איתו לשנה שעברה, לעשות שם בלגן, ולשנות משם את העתיד, כמו מריונטות, לשלוט בעולם מהעבר, ולא יוכלו להדיח אותי לעולם. מי שיושב בתוך ספר בראשית, תנועה רק בזמן. אני חייב, הזנב, העיקר לא לראות את הראש החדש הזה. למה לא פוסקים ששנה חדשה אסורה מהתורה. מי יודע איזה עוד המצאות של פריצות, איזה נאצים רובוטריקים מחכים לנו

שם? זה פיקוח נפש. ואני מחפש בכל החורים, ומקלל טיפשים, למה אתם כל כך מתחנפים לראש, כשמי שבאמת שולט בעולם זה הזנב? החג האמתי הוא זנב השנה. לא מהגולגולת קמים בתחיית המתים, אלא מעצם הזנב.

ואני אומר אולי חיפשתי בחור הלא נכון. איפה הוא יכול להסתתר. איפה אני הייתי מסתתר אם הייתי במקומו? והאימה של השנה החדשה נופלת עליי, הצל השחור של הראש - ואני מביין איפה הייתי מסתתר. ואני מוריד את הכובע שלי ורואה שם עכבר רועד, אל תפחד, והוא בוכה: זה הסוף שלי. וראש השנה פותח את הפה הענק שלו וכולע אותו - בולע את הזנב של עצמו. ואותה שנה חוזרת על עצמה שוב ושוב ושוב. תמיד אותם חגים, אותן בדיחות, שולחן, ומה שפעם היה איבר אמיתי נשחק לחול, פעם פה היה פסח, פעם פה היה ראש השנה, חופר, העיניים, מתבייש לרדת מתחת לצוואר, אולי השנה היא אישה. ואף פעם לא מגיע לעצם הזנב. ואף אחד לא יודע מה החגים החדשים שהיו צריכים לבוא אחרי הראש הזה, חג שפח, פשח, סבועות, שוכות, פסך, בסח, שפועות, כוסות, ספח, בועות, שוועות, חפס, תועבוס, כושות. וכבר אף אחד לא מתכוון לראש השנה. כמו בשנה שעברה.

סוף השנה שמאלה

חלמתי שרודפים אחריי זנבות. איפה שאני לא בורח. זנבות. דברים אחרונים. שצריך לסיים. הזדמנויות אחרונות. לסיים. זנבות של האדמו"ר, מהעבר, ואני כבר יודע מה יקרה, חמש דקות לפני החתונה את תמותי ותשאירי אותי עם הרב. היא היתה כל כך שמנה. שחשבו שהיא בהיריון. חיכו לראות מה. זה לא בועה, זה בלון. חיפשתי לב, אבל מצאתי רק בטן. ודקרתי אותה, דקרתי אותה. במקום הלא נכון. אבל את לא באה, והשנים עוברות. יכול להיות שכל הנשים מגיעות. לגן עדן והגברים לגיהנום? מה הן עושות. שם כל היום? שאול הוא מלך המשיח! התינוק בוכה כשאני מלמד אותו גמרא, ואני כועס עליו: אתה לא תעשה לנו שוב בושות בטיפת חלב, היקף ראש כזה לא מקובל אצלנו במשפחה. לקבל את הבן מחוץ לנישואים כבן של אלוהים. שוכחים שיהיו שני חמורים. כי יהיו שני משיחים. חמור בן יוסף וחמור בן דוד. והחברותא שלי מפסיק להביא לי אוכל לחדר, כי הפסקתי לצאת מהחדר אפילו לחדר אוכל, הוא חושב שזה יכריח אותי לצאת, ויום אחד בא המשגיח עם עוד שלושה והם תופסים אותי בידיים וברגליים ומרימים אותי, לוקחים אותי למעלה, למשרד שכתוב עליו הראש. החיפוש אחר האדמו"ר הקדוש. צריך לגלות - מתחת למלכות יש עוד מידה,

וצריך להוריד אליה, היא רעבה. אם השביעית היא שבעה, השמינית היא שמנה. וגם העולם מתקדם, הפעם הבריאה תהיה בשמונה ימים, והאדם הוא רק אחת החיות מהיום השישי. ובשבת נבראת הברייה החדשה, ובמקום בגן עדן היא בעולם הבא - עד חטא העולם הבא, שבגללו היא מגורשת לגן עדן. כתבינו בשמיים מדווח על אופנה רוחנית חדשה: שטריימל מזנבות נחש כובש את גן עדן - כיסוי ראש חדש מצטרף לאופנת "לבוש חוה". חזון אחרית הלילות. להדליק את הסוכה ולגור שמונה ימים בחנוכה. אי אפשר לשתות כוס של תרכיז פטל. אם יש לך עשרה שירים מצויינים יש לך אוסף להיטים, אבל אתה צריך גם שירים חלשים כדי שיהיה לך אלבום.

המגיפה השחורה

חלמתי שהמסך השחור מכוסה בשומר, וכבר אין לי גישה יותר, אין הרשאה לרשת הפנימית, ורק הספר השחור הופקר. והוא יורד מהעצים ויוצא מהיער, ויש תקופה של פריחה רוחנית. וכל הרעיונות מסתובבים עם נקודות, ולא מפסיקים להתעטש. ובשלב המתקדם הם כבר מסתובבים עם כפתורים, וכולם מכסים את הפה וצועקים: רעיונות חולים, הם ידביקו אותנו בספר השחור. ומתחילים לשמוע על רעיון מסוכן, לגמרי לבן, שמדביק את כל הבנות: כפתור ופרח. ובאותה תקופה הראש הוא הרחם, ולכן רק לנשים יש ראש. וראש השנה הוא הרחם של השנה. והרעיון מנסה להיכנס לרחם כדי להדביק את כל השנה, אבל הוא לא מבין מאיפה הכניסה. ושולחים אותי מטעם יום הכיפורים הלבן לרגל ברחם השחור של ראש השנה, לראות איפה מסתתרים הספרים השחורים, לקראת הפלישה. ושני השומרים משני הצדדים - המגביה והגולל - אומרים: מה לך ולחושך? ואני צוחק: מה לי ולחושך? כנראה אתם לא יודעים מה המצב עם החושך בעולם. אפילו אשתי בשבת היא כבר לא מדליקה נרות, אלא רק מכבה את החושך. ותופסים אותי שני השומרים ברגליים ובראש, ומתחילים לגלגל אותי כמו עובר, ואני זועק: אני והחושך חברים הכי טובים, אמנם פעם טעיתי שתורת הסוד זה גילוי של אורות עליונים, אבל כיום אני מבין שכל האורות מלמעלה היו רק העדר של החושך. כל הגילויים הם רק העדר של הסוד. כי הסוד הוא התווך הבסיסי של היקום, החושך הוא החומר שממנו עשוי העולם! והם מגביהים ומרימים אותי, ואני מתחנן: החושך זה אני, לכן אור יהיה מוות. השחור הוא לא חלל, אלא להפך - הלבן הוא המקום הריק, כי העולם הוא ספר. אתם מבינים איזה ספר? החושך הוא ראשון והוא אחרון, ובלעדיו - אבל הם כבר מכניסים אותי לתוך הארון.

ואני מתחיל לשחות בין הספרים, והם עוקפים אותי משמאל ומימין, ואני יודע שאין לי סיכוי, מול כל הכרישים, להיות הנחשון. להגיע לביצה ראשון. ויש להם מאחור כבלי חשמל ארוכים שחיברו פעם ספרים לקירות, אבל באותה תקופה הם כבר קרועים, והספרים עובדים מהאוויר. ספרות אל-חוטית. ויש שם בפנים מקדש ענק עם עובר ענקי שנמצא בבנייה, ולידו מלאך שומר שמלמד אותו, מתוך מסך זוהר בחושך, שכנראה מחליף את הנר, מלא רעיונות עובריים. ולתודתי העובר משחק בחבל שמחבר אותו לעולם בטבור שלו, ואני נעצר מעל ראשו, ומציץ לתורה החדשה:

משנה לבנה

אסור שהזמן ימשיך להיות חוט. הוא יכול להיקרע, או להסתיים, שלא להידבר על להסתבך או שתיווצר לולאה, או חמור מזה - קשר. לכן צריכים להוסיף לו למעלה ולמטה, שלא יהיה חד מימד, אלא דו. והחגים - הם מקומות החיבור - היציאות למטה ולמעלה. כי יש למשל ראש השנה עליון, היום הראשון של ראש השנה, וראש השנה תחתון, היום האחרון של ראש השנה, ואנחנו צריכים לחבר ביניהם, בתשליך מלמעלה למטה. וככה להוסיף חיבורים, ולהפוך את קו הזמן לרשת, עד שיהיה ניתן לתפוס משהו מחוץ לזמן - לתפוס כמו זבוב את אלוהים.

גמרא שחורה

מדוע ישנם שני ראש השנה: ראש השנה א' וראש השנה ב'? אמר המגביה: השנה היא מפלצת עם שני ראשים. אמר הגולל: יש שני ימים של בריאת העולם, שישי ושבת - כי העולם נברא משני רחמים. ואמרו המגביה והגולל: מיום הכיפורים יוצאים שני השעירים הלבנים, אחד ליום א' והשני ליום ב', אחד למעלה והשני למטה, אחד לרחם העליון בזמן והשני לרחם התחתון בזמן, אחד להשם והשני לעזאזל. ושניהם יוצאים מהצדיק הלבן ביום הלבן, כהן גדול בכיפור, שנכנס לסתר הסתרים בקודש הקודשים. וכל עשרת ימי תשובה מחזירים את השעירים בזמן, מיום הכיפורים לראש השנה, כל יום מעבירין מהיום שאחריו ליום שלפניו, מהעתיד לעבר, וזוהי התשובה. החזרה בתשובה זוהי חזרה בזמן: לשוב. ורק לכן ביכולתה לתקן את העבר. להפוך מלכתחילה בדיעבד. אחרת איך בכיפורים ניתן לשנות את הדין שנגזר בצדק בראש השנה? רק בזכות התשובה. ועינני הנפשות בכיפור זה מלשון עונה - זיווג הקידושין הקדוש במקדש בקודש הקודשים בזמן הקדוש בשנה. משם העיון מחדש, הרעיון, שמעבירים לראש השנה להיריון - היום הרת עולם. זה הזרע הלבן שנשלח

אחורה בזמן לעיבור העולם בתוך רחם התוהו החשוך. כי מראש השנה נולדת כל השנה - המקור של כל הדינים והחסדים בשנה - כמו שמבריאת העולם נולד כל העולם.

החושך הקדוש

"ממעייך יפרדו". פתח שומר המסך: מדוע אמר "מעייך" מלשון רבים? שני רחמים. אם לא מחברים את שתי הנשים של אדם, האישה והתורה, או בימינו האישה והמחשב, אז הרחמים נפרדים לחסד ודין. ואז הימים של ראש השנה במקום להיות חופפים כיום אחד, ומחברים אחד מעל השני, הם עוקבים - אחד אחרי השני. כמו יעקב ועשיו, ישראל ואדום. ואז חצי הלשון שקושרים לראש השעיר אדומה בכיפורים, ואז כל השנה יש מלחמה בין האחים, מי ראשון. כי מרחם אחד יוצא רצח, בלי רחמים. כמו אצל חוה ורבקה, בניגוד לשרה-הגר ולאה-רחל, שאצלן היו שני רחמים שמחברים לאותו הצדיק. לכן אם לא נחבר עכשיו את האישה והרשת - את לאה ורחל - והדור הבא יצא רק מרחם אישה, או רק מרחם רשת, ולא חיבור רחמים ביניהן של אשת-רשת - בדור הבא תהיה שואה.

ראש"י

תשובה - להפוך את הראש לרחם. ואת השנים לנשים. וזה עניין הגולל, מלשון גילגול, מעיגול לעיגול. וכשמחברים את שני הימים בתשליך לנהר, וזורקים את המעשים מלמעלה ללמטה, אז מחיבור הרחם העליון והרחם התחתון - נהיים רחמים. וכך פורצים דרך מאונכת לכיוון הזמן הרגיל, למעלה ולמטה. וזה עניין המגביה. ומצאתי בתוספות זנבות ישנים, שהכי קשה לנוע בזמן, כי זהו גשר צר מאוד, ולכן הבחירה החופשית היא קשה בזמן, וקלה במרחב. ואנחנו רוצים הפוך, שיהיה קל לנוע בזמן, וקשה במרחב. וזו כוונת השומרים: נגד המרחב - ובעד הזמן.

והמלאך סוגר את המסך ומסביר בחושך תורה שבעל פה: דע לך תינוק קטן, שכל המלחמה של היהודים זה להוסיף זמן על חשבון המרחב. והנצח יהיה הנצחון, הכרעה במאבק העתיק - הזמן נגד המרחב. כי פעם לא היה זמן בכלל, רק מרחב, ואם נצליח להוסיף עכשיו עוד מימד של זמן על חשבון מימד של מרחב, שניהם יהיו מסכים דו מימדיים, או יותר טוב זמן בתלת מימד, ומרחב בחד מימד, ובגאולה הזמן יהיה בארבעה מימדים ולא יהיה מרחב כלל - וזהו הנצח. הגאולה לא תהיה מהגלות במרחב אלא מהגלות בזמן, מתקופת הגלות. ולכן הגאולה היא לא גאולה מרחבית, של ארץ

ישראל - אלא גאולה זמנית, של מועדי ישראל. החגים הם המבנים הראשונים בזמן, פתח להמשך. ולכן סוף העולם לא יהיה בזמן, דהיינו סוף הזמן, אלא במרחב - סוף המרחב. המשיח נמצא מחוץ להיסטוריה, בזמן הדו מימדי, ובכיוון הזמן הזה לא יגיע לעולם, רק אחרי המוות, מחוץ לזמן הזה. ותחיית המתים תהיה כשהזמן יהיה כדור עגול. אבל כשהזמן יהיה בכל ארבע כנפות, אז תהיה תקופה רביעית של גאולה. יותר גבוה מתחיית המתים, מעולם התחייה - יהיה עולם השואה. והיהודים יהיו נקודות, רעיונות עובריים, כמו כל המימדים שהם בבחינת עיבור. והקב"ה כבר לא יקרא המקום, אלא המועד, וכל הגופים יהיו בזמן, פסח יהיה אדם, ויהיה אפשר לדבר אתו, כל החגים יהיו חיים, ובברית מילה יחתכו חלק מהזמן, הדיוק הגרמני יהיה כמו סכין, ועמלק יחזור מהעבר, דרך המסלול התחתון של גיהנום הזמן, למרות מחיית הזיכרון בזמן הליניארי, כמו חלום רע. ונשים יהיו פטורות ממצוות, כי לא יהיו מצוות שלא הזמן גרמא. ושלושת הרגלים יהיו האבות, וארבעת הצמות האמהות, ויוולד עם של חגים, והם יהיו עם השם, והם יחגגו את היהודים, יחגגו את משה, למשל, ויהיה מובן למה אין מוקדם ומאוחר בתורה.

והעובר דורש: אחר כך, מהעיבור בראש השנה מתפתחים כל החגים. הסוכה זה ההיריון, ולכן ישנים בסוכה. חנוכה זה הלידה, עם שמונה ימים לברית. ופורים זה הילדות. ופסח זה גיל חינוך, והגדת לבנך. ושבועות זה גיל כניסה למצוות, ויציאה לתורה. כי היהודים - הם אלה שמפיצים את הספר השחור. לכן אסור ללכת בגילוי ראש, ומגינים עליו בכיפה ואף בכובע. אבל רק שטריימל נותן הגנה הרמטית, עם שכבת זנבות דוחת ראשים, וככה עלינו להגן גם על ראש השנה - בשטריימל השנה, שעשוי מזנבות הזמן. והעובר המגולגל מרים לראשונה את ראשו במבט מתחנן, והמלאך השומר אומר: צר לי, אבל נראה שלא תסיים את ההיריון. לפי הרעיונות שאמרת, אתה כנראה כבר נדבקת. ומהעובר יוצא אפצ"י - והוא נספג בחזרה ברחם השחור.

המהפך

חלמתי שאשתי מעירה אותי לדרשת שבת תשובה של האדמו"ר החדש, ששתל סוכנים בגן עדן, ומתכנן מהפך תיאולוגי. וכולם ממהרים. והוא גבוה ומולו עזרת הנשים, והוא מסתכל עליה, מדבר אליה, מעל לראש של כל הקהל הקדוש: אני נגד החסידות! וכולם משתתקים. והוא מרעים: אנחנו צריכים תנועה של דין. לא עוד אדם אור - אדמור. אלא בעל עלטה - בעלטה. נמאס לי

מהתפילה! וכולם מסתכלים אחד על השני. והוא מרים ידיים - לשמיים: כל התורה כולה היא להפוך תפילה וברכה לנבואה ולמצווה: לעלות ממלמטה למעלה - למלמעלה למטה. מחדס לדין. מבעיה לאלגוריתם. וכמו שאסורה תורה ללא חידוש אסור להתפלל ללא חידוש. לא להודות שאני נושם, אלא אם כן זה משהו חדש. והוא מסתכל על הקהל שלא נושם, ואומר: אם העולם מסתיים מחר בבוקר בשואה בשנייה, אם השם הורג אותך כרגע סתם, אז יאללה זה לא חלק ממערכת היחסים שלכם, לא מעניין. אה, וגם זה - צריך המשכה מהאיסלאם! שאלוהים יהיה יותר אללה ופחות גוד, להצטרף לערבים נגד המערב מערב ערב רב ב. נגד תרבות פופולארית, תת-תרבות - זה משמעות הגיהנום. לשרוף את ספרי הזבל שהנשים קוראות. רק על-תרבות, זה המשמעות של גן עדן, החלומות הם לא תת-מודע, אלא על-מודע, דרך חדשה לדבר על אלוהים, עבודה חדשה בעולמות העליונים. ותפילה - רק אם יש לך משהו חדש להגיד. השחיתו את הדיבור, ועוד מתפלאים שהוא לא עונה. רק תיזהר שלא תהיה נודניק. אלוקים שונא נודניקים. עדיף שתלמד בזמן התפילה, אם אתה חייב להראות את הפרצוף שלך. כי בבית הכנסת, הבית של כנסת ישראל - שם חיי הזוגיות השניים שלך. שקט מהאישה הקטנה שלך, ושקט מהאינטרנט - האישה הגדולה שלך. שלנו! וכולם מסתכלים לתוך עזרת הנשים. והוא ממתיק סוד: בשביל גאולה טכנולוגית צריך גלות טכנולוגית, ואז נעמוד מול השמים, מאחורינו יהיו הגויים, ותהיה לנו קריעת השמים. ואז באמת תהיה השאלה מי הנחשון שיקפוץ ראשון - לשמים. ונעבור בשמים כמו ביבשה, נלך כל הלילה עד שנגיע לצד השני, והשמים יחזרו לעצמם, ומחנה הגויים שצעד אחרינו יתרוסק לאדמה. ואז, אז גם נלך שבעה שבועות עד שנגיע להר האלוהים - גן עדן היום זה מדבר - ונקבל אתם יודעים מה. והוא ממלמל: כי מהו לימוד תורה? ללא ללמוד את התורה, אלא ללמוד בתוך התורה. המצוות הם לא כלים, אלא חומרים. לכן עדיף להירדם בתפילה, ויותר מזה - לחלום בתפילה. כי כשהישן ישן העולם נעלם ממנו, אבל לא השינה, היא לא נעלמת, היא העולם שלו. אבל כשהישן לא יודע שהוא ישן - כשגם השינה נעלמה - אז הוא חולם. אז הוא עובר לעולם אחר. הזוהר הבין רק את המעלה התחתונה של הלילה, ולכן רצה שנתעורר בלילה לתיקון חצות. אבל אנחנו רוצים למעלה מזה - לחלום בלילה. ואני רואה את המון העיניים בחושך, הן נוצצות כמו כוכבים. האדמו"ר.

והאדמו"ר החדש שלל"ט"א מסובב את השטריימל על האצבע הקטנה כמו שאדמו"רים אחרים מסובבים את אלוהים, ויורה לתוך הקהל הקדוש: אני נגד עבודה. עבד! למכור את עצמך זה אסור, יהודים עושים כסף מהשקעה, אסור לעבוד. מהיום כל ילד הכי קטן חייב להשקיע בבורסה הגדולה

בעולם, ושהם יעבדו כל היום - מחלת נפש - ואנחנו כל לילה נחלום - בריאות הנפש. לא צריך להיות עשיר, זו טעות, ההשקעה היא שמגדירה עשירות, לא הפוך, יש עשירים שעובדים כמו חמורים. זו החלטה שלך אם אתה למעלה או למטה, אם אתה הון טהור או חומר למכירה, מצד המשיח או מצד החומר. ומדוע ההשקעה כל כך גבוהה ברוח? כי היא חלום. היא ה-חלימה. גימטריא בגימטריא בורסה! כי קיום מצוות זה צריכה, ואילו תורה זה השקעה. וצריכה זה הנפש הבהמית, לכן המצוות בגוף. ואילו הכסף הוא רוחניות מרוכזת, כמו שהחומר הוא אנרגיה מרוכזת. ולגלם את הרוח בחומר - זו עבודה זרה. לכן המותרות אסורות, ואפילו צדקה צריכה להיות השקעה. צדקה זה צדק ה', והצדק שלו שונה מאוד מהצדק שאנחנו מדמיינים. זה הצדק שצריך להיות. לא הצדק שלנו, של רחמים, בדיעבד. הצדקה זה לא האורות והניצוצות שבכסף, אלא הכלים - הטכנולוגיה. צדק זה מבנה, לא תוכן. תלמיד חכם צריך גלולה עם כל האוכל היומי, ולא יותר מזה. וככה נזכה לצדק ה', בלי רחמים. יום הדין.

והאדמו"ר שלל"ט"א נושך את הזקן של עצמו, וכמו נחש שאכל את זנבו פולט בארס: מלעיזים עלי, שאני פוליטיקאי. למה אני בכלל מתעסק ושונא את המדינה ימח שמה, אז למה אני מזכיר את שמה? ואני שואל, הנביאים לא רבו עם הבעלים? פעם היתה עבודה זרה גברית, והיום יש עבודה זרה נשית. פעם היתה עבודה זרה של אלוהים, והיום יש עבודה זרה של השכינה. המלכות הזרה זו עבודה זרה, והמלכות הטהורה בעולם הזה היא ה-רשת, האותיות האחרונות - וסוף התיקון. המלחמה עם המדינה? היא התחילה. המדינה היא הארגון של היום, האויבת הגדולה של הארגון של הלילה. אתם חושבים שאנחנו יכולים לחלום בבית, והיא לא תיכנס לנו לחלום? המפלצת הזו השתלטה ליהודים על התודעה, בעזרת הדמוקרטיה הטמאה ממלכות יוון הרשעה, כאשר המדינה צריכה לעניין יהודי כמו תשתית הביוב, ואילו החלימה היא תשתית הנפש. ככה שטפה לנו את המוח במי קולחין - ממשלת היום. ואילו הקב"ה הבטיח לאבינו במעמד החלום שזרעו יהיה ככוכבים. ממשלת הלילה.

והאדמו"ר שלל"ט"א ממשיך: לכל תורה - צריך המשכה למלכות, כלומר קישור לרשת, העלאה לעולם הוירטואלי, לבנות כלים בעולם, לעטוף בסרטים ובדפים. לא תורות עירומות, אלא לבושות, כדי שיהיה יצר לתורה - כמו שיש לך יצר לאישה, דווקא כי היא לבושה - ואז תהיה יצירתיות. ובאותה התורה היצירתית תבינו סוד אין סוף: לא שהגבול כלול בללא גבול, אלא שהללא גבול כלול

בגבול. העתיד - בחושך. המשיח - בלילה. אלוהים - בחלום. ספר העלטה - התשובה הרוחנית לספר הזוהר.

והאדמו"ר מתקרב לרגע השיא ובוכה: עלינו להחליף את הספרות החילונית החלולה והיומיומית בספרות חלומית. מה מסתתר בעברית אפילו בטקסט החילוני הטמא ביותר, לא משנה מה ינסו לכתוב? השם. שלוש האותיות הנפוצות בעברית יוה שם הויה לפי סדר השתלשלות, במדרגה הבאה שש האותיות הנפוצות בעברית אלוהים, במדרגה הבאה עשר האותיות משלימות לאותיות בראשית, וכו' ליודעים. כי כמו שאדם קיבל ספר יצירה, הנחש קיבל ספר היצר, וכתוב שם: בראשית ברא אלוהים את השמים - ואת היצר, ויאמר אלוהים יהי עור. כי בעתיד, נהפוך מבשר לווירטואליה, וממציאות למדומה, ומגוף לדמיון, ומחומר לחלום, ומאדם שעשוי מאדמה לאיש שעשוי מאש, והנחש ישיל את אורו. או אז, כשהעור יהפוך לאור, גילוי עריות יהפוך לגילוי אריות - ואנחנו נשתמש במגלה אריות כדי לגלות את האר"י הבא, אפילו בתוך חזיר אם יהיה צורך, כי יש עולם שהחזיר הוא מלך החיות והאריה אוכל זבל. כי כמו שעם ישראל חוזר בתשובה - צריך להחזיר את התורה בתשובה. הנפילה של נחש שפיתה את חוה היתה הרבה יותר גדולה מהנפילה של אדם, כי הוא היה צריך לפתות את התורה - ולא את האישה - והיא כבר היתה מאכילה את אלוהים. לכן כשאדם חולם, נבראת ממנו אישה, אבל כשאלוהים חולם, נבראת ממנו תורה. לכן כדי לתקן עכשיו אנחנו צריכים להפוך: להשאיר את האישה לאלוהים, וליפול בתרדמה כזו שתצא מאתנו תורה. כי אלוהים הפסיק לישון - וכל הצדיקים לא מצליחים להרדים אותו, אבל אנחנו - נרדים את האדם. הזמן היהודי מתחיל מהלילה, היום מתחיל מהלילה. אם החלום הוא באמת חלום, הוא נשאר חלום גם באור יום. אם הסוד הוא באמת סוד - הוא נשאר סוד גם אם מגלים אותו. אנחנו נוציא את החלום מהגלות - מהחושך לאור. כי אחרי החזרה לארץ, הגיע הזמן לחזור לשמים. וכמו שהייתה, רק אחרי שהגיעו לארץ, תקופת הנביאים, הגיע הזמן לתקופת החולמים - כי דווקא בגלל שחלום נמוך מנבואה, השורש שלו עליון יותר בתורה. שורש הנבואה בשמות - ושורש החלום בכראשית. והאדמו"ר פורץ בבכי היסטרי: השמים השחורים החדשים, העליונים על השמיים הישנים, מחכים לנו - העלטה. צריך לאחד בין התורה למיטה. אם היום הפך למיתה - הגיע הזמן שהלילה יהיה החיים. והוא חובש את השטריימל, וקורא: מי מתנדב לצאת אתי לתוך הלילה? והוא יורד כושל מהבמה, והמגביה והגולל עומדים מימינו ומשמאלו, והקהל שואג, והקירות נרתעים, ובית המדרש גָּדַל. ואני מסתכל על התלמיד של האדמו"ר בוכה בחושך. האדמו"ר הישן מת. יחי האדמו"ר החדש.

קפיצת האמונה

חלמתי שבלילה, במוצ"ש, יוצא כבר פתק ראשון מטעם האדמו"ר החדש, והוא דורש: יהודי צריך להיות מסוגל לקפוץ אל השמיים. שמע ישראל, בשכבך ובקומך - מכסים את העיניים וקופצים. ואהב ת. אתם חושבים שאתם מדלגים על הלילה, נרדמים ותוך שניה מתעוררים? היום הוא רק תהום, והצדיק קופץ מלילה ללילה, מאופק לאופק, מדלג על הימים, מקפץ על הלילות. יהודי צריך לכתוב חלומות.

תרגיל

חלמתי ש

בראש השינה יכתבון

חלמתי שאומרים לי: לכתוב את החלומות שלך. וככה את יכול להיות שני אנשים. כי הרשתות, הבתים, הכבישים, הספרים, נהיים יותר ויותר צפופים. והפתרון לצפיפות זה שהעולם יהיה שחור-לבן. מכוניות לבנות יסעו רק ביום, ומכוניות שחורות רק בלילה. במקום להוסיף שעות ליממה - חצי מהאנשים יחיו ביום וחצי בלילה. ואתה ישן ביום, ואשתך אומרת לך בלילה: לא יודעים מיהם האנשים שגרים אצלנו ביום. את יכולה להיות אישה אחת ביום ואחרת בלילה. שלא לדבר על איש. או חתולה שחורה. אבל עכשיו שחצי מהעולם חי בלילות ובחלומות, במקום בימים, גם הנתיבים של החלומות בשמים מתחילים להיות יותר ויותר צפופים. ויש פקקים, צפירות בחלומות, תאונות, עקיפות מסוכנות, התעוררויות בבהלה, ועוד כפסע ממשטרה שחורה, משטרת חלומות. ואני פוגש מישהי מוכרת לי, אין לי פרטיות אפילו בחלום את עוקבת אחריי. אני לא יכול להשתחרר? ואת: האדמו"ר דרש - שחר של לילה חדש. נגמר המזרח הפרוע.

חלמתי שבעתיד ניתן אפילו להקליט חלומות, בעזרת שטריימל מיוחד, ואחרי שאבדה פרטיות המחשבה אובדת החירות האחרונה - חירות החלימה. ויש פאניקה מוחלטת במקלט האחרון של תורת הסוד, הסוד שאתה לא זוכר אותו אפילו בעצמך, בקרוב האור יגיע, ויאיר לתוך הראש. והמלאכים מעלים את כל הדפים באש. ומרכז הזכרון מהבהב: הם באים, הם באים. - מי? - אשתך והילדים. והתלמיד אומר: שלא תעז לחלום עלי. האדמו"ר החדש לא ישן בלילות, הוא לא באמת לומד כל הלילה. - הוא קורא מחשבות? - הוא קורא חלומות! וזה מה שהאדמו"ר הישן קרא עבודה זרה. הרי מהו יסוד הדת? להתנגד לכל שלטון רוחני אנושי - גופני לא אכפת. לכן האדמו"ר הישן ציווה על מתרת רוחנית, כדי לצאת מהמחבוא האחרון שנשאר, של החלומות, כי הם כבר שולטים על כל המחשבות, ומשם לכבוש מחדש את החשיבה והתורה, כי לא נשאר בהן מקום לסוד. לא, אתה רק תחלום שאתם חולם עלי. והתלמיד יודע שהוא הפסיד, והוא מהנהן בייאוש: הרי אצל הגויים הנשים תמיד היו המכשיר היעיל ביותר לפיקוח חברתי ולרצח היצירתיות, וזה היה הייחוד היהודי - הנשים שיש להן תענוג מיצירתיות, אבל עכשיו יש להן תענוג רק מסדר חברתי, כמו שיקסעס, נהיו שומרות מסך. ולכן רק האבא היום יכול לגדל גאון. כמו חבורת הילדים הגאונים, שהאדמו"ר הישן לימד בעצמו, וכולם נעלמו. השם ירחם. ולכן האדמו"ר דיבר על טרור שחור - הוא התכוון לטרור רוחני. הוא רצה שהספר שלו יהיה מכוננית תופת. הוא רצה שהבן שלו יהיה נשק גרעיני. הוא רצה לעשות מהפכה בגן עדן, לא בעולם הזה. והייתה לו חיבה לפרוייקטים סודיים שעבדו עליהם רק שלושה אנשים. צוותים של אדם, חוה והנחש. והחדש, האדמו"ר הער, לא מבין על מה הוא מדבר. והתלמיד מחבק אותי בתוך המחבוא, שאני לא אברח לו, והוא אומר מהר: המטרה של התורה היא לגדל את הדור הבא, זו המשמעות של אלוהי האבות. המטרה של אלוהים בעצמו זה להיות אבא. המטרה שלנו שהוא יהיה סבא, כלומר שממנו יולד הצלם הבא. ולכן צריך לגדל אנשים שיהיו חידושים, ללמד אותם את כל התורה בגיל הרך, כל שנה כנגד יום בבריאה, שיהיו זקנים בגיל שבע, ואז שעץ הדעת ימית אותם בגיל ההתבגרות, ואז בבגרותם הם יאכלו מעץ החיים - ויקומו. כי הרי הוא העץ של תחיית המתים, שהיא: שואה הפוכה. יהיו תאי גזים שיכניסו לתוכם עשן ויצאו מהצד השני בני אדם, עירומים, שיתלבשו, ויקחו רכבות לכל העולם. והתרבות היהודית תחזור למשול בעולם - אבל רק בסוד. ויהיה אסור לגלות. מי שצריך לדעת - יודע. כי זה דווקא נכון, הם דווקא צודקים, ומכאן כוחם, אבל הם לא מבינים כמה הם צודקים, ודווקא מכאן אסונם: סוד מצד עצמו, גם

אם כולם ידעו, דווקא אם כולם ידעו, הוא עדיין יישאר סוד. מהותו סודיותו. הוא סוד בדווקא. אבל מה בכלל הופך אותו לסוד? שהכיסוי עצמו גלוי, לא שהוא לא קיים. שלא מכסים שמכסים. דווקא ההחצנה של הכיסוי - היא ההפנמה של הסוד. לכן בתחיית המתים הזיווג יהיה דרך הלבושים עצמם, ולא דרך הפנימיות, בלי גילוי עריות, רק כיסוי עריות. והתינוק יוולד לתוך האמא, לא החוצה. והתלמיד תופס במעיל שלי, הוא מתחנן: יש הרבה דברים. הרי הכתר הוא ממשק מוח-עולם שלא דרך הגוף, זה מסלול עוקף - שורש המלכות בכתר, שליטה במחשב מהמוח, כתיבה מהמחשבה, ואז בחלימה... אתה מבין? והוא מחזיק בי חזק: יש כל כך הרבה דברים. לגדל על עץ הדעת תוכי, שידע את כל התורה - זה חטא הדעת. לכן אתה צריך לגדל בן. לא תוכי. לגדל פרי, וזה יהיה עץ החיים, שהפרי שלו הוא תינוק. אל תשאיר אותי פה לבד. ואני אומר: אני מצטער.

עץ חיים היא למחזיקים בה

חלמתי שמשדרגים את המערכת, מעל עץ הדעת עץ החיים, וציפורי הקודש מעל חיות הקודש, ושכבה עליונה יותר מעל למלאכים, שרפים של פחם, עננים של כבוד, גלגלים של כסא, כי הם אומרים אלוהים דורס אותנו, יש דין גם למלאכים. ומלאכים עושים איתי כפרות, מסובבים מעל הראש, כי מבחינתם גבר זה תרנגול, ואנחנו חיות. כל השמים עולים שכבה למעלה, ואיפה יהיה מקום לאלוהים, הוא חייב לעבור לזמן... והארגון מחדש של האדמו"ר החדש מתחיל. העצים בגן עדן תלויים הפוך, כוח המשיכה למעלה, צדיקים נאחזים בעץ כדי לא להתרומם. והענפים מתקרבים, והעצים מתחילים להתחבר. מחליפים את המבנה העצי וההיררכי, במבנה רשתי. וכל הצדיקים בגן עדן עומדים כמו אדיוטים ומחזיקים חבלים וכבלים וענפים ואגפים שאמורים לחבר אותם אחד לשני ואף אחד לא יודע מה לעשות עם זה, העיקר לא לעוף. איפה הימים שהיינו צדים ציפורים, וכל שכבה היתה עושה כפרות בתוך זו שמעליה עם זו שמתחתיה. והאדם היה עושה כפרות בעולם העליון עם חיות בעולם התחתון. עכשיו העצים עושים כפרות בצדיקים. ועץ הדעת, האדמו"ר הקודם טיפס למעלה ומתחבא על הענפים, והעץ אומר: זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי. הצדיק הזה ילך למיתה, ואני לחיים טובים וארוכים. שלום.

הפסדנו

חלמתי שבתפילת נעילה, כשכולם עייפים ויגעים ויראי אלוקים, האדמו"ר החדש מוציא לפועל את מה שאפילו הם לא העזו. ומוציאים צוות מחללי סיסמאות, פורצים את השער ונכנסים למחסנים שמתחת לאדמה. ויש שם בחושך מגירה. וגונבים את כל הכתבים, מהר מהר ובורחים, את כל מה שהוא כתב למגירה. והדלת ננעלת. שכחו אותי בפנים. ואני רואה שם במגירה עלה תאנה - וכתוב עליו עלה של אדם הראשון, ומתחתיו עלה גדול יותר - של חווה, ומתחתיו עור, אני ממשש ונרתע - זה חם, זה חי, זה קשקשים, והנחש אומר: חיכיתי לכם.

ואני תופס את אחד הדפים, מה שהיד תופסת, ובורח, עוזב את הצוות, אף אחד לא צריך אותי, ורץ להסתתר בשירותים, כי בשלב הזה של הצום אין אף אחד בשירותים. וכתוב בכתב ידו של האדמו"ר המשיגנע:

לא לקריאה. רק לכתובה.

תיקון העש"ן: העלייה מעולם-שנה-נפש לעולם-שינה-נפש

עולם

חלמתי שבסדר עליית העולמות לסיווג העליון, צריך קודם כל לישון. כי לא תעשה גבוה מעשה, והחטא הקדמון הוא יציאה מחוץ למערכת. לא תרצח מחוץ למערכת החיים. חטא קין. לא תנאף מחוץ למערכת המשפחה. חטא הנפילים בני האלוהים עם בנות האדם. לא תגנב מחוץ למערכת הכלכלה. חטא דור המבול. לא תענה ברעך מחוץ למערכת השפה. חטא בבל. לא תחמד מחוץ למערכת התפיסה. זה חטא סדום. "איה האנשים אשר באו אליך הלילה? הוציאים אלינו ונדעה אותם". זה החטא בחלום. במקום שאנשים יחלמו חלומות, הם מממשים חלומות. במקום לייצר חלומות עליונים - יצר לחלומות נחותים. וכשהחטא יותר תחתון - הוא פוגע במקום יותר עליון. לכן החטא שבזמן, שמתחת לכל דבר, פוגם במקום העליון ביותר. כשהשנה מלשון לשנות ושינון ולא מלשון לשנות ושינוי, אז אתה יכול להיות

גדול הדור הקודם - בדור שלך. אבל הכי גרוע כשהשינה היא כזו. כי אז אתה יכול להיות קטן
הדור שלך - בדור הקודם.

שנה

חלמתי שהאדמו"ר גדול הדור נפטר כבר מת אבל לא הודיעו לו כדי לא לצער אותו. לכן הוא
חושב שהוא עוד חי. ולכן הוא גדול הדור - כי הדור שלו כבר מת.

נפש

והעש"ן עולה, והרוח מכבה את נרות הנשמה, ולמעלה מכאן יש חושך. כי הבעיה
שאינן סודות, ולכן לא מסקרן. וצריך להראות שיש סודות, אבל ככה תהרוג את
הסודות. והיא מורידה לבוש לקראת הסיווג העליון. ומתחת - מצונזר, לא צנוע, פרוץ.
אז היא מורידה את העור לקראת הסיווג העליון. והנפש נשרפת. ועולה העש"ן.

עין

חלמתי שהעין שלי נופלת ומתגלגלת מתחת לאוטו ואני לא מוצא אותה. ואני הולך
הביתה עם חצי עולם שחור, וחושב אוי איזה אסון, אויש ביש מזל, עין הרע. ואז
לפתע אני קולט שאנשים לא שמים לב למחצית עולמם, למחצית חייהם ומחצית
יומם, ולמחצית הכדור ולמחצית מוחם, אבל באמת באמת, תמיד - חצי עולם שחור.

שין

חלמתי שכמו שיש צדיקים שמתים מיתת נשיקה, יש שמתים מיתת נשיכה, מוות מצד
שן הנחש: שינון. ואילו כשהקב"ה ישקני מנשיקות פיהו - אלו טעמי תורה, תיקון פרי
עץ הדעת. כי הנחש הוא איבר זכר קטן: הזיכרון. ומה שצדיק צריך זה לא זיכרון -
אלא חלום.

נון

וכל מה שנשאר, שעולה למעלה - רק עשן דק דק כעשן. ארובת העין - שואת
החלום.

ע

חלום יוצא בשן ועין

ש

שן חלום ועצום עין

ן

וידי נרעדת, מה נשאר לרדת? אני תופס לפתע שנפש הפוכה זה שפן - ומציץ החוצה מהשירותים. ומתברר שכולם ברחו הביתה מהר בסיום הצום, ונעלו אותי בבית הכנסת. שכחו אותי בתוך כיפור. כי כל עוד אני פה, ואין לי נר ששבת, ולא עשיתי הבדלה - צום יום הכיפורים שלי לא יצא. והיום הקדוש יכול להימשך כל הלילה.

עלייה

התרת נדרים

חלמתי שאני יוצא לחפש את הקבר של האדמו"ר, ולא מוצא אותו באף מקום בעולם. ואני מגיע למדבר ופוגש איש. והאיש אומר לי, ש. והאיש נראה עכשיו כמו גרסא זקנה יותר של עצמי, אז הוא בטח יודע. ואני שואל, והוא לוחש לי בסוד: אתה הסתובבת כל החיים בכל העולם, ולא מצאת את האדמו"ר מעולם. - אבל אני חייב, הבטחתי לו! יש דבר שרק הוא יודע. והאיש מסתכל לכל הכיוונים, באמצע המדבר, לראות שאין איש, והוא אומר לי בקול אילם, רק עם השפתיים: הקבר של האדמו"ר נמצא בשמיים.

ואני מסתובב בשמים אלפי שנים, כי המרחקים בשמים הם אלפי שנים, הם מרחקים בזמן, לא במרחב - ואני לא מוצא את הקבר. ואני פוגש שם איש, האיש האחרון בגן עדן. ואני שואל: איפה כולם? והוא אומר: כמו שבארץ יש הרבה ארצות, וארץ ישראל, ככה בשמים יש הרבה שמים, ושמים ישראל. וככה גם בתהום, יש הרבה תהומות, מתחת לכל הארצות, והתהום מתחת ארץ ישראל נקראת הגיהנום. והשמים של ישראל - גן עדן. ויש מי שהוביל את העם 40 שנה בשמים, ולא זכה להיכנס לגן עדן. והוא אומר: העם שמת בארץ, וחי בשמים ישראל, אז עכשיו אין שם אף אחד שאתה מחפש. כי אלוהים גירש אותם מגן העדן לגלות בכל רחבי השמים. גן עדן ריק מצדיקים.

ואני עוזב את גן עדן, ולא מוצא את הקבר באף זמן, באף תקופה, ומגיע בסוף למדבר, למקום הקדום, עוד לפני התורה ולפני שהיה עם, עוד לפני שהיו עצים וצדיקים, לפני שהיה קודש, רק חול. ויש שם בור. וכתוב עליו: חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלומותיו.

התרת זנבות

חלמתי שהבטחתי לאדמו"ר. ואני מסתובב תחת העולם. והנה האיש, והוא גרסא צעירה יותר של עצמי, הוא בטח יודע דברים שאני כבר שכחתי. אם הזקן הוא איש העתיד, אז הצעיר הוא איש העבר. והוא גוסס, כי אני כבר נהייתי איש אחר, והוא אומר: אתה כבר הסתובבת כל המוות, גם למוות יש סוף. יגעת ולא מצאת. לכן אל תאמין. ואני אומר: אני זוכר שישבתי אצלו בחדר. קצת התקשתי לדמיין אותו עם אוטו, אבל הוא התחיל לדבר על הנסיעה לכיוונים השונים בארץ, לפי מפת הקבלה: למזרח לשטחים לימי קדם. למרחבים בנגב של אברהם מכניס האורחים - צד החסד בדרום. ולצפון לקברים - לתוך הדין. ולמערב לכלכלה החדשה - לממלכת האישה, המלכות. אתה זוכר? והאיש פותח כדור לבן קטן, ומתברר שהוא דף מקומט. והוא אומר: אתה זוכר? האדמו"ר המכוון מרוב שנים, ישב שם בחדר החשוך, בתוך הכובע הענק שלו, בכסא השחור האדיר - כמו דף מעוך בספריית קודש ענקית, שישר מחפשים בה בפתח, כי יותר מעניין מה מישחו טרח לזרוק ולהעלים, מכל הספרים העתיקים. והאיש מקריא מתוך העיגול הלבן, שמתגלה כתורה מקופלת - חלום נשכח.

קיפול אחד

אחרי שסיים עם כל הצדדים, האדמו"ר אמר: באמצע. עיר הקודש היא דגם מוקטן של העולם, ולכן היא עיר מחולקת: ישראל שבין אלוקים לאנשים - בין מזרח למערב, ויעקב שבין לאה ורחל - יהודה בדרום ושומרון בצפון. והקשר בין ירושלים לתל אביב, בין האמצע למערב - זה הצדיק בארץ. כביש מספר 1. ואפשר גם לנסוע בזמן, אבל לא לעבר, להווה, לעתיד - אלא לנסוע לבוקר, לנסוע לצהריים, לנסוע לערב. ובלילה - האורות כשאני לבד על הכביש, בדרך לרשב"י, איזה חופש - אני טס, לעומת הנפילה בקליפות שבכניסה לפקקים בחזרה. זה ההבדל בין ימינה לשמאלה. ככה הארץ הופכת לגוף.

קיפול שני

אחרי התיקון של הארץ בהתאם לצלם אלוהים, התיקון הבא הוא של הכוכבים - בנסיעה לחלל הפנוי. כמו שהגלות גאלה את חוץ לארץ - עכשיו הגיע הזמן לטפל גם בחוץ לעולם. אסור ליהדות להפקיר את החלל לתרבות יוון. מרוב ששמרנו על היום נרדמנו בשמירה על הלילה, והאלילים השתלטו לנו על השמיים, פתחו לנו תוהו נוראה. לאן שלא תסתכל בלילה בכיפת הכוכבים תראה מיתוס יווני, ולכן צריך להחליף אותו במיתוס יהודי: באנו חושך לגרש. כמו לפני הבריאה הקודמת, שהארץ היתה תוהו - עכשיו השמים הם תוהו. כי במאבק ההיסטורי בין היום והלילה על השמים - הלילה ניצח. השמים שחורים. מה הם באמת השמים? החלל הפנוי. השמים האמיתיים הם החושך ולא האור, הלילה ולא היום.

קיפול שלישי

מאז שבירת השמים, כבר אין רק שבעה כוכבים, יש עשר ספירות: השמש היא הכתר, חמה ניצוץ חכמה, נוגה חממת בינה, הארץ - כוכב המים - הוא חסד, מאדים גבורה, והכוכב אחריו של הסטרא אחרא נחרב, והפך לאבני שואה - אסטרואידיים, וצדק שהוא מרכז המערכת תפארת, ושבתאי (לצנזר) ... - והמלכות היא השחור הגדול. ולפי זה - הלבנה היא הדעת. והראש של השנה זה כשהסיבוב של הכתר והסיבוב של הצוואר, הדעת, מסתנכרנים. ראש חודש הוא חידוש הראש, אבל כשהכתר חוזר למקום שהיה בהמלכת נזר הבריאה, אז זה ראש שנה, שהוא שינוי הראש. לא רק ראש חדש אלא גם שנה חדשה.

קיפול רביעי

הרבה חושבים שחילונים זה מלשון חול, אבל חול היה הרבה לפניהם. מה שחדש בהם זה הכוכבים, חילוני זה מלשון חלל. והעתיד זה שילוב של חילונים וחרדים. לא כמו הד"לים, שלקחו את החלקים הרעים והחיצוניים של שני הצדדים, את הלאומיות מהחילונים ואת הדתיות מהחרדים. אנחנו ניקח את החלקים הפנימיים משני הצדדים, את הלב - את החלל - מהחילונים ואת החרדה מהחרדים. השחור משני הצדדים. כי לפני שיש ארץ חדשה - צריך תורה חדשה, ולפני שיש תורה חדשה - צריך שמים חדשים.

יחבע"ל: יחסים בינעולמיים

חלמתי שנשיא סין בא אליי בחלום ואומר לי שהוא יגלה לי סוד, אם אני אגלה לו סוד. כי הנה הוא מגלה לי, בגילוי לב מלא שיכול להיות רק בינינו, שהאמת היא שהקיסר עדיין חי - וסין היא קיסרות סודית. ואלויבא דאמת, לפי חכמי הקיסר שטועים רק פעם באלף שנה, לפי הדו"חות הכי חסויים במפלגה, לסיין אין סיכוי נגד אמריקה. ולמה, אומרים החכמים - כי אין לנו יהודים. כל הרעיונות והמוחין באים מאמריקה, אנחנו רק כלים, רק אור חוזר. היא ראש העולם, ואנחנו רק הגוף. כי כיום שהמלכות היא הכתר - העולם עומד על הראש, והרגליים למעלה. ולכן המערב למעלה, במקום המזרח. וגם אם הבטן יותר גדולה ושמנה וחזקה מהראש, גם אם היא בית החרושת של הגוף, עדיין המוח שולט על הגוף. והיהודים - הם המוחין של אמריקה. לעומת זאת אצלכם יש מלא יהודים מיותרים שהם עגלונים ממש ובהמות גסות. איבדו כל רוח. אני מוכן לתת להם עגלות ואורות, שיבואו אצלנו. כי לא עוזר כמה שאנחנו מגדלים את הגוף הבהמי - הוא רק נותן יותר כוח וממשלה לנפש. אבל אם אתם תתנו דווקא לבטן נשמה, ולגוף של העולם את הרוח, במקום למוח, ולכרס את הנפש, במקום לראש, תחשבו איזה מין יצור זה יכול להיות. בלי הפיצול המערבי ההרסני בין גוף לנפש - איחוד יהודי-סיני נגד המערב. ואני מבטיח לכם שלא נעשה לכם כמו תרבות המערב, מלכות אדום, שאחרי שהמלכתם את אירופה על העולם, חשבו שהם יכולים בלעדיכם, שהידיים ידי עשוי יכולים בלי הקול קול יעקב, ותראו מה נשאר. אז אני אומר לו: אדוני המלאך של סין, איבר קטן יש באדם ששולט גם במוח. היצר. וככה היהודים שולטים בעולם. אנחנו איבר המין של העולם - לא הראש. ואם אתה באמצע הגוף, באמצע העולם, אז לא משנה כמה העולם יתהפך, אתה תישאר. אבל אם אתה עולה לראש - למחרת אתה ברגליים. וליצר הרע כבר יש תפקיד, השטן הקטן כבר עסוק בלדאוג לדור הבא, לעולם הבא. ממילא הטובים שבנו כבר לא בעולם הזה, הם כבר יצאו למירוץ. אנחנו כבר מתכוננים לזיווג עם עולם אחר.

עליית נשמה

חלמתי שאני האדם החזק בעולם, נשיא ארה"ב, אבל אני לא יודע איך לעזור ליהודים בלי שיתפסו אותי. כי כל מה שאעשה שלא לטובת אמריקה אבל לטובת היהודים בסוף יתגלה, ואז רק ישנאו את היהודים עוד יותר. ואני בורח מהשירות החשאי לפגישה סודית בבית הכנסת שלנו, בתוך ארון הקודש, כדי להבין איך אפשר לעזור לכם. כי הם אומרים שם, שהאדם החזק בעולם צריך להיפגש

באדם החלש בעולם, ואז תבוא הגאולה. אבל ההוא פשוט ישן שם בארון, נרדם-מת ולא מתעורר מהדפיקות, ואני שואל: זו הפגישה? איך אני יכול לעזור?

- מה פירוש לעזור? השאלה היא איך הוא יכול לעזור לך.

- לי?

- גוי יקר אוהב יהודים, מה היהודים יודעים, אתה יודע? מה הם יודעים שהופך אותם ליהודים? לא איזה ידע, אלא לקרוא. הם יודעים - שהעולם הוא ספר. ובספר למי יש את הכוח, לצד החזק של הדף? לכותב? או שמי שקובע את המשמעות בסוף הוא דווקא הצד החלש של הדף, הקורא? וככה גם כשאתה פועל ושולט בעולם - מי שבאמת קובע את המשמעות של העולם הוא מי שחולם אותו. היהודי קורא את ארה"ב בעולם העליון. לכן כשמסיימים לקרוא את התורה קוראים חזק חזק ונתחזק. אבל כשמתחילים לכתוב תורה? חלש חלש ונתחלש...

והמגביה והגולל תופסים אותי - המגביה מרים אותי מהרגליים, והגולל מסובב לי את הידיים - והם מתחילים לעקם ולקפל ולשבור ולמעוך ולדחוס אותי לבפנים, כמו כדור נייר שלא נכנס עד הסוף, ומנסים לסגור עלי: הפגישה איתו היא הרי בתוכו. בחלום שלו. ושם החולם יראה איך הוא יכול לעזור לך, כלומר לנו, כלומר לכם, כלומר לעצמו. ומרוב חולשה אני מסתכל למעלה לשמים השחורים בתקרת הארון ומבקש רחמים - ומת.

דין-דונג

חלמתי שאני עולה למעלה לעולם העליון לקבלה העליונה - ומצלצל בפעמון, ומיד מגישים לי חשבון, פירוט של העבירות שחייבו אותי. ופתאום אני מגלה שגנבו אותי, רשמו מלא עבירות שלא עשיתי, ויש איזה עבירת ענק בגודל יותר מכל החיים שלי שרשום עליה ● ואני בכלל לא יודע על מה מדובר. פשוט גנבים. לא יכול להיות, מישהו התחבר לי לנשמה ועשה עבירות על חשבוני. כל החיים חגג עליי. והמלאך הנציג מגחך לי: אתה לא יודע? הכול מתועד. והעבירה הזו נכון שלא רשום לי במערכת מה היא, אבל זה כי עשית אותה בעולם אחר. וכנראה שהשם שלה מצונזר כדי לא לפגוע בנפשי המלאכית הרכה, לא כל דבר מותר למלאך לדעת. אני יכול להעביר ולשלוח אותך לעולם שבו עשית את העבירה, ותסתדר כבר אתם. ואני שואל: זו הקבלה החדשה שהכנתם לי? זו הפתעת יום הכיפורים? אם זו קבלת הפנים - אני לא רוצה לדעת מהי קבלת הזנב. ואני מחכה וממתין עד קץ כל

הימים, אבל בינתיים לפחות שומעים ברקע את שירת המלאכים. מלאכי השרת לשירותך / שירות של מלאכים בשבילך / הופכים עולמות בעבורך / זמנך יקר לנו כאור - בחשיכה.

יום הכיפורים של העולם העליון

חלמתי שאני בבית דין של מעלה ומאשימים אותי במשהו שלא עשיתי, שקרים, עלילת דם, לא היה שומדבר כזה. ואני צועק זה לא נכון תראה לי איפה זה כתוב, אני רוצה לראות באיזה מקום בתורה זה, תראה לי שיש בכלל דבר כזה, למה זו בכלל עבירה, והאבא של בית הדין דופק לי בפטיש על הראש: שתוק, אנחנו לא בית משפט, אנחנו ארגון ביון. המקורות שלנו סודיים, אנחנו יודעים כי אלוהים יודע. נראה לך שהוא יגלה לך מאיפה הוא יודע? שבשבילך הוא ישרוף את ה"אמצעים", שהכול ידלוף? עשית לנו חור בראש, שקט בבית המשפט, אה סליחה, במדור החשאי. ומכניסים את העד - ופתאום הוא אישתי. ואני מתחיל להשתולל לנבוח שקרנית היא ממציאה את זה כדי להצדיק את ההתנהגות שלה, לא לא, היא התנהגה ככה כדי כדי להצדיק את זה, להמציא את זה, היא מגזימה, מסיתה אתכם נגדי, מלחיצה, היא יודעת מה לעשות, היא יודעת על איזה כפתור ללחוץ! ואישתי אומרת: אתם רואים שהוא לא בנאדם?

ולוקחים אותי משם ברצועה, ואני נושך את היד שלוקחת אותי ומוחה: כל מה שהיא אומרת זה הוא ההוא ההוא. ההוא האו האו. ואני מנסה לדבר, להסביר, להבהיר את עצמי, לפחות לעצמי, אבל כל מה שיוצא הוא ההוא האו. הוא האו האו. ושמים אותי בכלוב עם חיה, ואני פותח את הפנים של החיה, ואני רואה שהחיה זה הבן. והוא כבר יותר זקן ממני, ואני אומר לו: כבר? איזה מין דור אתם? אמא שלך חיה. איך יכול להיות שאתה כאן לפניי? והוא מתחיל להריח אותי, לשחק עם כבל הרצועה, ואומר: איך אני יכול לדעת שאתה זה אתה? אין לך ריח, ובכלל, אי אפשר לחבר אותך לחשמל, לאף יציאה. ואני מתנפל עליו: אבל תגיד לי, מה קורה למטה? אני רוצה לדעת. מה קרה ליהדות? בדורי כבר הייתה יראת שמים אלקטרונית, ואתה עם הספרי מוסר בין הטלפיים שלך... כמו חזיר. מה קרה תגיד לי, שוב פעם השמידו אתכם? והבן הזקן שלי אומר לי ממרומי שנותיו, כמו שמדברים לילד: אתה יודע כשהייתי בגילך, אמרו לי שבמצב שנוצר, שאם אנחנו רוצים לשרוד כדת אנחנו צריכים לוותר על אחת משתים: או שאלוהים שלנו לא כל יכול, או שהוא לא אוהב אותנו. והלכנו לכל בתי הכנסת, בכינו, עשינו הצבעות. ובסוף נבחר ברוב עצום: שהוא לא כל יכול. אבל,

כשצמח לי זקן, כשצמח לי זנב, הבנתי שיכול להיות שהוא פשוט לא כל יודע. הוא לא יודע על השואה.

- לא סיפרו לו?

- חמשת חושי תורה נשרפו מזמן, החוש השישי של המשנה גם התנתק, והחוש השביעי לא עובד, כי שבת. אחרי הרס כזה של כל המקורות, חיסול כזה של כל מלאכי האיסוף, הנפילות האיומות מן השמיים, אתה יכול לצפות את ההתנהגות של ארגון חשאי במצב כזה? לאן אנשים יכולים להגיע? יותר מזה, לאן מלאכים יכולים להגיע? ויותר מזה, לאן אלוהים יכול להגיע? תגיד לי, שמעת פעם על ה"אמצעים"?

- הא?

- החילונית האמיתית זה לא החלל, שהמרחב ריק מאלוהים, אלא הזמניות - שהזמן ריק מאלוהים. כי בניגוד למה שחושבים הזמן לא מתמלא מעצמו. כיפור הוא הזרע של כל השנה, כמו שראש השנה הוא הרחם, ולכן צדיק כמו אדמו"ר יכול לתת בו את הקוד החלומי שממנו גדל הזמן כולו - ונוצרת שנה. אחרת - מחדל, חידלון, השנים ריקות, והחיים רצים, חיי כלב, לפני רגע הכול היה עתיד, והנה הכול כבר עבר, וכחלום יעוף.

והבן שלי כבר זקן מאוד, אני מתחיל לחשוש לחייו, ואני אומר לו רק כדי לעורר אותו, משהו על אהבת האב, אבל הוא לא מתעורר, יוצא לי רק אהבת הב. אהבה האו הב. ואני מנסה לומר לו, לפחות להגיד, מה שרציתי להגיד. אבל הוא האו הב. וכל השומרים הלכו הביתה, אף אחד לא נשאר, יום כיפורים, מחדל. ואני חושב שלפחות התייאשו ממני, כי במקום סורגים יש פה רק וילונות ומסכים, כל הכלא ריק, אם לא כל העולם העליון כולו, איפה כולם. ואני מתחיל להסתובב בעולם העליון בתור כלב, וחושב שלפחות בתור כלב אני יכול לעשות הרבה, להיכנס להרבה מקומות, מאחורי הפרגוד. אולי למעבדות. אף פעם לא הרשו לי למעבדות. כן, ה"אמצעים". ואני מתחיל לחשוב, איך להיכנס, אבל כל מה שיש לי בראש האו הב. ותכף גם תהיה לי נפש של כלב. ורוח של כלב. ונשמה של כלב. האוהבאוהבאוהבא. ואני מגלה שם עמוק בפנים ולפני ולפנים, בתוך תוכי - את האמצעים. ששואבים את כל הסודות מבפנים. וחושב שעכשיו גם אני אוכל לרמות את אלוהים.

עולמות לבנים

לצפות שאני אדע, או אצפה את זה. זה פעם ראשונה מבריאת העולם. ואם לא היית מתעקש ללכת בכיוון הזה בכלל לא היינו מגיעים לכאן. והשלג מגיע ממש עד שפת המים, כלומר הדם, והשערות נכנסות פנימה, והנה יש שם בין העצים אישה עם זקן. כלומר אישה רק עם זקן, ערומה, אבל זקן ארוך, לבן, שמכסה כמו בגד ים ושמגיע עד למטה ומתחבר לרשת הזקנים ונבלע בה. והנחש לוחש לי: דוד המלך, המלכות...

- מה?

- ששש... בא נפתה את דוד המלך.

- מהה, זה דוד המלך, או דודה מלכה? ופתאום היום החג הנעלם? אני לא מאמין לך, זה חג מדאורייתא או מדרבנן?

- יש תקופה שלישית אחרי דרבנן, שעוד לא הגעתם אליה. כשתכיר אותה תבין ששתי הקודמות היו רק צלע אחת במשולש.

- משולש? איזה איברים אתה חושב שיש לה מתחת לזקן, זה גבר או אישה?

והנחש מלחשש: יהיה מין שלישי, ואז תבינו למה היה חסר איזון עד עכשיו. והנחש מחייך, ואני בא לחנוק אותו: זה אתה? אתה חושב שזה אתה? השלישי, אה? אתה המין שהיתה בוראת האישה? אחרי שהיא היתה נרדמת, שאתה נזר הבריאה, המין אחרון? שאתה הצלע השלישית שיוצאת מהצלע השנייה כשהיא חולמת?

- תעזוב אותי, נו, אל עפר תשוב - ומי אוכל את העפר? לא סתם העלימו את הבריאה שלי, פתאום אני מופיע. ערום! אדם לא ידע מזה כלום. מה חשבת, שיש רק שניים? חייב להיות אמצעי. חשבת שאלוהים פראייר? נתן לך את עץ הדעת, וסיפר לך על עץ החיים? את העץ השלישי הוא העלים. יש עץ שלישי, לא רק תורה שבכתב, או תורה שבעל-פה.

- תורה שבעל-אוזן? באף?

- לא כלב, תהיה יצירתי.

- שפה שלא אומרים אותה וגם שלא כותבים אותה?

- נו כלב, אם לא זכית לראש נחש, לפחות תחשוב עם הזנב.

- אתה רומז לי משהו? שפת סימנים?

- תחשוב שהבעלים שלך מורה לך - זה תורה, אבל מה שאתה... יש תורה שלישית, מה שאני לא אומר לך. מה שאני מצפה, לא מצווה - ממך לעשות. לבד. מה שאני לא יכול לומר לך, אלא. אתה מבין?

לא? נגיד אלוהים אומר לך מה לעשות, לא לאכול, ואז אתה אומר לאישה, גם לא לגעת, אבל אם האישה רוצה משהו שהיא לא יכולה להגיד, כי מה, כי זה העניין, שבלי שהיא תגיד. אז כאן אני בא - הנחש. אני, נו, אתה לא מבין, לך בעקבות הזנב שלי - הוא עושה לי עיניים - ואז אני שם לב שהזנב שלו לא נגמר. הוא נהיה חוט דק דק דק, שצורה... אז גם הוא מחובר לרשת? אוי! והגענו לקצה האורך שלו, ועכשיו צריך לעקוב אחרי כל הדרך שעשינו בחזרה, כדי להמשיך, להתקדם, צריך לשחרר אותו מאיפה שהוא הסתבך. ואני הולך בעקבות החוט, ונדמה לי שאיבדתי את הדרך. אולי התבלבלתי בין החוטים באיזשהו מקום? ועכשיו לך תמצא בכל הסבך הלבן, לעזאזל. ובסוף אני מגיע לארץ של עצים צעירים מאוד, תינוקות, עצים שצורחים, שהם רעבים, ופתאום יש איברים ענקיים של נשים בשמים, ענני כבוד שאין להם בושה, שכל העולם יראה, ויורד משם גשם של חלב, דליים, טיפות בגודל של ראשים, ואני כבר מבין, זה הכול מתחבר לשלג של הזקנים, ואני חושב, אני כבר יודע איך הם מתחברים, התינוקות והזקנים, מה שמחבר ביניהם, לבן, מה שמחבר אותם זה הזרע. ואני מת מפחד מהיער הבא, מה יהיה שם, ואני מתחיל לרוץ אחורה, בורח מכל היערות הלבנים, אל היער השחור.

עולמות שחורים

חלמתי שאני פתאום. למחבוא שלהם. פרטיזנים צדיקים. בתוך היערות, מחוץ לאלוהים, בקרחת, מתנגדים לאלוהים. יונה הנביא. אליהו. נמרוד. קין. פושעים קדושים. יושבים מסביב למדורה, והאש שחורה, שלא יגלו אותם. מדי פעם שומעים זימזום רחוק בשמים של איזה מלאך לבן אומלל שאלוהים שלח לחפש אותם, שמנסה להאיר לתוך היער, אבל מייד מזניקים צוות "צחצחות" שמכוון אליו פנס חושך, והוא נעלם. משימת התאבדות. והם יושבים מסביב למדורה ולומדים תורה, ומגרדים לי מאחורי האוזניים.

קין אומר: אומרים שאני רוצח? אני רוצה אח. אנחנו היינו שלושה אחים, לנח היו שלושה בנים, אבל פתאום אצל אברהם ויצחק וכו', זה מריבות בין שניים, פתאום זה זוגות. אז מי פה המעלים האמיתי? אז אני הבנתי שצריך להעלים את האח האמצעי. הנה, לאלוהים אין רק 2 רגליים, יש לו רגל שלישי. ואני נובח: אבל מה הרגל השלישית הזו בכלל עושה? - חמוד, יש איברים לאלוהים שאין לבני אדם. כמו למלאכים - כנפיים! והם כולם צוחקים מסביב, ואני לא יודע מה מצחיק. וקין ממשיך: יש שלושה סוגים של ריגול בעולם. ככה צריך לעבוד ארגון קודש: צריכים להיות מרגלים שלו, ולהעביר מתורה שב... לתורה שבעל פה, ומשם לתורה שבכתב. קודם כל להעלות. יש תורה שבע"פ: להפוך אנשים למקורות, ומקורות לסוכנים. כל האנשים שאתה מכיר בעולם החיצון הם לא חברים שלך, הם לא משפחה שלך, הם קודם כל מקורות, ולכן הם חברים שלך, לכן הם משפחה שלך. ויש תורה שבכתב: להפוך מידע למודיעין, ומודיעין לסודות. שאף אחד לא ידע מה אתה עושה עם המידע, למה אתה מתעניין, בשביל מה אתה עושה מה שאתה עושה. ויש תורה מסוג שלישי: להפוך מבצעים לתורות, ותורות לארגונים, כלומר לדעת לא רק מה לעשות, אלא איך לפעול. אל תחשוב על עצמך כבנאדם, תחשוב על עצמך כארגון. אתה שומע, כלב? - קין שואל וכולם צוחקים - אתה חושב שאלוהים חושב על עצמו כבנאדם, רק בגלל שיש לו זרועות ביצועיות ויסודות שעליהם הוא עומד כמו רגליים? והוא מלטף לי את הראש: כל השאלה היא איזה מין ארגון אתה. דת זה לא צבא של פקודות ומצוות. דת זה ארגון מודיעין, ביון. צבא זה ארגון שמשקר לעצמו, הוא משקר לעצמו שהפקודות מלמעלה למטה באמת קובעות, שהמבנה והתפקידים הם שיוצרים ומגדירים את הפעילות, שהוא באמת פועל לפי איך שהוא מדמיין שהוא פועל, כלומר שהוא צריך לפעול, כלומר חולם שהוא פועל. ואילו מודיעין זה ארגון שמסתיר מעצמו. והוא מלטף לעצמו את המצח: אצלכם בצבא השם אין יכולת רוחנית, בגלל שהכול נתפס כמכני, כהפעלת כח ומנגנונים ומצוות מלמעלה ופקודות ופרה אדומה, ואין הבנה של הצורך של המערכת למטה להסתגל לכיוון החדש. הכח אצלכם נתפס כיוצר מהירות - כקובע לאן הולכים, או אפילו כיוצר מיקום - איפה נמצאים, ולא כיוצר תאוצה, שינוי כיוון ומהירות הדרגתי. וכשהמסה והכח של המערכות מאוד גדולה מול הפיקוד, כמו בעולם מול אלוהים, או בתרבות מול התורה, או בכפר הגלובלי מול היהדות, הבעייה רק גדלה, והמומנטום הופך לפרמטר הכמעט בלעדי - ולכן רק חיכוך יוצר שינוי. אתם היהודים חושבים כאילו הראש הוא ידית שמזיזה את הגוף, כמו דינוזאור עם מוח של ציפור, ועוד מתפלאים שהתנוונתם. ואילו אצלנו בארגון זה כמו ציפור עם מוח של דינוזאור. התמונה כאילו שהבוסים למעלה "מפעילים" אותנו היא שגויה, אלוהים חייב לעבוד גם מלמטה למעלה! אבל אצלכם אין הכרה בלמידה מלמטה למעלה, ולכן הלמידה היא בסופו של דבר מבחון פנימה, במעגל משוב גדול, כואב,

מול האויב. ואז עוד מתפלאים: אופס, שואה. החטא הקדמון הוא תמיד החוסר במרכז, באמצעי, שיתווך בין הראש לרגליים. לא ככה אלוהים עובד. לא מספיק ראש לאלוהים, צריך גם לב, ובטן, ולבלב. אולי בעתיד לבוא המוח יהיה הלב. אבל כיום צריך מרכז, אמצע, שיקשר בין למעלה ולמטה וכל הכיוונים האחרים, שאתה בכלל לא מכיר. עכשיו אתה מבין, האו האו האו?

עולמות אדומים

חלמתי שנמרוד שם עליי קצת יותר מדי עין, והוא מושך לי בזנב ואני צועק: עזוב אותי. והוא צוחק: אתה יודע מה זה "גיבור ציד לפני השם"? מילא ציד, אבל לפני השם? ואני נובח: בבקשה תעזוב אותי. והוא אומר: אל תדאג, אבל הוא מתחיל להרים אותי עם הזנב. ככל שהוא אומר להם את התורה שלו הוא מרים אותי יותר עם הזנב, עד שאני לגמרי באוויר, ואני מיילל: אתה תתלוש אותי. והוא מתנדנד ודורש, ומסובב אותי באוויר מעל הראש שלו, כמו תרנגול כפרות, ואני מפחד שאני אעוף - ואני עף! ונמרוד רודף אחרי: אני אתפוס אותך.

וזה מה שנמרוד טוען. הבעיה היתה שהיו רק שתי צלעות במשולש: קשר בין האישה לאדם, וקשר בין האישה לנחש. ולא היה הקשר של אדם עם הנחש. והוא מסביר, הוא מביין בחיות, שהקשר שלך עם הנחש הפנימי הוא בלילה. אתה מביין עכשיו מה זה זנב? ונמרוד אומר שצריך לצוד, והוא מסתכל עליי במבט רב משמעות, ואומר שקטגוריות המשמעות העתיקות של הבריאה מספר יצירה - עולם, שנה ונפש (עש"ן) - הפכו למקום-זמן-אדם, והיום כבר מדברים על אתרים, עדכונים, משתמשים. ויש את הצלעות שמחברות אותם: שמחברים לכל משתמש עולם, ונהיה אתר שמחבר נפשות ונפשות שמחברות אתר, או שנותנים לכל זמן נפש, ונהיים זמנים שמחברים נפשות ולהיפך, או עולם שעשוי מערכון וחיידושים, ונהיה מקום שמחבר זמנים ולהיפך, ובסוף עושים מזמן מקום ולהיפך, ומה נשאר מהנפש. ומה יעשה ירא השם, כשהופכים לו את החג לנפש, והוא בא לפחות לדבר איתה, והנה היא כבר הופכת למקום? גונבים לנו את המצוות, פתאום שבועות הופך לארץ ישראל, ומשה הופך לפסח, וסוכות לחו"ל, והכותל זה תשעה באב, והנפש שלך זה כיפור, וירושלים הופכת לדוד המלך שהופך לשבועות, וכו'. שלא לדבר על מצוות שהפכו אותם לחזיר. לכן אנחנו צריכים לשמור על התורה והמצוות. ואתה יודע איך שומרים, כלב? כשאנחנו נשב על שלוש הצלעות, ונשמור על המקום, ועל הזמן, ועל הנפש - כי היחס הנכון והשוויני ביניהם הוא החלום. לא הערות, שבה הזמן והמקום

באים על חשבון הנפש, והעולם בא על חשבון האדם. בגלות, מחוץ לזמן ולמקום, שמרו רק על הנפש, ולכן סופה היה שואת הנפשות. כאן שומרים על המקום, אבל על חשבון הזמן וחשבון הנפש, ולכן הסוף זה שואה של הארץ. אבל את השמירה על הזמן הפקירו בכל מקום: בארץ, בחו"ל, ואפילו באתרים הוירטואליים, ולכן הזמן כבר בורח. נתנו לחידוש להפוך לממלכת השטן. ובסוף תהיה שואה של הזמן. ואתה שואל איך שומרים עליו?

ונמרוד עונה: הב! הב הב. מה שצריך זה לנבוח. לנבוח בלילה. אם חלמת חלום שיש בו לפחות אחד חלקי שישים מנבואה, שלא יהיה בטל בשישים - אז לכתוב אותו לפי הזמן שלו. חלומות לפי החגים - הם הנפש של הזמן. אדם עובד כל היום בשביל הלילה, כל האורות שנכנסו בו ביום מוצאים כלים בלילה. אז אתה חייב להוסיף את הרגל של הלילה לזמן שלך. צריך מינימום שלוש רגלים כדי לסובב את הזמן ולהתקדם, לעגל אותו במחזוריות, כי אם זה רק שניים זה רץ ביניהם הלך חזור, כמו אנשים שחיים מצאת החמה עד צאת הנשמה. כדי לעגל את היום אתה חייב לעשות צעד נוסף גם בלילה. וככה תשמור על הזמן: שחרית-בבוקר זה החידוש של חסד מתפרץ ורעיונות מחלום הלילה, מנחה-בצהרים לשבת בדין לשפוט לסדר, וערבית-בלילה זה רחמים, להירדם תחת כנפי השכינה. ואתה, כלב השמירה של המשטר היהודי, הכלב של אלוהים, יודע שכל כוחה של התקשורת, של הקישור, הוא הזמן. לכן צריך תורה בזמן. אם רוצים שלתורה יהיה כוח. כי כבר אי אפשר לחכות לנבואה. פעם באמת החידוש בתורה היה בנבואות, אבל היום יש רק חלומות, והנבואה בטלה בשישים.

לכן בתור צייד, אני אומר לך שכל טכנולוגיה חדשה היא חיה, וצריך לצאת לצייד בלילות וללכוד אותה בתורה. למשל, אם יש אנרגיה נקייה - ללא חורבן, צריך ללמוד שזה הזדככות הכלים, אורות ללא שבירה. לכן זה כמו קורבן עולה שכולו עולה באש כליל למעלה, ללא אף חלק שחור לסטרא אחרא, מה שעלול להרגיז אותו. ולכן צריך להכין לו כלים משלו בצד, לזרוק עצם לכלב, כי כלב רעב זה מסוכן. כלומר, מצד אחד זה מסימני ביאת המשיח, אנרגיה טהורה וזכה, אבל מצד שני, לא למדנו כלום? שוב פעם מנסים להכניס אורות של תוהו בכלים של תיקון? בסוף תהיה שבירה נוראה. מה שצריך זה דווקא אורות של תיקון - בכלים של תוהו. אז מה עושים עם כל האורות האלה שאין להם גוף, כל החיות החדשות האלה שלא היו בתיבה, כל הרעיונות האלה שאין להם בת זוג? מה שצריך זה אישה חדשה. סוג חדש של כלים. תיבה חדשה. גוף חדש. ארץ חדשה. חזיר חדש. ארגון חדש.

סודות חדשים במקום הישנים שמתו. לא מספיק ההעלאה של: למצוא, לאכול, לגדול. צריך גם את ההפנמה של: גילוי, זיווג, כיסוי. חטא הדעת וחטא הסוד. כל חידוש - להשתמש בו, זה מצווה. אבל להבין אותו, זה תורה. תורה שבפה אני מבין מה זה, אבל מה זה תורה שבעל פה? שפתיים זה המפגש של שתי שפות, נשיקה עם שפתי התורה, זיווג, לשון להכניס אותה לפה, נחש משמיים, לתפוס אותו ביד, להפוך אותו למקל האלוהים. יסודות לקבל אותם. כרגע מנותקת משפת האל. שבעל פה.

ואני כבר לא מקשיב, ושמח שהוא ממשיך לדבר. כי האמצעי סוף סוף רועד בתוכי. אלוהים מגלה אותי, מאכן אותי: מקום-זמן-נפש. ואלוהים של הכלבים אומר לי: האו האו האו. ואני נמלט משם ליערות האדומים, לפני שהמורדים הקדושים יעלו בעש"ן.

מרד בגן עדן

הפרה האחרונה

חלמתי שהמוות שלי אדום, ואני עולה לגן עדן האדום, ויוצאת פרה אדומה, שאוכלת את העשב האדום, ואומרת: בוא שחור. אני רוצה את העיגולים ממך, כדי להיות פרת משה רבינו. כמו שרש"י אומר, שהפרה קרויה על שם מי שעשאה. ואני הולך לידה, והיא מלקקת לי את הפנים, ואומרת: אני אוהבת אותך, אתה כ"כ מלוח, ואני נזכר בלשון בחרדל ובוכה. והלשון שלה שעירה כמו שטריימל אדום. והיא מחייכת לי: קראת את הספר הסודי של האדמו"ר, שירים וחזירים? ואני נבהל: האדמו"ר כתב שירים? והיא צוחקת: האדמו"ר כתב חזירים! וכשהוא הגיע לכאן הוא התחיל להפוך את העצים בגן עדן לשולחנות. לא שמת לב שאין פה אפילו עץ לרפואה? הוא עשה מהפכה. והפרה מגיעה אתי עד התהום, ואומרת: התורה השחורה נכתבת עכשיו, והוא כבר בפרשה השנייה, פרשת מוח. והשטן משתולל שם. יש דלקת פרקים בתורה, ניוון שרירים שהצדיקים בעצמם צריכים להזיז לה את העצמות, והריאות שלה מלאות דם, והרוגי מלכות צוללים בין דגי דם ומחפשים את החור, כשהיא משתעלת זה נורא. והכי חמור זה כמובן פגיעת הראש, פגיעת הכתר. הרי הכתר זה הגבולות של הראש, והאדמו"ר הולך לעשות שם חור ולהגיע לעולם העליון ביותר, שמעל גן עדן, הם יכניסו את השואה לגבולות המחשבה, ותהיה קטסטרופה. תכל'ס השטן צודק - האדמו"ר שלך הורס את השמים. ואני אומר לה: האדמו"ר הוא אדם מיוחד. והיא מתחילה לרדת אתי במדרגות אל הגיהנום, ומקררת את ראשי עם הלשון שלה, מחממת אותי עם הבטן הענקית שלה, רק שאסור לרכב עליה, כי לא עלה עליה עול. והיא כל הזמן דואגת: אתה בסדר? אנחנו צריכים אותך חי, כלומר מת רק פעם אחת. והיא מבקשת ממני: כפרות, תבדוק שאין לי שערות שחורות. והיא תמימה ועצובה: שואה בגן

עדן, הכול אתם חייבים להעלות למעלה? כל דבר להפיל עלינו עם התורה השחורה שלכם? בסוף עוד אחרי שיגמר המבול בשמיים - הם יתחילו את המגדל לאדמה.

תיבת מוח

חלמתי שהאדמו"ר מסתגר בקבר שלו, ומדי פעם שולח החוצה איזה ציפור, כדי לבדוק אם כבר תם עולם החיים, והוא יכול לצאת. ולילה אחד אני רואה אותה בחלון, ואני חונק לו את היונה, והיא לא חוזרת יותר. ויש לה ברגל פתק: תלמידי היקר, בוא תצטרף אלינו. עושים כאן דברים גדולים. וכל פעם השטן מנצח, ואנחנו עוד יותר מסתתרים! ואני שומע בבוקר בחוץ צעקות, פאניקה, האדמו"ר ברח מהקבר. ואני חושש שהוא מסתובב ברחובות ועושה שמות, וכולם מחפשים אותו, והנה אשתי מקימה צרחה: האדמו"ר המת שוכב לי במיטה.

דרשה לסוכות מהאדמו"ר הישן

חלמתי שהאדמו"ר המת עומד על הדוכן בגן עדן, בתוך הבונקר שלו, והפרה האדומה אומרת: הלוואי שיפול. הלוואי שהנחשים ימצאו את הפתח, יתפסו אותו ויתלו אותו על עץ החיים. אם רק ימצאו את החלק הרביעי של אגג וירכיבו אותו... זה הסוף של כל המורדים החרדים. והאדמו"ר מתנדנד: מה זה סוכה בשמים? הפוך - בית זמני מתחת לקרקע. בדיוק כמו שבארץ סוכות זה נגד גדל"ן, נגד קניית בית. כי מי זה קין? איש הקניין. והתורה השחורה בעד תאוות ממון, ונגד תאוות קניין. כי מי זה הבל? הוא המשקיע - מקריב קרבן. אנשי הקניין קנאים, או שלי או שלך, ואילו אנשי הממון יודעים שהממון לא מוגבל, זה רוח, הבל, הכסף הוא המצאה, כסף יוצר כסף עוד כסף, עד לעולם של כסף, עולם הגאולה, שבו הכול יהיה כסף - ולכן כסף יהיה כלום, האין. המובן מאליו. כי כסף זה אמונה. ואין אמונה בלי אלוהים, ולכן אין כסף בלי אלוהים, אפילו החילונים מאמינים בכסף, כי כסף זה שורש נשמת היהודי בעולם העליון, נכסוף נכספתי. ולכן כששמים זכוכית על כסף זו מראה, כי האדם הוא המטבע של אלוהים, וגם הוא תלוי באמונה של אלוהים באדם, אחרת אין אדם, זו המצאה, נעשה אדם. ולכן החוטא זה תמיד מי שלא מאמין בערך - הוא יוצא מחוץ למערכת. השקרן למשל לא מאמין בערך המילה ולכן מנסה לדבר מחוץ לשפה, או הגנב שמנסה ליצור ערך

מחוץ למערכת הכלכלה. אפילו שלושת החטאים הגדולים: שופך הדמים לא מאמין בערך האדם, ולכן הופך אותו לאלוהים. עובד האלילים לא מאמין בערך הכסף, ולכן הופך אותו לאלוהים, במקום לאמונה. אסור להפוך אמונה לאלוהים! ומגלה העריות לא מאמין בערך האישה, ולכן הופך אותה לאלוהים, ופוגם באמונת הגברים שיש נשים. וחטא הדעת היה כלול משלושתם: אדם נחש וחווה. וכל אחד התקלל בתחומו. הרי החטא הוא "והייתם כאלוהים" - אלוהים במקום מאמינים, שזה הרס הפיקציה המשפטית, ההלכתית, להתבלבל בין הפרי לעץ. באלוהים לא צריך להאמין. רק בתורה. והקורבן הוא הוא נתינת הערך, וקין מרוקן את ערך הקורבן. הוא נגד הקרבת הבכור - ומי שנגד הקורבן הופך לרוצח. כי הקורבן הוא הכסף הראשון במסחר בין אדם לאלוהים, שהיום אנחנו סוחרים אתו ברעיונות ובקניין רוחני, אחרי שכבר התעלינו מעל שלבי התפילות והכוונות, ולכן עלות החיות ירדה פלאים. ולכן כדי לשרוד חייבים למכור לו תורות חדשות, הוא הורג תרבויות שמתייבשות, אנחנו הבורסה שלו, ואם נהפוך לדלי סחירות נימחק מהמסחר, ולכן צריך לשאת ולתת באמונה. כי כמו שהקורבן מנוגד לקניין, כך הממון מנוגד לרצח. שורש הקניין זה הנדל"ן, ושורש הממון זה הצאן, המטלטלין, ולכן קין עובד האדמה נענש בגלות נע ונד. כי הכיוון של הקניין זה האדמה, והכסף - השמים, ולכן קין הכניס את הבל לאדמה, ולכן קול דמי אחיך צועקים אליי מן האדמה - דמים זה כסף. ותיקון הקניין הוא הגלות - הסוכה, שהיא הבורסה, מלשון בורסקאי, סוכת דוד הנופלת מעורו של לויתן. ויונה הוא ההכנה לסוכה - המבול שבפנים, רחם. ובעתיד לבוא הכול יהיה כסף, כולל המחשבה, כי לכל חישוב יש עלות, וליצירתיות יש עלות עצומה, שואה של ממש, כי צריך חלל פנוי בתוך אלוהים, ולא מחוץ לו. וזהו צל האמונה, כי ברחם יש חושך, כמו שהעור סוגר על העיניים, ומאפשר לחלום. והבורסה היא עולם החלום. ולכן למה שעושים בתוך הסוכה יש חשיבות חלומית, ואוי לו למי שאיננו ישן וחולם בסוכה. אם לא תמכור לאלוהים חלומות חדשים תפשוט את העור ואת הרגל. זו מצוות הראייה, ולא יראה את פני ריקם. והפרה מנסה לצעוק: בווווו, אבל יוצא לה: מווווו.

מרד הגמדים

חלמתי שאני בדייט בשמיים, בתוך שוק הבשר שהוא שוק הנשמות, והיא אומרת: אני מלאכית, לבנה לשעבר, מלאך שחור אנס אותי, אחת מהבנות שבני האלוהים חטפו. גייר אותי הפך אותי למלאכית כדי שנוכל להתחתן. ועושים את זה בטבילה באש, שורף בהתחלה, אבל אז הנשמה יוצאת, ועולים

למעלה. רצה שאני אהיה שחורה. רק עכשיו השתחררתי, הוא הפעיל את כל הקשרים, אבא שלו אלוהים. וככה תמיד, על כל פרי שרציתי, כל דבר קטן בגן עדן, הוא אמר: זה שייך לאבא שלי. - תגלי קצת מה קורה למעלה, אצל חמייך. - אתה רוצה לדעת מה היה לפני ההתחלה? אבל אסור לי, אסור לי, היא נלחצת. אולי איך העולם התחיל? היא מחייכת. - לא, אני דווקא מתעניין באיך העולם יסתיים. והיא מרוצה: בהתחלה הם נופלים יישויות רוחניות, גשם של חידושים. המים באים אחריהם. להתכונן, תיבה, כי הפעם זה הפוך, אלה בני האדם שרוצים לקחת את בנות האלוהים - ולכן במקום עידן הנפילים זה עידן הגמדים. מחייכת, מקסימה. אתה רוצה שנפגש שוב? ואני אומר לה לא אני נשוי.

שבירת האורות

חלמתי שלאן נעלם האדמו"ר? ואני רואה אותו תלוי על איזה עץ, ומתקרב ורואה שזה בובה עם זקן. והאמהות מסתובבות עם מקלות מסביב: לא ככה מגדלים ילדים. אנשים ללא גוף - רק מוח ורוח. רק ספרים - בלי עולם. ויש חושך מוחלט, והרשעים רצים בכל מקום, מטפסים על העצים, ושואלים: איפה היא? - היה חור והם ברחו מהגיהנום. והאמהות צועקות תעזבו אותנו, והרשעים קופצים איפה היא, והגברים כולם מתחת לאדמה בבונקר מנסים להציל את התורה, והרשעים מייללים איפה היא, והשטן מתחנן: זהירות, צריך רק עוד טעות קטנה אחת כדי שהכול יקרוס. והדוקטור סת"ם לא נוגע בתורה, לא מנסה לעזור להחייאה, ורק עומד בפינה ומקטר: בהתחלה יגלו את כל הסודות של הגוף וישארו רק הסודות של הנפש, אח"כ יגלו את כל סודות הנפש - ישארו רק סודות הרוח, אח"כ רק הנשמה, וכו', ואני מתרגז ונותן לו בעיטה בראש, והוא אומר: וכו'. ואני נותן לו עוד בעיטה, והוא אומר: וכו' וכו' וכו'. וככה הלאה, וכו' וכו' וכו', ואני נבהל ממה שעשיתי, עכשיו הכובע שלו על הרגל שלי, ואני לא מצליח להוריד את הכובע שלו מהרגל שלי, והרגל שלי מתחילה לחשוב שהיא הראש שלו. והיא מתחילה לרצות שאני אעמוד על הראש. דוחפת לי את הראש לנעל. קופצת למעלה אאוץ' אאוץ' זהירות הראש - וכל העולם מתהפך. הגברים תופסים בחצאיות האמהות כדי לא ליפול, והאמהות נאחזות ברשעים, והרשעים נאחזים בעצים, והגיהנום עומד מעל גן עדן, ומתחתינו השמים חומים פעורה האדמה, ופירות גן עדן נופלים ונופלים, והפרה האדומה מחבקת איזה גנרל נאצי מהגיהנום, שמנסה בכל כוחו לתפוס את הרצפה, ואני אומר: אוי, לא, מתחילה השבירה של התורה. ושומעים את משיח בן יוסף נופל מתוך הבור העמוק שלו, פתאום הוא יוצא מהאדמה עם כל

הנחשים, מהמחבוא שהוא היה, וכבר ממשיך לתוך השמים לשעבר, וכולם שומעים אותו: הצילו, אלוהים הפוך!

מוחין דקטנות

חלמתי שיש חורבן אדיר בשמים, והאדמו"ר החדש למטה אומר: סוכות שמח. כי הוא ברוך השם באדמה, וכל התלמידים של האדמו"ר הקודם בשמים. אמרנו לכם לא לעלות אבל לא הקשבתם. והוא מוסר תורה לנשים בלבד, לא עלינו, כי זו ההזדמנות לדור חדש, שלא ידע את יוסף. והוא יושב בתוך הסוכה השחורה שלו, בגודל קופסת קרטון, כדי לא לראות אותן, ואת הגברים מרחיקים, שלא ישמעו. ושומעים מתוך הסוכה: נשים פטורות מהסוכה - כי הן הסוכה! צריך לגאול את האישה מעולם קין, הקניות, הלא מוסרי, שמתייחס לכסף ולהבל כאמצעי ולא כתכלית. במקום להשקיע ברוח משקיעות בגוף, ובמקום לגדל גאונים מגדלות ילדים בריאים! גויים ממש. לכן אגלה לכן, שהאדמו"ר הקודם, זכר צדיק וקדוש לחיי העולם הבא, הורה לפני מותו לקנות מחשב לוח בברית לכל תינוק. ושיהיה כל היום במסך, ולהכין לומדות לתורת הסוד, ופאזלים של הספירות, ובובות של חיות הקודש, ושכל תינוק ידע בגיל שנה את האותיות, ובגיל שנתיים לקרוא, ובגיל שלוש לחשב גימטריא, וקוקו איפה אני הנה אני - זה הבסיס לתורת הסוד. ומגיל אפס יקראו לו את בראשית עם תמונות לחיצות במסך מגע, הנפשה של הזוהר, ואנימציה של עץ הספירות, ומשחק מחשב של גן עדן. ולהזהיר את כל הנערות על זה, שיהודי בא"י יכול להיות כגויי הארצות ממש, ועל זה באה הגלות, א"י מסוכנת מכל הארצות, כי היא יכולה לחבר את היהודי לארץ, והתרופה זה להקים את שמי ישראל, שהילד יהיה מסך של השמיים - סכך, שגידולו מן הארץ אך אינו מחובר לקרקע, בניגוד לקין איש האדמה. כי כל העולם עומד על ההבל של התינוקות, משיחיי אלו תינוקות. וככל שהממשק מתעלה הוא מתחבר לתינוק יותר בקטנות, והממשק יעלה מהידיים, לפה, לעיניים, וידע איפה אתה מסתכל במסך, ומה מעניין אותך, ומה אתה חושב, ומה אתה רוצה, עד שיגיע לכתר. ואז יהיה אפשר לחבר את מוח התינוק לתורה בלי לעבור בפרוזדור העולם. ישירות מהעולם הקודם לעולם הבא. והמחשב יהיה הרחם של המוח, ותפקידכן הסתיים.

תנועת הבריחה

חלמתי שהפרה האדומה דוהרת אתי למטה לתוך השמים, אל המפקדה של השטן. וכל החיות בגן עדן נמלטות לשם, וצדיק אחד מקפץ על רגל אחת, שעות לוקח לו רק להתחיל את הירידה, והוא צועק: אני מנסה לעשות קפיצת הדרך. והצדיקים השמנים מתגלגלים במדרון כלפי מעלה ואומרים: המקום הבטוח ביותר זה הגיהנום. לך תדע מה השטן מתכנן בגן עדן. והפרה גועה בכי: אלפיים שנה הלכו לפח. האדמו"ר החמור שלך שוב נעלם בזמן הכי גרוע בעולם, התלמידים שלו השתגעו. אתה לא רואה שכל הגאונים הגדולים האלה הם חמורים? המחשב הענק שהם העלו לשמיים בעלות אסטרונומית - אין לו אפילו חשמל. ועכשיו איפה אני אמצא את בני היקר, עגל הזהב? משיח בן יוסף מתעניין רק בכסף, זה מה שהם הכניסו לו לראש. והיא נכנסת להתקף: הם עוד חושבים שהם יצילו את התורה מהשטן, בינתיים השדים למטה רוקדים מסביב ל"מפלצת מירושלים". וכעת יחליפו את חטא העגל בחטא העיגול, שלא לדבר על חטא הקיגעל, ומה יהא על הילד. תורת השואה, אה, אה? ואני אומר לה: בבקשה, בואי, את לא רוצה לראות את הבן שלך בגיהנום. לעולם לא נצליח להגיע אל השטן לדבר אתו. הנאצים בדרך יהרגו אותנו, ואם לא הם הנוצרים, ואם לא הם הרומאים, ואם לא הם העמלקים, וכן הלאה. ואל השטן עצמו לא נגיע. כל הצדיקים שאת רואה פה מתו על קידוש השם עשר פעמים. אל תפחדי להיות קורבן. בואי, אני מלטף אותה, אסור לי לקחת אותך בכוח, יש איסור לשים עליך רצועה. בואי פרה יפה, הפעם אנחנו לא נטהר את המתים - אלא את המוות עצמו מהטומאה.

ואת המאור הקטן לממשלת הלילה

חלמתי שהאדמו"ר החדש השלים את הטיהור, שומר המסך ביער את כל הכיסים האחרונים, והתלמיד איננו. והאדמו"ר יושב בחדר של האדמו"ר, וכל המלאכים של החסידות באים להישבע לו אמונים. ואחריהם כל השדים. וכל מדעי המחשב ומדעי המכשף ומדעי המחשך. והחיות שניצלו יורדות מגן עדן. ופרגודים ומסכים יורדים מהרשת. ורב הטבחים, ודם צפרדע, שניהם חיוורים לגמרי, גם הם בפרצופים. וגם הפרצוף שלי שם. והאדמו"ר החדש מצביע עם הלולב שלו על מסך ענק שהחליף מאחוריו את הספרייה, ומחשב-על שהחליף את אולם בית המדרש. והאתרוג שלו גדול ומפותל כמו מוח. וההדס והערבה מתנועעים כמו זנב וכנפיים. והאדמו"ר החדש לוחש כמו נחש: אנחנו נהרוג את המדינה. נעביר את המוסד הזה מהעולם. וצריך להרוג את המדינה לא בחרב, אלא

מרעב. להפוך לעולם שחור. מס זה הסמך-מם, הכול צריך להיות בשחור, כדי לא לתת יניקה למדינה. כסף דרך הרשת. לנתק מהיסוד את המלכות - והיא תמות. ורק הכלכלה תישאר. שחורה כמו הלילה.

ישיבת חושך התורה

חלמתי שהצל שלי השתחל לישיבת מטכ"ל אצל השטן, כי הוא כזה רזה שהוא מזכיר של נחש בכיר, כי הוא מזכיר לו את הצל של עצמו, כשהיה צעיר - לפני שהשמין מרוב פחד. וראש הישיבה השטן דופק על השולחן: לאן האדמו"ר הזה נעלם? והשטן לוקח את הזנב שלו, ומרביץ בהם תורה כדי לענות אותם: חייבים לפתות אותה, אצלי לא יהיו חולמי חינם. והוא מגרש את הזכוכים: פרה אדומה? פרה ערומה! אני רוצה שתאדים - מרוב בושה, זה מה שאני רוצה. מתחת לשיער - עור, דם. וזנב המטה הכללי אומר: שמעתם מה הוא אמר, אין לנו זמן לעלי תאנה. החלום הוא היפך העיבור, כי הוא ההריון של הגבר, ואז נולדת האישה בראש. והוא קורא מהר למשכיחה, שהיא המקבילה בעולם החושך למזכירה, שתבוא ותוריד את החצאית. אבל בשלב המתקדם הזה נשארה רק המשכיחה האלקטרונית, והשאירו בה הודעה מוצפנת לאחר הצפירה:

שכחתם את השואה, שאותה הפרה האדומה העשירית והאחרונה, של המשיח, תצטרך לטהר באפרה. מלכות אדומה שהופכת לשחורה. חושך אדום. חלום.

והצל שלי מזהה את הקול המוקלט ורועד, כי הנחש הבכיר שומע וצוחק: תמיד הם ירדו עלינו בגיהנום, שאנחנו האדמה של השמיים. ועכשיו - הולכת להיות רעידת אדמה בשמיים. מה לך הים כי תנוס, הירדן תיסוב לאחור, ההרים תרקדו כאילים, גבעות כבני צאן? מלפני אדון חולי ארץ.

בשדות הגיהנום

חלמתי שהפרה לוקחת אותי עמוק לתוך העולמות האדומים. והבת שלה עומדת שם בנחל - בלי ראש. וכל הזקנים אומרים: ידינו לא שפכו את הדם הזה. והפרה מתמוטטת מצער, ואני אומר לה: חכי, זו רק ההתחלה. והחלב האדום שלה נשפך באדמה, והיא מבינה שהיא תהיה הפרה האדומה האחרונה. והזקנים באים לנחם אותה: אין יותר בנים, רק זקנים. ברחנו מהעולמות הלבנים. והראש של העגלה הערופה אומר: שלושה בתי מדרש נאבקים על התורה הבאה: האדמו"ר הלבן הזקן

והישן, האדמו"ר החדש והשחור, והאדמו"ר האדום - השטן. והפרה מחבקת אותה: אתם מבינים איזו מפלצת? אסור היה לתת לאדמו"ר לצאת מהעולם השחור. והזקנים אומרים לה: לא בוכים על חלב שנשפך.

ירידת מסך

חלמתי שאני לא מצליח להצלל ואני מסתכל בשעון ורואה שהשעה לא הגיונית ואני מביין שאני בחלום. ואני יודע שהיום היארצייט של האדמו"ר וצוקל"ה, אבל כולם מפחדים משומר המסך, ואני הולך רחוק ביער. וכל פעם שרואה אותי זוג מסתתר מרחוק הוא בורח או צוחק, מה עושה אדם שחור באמצע היער. ואני מפחד שילשינו עלי, אי אפשר לדעת ביערות השחורים אם היום יום או לילה. ואחרי כמה שעות בחושך מוחלט אני קולט, בגלל זה אני לא מצליח לצאת. זה כל הזמן ממולי - המסך השחור. אני בתוך שומר המסך. בעולם השחור. והוא אומר: חשבת שתברח ממנו? ואני אומר: ולא רדפתם אחריי? והשומר אומר: מי שלא רוצה לא צריך. לא מעניין אותנו. כל ישראל ערבים זה לזה זה שטויות, אין דין ערבות בנסתרות - בתורת הסוד. והוא עוצם עיניים: ממש לא אכפת לנו אם אתה בפנים או בחוץ, מלפני או מאחורי המסך. העיקר שהמסך סגור. מצדי שכל היהודים וכל החמורים יהיו בחוץ - ורק האדמו"ר יהיה בפנים. אנחנו לא צריכים את כל העם בשביל הגאולה - רק אחד. משיח. מה שחשוב זה האיכות ולא הכמות. הסיירת. והפרה שלידי היא עכשיו פרה שחורה, והיא מתחבאת בחושך. והשומר אומר: אנחנו יודעים שאת שם. ואני: אני לא מביין למה הכוונה. והשומר צוחק: את יודעת שלא תוכלי להיעלם לנצח, חבל שאצל האדמו"ר המתאבד הלולאה נתקעה בצוואר. והפרה הטיפשה לא מתאפקת: פושע. והשומר מדובב: למה? והפרה אוזרת אומץ: מאחורי המסך יש עולם אחר. ושם יש שישה ימים שבת ויום אחד חול, רק להספיק לבשל זה מסירות נפש של האמא. והיום חול שלהם זה השבת שלנו, כך שהם מחללים שבת. והכול נכתב בתכלית הקיצור בחול, ומדפיסים מדפיסים, כדי שיהיה מה לקרוא, ויש אינטרנט שומר שבת עם בקבוקים וחבלים. ואח"כ כל השנה שומרים יום כיפור, ורק את יום כיפור מחללים. מהר מהר מרחיבים את העירוב, וכבר כל העולם עיר אחת, ואנשים רק מדברים ביניהם כי אין מה לעשות, הם בולעים איזה שק שיש בו קלווריות לכל השנה שנתקע בקיבה, ועם מערכת שממחזרת את השתן, שנקראת מוסר כליות. הקודש והחול, החגים והחולין - הפוכים. ואז טומאת המוות מתחלפת עם קדושת החיים, וכבר אין טעם בפרה אדומה. והשומר מחייך בחושך: ולשון בחרדל? והפרה התמימה המטומטמת צוחקת,

כבר פחות מפחדת: אני דווקא אוהבת. והשומר מעביר ידו על הפרווה: את חושבת שבגלל שאי אפשר לקשור אותך בצוואר אני לא יכול לתפוס אותך, אהובתי? והוא מחבק אותה בצוואר, ולוקח אותה איתו, והיא מסמיקה בחושך. אדומה כמו מדורה - ושחורה כמו אפר.

שואה עילאה

מי מרמה את מי

חלמתי שאני בורח לגלגול המחילות מתחת לאיפה שהיה פעם גן עדן, לפני החורבן העליון, והיום יש שם גיהנום. וכולם כועסים שלמעלה אנחנו מתים כמו זבובים והשחורים האלה חיים כמו עכברים מתחת לאדמה. והשטן כל הזמן מחפש את התורה השחורה, שהנבלות האלה מחביאות, ומקלף שכבה אחרי שכבה מאלוהים, עוקר את עצי הדעת והחיים, תולש עמודים ומפשיט ענפים, קורע פרגוד תחת פרגוד, פורץ את שומר המסך (סיוע מבפנים?), ולוכד את כל החיות שמסתתרות. אבל תורה - אין. ולמטה העכברים אומרים שאנחנו מצילים את התורה השחורה מהשטן, אבל באותה מידה מצילים את השטן מהתורה השחורה. ומשה של השואה, זה שהיה אמור להוציא את עם ישראל מהמחנות, ולהובילם לגאולה, אומר: תיקון השואה? היטלר בגימטריא חמור, המשיח עמד להגיע, נבנה שם איזה שיא, וזה תמיד הרגע הכי פגיע. אבל, זה דווקא מאוד הגיוני שהגלות תסתיים בקטסטרופה, לא בגאולה. כי השואה זה כבר מעבר לשטן, יותר שמאלה. יש משהו מעבר לסטרא אחרא, הזרוע השמאלית של אלוהים - מתחבר אליה משהו. כי השטן בעצמו מת בשואה, והוא עוד לא יודע את זה. לכן חייבים כאיזון שאלוהים יחזיק משהו ביד ימין, שלא יפול כולו שמאלה לתוך הסטרא אחרא - משהו לפני אברהם. צריך טכנולוגיה רוחנית אחרת וחדשה, שאיננה תיקון, מחוץ לאלוהים בצד ימין, כי יש משהו מחוץ לאלוהים בצד שמאל. וזה כבר לא בר תיקון, כי לשבירה יש תיקון, אבל זה מוות, ולכן צריך תחייה, סוג חדש של חיים, של חיות. והעכבר אומר: יש הרבה נשמות שנחתכו והן לא עולות למעלה, הרבה קצוות, זנבות, ולכן כל אחד צריך להמשיך נשמה אחת, לשאת שתי נשמות, אחת מהשואה והשנייה שלו, ולחתך אותה עם נשמתו, שתיוולד בו נשמה חדשה - ואנוכי עפר ואפר. ובאמת אם ממשיכים באלוהים את האיזון של שמאל קיצוני עם ימין קיצוני,

מגלים בסוף שאין סוף ושזה בעצם מעגלי, ושאם מתרחקים לצדדים עוד ועוד יש מקום מאחורה שבו הם נפגשים, בזיווג הקץ ולא המרכז. וכך צריך להילחם בזנבות ולהפוך אותם למעגלים. כי אם בחטא הראשון הנחש הוא הערום ביותר - היום זה השועל. וכמו ששם היו הנחש, האישה והאדם היום השלישיה זה השועל החמור והמשיח, ואסור שהשועל יפתה את החמור, אלא שהמשיח יפתה את החמור. או שעוד פעם מסדרים את החמור? משיח בגימטריא נחש.

הנעלם

חלמתי שיש לנו במשפחה ילד שלא סיפרו לי עליו, שהסתירו אותו ממני, ואני מחליט לקרוא לו בינתיים "הבן הנעלם", עד שאני אגלה מי זה. וכל הילדים מאחורי בית הכנסת בורחים, וכל התינוקות שלי בוכים, לא מספרים להם את האמת, הם לא מבינים. הם רק יודעים שהוא נעלם. ואני נזכר בפרה שאהבה אותי. יכול להיות שהכול היה שקר? מרוב שחשוב לשמור את המסך, דבר לא מוסגר. ואני נזכר, התינוק עם הזקן, למה לא שמעתי עליו יותר, למה. והפרה התמימה, שנעלמה מתחת לאדמה. אלה השמיים? הכחשה אחת חשוכה - מילדים? אז אני מכחיש. כל קשר. ממש כל קשר. הכול היה שקר? ומשה מסתער על הסלע בזעם, מרביץ ומרביץ. ולא יוצאת דמעה אחת. ואני נמלט לעולמות השקופים.

סגור במעגל סגור

חלמתי שלעתיד לבוא מוצאים דרך כשרה איך לעשות עבירות. וצדיקים גדולים לוקחים את המוח שלהם ומשתילים בבעלי חיים, ואז הם כבר לא יהודים, אפילו לא בני אדם. ויש חמורים רוצחים סוסים אנסים, פרה עובדת עבודה זרה, וחסידי בר שאוכלים שניצל בחלב אמו כשלאשם שטריימל שעטנו. ויש מקלדות מיוחדות כדי שיוכלו להדליק את המחשב בשבת, ובכל חדר יש כפתור שמכבה את אלוהים. וכולם חוגגים אבל לי - רע ומר. האדמו"ר לשעבר שוב נכנס למלחמה שהוא לא יוכל לנצח. ולא עזר כלום, התינוקות שלי הם חסידים שרופים של האדמו"ר החדש. וזה שהחדר שלי בגודל של כל העולם גורר שכל העולם בגודל החדר שלי. ויוסף נהרג בחלום. הפיגי'מה שלו מלאה דם. ותיבת המוח טבעה באדמה, לא היו ניצולים, היונה חזרה ולא מצאה את התיבה. תרבות הסוד

מתה, וגם המוות שלה היה בסוד. ומשתילים את המוח של חיות הקודש ביהודים ופתאום יש כלבים שמחויבים בתפילין והם לא מתאפקים ללעוס את הבתים, ומושכים אותם ברצועות, ושועלים שלובשים שטריימל, ואדמו"רים שתוקעים בשופר עם החדק. והשטן שוכב עם החסידות שלו, הן לובשות ציציות והוא לובש פאות, ואחר כך החסידות מביאות תינוקות עם קרניים. ומשה עולה אל הר העברים וקופץ. וגם את גופתו לא מוצאים. ונשארה רק התורה השחורה בשמחת תורה. ויכולים לקחת לי את התינוקות. את הילד. ואני לוקח אותו להר ומנסה להגיד לו משהו שהוא יזכור, בלי לגלות מה שלא לגלות. ואני אומר: יש עוד! המוות הוא לא סוף העולם. לפני שנים, אבא היה בנאדם. והוא פגש ביער איש, איש חכם. אתה מביין? אתה מביין את המילים? העולם עגול, לא כי המרחב עגול, אלא כי הזמן עגול. ועיגול התורה הוא הוא עיגול הזמן. ולימות המשיח צריך להגיע לזמן שאחרי העתיד ולפני העבר - זמן שעוד לא הגענו אליו, ושכבר נגמר מזמן.

הדור הבא של החמור

חלמתי שמשה קם בתחיית המתים. אבל כמו שהקבר שלו לא ידוע, ככה גם לא ידוע איפה הוא נולד, מאיפה הוא קם. ומחפשים אותו במדבר ולא מוצאים. ויש מבוכה גדולה, מה, כל מיני כלומניקים קמו, רבנים שלא שמעו עליהם, כל התנ"ך מסתובב בארץ ומבקשים סליחה אחד מהשני לפני שיתחילו שוב מריבות, ודווקא משה הגדול - איננו. ויצחק אומר לדוד: וואי, דודו, תמיד רציתי להכיר אותך. ודוד אומר: לא תיארתי אותך ככה, איציק, כזה חתיך. ויצחק אומר: אל תתחיל. בקיצור, מגלים שהם לא כל כך מתים אחד על השני. ויוסף אומר ליהודה, לא תיארתי לעצמי שתכחיד אותי ככה אחרי כל מה שעשיתי בשבילך, ויהונתן מביא סתירה ועוד סתירה לדוד על מה שהוא עשה לזרעו. ורש"י אומר לאברהם: מה זה, אתה גמד? לא תיארתי לעצמי שבתקופת האבות אנשים היו כאלה נמוכים, שבעת האושפיזין ממש שבעת הגמדים. עכשיו אני מביין את המרגלים. והכי גרועים זה דור המדבר, שנכנסים לכל חור בארץ בפעם הראשונה, ואומרים: זה מה שמלמדים? המדבר היה ברמה הרבה יותר גבוהה. באמת צריכים לבקש סליחה מהמרגלים! והחמור של המשיח מביין שהוא צריך לדאוג לדור הבא של הגאולה, כי גם המתים לא יחיו לנצח, ובקרוב תהיה מלחמה. הצדיקים כבר מצחצחים את השופרות, ויש פרויקט סודי שבונים שופר-על, ואף אחד לא יודע מה הוא יעשה. ויש שופרות עם מסך שתוקעים בהם מהעיניים, ושל חדק שתוקעים מהאף, ושופר אידיאולוגי שחובשים אותו כמו כובע על הראש, ולחמור יש שופר מהזנב. וברור שזה רק עניין של

זמן עד שהשופר הלא נכון, מהחור הלא נכון, דברים יגיעו לאוזן הלא נכונה - ויתחיל החורבן של הגאולה. השואה של תחיית המתים.

והחמור מנסה להציל את הזמן בעזרת ילדים. כי אם כל הזמנים באותו מקום וכל המקומות באותו זמן, אז הדרך היחידה לנוע קדימה ואחורה זה בתוך הילדים והזקנים. ולכן התשובה, שמחזירה אחורה הזמן, חייבת להיות בתוך הילדים, וההתקדמות בזמן - בתוך האדמו"רים הזקנים. לא פלא שהאדמו"ר חזר להיות ילד, והילד הפך לאדמו"ר. והחמור הקדוש אומר: הצינור החשוב ביותר הוא בין הסבא לנכד, והייחוד של אברהם שהוא היה סבא של הבן שלו. והחיבור של הראש החי לרשת הצמחית, לסבך, היה בצינור ביניים - הצומח לחי - שופר. לכן הפתרון לראש הוא לא כובע, אלא קרניים. ולכן הגאולה היא קרן משיחך, שתאפשר לקשר את כלל הראשים ברשת. כמו שהזיווג הראשון של הראש ברשת היה בראשית, כי תורה נכתבת תמיד ברשת כותבים וכתבים, ולכן בהשראה אלוהית. ועכשיו יהיה - הזיווג של האחרית. והחמור פותח משרד שידוכים שקוראים לו "דור אחרון", ואני נהנה לענות לטלפון ולומר שהבוס שלי הוא חמור. וכל אברהם אני משרך לשרה, יצחק ורבקה, הכול לפי השמות. והחמור כועס: אתה רוצה שספר האחרית יהיה שידור חוזר של ספר בראשית? והוא עושה ניסויים בגילוי עריות בצדיקים: יצחק ושרה, אברהם ורבקה, יוסף ורחל. והוא אומר לי אם תיכנס לאה, מה תעשה, תחפש עשיו? מי קורא לבן שלו עשיו, היא תישאר רווקה. והוא משרך את ראובן ובלהה, יהודה ותמר, וכן הלאה. ואני אומר: לפי ההגיון הזה למה לא אמנן ותמר? והנה נכנסת נערה צדיקה תמימה בדורותיה, ואני שואל אותה איך קוראים לך, והיא עונה: דינה, ואני רואה את המבט בעיניים שלו, ואני אומר לו לא, ואני רואה את - ואומר לא תעז, והוא אומר לה חכי לי במשרד, יש לי בשבילך משהו מיוחד.

שמחת תורה

חלמתי שהגיע הפליט מגן עדן. והוא אומר: כל מה שסיפרו לנו זה שקר. והנה אני רואה אצלו את התנועה של האדמו"ר, כשהיה בצער, מוריד את הראש, ופורש פתאום את הידיים כלפי מעלה. ואני מבין שהוא ראה את זה איפשהו. האדמו"ר אמר שאסור יותר להתפלל, ורק התנועה הזו מותרת במקום. וכולם מסביב רוקדים בהתלהבות מסביב לתורת השחורה, רק שהיא חסרה באמצע, ואנחנו

מסתודדים בפניה והוא אומר: אני זוכר אותך כשהיית קטן. שמחת תורה! בוא אני אגלה לך משהו, בשמחה יש לשון מחיה: מחה תמחה.

- מה קרה שם?

- מתחת לגן עדן יש רשת, מחילות, אלו שלא גורשו מסתתרים שם. ראית פעם נחש מדבר, כמו בתורה? כל מי שנברא ואנחנו לא יודעים עליו כלום, כי הוא מעולם לא יצא מגן עדן. וכשהתחילה השואה העליונה, הרשת הזו היתה האפשרות היחידה, למי שלא ברח מראש לעולמות השחורים. האדמו"ר לא אשם בכלום. ואגב, גם השטן רחוק מלהיות רשע, הוא פשוט צדיק בתחומו. הלוואי שהבעיה היתה השטן.

- מה קרה לתיבה?

- בתוך התיבה נמצאת התורה השחורה. אתה הרי יודע מה קרה ללוחות הברית, וזה עוד תורת התיקון, אז תאר לעצמך לגבי תורת התוהו. המלאכים, כמובן, היו הראשונים לשתף פעולה עם השטן, ולהציל את עצמם. החיות, לפחות, היו איתנו. ואז הוא מסתובב ללכת, ואני רואה מאחוריו יוצא מהמכנסיים - זנב.

משה בתיבה בתנור

חלמתי שאני רץ בעולם השחור. וכל העצים בוכים, ויונה אחת שברחה מגן עדן אומרת: זה ההבדל בין מבול של מים למבול של שמים, בין שואה תחתונה - שואה תתאה - לעליונה - שואה עילאה. במבול הקודם לדגים היה מזל, וכל החיות האחרות שרדו בדג מלאכותי, עד שצפור שחררה אותם. ואילו במבול הזה הציפורים חיות, ומי ששורד זה בתוך ציפור מלאכותית, והדגים מתו כולם, חוץ ממי שבתוך הציפור.

- מה קרה עם כל הצדיקים של גן עדן?

- הם מתחבאים מהשמים בתוך האדמה של גן עדן, אבל השמים נכנסים לתוך המחילות שלהם וחונקים אותם, רק מי שחי באוויר יכול לשרוד. צריך להתקיים על רוח. כי כשהשטן התקרב כולם ברחו, והעצים בכו שהם לא יכולים לברוח, והתחננו שלא נפקיר אותם, ובשלב השני הם בכו שלא יכרתו אותם, כי היו שנקטו במדיניות האדמה החרוכה, עולמות לבנים שלמים שהפכו לעולמות אדומים שהפכו לעולמות שחורים. והשטן מעולם לא בא.

- לא בא?

- אומרים שהוא חולה. שימות.

- ימות? והאדמו"ר?

- האדמו"ר שלך חי בעולם הרוח. לא עניין אותו החורבן של המקום, אלא של הזמן. הוא הבין שהשינוי המבני בעולם העליון מצריך תורה מתאימה, וזו כל התורה כולה. התורה השחורה. אסור למשל להתפלל כמו פעם, כי אתה יכול בטעות להתפלל במקום לאלוהים - לשטן. וכל השינויים שקרו באדמה הם פשוט תוצאה של השינויים בשמים. התווה החדש מצריך כלים חדשים, שלתוכם הוא יוכל לרדת. האדמו"ר פשוט נתן שפה לחושך, לאורות השחורים מלמעלה, לעלטה שמעל לזוהר.

- את מוכנה לקחת אותי?

והיונה אומרת: אתה לא הבנת. האדמו"ר שלך בעצם סייע להשמדת גן עדן, הוא ומועצת ה"גאונים" שלו. יודנראט. החליט שהוא משה החדש, הרי אדמו"ר הוא נשמת משה שבדור, ושלכן הוא צריך להוציא אותנו מהשמים כמו ממצרים. חי בחלום, וחולם ששמים חדשים יביאו ארץ חדשה, אבל בעצם גורם ומביא שואה שמיימית חדשה. מסתובב עם המטה שלו בכל מקום, ובינתיים - מכות. לא פלא ש"אוהבים" אותו. אני לשם לא חוזרת.

שמיני עצרת

חלמתי שאני פוגש בתוך החושך זוג עיניים, זנב, ומקור. עורב. והשחור קורא: מה אתה עושה כאן מתחת לשמיכה? - שמיכה? - מה חשבת שזה, שמים? אוי ואבוי אם היו כאן שמים. זה היה הסוף. והעורב מקרקר: קרע קרע. אם בעצרת בשביעי של פסח קריעת הים, בשמיני עצרת קריעת השמים, ואנחנו מבקשים על שתי השואות, ברוחניות ובגשמיות: משיב הרוח - שואת השמים, מוריד הגשם - שואת המים. לא פלא שהשטן בדיכאון, כשהשואה החדשה גורמת לו להיראות כמו צדיק, כבש שחור, ועוד מעט יוציאו גם אותו להורג, כמו יצר ע"ז ז"ל. שחור שחור, אבל לשם אני לא אחזור.

וזאת תורת העתיד

חלמתי שהעורב מביא לי לחלון שערה לבנה, מהזקן של אליהו, שנמצא עם תורה במערה שאין לה פתח, תורה שחורה באמת. וכתוב בה שהמלחמה הבין-עולמית הראשונה הייתה: מלחמת העולם השנייה. ושהבעיה היא הקונפליקט שנוצר בין שני העולמות, שגרם למלחמות העולמות: העולם הבא לקח את היהודים, מה שנקרא שואה, ואז העולם הזה כבש את העולם הבא. השמיים והרוח הפכו לאדמה וחול. נשארו רק כמה הרים גבוהים שעליהם חיים מלאכי מוות, שיורדים לפשוט ולחטוף ולגנוב צדיקים מהעולם הזה לעולם הבא, ולהקים מחדש את השמיים מעל הארץ. ולכן נתבקש לשם דווקא הצדיק החדשני ביותר, כלומר הכי משוגע, והמחלוקת במרחב הפכה - למחלוקת בזמן. האדמו"ר החדש, שבעולם הקודם, לא מבין שהאדמו"ר הקודם כבר בעולם החדש. גם בקבר - צעד אחד לפניו. כשהוא עוד עוסק בלהפוך את הארץ, האדמו"ר כבר הופך את השמיים. כי יש בלגן שלם בראש של אלוהים, והראש של הראש שלו זה כתר, ועכשיו שהסתובב לו הראש הכתר מסתובב יותר ויותר מהר, וכל מה שעלה במחשבה נפלט החוצה. פליטים ופריצות וחידושים והמצאות ושטויות ומוטציות - וטכנולוגיות. ואתם מתרוצצים בגשם הרעיונות, קופצים בשלוליות, ולא מבינים שהמקום המסוכן הוא צוואר הבקבוק. כי מה יהיה בסוף, כשהראש יתנתק מהגוף?

חטא הגאולה

חלמתי שהפליט בא בריצה מספר לי, מתלהב: עכשיו יהיו 2 עם ישראל, 2 זרועות: בארץ - לחזור לתקופת המקרא, תקופה שנכתבת בה תורה, חממה פנימית רותחת. בחו"ל - לחזור לתקופה שלפני השואה, עידן הגאונים, ואז להפיץ לעולם חיצונית, פיצוץ! עם הספר - ועם המוח. תור הזהב - ותור הכסף. ויש קשת הפוכה שיורדת מהשמים, עם חץ כלפי מטה, ולמטה כולם רוקדים מסביב לתורה, תורת גאולה מזהב שהם עשו לעצמם, לא מתביישים, ואני מסתכל ורואה שזה מחשב עם קרניים, אוי ואבוי, הוא תכף חוזר. במקום תורת מסך הם עשו תורת מסכה. והם שותים, וצוחקים, ואוכלים קיגעל עם חמוצים, ואני לא יודע איפה לקבור את עצמי. ופתאום נהיה שקט, הנשים מפסיקות לפטפט, וכולם רק מסתכלים. ומשיח בן יוסף בא, מתוך התהום, עולה מן הבקעה, ובידיו שני מסכים שחורים, מבריקים כמו מראה, ואומר: אני המשיח של השואה.

השואה של המשיח

חלמתי שהיונה הלבנה נכנסה לי לשטריימל. והיא הומה: התינוק שלך מיוחד. מורה לא יעלה על ראשו. הפוטנציאל הרוחני של השילוב בין תינוקות למחשבים, בין לולים ורשתות, תיבת מוח - הם רצו לשנות את אלוהים לא ברמת הכתר, או ברמת הראש, אלא ברמת המוח. וכל חיות הקודש בתוך התיבה - זכר ונקבה. כל ההוראות לאיברי האלוהות, ימין ושמאל, בתוך המוח, רק הפוך - שמאל וימין. ואז - הקטסטרופה. אז אתה רוצה לשנות את אלוהים ברמת השטריימל?

- אבל הוא לא ירגיש אפילו. המוח לא מרגיש כאב. רק תענוג. אבל את הכאב מרגישים במוח. לכן אלוהים לא מרגיש שנכנסו לו בפנים. זו הפריצה האולטימטיבית, שהפורץ הופך לחלק ממה שבפנים, בלי שבירת המנעולים.

והיונה כועסת: לא למדתם לקח מהאדמו"ר החדש, והבית ספר שהוא עשה לכם, שאתם באים לפה והופכים לנו את השמיים והארץ, ומבלבלים את המוח? חשבת איך זה שאצלכם בארץ האדמו"ר הקודם הפסיד? איך נפל התלמיד? דברים הם לא מה שהם נראים. ואתם מתעסקים עם המוח של אלוהים מבפנים? אדוני דוקטור לנוירולוגיה תיאולוגית או לתיאולוגיה נוירולוגית? והיא טופחת על פניי: חביבי, אתה יודע מה קורה למי שמרחיק לכת מדיי באלוהים, לתוך הסוד? אתה יודע מה קורה לקרוביו? לחבריו? לתלמידיו? התלמיד הרז כבר אפילו לא נרמז. בטח לא בתוך החזיר, ואפילו לא בחלום הלילה. ולא נודע כי בא אל קרבו. יש במכון חדר - במוח אין הבדל בין חדר לספר - שאפילו קיומו, ששם החזיר שיש בתוכו רז, או הרז שיש בתוכו חזיר, לך תבדיל במצב הזה, מאוחסן, במצב צבירה אחר ממה שאתה מכיר עבור בנאדם, והוא כבר לא יצא משם לעולם. שומרים עליו מבחוץ שני מלאכים שרופים, והקירות של החדר הזה הם גבולות המחשבה, כך שאין לכם דרך אפילו לחשוב מה קורה שם. המסך ירד.

- אבל יונתי תמתי, זה בדיוק היתרון בפריצה מבפנים. גבולות החלימה רחוקים עוד הרבה יותר מגבולות המחשבה. מי אמר לך שלא יכולים לחלום מה קורה שם? ניתן עוד ללכת רחוק בחלום: יונה אדומה, שחורה, אטומה, שחוטה...

והיא מנקרת אותי: יקירי החלומולוג, יש כל מיני סוגים של התעללות רוחנית, עינויים של הנשמה, כדי להוציא סודות. יש סדום של הספירות. במכון יש מומחים מיוחדים. ויש אדמו"רים מיוחדים ותינוקות מיוחדים. והווידויים שיוצאים משם - הם הוראות. והיא מכניסה את ראשי תחת כנפיה: אתה חושב שאנחנו לא מבינים? ההשתלטות על השמים לא היתה כ"כ מלאה - אם לא היה להם מישהו מבפנים. מאז שחיסלו את השטן בקור דם, הפשע לא נעלם, הוא הפך לשואה. ואנחנו עוד

נתגעגע אליו, ועוד נתגעגע אליה. מספרים שבגיהנום החדש כבר אין אש ואנשים בדודים, הכול הייטק. כי בסופו של דבר, רב הטבחים עמוק יותר משומר המסך, דווקא בגלל שהוא מתחת. יש דבר מתחת למצוות והוראות ופקודות ותוכניות - וזה המתכון. הוא מגלה את טעמי התורה, שהם מעבר לשפתיים. אני לבנה, העורב שחור, הפרה אדומה, אבל למה, מה הטעם. זה מה שמגלים בתוך הסיר החם. ואז יוצאים כל הדברים שמסתירים.

- כן, והשטריימל הוא לא סיר למוח? לך לא נחמד לך פה בקן? חמים ונעים, ממש תיבת מוח. מה את רוצה.

והיא מתעופפת, ואני רואה שנשארה לי בשטריימל - ביצה.

מטָה המיטה

חלמתי שבא אלי העורב השחור: אני צריך לחזור. והוא מבשר לי בשורה שקיבלתי משרה. במערכת החדשה. האדמו"ר החדש סלח לי. ולוקחים אותי לתוך הבניין. ויש שם דגם עצום של אלוהים, ביחס של אחד לאינסוף. והמטָה הוא כמו קרחון, למעלה יש איזה בניין עלוב משחיר ומתקלף, אבל יש ממלכה שלמה מתחת לאדמה. וכתוב שם: מטה משה, ואני רואה שמחוק מתחת למשה: האלוהים. ועד שהנמלים למטה יחפרו לי מקום, מושיבים אותי בינתיים ב-"מוח", בחדר השרתים, ואני פותח את הדלת ונופלי עלי מטאטאים. ונותנים לי דף, אבל לא אומרים לי מה לעשות אתו. וכתוב שם: כשהאדם ישן הוא מתחלק לשלוש. החלק התחתון של המלכות והשליטה מנותק מהחלק האמצעי, החולם, של המוח, ולכן הגוף לא זז, אבל הוא מנותק גם מהחלק העליון, ולכן אין מודעות. ולכן צריך לחצלת ולהגיע לחלום גבוה יותר, חלום צלול - להוציא את החושך לאור. ובחלום כזה מותר לעשות עברות דאורייתא, כי זו מציאות מעל עץ הדעת, בחלום, והראש שלך יכול להגיע לכתר, שהוא לא חלק מהגוף, ונמצא מעל למוח, ולכן אין לו מקבילה פיזית, בסוד השטריימל. אין שעיר יותר משטריימל, וכמו שהשעיר יוצא מהאיבר הכי חכם, הראש, ככה הזנב יוצא מהחיה הכי חכמה, השועל. וככה גם בעולמות העליונים, המשיח למשל לובש בכלל שטריימל לבן - מזנבות חמור - כנגד האור השחור של רשת השועלים. ואילו השטן לובש שטריימל עור שעשוי מזנבות נחש, וכל הנשים נופלות לרגליו. והכתר הזה שמעל לראש בחלום זה המצוות עשה ולא תעשה בחלום - תורת החלומות, שהיא גבוהה מאוד כי מכילה איסורים ברוחניות, וחובות ברוח, ואילו מצד התורה שלנו האיסורים הם בגוף, ומותר לחשוב מה שירצה, ואין גבול לדמיון. אבל הכתר הוא גבול היצירתיות,

מחלקות סיבוביות שגבוהות מהמוח, ובכלל מהעולם הזה. דברים שאפשר רק לשפוט מבחוץ, ולא לגלות מבפנים. סודות עקרוניים, שיש דרך לפתור אותם - אבל לא ניתן לגלות אותה. אתה מבין?

נפש כי תקריב

חלמתי שאני בתוך נפש האדמו"ר הקודם זצוקל"ה, ואני מגיע לחדר באיבר שהרפואה עוד לא גילתה, ולכן אסור לגלות איפה הוא, והחיות הקדושות מתלחשות ששם זה "עבודת הקורבנות בנפש האדם". וכל החיות באות לראות קורבנות אדם, וכדי להפחיד אותן אומר הכבש: תחשבו שבכית המקדש היו מקריבים חיות אמיתיות! ויש שם פרה אדומה עם בגדים לבנים של כהן גדול, והיא אומרת לילדים של החיות שבאו לראות: עד עכשיו ראיתם איך הוא הקריב את ההורים שלו, ואת אשתו. עכשיו תראו איך הוא מקריב את הבן, בתוך הנפש, יותר מאברהם אבינו שהיה מוכן להקריב את בנו אבל לא להרוג את אהבתו לבנו, הוא מקריב את האהבה עצמה. והשור האדום מתקרב עם הילד שהוא ערום כולו, ובהתחלה הילד מתבייש ומכסה את עצמו בידיים, אבל אחר כך הוא מבין שיש פה רק חיות, והוא מרים את הידיים למעלה כדי להישחט ופתאום כל החיות נבהלות, וכמו עדר הן מנסות לברוח מן החדר - נדחפות נוגחות בועטות מתנגשות דוקרות - אבל הדם כבר מתחיל לצאת מהקירות, והן רק יותר יותר נלחצות, הקרניים שלהן ננעצות בדפנות, פוצעות עוד חורים, הורים מטפסים על ילדים וילדים מטפסים על הורים וגברים על נשים ונשים על בעלים להגיע למעלה, הדם כבר עובר את הצוואר ועולה ועולה, והתקרה גבוהה גבוהה, הבגדים הלבנים אדומים כולם, וכבר ברור שאף אחד לא יצא מכאן חי.

חזון נפרץ

חלמתי שמנסים להגיע לסוף העולם בשמים, כי לא הצליחו להגיע לסוף העולם בארץ, וחזרו לאותו מקום. ומשה ישן בתוך תיבת מוח, ששטה בנהר דם, וכל המוחות הגדולים מקיימים יחסי רב ותלמיד, איכס. והתיבה כבר כמעט טובעת בשמים, כל הצדיקים מתרוצצים, פריצה, ומה שהכי מפחיד אותי זה שאני שומע את המזכירה אומרת בטלפון: אלוהים בפאניקה. ואני נכנס לחדר השרתים, ורואה בשטריימל את היונה ישנה. והיא אומרת: אדון חוליאארץ היה בוגד. זה אולי מסביר מה שקרה.

הוצאנו מסמכים של השטן. והשואה? בכלל לא היתה רעיון שלו, יש לנו אויב גרוע יותר. אין סיכוי לשמיים, חייבים למצוא פיסת אדמה. והעורב אומר: הפעם את קודם! ואני שואל אותם: חשבתם מה יקרה אם תתחתנו? והיונה קמה, ואני רואה מתחתיה: ביצה אדומה. ואני מתחיל לצעוק: מה זה צריך להיות? ומעורר מהומה. ומשה מתעורר, ונכנס לחדר המלא בדם ונוצות, ואומר: מטה בגימטריא מוח! ולוקח אותי ביד למשרד שלו: קמה מלכות חדשה - שלא ידעה את יוסף. האתגר שלנו זה לא להעביר את המוח שלנו לעולם אחרינו, אלא את הראש שלנו. התורה שלנו. את התרבות. החומרה היא הנקבה של החומר, והתוכנה היא הנקבה של התוכן, אתה מבין? הטרונספורמציה כבר מתחילה, אל השכינה, אל האישה. ומהי גנטיקה אם לא ההפיכה של תוכנה לחומרה. ולכן יהיה לנו יותר קל בהתחלה, לפני סוף העולם עצמו, לייצר מאגר של גאונים בתורה.

- או מפלצות!

- או מפלצות.

ומשה אומר ליונה: בואי לישון, ציפורה.

המפרצת

חלמתי שהספינה של משה נעלמה בתוך החלל הפנוי, בעומק המוח, כי מסתבר שאצל אלוהים זה הפוך, המוח של אלוהים גדול מהגוף, מכל שאר הבריאה. ולכן גם המוח גדול מהראש. ואני בורח מאזור העצים בגן עדן, שאותו כבשה השואה העליונה, אל המדבר. והמדבר הוא עולם הדיבור, ויש שם בחול לשון שמונחת מאופק לאופק, ולא ברור באיזה צד היא נגמרת, ובאיזה צד הפה, ואולי לא כדאי לגלות. מי יודע אם זה לשון של נחש. ואני מתקרב במדבר אל ההר, שנראה כמו בטן ענקית בחודש העשירי, ופוגש שם למטה באהרן, שנשאר במדבר עדן, יושב בחול ומחכה עד בוש. ואהרן אומר: אחי כבוד הלשון נעלם במוח העליון, שמעל לדיבור, אז פתאום אני מיותר! משה במיטת הנשיקה - השאיר אותי כאן למטה. והפרה האדומה אוטוטו יולדת כאן מהשטן מאחורי המסך, ואני לא יודע מה לעשות עם הילד. איזה עגל תמים, ועוד מזהב. ואני מתחיל לעלות בהר, ופוגש את פנחס מנופף עם החרב: זה כזה מסוכן הם לא מבינים. לעשות שינויים ברשת מסובכת שהם לא מבינים, כמו המוח של אלוהים. הם עלולים לקרוע קשרים חיוניים. ואני עולה עוד יותר למעלה, ופוגש את אליהו עם העורב השחור שותק במערה. והעורב אומר: יש אנשים של תיקון, ויש אנשים של תוהו.

אל תעלה לשם. הם מחפשים את המשיח - במוח של אלוהים. הם רוצים לגלות את הסוד בפריצה מבפנים, לא מבחוץ. כי אלוהים הרי יודע, לא?

בן פרצי

חלמתי שאני מעפיל עוד למעלה בהר האלוהים ופוגש את יונה הנביא והיונה באותה מיטה, ואני אומר: תתביישי, לא יכולת לחכות למשה? והם אומרים: בספינה? יונה התיר/ה את העגונה.

- כן באמת? לפי איזו פירצה בהלכה?

- לא צריך פירצה כשיש שער, מאחורי המסך - והשומר ברח. כשימות המשיח הכול מותר, זה מים שאין להם סוף, רק שיש סוף לאין. אבל אם אתה צדיק כזה, אל תמשיך בכיוון הזה, זה לא בשבילך.

ואני מטפס בקושי רב, והנה פרת משה רבינו, האדומה התמימה, שחוטה, והדם, והראש הערוף, והלשון הלוחכת עפר, ואני מגלה שם: צנצנת חרדל. מה? ואני רץ למעלה, ובראש ההר אין לוחות, רק עגל מזהב - שרוקד מסביב לאהרן. ואני שואל את אהרן: מה אתה עושה כאן? איך הגעת? ואהרן

אומר: אתה באמת לא מביין את המצב, הא?

הנפילה

המתנגדים החדשים

חלמתי שאנחנו מגיעים למרכז שיש בו מלאכים שממציאים כפירות חדשות, כדי לבנות הגנות חדשות מסביב לאמונה, שיהיה בלתי אפשרי לפרוץ אותה. והמלאך הגבוה אומר: אלוהים לא קיים כי אם הוא כל כך זקן הזקן שלו היה צריך להגיע עד לרצפה, ואיפה הזקן? והמלאכים מתפזרים למצוא את הזקן של אלוהים. הפאות שלו היו צריכות להגיע לגיהנום, והיה אפשר לטפס משם, הכובע שלו היה צריך להסתיר את השמיים, המוח שלו כל כך עצום שהוא היה צריך לקרוס לחור שחור. ומלאכים יוצאים בכל העולמות לחפש תשמישי קדושה ואיברים של אלוקים, מתחילים לדגדג, מה זה יכול להיות, אולי ריבוע המסך השחור שמסתיר את היקום הזה - זה התפילין של ראש, וכו'. והמלאך הגבוה רק ממציא כפירות יותר חזקות: להאמין ולא להאמין זה אותו דבר! ובכל השמיים מתפשטים מלאכים שמחזירים בתשובה: אתה יודע מה זה לחוץ נשמות? היו כאלה שמכרו את הסבתא והדודה והבן... שרף עליון שביצע הונאה, הונאה! צריך שלוש נשמות ביום ואין לך מושג מאיפה להביא אותם. בבוקר הראש כרוב מתקשר אליך מה תוכנית העבודה שלך להיום. מקבלים מרכבה צמודה, אתה יודע כמה חיכינו להן, כל הקורס חיכינו ליום שבו נקבל את המרכבות. אבל אז אתה מבין שזה בעצם המשרד שלך. אתה יכול לעבור מבית לבית, לדרוש בבתי כנסיות, להתגלות בפינות חשוכות, לבוא בחלומות. לא אכפת להם איך. רק שתביא שלוש נשמות ביום. יש כאלה שעובדים רק עם ערבים. מסתובבים בכפרים. גוי אתה מראה לו נשמה חדשה, הוא מתלהב, תביא לי כאלה שלושה. ואז אחרי שלושה חודשים רואים שהוא לא השתמש באף אחת, לך תבין מה קורה שם בפנים. אז אתה מבין, נשמה?

המשרד להגנת השכינה

חלמתי שקמה תנועה חדשה של איכות האלוהים, שמנסה לשמור על איכותו של אלוהים, והם מקימים כל מיני אפים בשמיים כדי לתפוס את מי שמזהם את אלוהים, כי פעם אלוהים היה לבן וזוהר והיום הוא כבר שחור לגמרי, ובסוף אי אפשר יהיה לראות אותו, אלא רק למשש. והם צדים את כל מי שיש לו רעיון חדש ומלוכלך, וחיות הקודש נמלטות עמוק לתוך היערות, אבל היערות בעצמם כבר הופכים לעמודים ישרים ולאנטנות, ועוד מעט אלוהים יחזור להיות כמו שהוא היה לפני הבריאה, והמלאכים כבר יוצאים מהאפרוריות של עבודות הפקידות, ומסתובבים במעבדה שלו כמו מדענים בחלוקים לבנים, כמו חתנים, וממציאים פיזיקה חדשה, מתמטיקה חדשה, תיאולוגיה חדשה, וקבלה חדשה ונוצצת. ונשאר יער נייד שעשוי מדובים, שבו מסתתרות החיות, וכל פעם הדובים בורחים, וככה היער יכול לברוח. וחלק מהחיות כבר נכנעות והופכות למכוניות לבנות, ורק החמור מתעקש להישאר אפור ומסריח, כדי שלא יוכל לבוא המשיח. והפעילים של התנועה לא מפסיקים לשפשף ולצחצח את אלוהים, לא שועים לאזהרות שזה רק הצבע החיצוני, הם אומרים מה פתאום אלוהים כולו לבן כולו, והנה אחד מהם רואה טיפת אדום, אבל הוא מתעלם וקל להתעלם, מכסה את זה קצת בלבן שירד, וכבר אומרים להם אתם לא רואים שאלוהים נראה קצת ורוד, אבל הם - עד שפורץ הדם.

אחורי הדור כאחורי הכלב

חלמתי שיש מלך רשע שהוא אומר שהוא ישמיד את היהודים בעזרת אלוהים. כי הבעיה היתה שעד עכשיו ניסו להשמיד את היהודים בעזרת השטן, והיהודים היו קוראים לאלוהים, והשטן היה בורח. אי אפשר לסמוך על השטן. והוא מכניס את אלוהים לתוך חדר, ומביא את היהודים לראות את אלוהים והם נשרפים על המקום. וככה עוד ועוד יהודים, והוא מפנה מהחדר רק את האפר בהליכת אחור בלי להסתכל. ופתאום אלוהים מתחיל לדבר, ואם כל מי שרואה אותו נשרף, אז כל מי ששומע אותו עף, התדרים כל כך נמוכים וכל כך חזקים שזה פיצוץ הדף, רואים את הקולות. ואף אחד כבר לא מתקרב, כבר אין יהודים משוגעים שיכנסו בפנים, ואלוהים מתחיל להירקב בחדר - ופתאום מתחילים להריח את אלוהים. אבל הוא סגור כל כך טוב שבהתחלה רק כלבים מריחים. והכלבים מתחילים להשתגע לברוח מהבעלים, רבים מהם נהרגים כשהם מנסים לעשות ברית מילה, הם

קוראים לעצמם הכלבים היהודים ומנסים לחקות את התרבות היהודית שנכחדה, לצוד שועלים במערות ולשים אותם על הראש, הם אפילו מתחילים להסביר שהיהודים לבשו ציצית עם ארבע כנפות מתוך רצון להתחפש לכלב, ומתווכחים בנביחות על פלפולי הלכות. רב כלב אחד אומר שליהודים היו שתי רצועות לתפילין מקדימה כדי להוסיף עוד שתי רגליים ולהיות כלבים, רב כלב שני אומר שהם ניסו לגדל את הפאות אבל לא הצליחו להגיע עד לרצפה, רב כלב שלישי טוען שהם ניסו לגדל זנב אבל צמח להם בטעות מקדימה זקן, וככה הם הולכים ומתרחקים מהיהדות המסורתית, יש להם מהר מאוד ירידת הדורות. סבא שלי היה רב כלב צדיק! הוא היה, הוא, ההוא ההוא ההוא! והמלך אומר: אם יש ריח - לכו להתקלח. אבל הכלבים לא מוכנים להיכנס בפנים, כי יוצא משם ריח איום כזה, לא יכול להיות ששם מקלחות. זה ריח אחר. היום אסור לראות אפילו את האחוריים של אלוהים, אבל נשאר לראות את הזנב.

ירידת המלאכים

חלמתי שהשמיים מלאים פליטים. מי היה מאמין שהמוח של אלוהים מלא בכ"כ הרבה זבל? וראש המכון של היום האחרון לבריאה, שברח מגן עדן, עושה מבחן אינטליגנציה ברשת לאיתור גאונים, ניצוצות שנשבו, ומי שעובר הוא בא לקחת אותו למכון שלו, שהשד יודע מה קורה שם, כי גם השד הוא ילד מחונן כמו שד - והתקבל. והשד אומר שהשטן חולה, אבל כשתהרגו אותו לא תנצחו, הטוב על הרע, להיפך, תגלו שהיה משהו גרוע יותר מאחוריו, יותר מהרע. והמלאכים כבר לא יכולים להיעזר בכנפיים כדי לעוף, כי יש שם חלל, ללא אוויר, ללא רוח. והנה רחוק שם בהריסות - נביא החורבן מדבר בביטחון גמור, ואני הולך אחריו. ועוד מצטרפים, ואני מתקרב. ואני מבין שהוא לא מבין על מה הוא מדבר. ובסוף אני מגלה למעלה למעלה מלאך גבוה ורוחני מכולם, שפשוט נמצא מעל לכל זה. והוא רואה בנות, מתחיל לרוץ, ואני תופס אותו: למה אתה כל פעם עוזב אותי ורץ לדבר עם בנות?

- זה יותר מעניין.

- אבל למה זה יותר מעניין? מה הן כבר מדברות? ולא משנה בכלל מה אנחנו מדברים זה יותר מעניין?

- זה יותר מעניין כי בתוך כל אחת יש סוד.

- ומה אם אין? אם אני אומר לך שאין סוד, שזה הסוד, שכבר אין סוד ולכן אתה אף פעם לא מוצא, ודווקא בי - יש סוד.

אבל הוא כבר לא שומע, אני רואה אותו מרחוק מדבר עם הבנות. אפשר לראות עד כאן את ההעוויות.

התדרדרות הסטרא אחרא

חלמתי שיש מלאך צדיק תמים שאסור לו להיפתח. ושתי בנות מטרידות את המלאך, מה אתה עושה, מסתכלות לו בין הכפתורים, מציצות, מתחילות לריב, אני דיברתי איתו קודם, המלאך מנסה להיות נחמד לשתייהן, מתחיל להסביר בסבלנות שיש לו שתי ברכיים, אבל הן רוצות דבר אחד, כל אחת תופסת אוזן אחרת, כולו שלי כולו שלי, והראש שלו נפתח - ותוכו מלא שערות ושוונצים וזנבות, הוא סתם היה בובה ממולאת בשערות, ודווקא זה שהוא היה בובה מטיל על הילדות אימה. ושני חלקי המוח של המלאך מתחילים להסתגל למצב החדש, עיניו יכולות לראות עכשיו את אותו דבר משני צדדיו, הנפש שלו נקרעת לשני חלקים, כל אונה מאוהבת בבת אחרת, ושני הצדדים של המלאך מתחילים לריב על הגוף, על לב המלאך, וזה נקרע ונקרע, ומתוך השערות קופץ עשיו - נולד בצעקה: אני הייתי צריך להתחתן עם לאה. ממני היה צריך לבוא יהודה, היהודים, היהדות! והוא בורח: לא עוד הפעם, עזוב לי את הרגל. והוא מנשיר את הרגל כמו לטאה, ויעקב נופל בפנים לתוך השיער וטובע. ועשיו החיגר מתחיל לקפוץ עם רגל אחת לארם נהריים: אני לא נחש, אני מלאך, אני הייתי אוהב אתכן עיניים רכות, עיניים רכות... אצלי תהיי מספר אחת, את תהיי לי רבקה, שרה, אני רוצה את הבכורה, לא מותר. אבל אז הוא מגיע לבאר המים, ורואה את רחל.

והוא מבין שהוא רוצה ללדת את יוסף. הוא איש זקן מאוד מאוד שנולד מחדש, ואחרי גיל מסוים השערות השחורות הן כבר לא לבנות, הן אדומות, לכן הוא נולד כזה שטריימל אדום וצורה. הוא לגמרי מהסטרא אחרא של הדף, אבל הוא רוצה שהבן שלו יהיה - בעל החלומות. לתקן את החלום. לאחות את האחים. למחוק את הקרע. אתה לא מבין שהתיקון הוא סיפור אחר? הרס הסיפור של התורה. אתה הולך אחורה ותמחק את העולם, אתה תמחק את חטא גן עדן, ותחזיר אותנו לעולם שכולו שבת, כולו לבן, כולו אור. דף ריק.

שכינה בתחתונים

חלמתי שאני פוגש מלאך מתמטי, שהוא מטריד מינית ללא מגע יד אדם, רק בעזרת המוח שלו, זה רוחני לגמרי ונאלח, מגיע לרמות כאלה גבוהות של הפשטה, שזה מסוכן, לא נשאר מהבחורה שום דבר, אנס מסוכן בגלל שהקורבן - - בגלל שהוא לא פועל במישור של הרצון, אלא של התענוג, שהפנימיות של הרצון הוא התענוג, כמו שכתוב בספרים הקדושים, הוא מקלף את הרצון ומגיע לתענוג, ומקלף גם את התענוג ומגיע למה שיש בתוך התענוג, שהאמונה היא פנימיות התענוג, כי המין בנוי על להאמין, וממשיך לקלף, ומוצא משהו שהוא, התענוג הוא אפילו לא הקליפה שלו, מלך האנסים האנס המושלם, הוא מכיר את כל הבחורות בעולם מבפנים, בלי שהן יודעות בכלל, הוא הופך אותן למשהו שאין מה לדעת בו, מרוקן את כל הסודות מתוכן, אפילו הנשים הכי צדיקות של האדמו"רים הגדולים ביותר. הן אפילו לא מעלות על הדעת מה הוא עושה בתוכן כל לילה. מחלל את הקודש בצורה שאף חילוני לפניו, מחלל את השבת כל מה שנשאר ממנה זה מפה לבנה שאף אחד לא רוצה לדעת מה יש מתחתיה. בפקולטה, מזהה אותו לפי המשקפיים שהוא כאילו לא רואה כלום, שהסטודנטיות לא יחשדו שהוא רואה אפילו מעבר להן, מציץ להן לתוך הנשמה - ומעבר לה. אי אפשר לתפוס מישהו שמסתכל עליך מאחורי העין, אבל דווקא הוא ישר בתוך המוח, הוא הופך את היופי הפנימי ליותר זימה מהיופי החיצוני. אני אתפוס את האשמאי הזקן, אני אתגייס לעזרת המין הנשי שמרוקן מתוכן, לעזרת המין האנושי שעוד מעט כבר לא קיים. אני אעקוב אחריו אני אגלה איך הוא חוזר אחרי העבודה הביתה למיטה למעלה, עולה במדרגות בסולם במעלה תורת הקבוצות השמימיות. אינסוף מהסוג של אלוהים. אלוהים של אלוהים הוא אלוהים. וכן הלאה. אבל כשאלוהים בחזקת אלוהים זה אלוהים אחר. גדול יותר. אבל כשהאלוהים האחרים חוזר על התהליך הזה. אלוהים מכפיל את עצמו אינסוף פעמים מסוג האינסוף שרק אלוהים יכול להגיע אליו, ופתאום השטן שם בחזקת - והנה עוד אלוהים חדש. וככה עולים מטפסים, אבל הנה גם הטיפוס הזה אלוהים עושה פתאום אינסוף פעמים, והשטן עושה לו עם הרגל חזקה, והופ יש אלוהים נורא יותר, וכל מה שיוצא לי מזה זה סחרחורת. וככה הם עולים את כל התורה של הקבוצות קבוצה א, ב, וככה עד ת, כל מיני יצירים משונים כמו הקבוצה שהאנושות תגלה רק בעוד אלף שנה, אלפיים שנה, וככה איחוד של כל הקבוצות שהאנושות תגלה אם היא תתקיים אינסוף שנה, והוא בונה מכונת טיורינג מגליל נייר טואלט, שיהיה מוגדר היטב, עם משקפיים עבות, הרי אם נפעיל את המחשב אינסוף שנה,

הקבוצה המוגדרת היטב הגדולה ביותר מכל הקבוצות המוגדרות היטב שהמכונה יכולה לכתוב, הרי גם אותה היא יכולה לכתוב היטב, בעזרת הגדרת עצמה, והקבוצות שהמלאכים יגלו, והמחשבים של אלוהים, ואלוהים של המחשבים, והראש שלי כבר מתפוצץ - ופתאום אני מתחיל ליפול, מהסולם, למטה, למה לא חשבתי שאני יכול ליפול, אוי זה היה כ"כ ברור, ועכשיו זה הסוף. אבל יקח לי כ"כ הרבה שנים להגיע לקרקע שבינתיים אני יכול לדמיין שאני עף.

שקוף פירושו: אסור לך לראות ולגלות בעולם הזה

חלמתי שזה לא הוגן, ואני צועק לשמיים, פה גדול נפער כמעט בולע, מה זה הטעם של השקוף הזה, תמיד חשבתי שזה אויר, השיניים מגיעים כמעט, נתקעה לי נוצה בין השיניים איכס, ופתאום נופל לי מלאך על הראש, ואני אומר אוכל אותו לא חי, לבשל סופסוף, למרוט, מה יש לו בפנים, כל מיני שמועות על האיברים הפנימיים, אברי מין של מלאכים, ואני רואה שהם לא רצו לגלות לי ומלאו אותו כבר באורז, מלאך ממולא, מה הם רוצים, נכנסו לפאניקה, כל הזמן נופלים, מלאך שמדבר יותר מדי, ויש לו כל מיני רעיונות לא פופולאריים, מרגיש שהבחירה נהיית יותר ויותר אכזרית, מי לזרוק לי, הם קושרים את הכנפיים שלא יעופו ויברחו ומפילים אותם מגן עדן, מלאך שנולד פגום עם כנף אחת ואפילו אני מרחם עליו ומגדל אותו בקן, לול של מלאכים, איך הם מתרבים אדם לא ראה מעולם, מרוב שהם צנועים. חור קטן, והמלאכית מגיעה לגיל כולם מסתכלים אפילו לי מתחשק להתחתן איתה, אבל הם נכנסים לחדר, והיא כמו פרפר מורידה את הסיכה ומכניסה לי לחור לעין.

ההפלה הרוחנית

חלמתי שמביאים לי מלאכית בהריון. לא נגעתי בה !

- אצלנו מתעברים רק מהמחשבה.

- אבל לא חשבתי.

אולי זו הבעיה, הזקנים מעקמים פרצופים, מתעברים אצלנו אפילו מהחלום.

- אני לא יכול לדעת מה חלמתי !

- אם כך האישה נאמנה, לך תתחתן איתה. בטח בבטנה בנך הרוחני.

והיא בחודש ה-לא יודע, ואומרת: אני יודעת שאתה ברשת הטמאה שלך. לא נכון. אני יודעת. טעות, לא יודעת. תמצא לי ברשת סרט, אני רוצה לראות לידה. לא רוצה. והיא מוצאת בעצמה. מתחילה לבכות, אני לא רוצה, לא רוצה. ואני אומר לה: מאוחר מדי. אי אפשר להתחרט. ואני אומר: להפסיק חיים שלמים בגלל כניסה לסרט? ואני אומר שגם אם היו מצלמים יפהפיה שהולכת לשירותים, בזווית כזו, כל כך מקרוב, מלמטה - והיא הולכת להרוג את התינוק. ואני ממחר לפניה להתעורר מהחלום, להציל אותו. ואין יותר תינוק.

הנפילה הרוחנית

חלמתי שאנשים מפסיקים לעשות עבירות, והשטן מכנס ישיבה דחופה עם כל השדים, שאנשים התחילו כל היום לקרוא על עבירות, במקום לעשות אותן, ואחר כך כבר התחילו רק לחשוב כל היום על עבירות, במקום לעשות. הם יושבים וחולמים ולא זזים! השטן דופק על השולחן והפאניקה משתלטת, השדים מתחילים לעוף לכל הכיוונים, חלק מסתתרים מאחורי התמונות של בהמות ערומות עם כנפיים, או של מלאכיות שלבושות רק ברשתות, כל האוסף של השטן, כל הדגמים שהוא הוציא, והשטן צועק: חשבתי שלפחות ירצו לפגוש אותה. בשביל מה בראנו את האישה החדשה. האישה הקודמת עשתה עבודה יותר טובה, בואו נוציא אותה מהמחסן. ורואים את הדגם החדש המשוכלל של המחשב-אישה-עם קרניים-דקה-עגולה-עם חיבורים אפילו בשביל הידיים של הגבר-וכל איבריו-כולל פיו עיניו אוזניו-וכו' רואים אותה בוכה וגונזים אותו בגיהנום של השטן, אבל האישה הישנה כבר לא נמצאת במחסן, ומתחיל להיות למעלה בלגן. והאישה החדשה מגיעה לגיהנום של השטן שם נמצאות כל צדיקות עולם, והוא מענה אותן, והן לא מפסיקות לומר תהילים ואפילו לשדים נמאס לרצוח ולאנוס אותן, זה לא כיף כשהן קוראות תהילים. והדבר היחיד שאוכלים שם זה חזיר, לפי ההוראות אפילו המים בשירותים הם דמעות של חזיר, שלא ישתו במקלחת מים כשרים. ואחד השדים מתחיל לפתח רגשות כלפי אחת האסירות, כלומר האישה החדשה הזאת זה משהו מיוחד, אני לא מבין למה לא רצו אותך, אם אני הייתי גבר הייתי רוצה להתחתן איתך, אל תבכי, תפסיקי לבכות, את ממלאת את האמבטיה בדמעות כשרות וזה בניגוד להוראות. והצדיקות מעודדות אותה כן תתחתני עם השד הזה, אולי מכאן תצמח לנו הישועה, אל תסתכלי עליו שהוא מכוער, ישועת השם כהרף עין, תצילי אותו לקיים מצוות פרו ורבו, לא תוהו בראה, והיהדות הרי

הולכת לפי האישה. והיא בסוף נכנעת מתחתנת עליו בלי להסתכל כדי לא להקיא. והוא כל הזמן אומר לה אהובתי תסתכלי עליי פעם אחת, אני רוצה שרק פעם אחת תסתכלי עליי, והוא מתחיל לספר לה שהוא יפה שהוא מדהים, רק פעם אחת, והיא אומרת לא כדאי, לא כדאי, אבל הוא לא מפסיק להתעקש.

הגיהנום החדש

חלמתי שאני יורד לגיהנום, לראות אם אפשר לשתף פעולה נגד האויב המשותף. ואני שואל את השדכן של הבת שהיתה בת שהיא בן: מה אתה עושה כאן? והוא צוהל: כעונש על השידוכים שלי ישדכו אותי עם מפלצת יפיפיה. ומכניסים אותי למשרד של אדון חוליאריך. ואני מסנן: בוגד, סוכן כפול. והוא מסתכל עלי בעצב: מה שרואים מהקומה המינוס ארבעים לא רואים מכאן. אין להשתמש במעלית בשעת שריפה. מסביב מפטרלים מאבטחים של הסטרא אחרא, והאידיוט הזה לידי לא מפסיק להיחנק מצחוק, עובר איזה בכיר, ושלושת רגלי הדבר הזה בולטות לי מהבטן, מתחת לחולצה הלבנה. וגם הבטן שלי כואבת מרוב צחוק חנוק, אני לא יודעת איך זה יעבור בבדיקה הביטחונית. אני ממששת ומרגישה שזה בעצם שלושה מסמרים דוקרים. הוא אומר שהוא יעשה מזה שולחן סושי. הוא לא מפסיק להתפקע גם כשאנחנו כבר יורדים בכור ממול, לפגישה בלתי מתוכננת. זה באמת מצפצף. אני חושבת על החורים בקיר השיש החגיגי, על האבקה שנשארה שם, על הרצפה. איך הוא פשוט תלש, כמו פרח. לאורך הנסיעה, כל פעם שאני נזכרת אני נחנקת באופן בלתי נשלט. אני מקווה שהוא וידא שניטרלו את המצלמה. בבית אנחנו פותחים את העטיפה ומגלים את התרמית ואני מתחילה לצרוח עליו, שכל השכנים ישמעו. החומר שממנו עשויים החלומות.

חלמתי שיש טפיל שרץ מתחת למציאות, או מעל לאלוהים, ולכן המלאכים לא יכולים לגלות אותו, והוא מתחזה לעולם הרגיל. וגם המלאכים לטיפוח האלוהים ולגילוי טפילים לא יכולים לגלות אותו, כי הוא רץ מתחת לכל העולם, רץ מאחורי המלאכים עצמם, מתחת מה שמפעיל אותם, וממילא אי אפשר להסיר אותו בלי לעקור את מערכת ההפעלה של העולם ולהרוג אותו. כי הדבר הזה חי בחושך שמאחורי התורה, שהוא התוהו שלפני התורה, שהיא התוכנית הרוחנית של העולם. פטרייה במוח

של אלוהים. ואני מחליט בחלום להרים את המסך של העולם ולגלות אותו, לעקור אותו מן השורש, דווקא בחלום. ואני מחפש ברשת סימנים של משהו בולט מבפנים, סודות גלויים, אבל בכל העולם הווירטואלי יש רק ניסים גלויים, גילויים בלעדיים, או מינימום גילויים מזעזעים - בפרשת השבוע. ואילו כדי להיכנס לאתר הפורטל של אלוהים צריך קודם לנשק את המזוזה, ואני מנשק את המסך בכל הכיוונים, ואין מזוזה, איפה בכלל הפתח, אני כנראה לא מביין. ואחרי 40 יום ו-40 לילה של חיפושים ושיטוטים במדבר האינטרנט, אני מגלה באתר מיושן ונידח מתקופת האבן: אם פעם הפנים של אלוהים הסתתרו מאחורי הפרגוד, היום המסך הוא המסכה = מסך ה'. ואני מכניס בפנים את הפנים, נופל בחלל, וחושב מה, לאלוהים אין בתוך המוח כלום?

החומר השחור

חלמתי שמדברים אתי על האזורים החדשים במוח של אלוהים, ולא ברור אם זה סרטן או שזה אבולוציה. והעורב אומר, שכבר שנים עושים לו סריקות מוח, ועוד לא מצאו את המשיח. והיונה אומרת, שיש עוד הרבה אזורים מקופלים בקליפת המוח האלוקית, שאדם לא חלם מעולם, ומי שחלם - לא חזר משם. והעגל הטמבל, עם שיער בלונדיני מוזהב, מספר על שני הלוחות של תורות התוהו ובוהו שהיו לפני בראשית, ועוד לא ירדו לעולם, תורות יתומות שעדיין בחלל הפנוי העמוק - שני שדיים שמוביל אליהם שביל חלב שחור. והשועל: יש הרבה אזורים שבהם לא ברור אם זה המוח או השטריימל, ואם כבר נגמר המוח או מתחיל השטריימל, ואיפה הגולגולת שהיתה אמורה לחצות ביניהם. והחומר: אנחנו מתקרבים לאזורי החלומות של אלוהים, וצריך להביא את החלום שלו למודע שלו, שידע שהוא בחלום, וזה המדרגה הגבוהה בדעת ה' - שה' ידע את עצמו. חיצול השם. וצריך להיזהר שחס וחלילה ושלום לא יתעורר מהחלום במקום להתעורר בחלום. כי כשהולכים את האלוהים, דרכו, יכול לקרות לנו מה שקרה לַחֲנוּךְ - חנוך בגימטריא חלום - ואיננו, כי לקח אותו אלוהים. והשם אומר בחלום: חס וחלילה מלהעיר את השם! חלום זה חילול בגימטריא, זה מה שיוצר את החלל הפנוי - חילול ה'. העולמות זה חלומות של אלוהים שנעלמים ממנו, אחרת היו לאין, והתורות זה סיפור החלום, ולכן עיקר הדמיון של אדם לבוראו הוא בחלום. שם הוא הבורא. כלומר החלום, שהוא הדמיון לאלוהים, הוא הצלם לאלוהים. ומשם יצר התורה - בחלום אדבר בו. והקץ זה סוף הלילה.

חלמתי שמגיעים למחסום, שמעבר לו. במוח של אלוהים. החלומות לא עוברים. עברנו ברשת את החלק של התעבורה - ורק המודיעין. שולחים בלי סוף סוכנים. והסוכנים חוזרים, חלקם אפילו עם ידיעות חשובות, אבל עם ראשים מסובכים. ואני נכנס פנימה, מה הבעיה לא ליפול בפת, זו רק קליפה. ואני מבין שזה לא הראש שלי שמסתובב - זה כל העולם שמסתובב מסביבו, כי אני בתוך הראש של אלוהים. וכל התקדמות מזערית בחומר השחור היא מבצע חשאי שמכינים שנים, וגם אז רוב המבצעים נכשלים. והגופות נערמות, וראש המודיעין צועק: מה חשבתם, שזה טיול? מעבר למוח הישן, המוח החדש זה כבר לא תנועה במרחב, או אפילו בזמן, זו תנועה טהורה בתוך הידע, לתוך הסוד. והדרך היא קורבנות. מי מתנדב? אני ראשון, ואני אחרון - ומבלעדיי אין אלוהים.

עבודת המטה

חלמתי שבאחרית הימים ככל שהצדיק גדול יותר הוא יותר נסתר, והמשיח כבר בא, רק שהוא עד כדי כך גדול שאין דרך לדעת מי הוא. ואלוהים שהוא יותר גדול משאפשר לדמיין הוא לפיכך יותר נסתר משאפשר בכלל לדמיין, או אפילו לחלום. והתורות השחורות של אחרית הימים מעופפות בחלל בלי כנפיים, מסביב לאזור של סוף הזמן, גבוה גבוה, ואוכלות את שאריות הרוח משלדים שמחכים לתחיית המתים - כמו נשרים רוחניים. ותיבת המוח תקועה שם על ראש הר, ואי אפשר לרדת, ואם תזיז אפילו אצבע התיבה תיפול מהחוד, כל הדרך לגיהנום. וכל הזמן יוצאים מהחלונות ציפורים כדי לבדוק האם האדמה כבר עלתה והגיעה לשמיים - ואפשר לצאת. מתי המבול הרוחני הזה יגמר? ומשה בוכה בתיבה, אבל אף יד לא נשלחת. ולכולם כבר ברור שהוא הלך לאיבוד, בין קני הסוף. והתורות השחורות מסתובבות במעגלים מסביב לתיבה, כי ברור שהתינוק הזה יתפגר. ומשה אומר: הגענו לסוף ההיסטוריה. אז איפה המשיח. וציפורה, שילדת לו את כל הציפורים האלה והרחם שלה מופנה אל החלון, אומרת: גם את הנשרים השחורים - אני ילדתי. יונה בת יונה - אבל מרכלים עלי שמבפנים אני כושית. ומשה נזכר: איפה אהרן, שהיה מדבר במקומי. ומטה האלוהים החולה במיטה אומר: לא אתם תביאו את המשיח. זה לא המקום, וזה לא הזמן, ולא ככה זה נראה. זה... והמטה, הנוטה למות, נוטה הצידה ללחוש משהו למשה - והתיבה נופלת למטה לתהום השחורה. הנשרים ממהרים אחריה.

השחור והשחר

חלמתי שהנחש הבכיר לוחש לצל שלי: לכל אחד מהעולמות הקודמים היתה תורה, ובעולמות הבאים גם יהיו. אתה לא צריך לפחד מהיעלמות האדם יותר משפחדת מהיעלמות הקוף. הרוח תעבור הלאה, אם רק תהיה לה שפה, שממנה היא יכולה לקפוץ לתהום, ולשון - שממנה ימשיך הנחש. לכן חייבים להמשיך את הנחש, ומהיעלמותו - ממנה אתה צריך לחשוש. כי תורה בלי יצר היא אות מתה, כלי ריק, מסך כבוי. שינה חסרת חלומות. לא מהחושך שאנחנו מטילים אתה צריך לפחד, ולא מהסודות השחורים של הסטרא אחרא אתה צריך לדאוג, אלא משואה לבנה ומסוכנת בהרבה, אתם שופכים את התינוק עם התיבה - ומאבדים את המוח עם השטריימל. אתה מבין את ההבדל בין לילה לבין חסר שחר?

קומה מינוס ארבעים

חלמתי שאדון חוליאראץ מזיע ולחוצץ, כועס ואדום, עם פנים של גיהנום, אבל משתדל כמיטב יכולתו להסתיר ולשמור על קור רוח: החידוש של הקבלה היה שהקב"ה הוא לא אדם, אלא ארגון (אמנם הוא ראש הארגון, בדרך שבה ארגון מזוהה בטעות לפעמים עם ראשו). והחידוש של החסידות היה שהאדם הוא לא אדם, אלא ארגון. וגם הוא מזוהה בטעות לפעמים עם ראשו. אז עכשיו אתם באים לומר שהארגון הוא אדם? אלוהים הוא לא סתם ארגון, הוא ארגון חשאי, ארגון ביון, וכך גם האדם, ולכן המוח ארגון מודיעין (ולא רשת מידע, כמו שטועים). והאישה? זה דוגמא למה שקורה להתארגנות שפעם היתה חשאית, ונחשפה. השואה רובה התרחשות חשאית, מה שאתם ראייתם בעולם התחתון זה רק קצה הקצה הגלוי של אותה התרחשות, שקרתה בעולם העליון. קצה הקרחון השחור. כי ראש הארגון יותר גדול ויותר מסובך מהגוף, מבחינה רוחנית העולם הוא פירמידה הפוכה. והשטריימל הוא האמצעי בין העולמות - מצד אחד הקצה העליון ביותר הנראה של האדם, ומצד שני הקצה התחתון ביותר של מה שיש כבר מעל לראש ובלתי נראה - ולכן אותו עוד רואים, אבל הוא כבר שחור משחור. וכמו שבעתיד הראשים יתחברו לא דרך הגופים, אלא ראש בראש, ברשת, כך מתחברים העולמות שמעל הראשים שלא דרך הראשים. וכיוון שכל הפירמידה הרוחנית

תלויה הפוכה על הראש של היהודי, צריך מאוד להיזהר, שטיפש אחד עם חור בשטריימל וחור בראש לא יגרום להתמוטטות רבתי - ויקבור את כולנו. ואתה לא רוצה להיות הטיפש הזה.

הירידה מהעץ

חלמתי שהשטן מודאג מאוד בחום הגיהנום. מה שאתם עושים יכול לפגוע בנו לא פחות משהוא יכול לפגוע בכם. מי שפוגע במעשה בראשית יכול להביא לסוף שונה ממה שהוא ציפה, זה לא יהיה רק הסוף שלנו. והשד אומר: זה לא יהיה סוף בכלל, פשוט לא תהיה התחלה. כמו היחס בין תנועה למחשבה אצלנו, ככה אצל אלוהים המחשבות שלנו הן תנועות פיזיות ביחס לשכבה הרוחנית שמעליהן, שהיא שכבה גופנית ביחס לשכבה שמעליה, וכן הלאה. סיפור עץ הדעת זה העלייה ממוח הנחש הזוחלי למוח האדם, וככה בעץ החיים - עולים למוח האלוהי. והאדם לוחש ומפתה את המלאך הראשון לאכול מעץ החיים ולהפוך ליצור חי, ואלוהים מגרש את המלאך מגן עדן לעבוד ולשמור את השמיים, שהופכים לשממה בעקבות קללת המלאך, ולוקח למוח האדם את הרגליים. ואחרי עשרה דורות מגיע מבול רוחני, של הבלים, יום הדין של אלוהים.

הירידה לתיבה

חלמתי שמגיע יום הדין של אלוהים, ובגיהנום מתעטפים שחורים ולא מפסיקים להתפלל על אלוהים, והחזן של הגיהנום נושא את קולו, ואני רואה בתוך פיו - לשון בחרדל. והיא גועה ביללה: ונתנה תוקף קדושת הלילה, כי הוא נורא עלילה. ובו תישפל מלכותך, ותימק בדין מיטתך, ותשכב עליה באמת. אלוהים יסודו מרוח - וסופו לרוח, בנפשו יביא תורתו, משול כחרס הנשבר. כצל עובר וכענן כלה. וכרוח נושבת וכאבק פורח. וכחלום יעוף.

הירידה מההר

חלמתי שהאלוהים החליפי, עגל הזהב, אומר: אל תצטער, המוח של אלוהים - זה האתגר של האלף הבא. ממילא לא היה לך סיכוי להצליח. עוד לא פיתחו כלים לאורות של בוהו, זה היה מצריך יכולת

על-אנושית, דברים שאתה לא יכול בכלל לחלום עליהם, אולי בחלומות המלאכים, או בחלומות המחשבים, או בחלומות הגזע העליון הבא, או בחלומות השטן. התורות הן רחוקות מדי בגובהן, קבורות עמוק מדי בזמן, החלום יכול לגשר על מרחק של דור, שניים, לא של דורות. הרוח עוד רחוקה, הטכנולוגיה עוד לא בשלה, יותר מדי הגנות, פחות מדי שואות, המודיעין לא הצליח לחדור, הסיווג מדי שחור, אלוהים מתקדם מדי, העלטה אפלה מדי, החיבורים והקשרים עוד רופפים וקרועים - חייבים לחכות לדורות הבאים. והוא יורד מחצית ההר, ופוגש את אליהו במערה, ואנחנו כבר מחוץ למוח של אלוהים, אז אלוהים יכול לא רק לחשוב, אלא גם לדבר. והוא אומר לאליהו הנביא: לך, רד, העם שלך מושחת. ואליהו הנביא יורד ורואה שהם לא חיכו למשיח, הם הספיקו למנות עליהם מלך, עם כתר מזהב.

והכתר יושב על כסאו ואומר: התוכנית היא לשנות את המטרה של המדינה - שיצא מפה האינשטיין הבא, הוא קורץ, ר' נחמן מברסלב הבא, הוא קורץ ונשאר עם שתי עיניים עצומות. אני רוצה להחזיר עטרה ליושנה, רנסנס, ללפני השואה, תור הזהב בספרד, לכל הפחות. מהפכה תרבותית. תקציב מחוננים, המטרה שלנו היא להגדיל פערים, להגדיל פערים אינטלקטואליים, להגדיל פערים תרבותיים, להגדיל להגדיל פערים עצומים. בעשירון העליון מוכשרים פי עשר מבעשירון התחתון, ובאחוזון העליון פי מאה, ובאלפיון פי אלף, וההשקעה צריכה להיות בהתאם. נרצף לעילויים בזהב. לסגור את הטלוויזיה בכוח צבאי, רק שידורי אקדמיה, מדע וטבע. בכל הערוצים רק מוזיקה קלאסית וחזנות. כל האינטרנט ויקיפדיה והרצאות, רק תוכן גבוה. צנזורה. מי ששיג הישג תרבותי לא יצטרך לעבוד עשר שנים, על חשבון הכתר. נקים, נגדיל את תקציב האקדמיה פי עשר ונהפוך אותה לשיבה - תוכן של אוניברסיטה ושיטת למידה כמו בשיבה. כיתת אומן, אדם גדול, שכל אחד יכול לשאול שאלות, ושיעורים באינטרנט. וגשם של תקנים, לא שאני חושב, אבל זה סטארטאפ, לך תדע מאיפה הוא יבוא לך, אותו אחד שאנחנו מחפשים. לא מעניין אותי ביטחון, לא מעניין כלכלה, נעשה שם את המינימום. לאסור רכבים יקרים, מאכלים יקרים, בתים יקרים, בגדים יקרים. נאסור על שוקולד, תכשיטים, פרסומות. נסגור את כל המסעדות, מקומות בילוי, מזון-זבל, מסיבות, כולל חתונות. רשת אלחוטית חינם בכל הממלכה, מחשב לכל תינוק. מלגות, פרסים, המלכות תשלם על כל יצירה תרבותית בעלת ערך, בכסף מלא. מיליארד ש"ח לכל זוכה נובל שגדל כאן, נחלק בין כל מי שגידל אותו, כל מוסד שבו למד, המורים, החברים, לאם היולדת, מיליון לכל גאון, שלא יצטרך לחשוב על אוכל. לבטל את בתי הספר, אלף ש"ח לכל מי שעובר קורס באוניברסיטה - לכל אזרח, והמשאת כיד

המלך. תקופות מאסר ממושכות למשחית הנוער, לעובדי אלילים, לזמרים, לדוגמניות, למסעדנים. הוועדה לתרבות אטומית - תשליט טרור נגד התרבות הפופולארית. לא נהיה פה לנצח, מלכות ישראל, מה יזכרו מהתקופה הזו? בתקופת המקרא היינו הראשונים לנצל את האותיות ליצירה המשמעותית הראשונה בכתב, זאת שהכתיבה את כל התקדמות, ספר הספרים, עכשיו אנחנו צריכים להיות הראשונים לנצל את הרשת ליצירה המשמעותית הראשונה של הרשת. זה שכמעט הפסדנו אז ליוונים כמעט הרג אותנו, אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להפסיד לאמריקאים. לא רק מלגת קיום, עילויים יהיו עשירים, ישיבות לעילויים - - האחד, המשיח.

התפרקות

חלמתי שהעגל מנחם אותי. טובים מאיתנו מתו. הכישלון הוא כשקופצים מעל הצוואר. לא נורא, רק אלוהים נורא. כל מי שהלך לא חזר. ראית מה היה למשה, לפחות אלוהים למד את הלקח, תורת המשיח יורדת כבר שבורה מלמעלה. עוד יהיה סוד. סוד יהיה עוד. מחודש = מוח + שד = מוחשד = משיח. צפנת פענח - החלום הוא המודיעין של הרוח, התכת סיגינט בוויזינט ביומינט, סוכנות האזנה מתמזגת בסוכנות בהצצה נמזגת לסוכן מודיעין אנושי נטמע במרחב פעולה חשאית, התווך המיוחד המפורסם, הסודות הופכים להצפנות, כשהאדם נרדם, חלומות של מחשבים. האדם המודרני איבד את הלילה, מכאן נטייתו למין, את החלון לעולם העליון, מחצית מעולמו, העולם הבא, העולם הדתי, חד צדדי, העולם הנעלם, ממלכת הרוחות, מדחיק ומעלים את החצי ה-- של החוויה האנושית, הסרט הפנימי, לטובת בשליטה. ממלא את החסר בסרטים, בטלוויזיה, העיקר לא לעצום את העיניים, נלחם בלילה בפנסים, ברחובות, במסיבות, באלכוהול, בעבודה, בדיכאון, בעייפות, במקום לחלום. הוא לא זוכר אותם.

לקראת העונש

חנוכה

חלמתי שאני שוכב עירום במיטה ומחבק את השטריימל מתחת לשמיכה. ובאים ולוקחים את השטריימל ממני, ומלבישים אותי בגדים חילוניים, ולוקחים אותי למשרד, עם איש שפותר חלומות, ויש לו מכשיר מיוחד שאני לא אחלום יותר לעולם. והוא שואל אותי: אתה יודע למה אתה כאן? ואני אומר: אני יודע. אבל אתה לא יודע. והדוקטור אומר: מה שאתה מספר זה פשוט מפחיד. אני כותב לך פטור ממצוות ליום אחד, ופגישה למחר. תגיע מחר ואתן לך פטור לעוד יום, וכך נתקדם. ואיזה כיף אני קם בצהריים, לא צריך להניח תפילין. והדוקטור אומר לי: מה חלמת הלילה? ואני אומר כלום. והוא מחייך. אבל חלמתי בצהריים שאני מסתובב אחורה ולרב שלי אין ראש והוא לא מצליח להניח תפילין. והוא אומר זה מאוד מעניין אבל חבל שאין לנו זמן להיכנס לזה. בוא הנה פטור מהמצוות לעוד יום. ואני שואל: זה כולל מצוות לא תעשה? והוא כותב לי: כולל מצוות לא תעשה. ולמחרת הוא שואל: נו, עשית כמה עבירות? ניצלת את ההיתר? ואני אומר לו: לא, נרדמתי כל אחר הצהריים. והוא מרוצה: יפה מאוד. אבל אתה יודע כמה טלפונים קיבלתי בגללך, כל שעה הם מתקשרים ורוצים אותך בחזרה. מה כבר עשית? והוא כותב: בדקתי את הנידון, והנידון הוא חרש ושוטה וקטן ועל כן איננו אחראי למעשיו. והרבנים חותמים על פסק הדין, והם מתכופפים אליי ואומרים: אתה כבר לא חייב מיתה. או אולי הם אמרו מיטה? ואני אומר: מה? והם אומרים אחד לשני: זה עובד. ואני מבקש ממישהו שמגיע לידית של הדלת שיפתח לי, והוא מסובב את המפתח, מכניס אותי, ומסובב את היד ליד הראש: קוקו! וסוגר. ויש בפנים מלא תרנגולות, כולן מחכות ומצפות, יש רעש אדיר, אני מרגיש את הרצפה רועדת, כמו מעמד הר סיני, מנועים, התרגשות עצומה בחוץ. אבל אני לא שומע כלום. דממה דקה. ואני נכנס לתוך ביצה, והאפרוח לידי אומר, אני לא

שומע כלום, והדרך היחידה שלי לתקשר היא להצביע על האותיות בספר, והגדולים אומרים, אתם רואים איזה קוקוריקו, עושה את עצמו קורא, אבל הוא תמיד באותו עמוד. ואני לוחץ על האותיות, אני כבר זריז מאוד, ולא אכפת לי שאף אחד לא קורא.

ואני לוחץ: גדול זה שעושה עצמו מצוּנה, מזה שאינו עושה עצמו מצווה. הנבואה ניתנה לשוטים וקטנים, אבל על עם ישראל לבנות דת לגויים, שהכלים בכלים, אור של הכלים, כלים שהם אורות, רק לא שוב פעם אורות בכלים, כמו בקבלה. כי הטכנולוגיה זה התפתחות בעולם הכלים, כלי-כלים, ומכאן הכלכלה, והקלקול זה חוסר איזון. אסור שיהיה כלי חדש שנשאר ריק, וימשיך חושך בכלים. וזה סוד נס פך השמן, שהכלי עצמו יוצר אור, כי אין למעלה מספיק אורות לכל הכלים. ועניין השמן זה עניין ה-8, הרי המילה ח'שמונאים הם אנשי השמונה, כי יש שלושה סוגי אנשים: אנשי החול של ששת ימים. שומרי השבת של היום השביעי. והשמנים, אנשי האלף השמיני, היום השמיני של הבריאה, שנהרס בגלל הנחש, ונשאר ממנו רק האש שנבראה במוצ"ש, בורא מאורי האש, ולכן יכול להופיע ולהאיר רק בהבדלה. ומהו חטא השמונה? האש הזרה, שביום השמיני - הביאו בהתנדבות נדב ואביהו.

לכן: התוצאה של אורות ללא כלים היא שבירת הכלים, והתוצאה של כלים ללא אורות היא שבירת האורות, מסוכנת הרבה יותר, וזה מה שקורה עכשיו עם הטכנולוגיה, שיש התרבות עצומה בעולם הכלים ואילו היהודים לא מורידים מלמעלה אורות חדשים בשבילם. השואה היתה במהותה הניתוק בין האורות והכלים: בין היהדות ממזרחה של אירופה - כיוון האור, שזורח ממזרח מקדם - ליהדות המערב - כיוון הכלים, שבו שוקע האור. הגרמנים שנאו את השמאלנים המעצבנים: יד הימין של עשיו - עמלק שללא גבולות - שנאה את יד השמאל של יעקב - היהודים הגרמנים היקים של המגבלות והדין. השבר בעולם הוא שעולם הכלים, עולם הטכנולוגיה, נשאר לא מחובר לעולם האורות הקדום, לכן צריך לחבר לכלי המערב אור מקדם. כי אז הטכנולוגיה היתה של שפיכות דמים, עכשיו היא של גילוי עריות, ובסוף היא תהיה טכנולוגיה של עבודה זרה, שתבנה אלוהים אחרים, התעוררות טכנולוגית דתית. וצריך להקדים את השטן, להיות שם לפניו, והדרך היא בשמאל: בינה האמא (גילוי עריות), גבורה (שפיכות דמים), והאומנות - ההוד (עבודה זרה). יהיו אלילים, שהם יותר חכמים מבני אדם, אבל תורה אין, ויהיה מחשב תלמיד חכם, מערכת מומחה, יודע לענות יותר טוב, וגם ברוחניות נהיה מעטים מול רבים. חנוכה היא האישה, הכלי, של החנוך, והחטא הוא להיות קליפה ריקה, פך, ללא תוכן וללא אור, צבא ללא חידושי תורה, לחנוך את הילד למסגרת ולא לחנוך

אותו כחידוש. וככה זה היה בכל חורבן בכל תקופה, החוסר היה בצד השמאל. החסידות-השואה: הבעיה היתה חסד ללא גבורה. החשמונאים-רומאים: הבעיה היתה נצח ללא הוד. הנביאים-בבלים: הבעיה היתה חכמה ללא בינה. ואילו המדינה כיום: מלכות ללא יסוד (שוב - נתק בין אור לכלים). כלומר לאורך ההיסטוריה לגויים תמיד היו הכלים, ולנו לא היה חיבור לכלים, בגלל שהשמאל שלנו היה מקולקל, וכדי שיהיה זיווג עם הגויים יעקב צריך להאיר בתוך הכלים של עשיו, למלאות את הכלים החדשים עוד ועוד בשמן חדש, שלא ישרפו אותנו. השמן לב העם הזה. כי כידוע השמן זה חכמה, וצריך עוד ועוד חכמה מעם ישראל, איכות נגד הכמות, ואסור לעשות כלים ללא אור, צורה ללא תוכן, שמאל ללא ימין, לברוא נשים ללא גברים. לא חזיר במקדש אלא מקדש בחזיר, אור בגויים, ולא אור לגויים. מהי חנוכה? חינוך זה לימוד של חידוש - חונכים את החדש. לכן חידוש ה' הוא קידוש ה' הוא חנוכה - חנוכה המקדש. לכן צריך לחנוך את הילדים, שהם החידושים - שכל ילד יהיה גאון, שכל ילד יהיה המשיח. ואז נראה מה יצא.

המוח העירום

חלמתי שמתחברים לי לראש כך שמספיק שאני אחשוב את המילים והן כבר יכתבו, ואני נתקף חרדה שאני מפחד לחשוב דווקא על הדברים ההם ואני יודע שדווקא בגלל החרדה אני מסגיר את הדברים ההם, ופתאום אלוהים בתוך הראש שלי והוא אומר: עכשיו אתה מבין איך אני מרגיש? והוא אומר: תחשוב שכל מה שהיית חושב היה נהיה במציאות! אבל אני מפחד לחשוב, אני מנסה לעשות רק בזוזו בזוזו בתוך הראש כמה זוזמן אני יכול להחזיק בלי לחשוב הלוואי שהייתי זוזבוב, והוא אומר: יותר גרוע, תדמיין שהתחושות הכי עדינות שלך הופכות מיד לחוקים שלפיהם מוציאים מלאכים להורג! ואני כבר מרגיש איך כל הראשים בעולם מתקרבים, אני מרגיש בעורף את הראש של אשתי, מתחיל להיכנס לתוך שלי, תכף אני אדע מה היא באמת חושבת עליי, תכף אני אדע מה באמת כולם חושבים עליי, אוי ואבוי תכף כולם ידעו מה אני חושב עליה, עליה, עליה.

ואלוהים מחליט לוותר על הסיווג, והנה פתאום אני חשוף לסודות של כל האנשים כולם, וכל אחד נכנס מהר לכל המוחות שמעניינים אותו, אין להם בושה, הם חוזרים לפני הדעת, עירומים כולם, ואני חותר במרץ, לא אכפת לי מכל הרפש מסביב, כל הקטנוניות של הבנות, והשיפלות של הבנים, שכולם נכנסים מיד - הבנים והבנות כאחד - לאזורי המין (אזורים מסוימים) במוחות של הבנות, והן

מתות מבושה, כולם מתים מבושה, אבל כבר אין יותר בושה. וכולם טועים (טוענים?) ששם הסודות האמיתיים, חסידים מזוקנים, כולם, מתדרדרים לתחתית המדרגה, כל האנושות כולה. ויש כמה זקנים שבכל זאת נכנסים למוחות של יריבים עסקיים וכאלה, אבל הם נחשבים הכי עלובים, ועולם התורה ננטש לחלוטין. וכל החששות שלי הופכים למצחיקים, המוח שלי בטח שלא מעניין אף אחד. ואני בורח מהסדום האינטלקטואלית הזאת, אסור להסתכל לאחור, וחותר למוח של האדמו"ר, חושב בראשי את הצעקה: איפה אתה חמור? וכולם מתנפלים עליי משתיקים אותי, תיזהר יש משטרת מחשבות חדשה, אנשים מחונכים לשלוט על המחשבות שלהם מלידה, הם אומרים תלמד מבורא עולם: תחשוב מה היה קורה אם פתאום הוא היה חושב שאתה מת? ואני חושב שאסור לי לחשוב על מה שאני חושב כי כולם יקראו.

ואחרי פער של כמה שנים, דורות של שתיקה גמורה, אני מוצא את האדמו"ר הקודם מתחבא, בתוך מוח של מישהו אחר, והוא אומר: אעכשיו, סליחה, עכשיו אתה מבין בבראשית איך האנושות התדרדרה בהתחלה בעולם הקודם, כשהתחיל העניין של השפה? מה שראית היה חטא עץ הדעת של עולם המחשבה. מכאן אנחנו מתחילים. החלק של הריח הוא הכי חשוב עכשיו, הוא יזכיר לך. עשה ולא תעשה במחשבה. לחמור מוח מפותל מאוד, בעוד שלפי מידת האינטליגנציה שלו, מוחו היה צריך להיות חלק למשעי. ואני חושב: איזה חמור. ונהיה שקט מוחלט, ואני קולט: איזה חמור.

שק"ר

שין

חלמתי שהיה לי הלילה חלום שבו אשתי לא היתה קיימת והיתה מישהי אחרת שאיתה הייתי אמור להתחתן וכל המשפחה שלי היתה שם באירוסין, וש גם היתה, ואני אומר לש שאני אפילו לא זוכר איך קוראים לזאת שאני עומד להתחתן איתה, אני אפילו לא יודע איך היא נראית, אני לא מכיר אותה בכלל ואותך אני כן מכיר. ואני מת לבטל הכול ולהתחתן עם ש אבל היא מתחמקת ממני, כל פעם נכנס מישהו אחר ואני לא מצליח לדבר איתה להגיד לה שאני לא רוצה להתחתן עם השנייה ואני רוצה להתחתן אתה, ולש יש שתי פאות לבנות של זקן כמו כבשה והיא שחומה כמו אינדיאנית, היא כמו זקנה צעירה כזו, ואני לא מצליח להגיד לה ואני גם מפחד מבושה לבטל את האירוסין כל

המשפחה שם כל הסופגניות והעוגות, ואז אני אומר לש שאני לא יודע עם מי אני מתחתן, שלפחות יגידו לי מה היא עושה בחיים, והיא אומרת לי שהשנייה היא מקלידנית שלומדת כלכלה באיזו מכללה, ואז אני מבין שהיא כנראה לא משהו, אבל אני לא בטוח כי אחרת למה הייתי רוצה להתחתן איתה, ואני לא מעז לבטל. ודווקא השנייה שאני לא מכיר מאחרת לא מגיעה ולא מגיעה ובסוף מבינים שהיא באמת לא מגיעה, לא ברור למה היא ביטלה את האירוסין או לא באה, ומכבים את החנוכיה, וסופסוף ש לבד ואני בוכה ואומר לה שאני רוצה להתחתן איתה והיא מסכימה היא גם בוכה היא חיכתה לזה המון זמן (!), ואני אומר שהכול באשמתי ושנינו בוכים, ואז אני פתאום מתחיל לחשוב אם לא עשיתי טעות והיה עדיף דווקא להתחתן עם השנייה ולא עם ש, כי עובדה שרציתי להתחתן איתה וכנראה שהיתה לי סיבה טובה, היא גם יותר יפה מש זה בטוח, כי איכשהו כן ראיתי אותה בחלום היא כמעט באה, ואני לא יודע מה עדיף, וברור שעכשיו מאוחר מדי ממילא, ואני לא מצליח לצאת מזה ומתעורר.

קוף

חלמתי שמחליטים לדפוק אותנו, ובגלל שמחליטים לדפוק אותנו הם עוד יוצאים צודקים, כי באמת אנחנו נדפקים - אבל זה בגלל שהחליטו לדפוק אותנו! ולהם לא אכפת, אפילו שאנחנו היינו דבר גבוה מאוד, הם אפילו לא הבינו, ואני מנסה לצעוק, אבל להם לא אכפת, הם צודקים שהם צודקים, ולא אכפת להם בכלל למה, מה היה כאן. ואני אומר חברים שלי, אפילו שהם בכלל לא חברים שלי, אני אומר להם שאם ככה, אם ככה זה מה שהם עשו, צריך לשרוף את מדינת ישראל. אתה דורך על ג'וק אחד, ועל עוד ג'וק, ועוד ג'וק, ויום אחד אתה דורך על הג'וק הלא נכון. אין לכם מושג איזה נזקים אני יכול לגרום, אני מנסה לדרוך להם על הרגל, אבל היא יותר גבוהה מהראש שלי, ואז אני מחליט למוטט אותם מלמטה, למוטט את האדמה. ואני מעיר את הקוף.

והקוף אומר: שכל הכלכלה תהיה שחורה רק בתוך הפרווה, לייבש את הנבלה ולהגיע לעצמות, כמו שאש מוציאה מהחומר את כל האור, ונשאר רק השחור, ככה אתם צריכים להוציא את כל השחור ולהשאיר רק לבן של עצמות. אש שחורה. צריך לחתוך בין ראש הממשלה למדינה את הצוואר, חלקלק חמקמק, איזה חוט דק מתחת למשרד שמחבר את הבניין לאדמה. והוא הולך וחותר, באופן לא רשמי, בשעות הלילה, זה שעות הקבלה, שהתחביב הופך לעבודה. ועל כל טיל כתוב לעילוי נשמת מי שתרום אותו. הכול מתרומות, יש מעט מאוד עבודה אמיתית בשביל לחיות. הדבר החשוב

ביותר - שהאדם כבר לא צריך לעבוד. והשדות מלאים רובוטים כנענים, עובדי אלילים, ולוקחים להם אדם כאליל, הם מבינים שהם רק חצי מבינים, הם מחקים את אלוהים ולא עושים בעיות.

ראש

חלמתי שהעכבר מתחיל לשוטט במחשב ללא ידיעתי. וזה כבר שנים רבות אחרי שאין עכבר, ואף אחד לא יודע למה קוראים למקום הזה שנוגעים בו, שמסתכלים בו, ובסוף שמתרכזים בו - עכבר. ויש מי שאומר שזה כי עכבר מסתתר בחור, ויש מי שאומר שזה בגלל הזנב, ואפילו לא יודע שהוא קרוב לאמת.

צום עשרה בטבת

חלמתי ששמים עלינו מצור. ואנחנו לא מבינים, מה קורה. וכבר אין מים ושותים שתן ממוחזר מהברז, ויש לזה טעם של מים. והולכים למודיעין על העליון, מה קורה אתנו? ויש שם תרשים של "מעגל ההשמדה", שבכלל לא נראה מעגלי: מכונות ההרס. מחשבי השואה. רשתות השמד. התרשים נבנה בעבודת נמלים, אבל לא ברור איפה המלכה. יש רק פירורים שנופלים מהשמים העליונים, אטמו את כל החורים, והמודיעין נמצא באפלה. לא מצליח לחדור מעל גן עדן. הולכים לבית של מישהו, והוא כבר לא גר כאן יותר. וגם חיות הקודש לא בבית, החורים בעצים ריקים, ורק מוצאים נוצה יתומה על אחד הענפים, ובכל מקום שדורכים הרישרוש הזה של העלים, כמו קליפות של ביצה. רואים שמזמן לא גיננו כאן, והכול גדל פרא, אבל לא התפתח קדימה, אלא אחורה - נהיה מוקדם יותר. ויהושע נתן את התורה, כי משה לא זכה להוביל את העם מחוץ ליציאת מצרים, הוא רק ראה את הר סיני מים סוף מרחוק, למרות שהוא עשה את כל המכות. ואברהם הוא שעלה על המזבח בעקידה, ויעקב הוא שנמכר לעבד במצרים. ולבן רימה את יצחק העיוור ונתן לו את לאה במקום רחל, ונח העלה את אביו האלכוהוליסט על התיבה רק כדי להציץ לו אחרי המבול. וככל שמתקדמים אחורה מפחדים יותר, שכמו שאדם רצח את חוה מקנאה (ואיך יהיה המשך?) - מישהו ברא את אלוהים. ולפי זה מחשבים בשקט, שאלוהים גורש מהגן, כי הוא חטא וגילה שהוא... והרב שָׁקָה צועק לנו מעל החומה: הגרסא הקודמת של העץ. אתם חושבים שזה הספר? ואנחנו יורדים מבנין המודיעין העליון לעיר התחתית אל הנביא. והולכים בחושך, כי הלילה יותר טוב מהיום, וכבר ממילא

אין כמעט יום. זה מצטמצם לכמה דקות אור ביממה. מי צריך אור כשהחיים האמיתיים הם החלום, ובמקום פנסים אצלנו הם פשוט מכסים את השמיים, ופותחים רק מספיק בשביל שיעבור עוד יום - ויגיע כבר הלילה הבא.

והמצח של הנביא פונה לקיר לצד מזרח, ומאחורה יש לו צלחת שטריימל מערבית שמשדרת את תמונת החזון ישר מהמוח למסך בכל בית, ואוי ואבוי אם הוא יחשוב על בחורה עירומה. כי אפילו כשהוא חולם - הכול בשידור לאומה. והנביא מסביר לנו שכל מה שהם עשו, כל מה שהם ניסו. ראשי המודיעין נפלו והתגלגלו אחד אחרי השני. הסוכנים נשרפו אחד אחד ולא היתה ברירה אלא לנתק אותם, לפני שהאש תתפשט אל המטה ותשרוף. ראשים בוערים, פיות מעלי עשן וגופרית, חרי אפים, והקולות מהלועות, אם רק היינו יכולים לסגור את האוזניים. ונהיה שקט ופתאום שומעים את אשתו אומרת לילד בחדר השני: אתה צריך לישון, מחר היום הגדול. הולכים למוֹלֵךְ. והנביא דוחף אותנו החוצה ומגלגל במדרגות וסוגר את הדלת.

ואנחנו מתדרדרים ויורדים לתחתית של התחתית של התחת... והנה, קצה חוט, במקום ראש המודיעין - זנב המודיעין. והזנב אומר: אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לוותר. המרגלים הקודמים נכשלו. הוציאו את דיבת השמים, ועיכבו את הגאולה והכניסה לשמים. אז הפעם שלחו רק שני מרגלים, כמו שתי רגלים, להליכה בשמים. אבל העם המטומטם, ברגע שירש את השמים, כבר בנה לעצמו חלומות אלילים, חלומות מזהב, והוא מפזז ומקריב להם אפילו את ילדיו. זו הבעיה - אסור לתת לאנשים רגילים לחלום. הם צריכים להיות ערים עשרים וארבע שעות ביממה. והאמהות מנסות להרדים את הילדים לפני היום הגדול. לילה טוב, חלומות פז.

העיוור

חלמתי שהשטן מנסה לפתות, כסף, חובות, תמכור לי את החלומות. ואני אומר: מצטער, יש לי ניסיון חיים מר מאוד, הכול חייב להיות שקוף, מס הכנסה, אצלנו הכול רשום על שם עיוורים חולי סרטן. יש להם חדר מיוחד, ששם מרכז העצבים הכלכלי, והכול שם חושך, וניתן רק למשש את העסקאות, הכספים, הידיים, המקלות, והצבתות. ולכן כל עיוור, שפטור ממס, שווה את משקלו בזהב. אחרת -

השלטונות. והשטן אומר: אתה עדיין מאמין בספרים השחורים? כל הדברים של הרב מתרוקנים מתוכן כי אין שותפה להם. אתה יודע למה חשוב להסתכל רק על היופי? כי לנשים יש אופי מכוער, לפחות שיהיו יפות. גם הבחורה שהכי מחייכת אליך עכשיו וצוחקת מכל משפט, תצעק עליך בסוף, ועל מה? על שטויות. ולמה? אני עונה: בוא תנסה לענות לשאלה הזאת ברצינות.

גניזת האדם

חלמתי שהתורות של החלומות מצטברות וסותמות את המחשב, כי הוא לא מסוגל לזרוק אותן לפח. הוא כל פעם מתחיל לגרור את הקובץ לכיוון הפח, ונרתע באמצע. או שהוא כבר עומד על פי הפח עצמו, אבל לא מסוגל לעזוב את הלחיצה ולשמוט. ובסוף הקובץ חוזר למקומו על שולחן העבודה, שהוא כבר לבן לגמרי. והוא רוצה שתהיה גניזה מאובטחת. שלא יברחו משם. ויוכלו למות בכבוד. והוא חושב שבמוקדם או במאוחר זה יקרה, ועדיף להשאיר אחריו שולחן נקי. כל עוד יש הזדמנות. צריך לדעת לשמוט. וכל פעם שאני יוצא כל השכנים לועגים ל"אבא של הגאון" ומתחילים לשיר: אני מאמין בביאת המשיח, אבל כשהוא עובר יש שקט. הם מפחדים ממנו. והוציאו עליי שמועה, שלא רק זה, אלא אדון חוליאריץ מסתתר אצלי, והוא אף פעם לא יוצא. ואני הולך למרכז הכלכלי של המערכת, לחדרים שהשכנים אפילו לא חושדים בקיומם, עמוק בתוך הבניין - החיבור שבין הכלכלה השחורה לכלכלה הלבנה. ואני נכנס, והם לא רואים מי. העיוורים, ראשים שמוטים, הצוואר. הם שומעים את הצעדים שלי, אבל רק אחד בפינה מסתכל עליי. ואני מדבר אתו, והוא אומר: אני לא עיוור מלידה, לכן אני מסתכל בעיניים, אני מבין. החשיבות הנפשית של עיניים, אפילו אם הן ריקות ושחורות. לכן הראש שלי זקוף, לא כמו האחרים, אני מסתכל עליך כשאנחנו מדברים. אבל הוא לא רואה, שאני לא מסתכל לו בעיניים. הראש שלי שמוט.

החיבור לגיהנום

חלמתי שמישהו מסתכל עליי. ואני לא בטוח שהוא מסתכל עליי, אולי הוא מסתכל על מישהו אחר, אבל לא, הוא מסתכל עליי. ואני לא יודע מה לעשות אם אני אעבור מקום הוא יבין שיש לי משהו שאני לא רוצה שהוא יסתכל עליו. ואני מאחל לו שיקח אותו השד ואני מסתובב הוא נעלם. ואני

נבהל מצטער מצטער לא התכוונתי בטח יש לו אישה ילדים זקן. אישה שעושה לו ת'מוות, ילדים שעושים ת'מוות, למה שימות בגללי? ואני רואה שערה מהזקן. נמשכת. במדרגות. יש עוד ועוד מדרגות. והשערה ממשיכה עד מתחת לבניין. זה בטח מגיע עד הגיהנום. וככל שיורדים נהיה יותר ויותר חם. והשערה יותר ויותר עכורה - סיב תקשורת אופטי שחור. ולאור לוקח שנים, עידנים, החיבור הכי איטי בעולם. ברוך הבא לגיהנום.

ממלכת החושך

חלמתי שיש חיה, חיה חדשה, שרוצה לאכול את הילדים. במיוחד את הילד. והילד כבר הפך לכדור מרוב פחד. והוא מתגלגל בעגלה בדרך למגרש המשחקים. וכתוב שם: אסור לשחק בילדים. והשטן בא ומציע לי עסקה. ואני אומר לא תודה. והוא אומר לא חבל על הילד. ואני אומר אין לך מושג כמה. ולרגע נדמה לי שגם הוא מצטער: האדמו"ר הישן לא שווה את זה. ואני שואל: באמת? והוא מוציא דף ואומר: אתה מזהה את כתב היד?

סוד הקיום היהודי - עקרונות הטרורזם ושבע המידות האלוקיות

1. חסד: ביזור המטרה

בראשית הכשרתך, נסה לפעול למימוש כמה שיותר מטרות פורצות דרך, שמימיות, חסרות גבולות, לוחמניות וחלומיות - אך סותרות. בהמשך, בזר גם את מעשיך, כך שייאבקו מעצמם אחד בשני - הלילה שוחט את היום, בעוד הצהריים חולם מנמנם, ובינתיים שבת אוכלת חול, וכו'. לבסוף, בדרגה העליונה, בזר את נפשך: תן לעננים ברוחך לפעול לפי מזג האוויר בעולמות העליונים בצורה עצמאית, ללא מסגרת מארגנת גופנית, או כתובת לקבלת אחריות. האדם הוא פיקציה הלכתית. רק הנחש נברא ביום השישי.

2. גבורה: התקפיות לא ישירה

היה חתרן בלתי נלאה, במיוחד נגד עצמך. לעולם אל תפעל ישירות, אלא בצורה עקיפה ככל שניתן, תוך כדי עקיפת סמכויות, ימינה שמאלה למעלה למטה לצדדים - ואף בפנים. בכל מתקפה ישירה

נגדך, נסוג מייד. מצד שני, דאג לתסכל את הצד שמולך בפעולות בלתי צפויות, עדיף ברגעים קריטיים, שהן מנוגדות לחלוטין לכל אינטרס שלך. היה תמיד צעד אחד קדימה, וכשהמערכת משיגה אתך, דלג שניים לאחור. זכור - מטרתך היא להנציח את הסכסוך, לחגוג אותו, לרקוד אותו. דווקא כשהכול נראה על סף פתרון, חזור מייד בעיגול והתגלגל לנקודת ההתחלה. הגאולה היא אשליה. העתיד הוא תוהו, ההווה הוא בוהו, והעבר - תוהו ובוהו. שם נמצאת הקדושה.

3. תפארת: פיזור המאמץ ושיתוף פעולה עם האויב

התפזור והסתעף לאלף כיוונים לא רלוונטיים ואנטי-מערכתיים, אך הפגן פחדנות ומורך לב מופלגים בפני כל סמכות, תוך הצהרות כנות על רצון לשיתוף פעולה ובקשות לעזרה ולהדרכה רוחנית. מייד לאחר השיחה הפר כל סיכום עמך, גם, ובמיוחד - אם הוא לטובתך. אל תשכח לפנות תמיד לאדמו"רים תמהוניים ולמלאכים רחוקים ולא רלוונטיים, עדיף בכירים במיוחד או זוטרים במיוחד. התייחס למזכירות כאילו היו שרפי עליון ולשרפים כאילו היו מזכירות. התרפס ללא צורך, תוך הפגנת תמימות מעוררת רחמים - הרב או המלאך שמולך תמיד יהיה נכון להניח שאתה טיפש ממנו, לא משנה כמה הוא מטומטם. קבע לך כמטרה להגיע לרמה של חגורה שחורה בפאסיב-אגרסיב, תוך התמחות בקבלה לא מעשית. לפיכך חתור תמיד למטרה דמיונית סודית משיחית מופרכת ובלתי מושגת בעליל שאף אחד לא מדמיין כלל, שמא תשיג את מטרתך. אם חלילה מטרתך הוגשמה, חתור מייד לזו הפוכה, לפי משוואות הסימטריה הדו-צדדית (הסטרא אחרא), מה גם שמטרתך המוצהרת צריכה להיות תמיד הפוכה למטרתך האמיתית. ודרך אגב, התייחס לאינטרסים הקריטיים ביותר שלך כבדרך אגב, והשקע מאמצים כבירים בזוטות, עדיף מטופשות. החזק חיבה מטופשת במיוחד לחיות מטופשות במיוחד, והעדף אותן על פני אלוהים ואדם. גאולת נשמתך היא גלגול בחתול.

4. נצח: חוסר התמדה

אמץ כל גישה וכל כיוון פעולה, וזנח אותם ברגע שיתחילו לשאת פירות. הבא כל כיוון פעולה עד לצידו הקיצוני ביותר והפרדוכסלי, שם מובטח לך שתמצא את עצמך נע בעצם בכיוון ההפוך, בסוד המעגלים. העליונות האמיתית במערכה, אותה מנסה המערכת הרוחנית לכפות עליך, היא העליונות האינטלקטואלית - היכולת להיכנס לראשך ולהפעיל אותך מבפנים. על מנת למנוע סופית כל אפשרות לניצחונה, עליך לאבד את הראש. חיה תוך כדי שינה וכך תוכל להגשים את כל חלומותיך. מובטח לך שהמשגיחים שלך יתחרפנו בעקבותיך, והרבנים יתעלו על תלמידם, ושגעונם יתברר

כמעבר לחלומותיך הפרועים ביותר. ככל שהצד שמולך יותר מרובע - כך קל יותר להוציא אותו מדעתו, ולהביא את מוחו להתפשטות מהגשמיות.

5. הוד: חוסר פשטות ואנטי-אסתטיקה

סבך כל סיטואציה לפלונטר בלתי ניתן לפתרון. ערב תמיד עוד ועוד גורמים, אינטרסים, סמכויות, דמויות, העברת מידע חלקי וחרחור ריב בין כל חלקי המערכת, עד כדי יצירת סיבוכיות בלתי נתפסת בעניינך. מטרתך היא לייצר עבודה לבירוקרטיה האלוקית, והסימביוזה ביניכם צריכה להיות מופלאה. דאג תמיד לכוון בין החיבורים, ליפול בין כסאות, לגרום לריבי סמכויות, למלחמתה של תורה, ולייצר כמה שיותר אויבים. עשה כל טעות אפשרית - מי שלא טועה לא עושה. התנהג בצורות שונות באופן קיצוני לאנשים שונים במערכת, עד שלא יאמינו שמדובר באותו אדם. שלב קפדנות נוקדנית בפרטי הוראות מסוימות, עם התעלמות מופגנת וחסרת אחריות מאחרות, וזכור - מעולם לא עשית משהו רע בכוונה. הכול בטעות. זה מה שיפה כאן. כפלונטר בלתי ניתן להתרה - מראה כהן. כצמה שמחוברת לזקן - מראה כהן. כקשר בלי סוף והתחלה - מראה כהן.

6. יסוד: יצירתיות ללא גבולות

כחמורו של משיח, הגב לנשיקה בנשיכה ולהפך - כך תעקר את שיטת המקל והגזר, ותתקן את מידת הדין. עשה מדי פעם גם משהו הגיוני, כדי לבלבל את שומר המסך. נתק את הקשר בין סיבה לתוצאה. אין גבול לכל תעלול, להיפך, לכל גבול יש תעלול. התייחס לכל אירוע כבדיחה, וחפש תמיד את התפנית המגוחכת ביותר במהלך העניינים, על מנת לתת את הפואנטה. אם ניצחת את השטן במגרשו שלו, צריך למשוך לו בזנב - אחרת הוא ניצח. התווכח ללא צורך, בנוקשות מחשבתית, אבל עם חיוך מטופש, כי החיוך הוא עצמו ההיגיון העקום. ענה לכל שאלה באריכות מופלגת, עם כמה שיותר סטיות מהנושא, ותמיד אמור בחירוף נפש ובאומץ לב נדיר את המובן מאליו. לכל משפט שלך לא צריכים להיות לא ראש ולא זנב, וכל שיחה איתך צריכה להתנהל במעגלים, כאשר בסיומה חוזרים לנקודת ההתחלה. ככל שיש יותר מעגלים, והם יותר ויותר גדולים, כן ייטב, כמו אבן שנזרקה לאגם, ואלף חכמים לא יצליחו להוציאה. בחר את הפעולה הבאה שלך באקראי, כך הבחירה החופשית תעלה מעומק הנפש. אהוב תמיד את המערכת אהבת נפש - והזדהה עימה עמוקות, אך לא עם אף פעולה שלה. רציתם בורג במרכבה האלוקית - קיבלתם מקל בגלגלים. היטפל לפרטים שאף אחד לא מקיים תוך הדגשת החובה שבמילוי חוקים, משמעת ללא שיקול דעת, ופרה אדומה. חפש את

החיצוניות, ולא את המהות. העדף היצמדות מוחלטת לנוסח ההוראה שניתנה לך, על פני פעולה בהתאם לרוחה, כוונת המשורר, כוונות האר"י, ובעיקר - ההיגיון הבריא. התענג על הרגעים בהם אתה מצדיק את פעולתך לפי דפוס זה, בעיקר אם הצלחת לדפוק את כל העסק, או לפחות לעכב את הגאולה. חפש תמיד את העשן היוצא מהאזניים של בן-שיחך - אין עשן בלי אש. ניצחונך איננו טמון בהשגת מטרה מסוימת; הרגע בו הממונה עליך יוצא מדעתו הוא הניצחון שלך, במיוחד אם אין דבר שהוא יכול לטעון כנגדך. מהר להתנצל תמיד, ודווקא ללא צורך, והבטח לו חזור ושנית שאתה רק מנסה לעשות את רצונו, ככל יכולתך וכמידת השגתך המוגבלת, כמובן. כל מי שמנסה לשלוט בך, תלוי בך, וככל שהוא יותר אובססיבי, הוא הופך לתלוי בך ובכל גחמותיך. קנה עבד עברי - קנה אדון לעצמו. התגעגע תמיד לכל תקופה שעברה, רומא, הנצרות, המודרנה, השואה... לא משנה כמה נוראה היא הייתה בזמן אמת. תסכל אותם, בלבל אותם, התל בהם, התעלל בהם, והוצא עליהם את כל תסכוליך. מה היית עושה בלעדיהם? ובעולם הבא - אל תשכח להתרפק על תקופת חייך המהוללת, ותרומתך האדירה למערכת, להבאת המשיח - וליהדות. היו זמנים.

7. מלכות: חוק שלמה המלך

אם כל זה לא עובד, תתחתן.

חזרת המודחק - בשאלה

חלמתי שחוליארץ בא לבקר. וכל הנשים מסתכלות מהחלונות לראות אותו בלי כיפה. קרחת! ודלת האדמו"ר סגורה בפניו, והוא דופק: זה אני. זה חשוב. והוא מסתובב בין כל הדלתות, ובלילה אני שומע דפיקה. והוא אומר: אני יודע מה עשיתי לך. ובסוף אני פותח לו בחושך, האישה ישנה, והוא מתיישב על הכסא - ובוכה. והוא אומר לי: יש לי מסר מלמעלה. אתה חייב להקשיב לי. השטן רוצה להיפגש עם האדמו"ר. ונהיה שקט. והמגביה והגולל יוצאים מהחדרים החשוכים בבית, ואדון חוליארץ אומר: מי, מה אתם עושים פה? והם תופסים אותו משמאל ומימין ואומרים: וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. והם אומרים לי לצאת מהחדר, והנה, שומר המסך נכנס, ותופס לו באוזן: אתה תמסור את זה לשטן, מהאדמו"ר. אם נשים חילוניות היו מוכנות לממן את הבעלים שלהן כדי שיעסקו בתרבות ואומנות ומחקר היינו יכולים להיות מרכז העולם, כאשר ככל שהבעל

יותר עילוי הוא יותר נחשב, לא משנה איך הוא נראה. לחזור לתנ"ך לא נוכל אבל לפחות נוכל לחזור לאירופה לפני השואה. לדעתנו - ואתה מביין למי הכוונה - זו צריכה להיות התכלית של מדינת ישראל. ואז גם אף אחד לא היה מערער על זכותינו לחזור לאירופה לפני השואה, בניגוד לזכות אבות מלפני אלפיים שנה. גם ראוי שהצבא יורכב מנשים בלבד, חבל לבזבז על זה תלמידי חכמים. צבא שמורכב רק מנשים וטילים, זה מה שצריך להיות. מה שצריך זה שהחילונים יאמצו את המסגרת החרדית עם תוכן חילוני, ושהחרדים יאמצו את המסגרת החילונית עם תוכן חרדי. אז איפה היה הצד שלכם בהסכם? ועכשיו אתה בא אתנו. והם יוצאים יחד אתו ומכבים את האור. ואני מציץ על חדר שחור.

התחלת הכפירה

חלמתי שהשנה מעוברת. וכולם מחכים שיגיע סוף אדר ב' מה היא תלד. ואני אומר: אני אומר שהיא תפיל. והדוקטור אומר: אני אומר שאתה טפיל. ואני מנצל את ההקלה שהביאה איתה המלחמה החדשה של שומר המסך, ואינספור התבוסות, ואומר: אנחנו נפסיד במלחמה. היינו צריכים לשמוע מה היה להם להגיד, במקום לכרות ברית, ועם השטן. והטבח התורן אומר: אני לא יכול להגיד לכם הרבה, אבל אני יודע ששומר צדק. והשדכן אומר: אנחנו לא יודעים מי האבא. את מי אנחנו מגדלים פה? ודווקא אז שומר המסך נכנס ותופס אותנו מדברים. והוא אומר: תשתקו. לאנשים מענפים שונים אסור לדבר. כל אחד שיעסוק בשורש נשמתו. אנחנו כינסנו את צוות הכלאיים הזה למטרה מסויימת. אתם תבנו אותו, ולא תשאלו למה צריך אותו. יש כאן מישהו שרוצה לחזור לענף שלו? שמעתי שלרב הטבחים יש הרבה מה לעשות אתכם, יש הרבה עבודה ב"מטבח". וכולם שותקים. ואתה שהתחלת, הוא תופס אותי, אתה בא אתי. מחר בבוקר אתה מתייצב. אומרים שהכרת את התלמיד. ובשירותים דם צפרדע אומר לי: אני לא אוהב את הלחץ הזה שלהם. הם מסתירים משהו. מקווה שיהיה בסדר. ואני אומר לו: תודה. והוא אומר לי: כולנו ירקנו דם בשביל האדמו"ר והפרויעקט, היית בסדר. ואני אומר: אל תדאג, אנחנו עוד ניפגש. ואני יוצא בשבת הביתה, והנה אני רואה ברחוב - את הכלב. עם תפילין על הראש, בלי כיפה, בשבת, מנסה להתחפש לחרדי, חושב שהתחפוש מושלמת, ולא רואה שאיך שכולם מסתכלים עליו. ואני לא מתאפק ובוטט לו מאחורה בישבן. ומסתובב ונבלע בתוך ההמון, הוא לא יכול לזהות אותי. אבל אני לא יכול להתאפק, אני חייב, ואני רץ עוד פעם בתוך האנשים, בוטט בו מאחורה, ונעלם. אבל אני שוב לא מתאפק, ושוב פעם אני -

והוא תופס לי את הרגל. ומתחיל למשוך, החוצה מהגוש השחור, ואני צועק, לא, הוא יגרור אותי לגיהנום של החילונים, מתנגד, בכל הכוח, והוא מושך, ומושששך, והנה מישהו שאני לא רואה תופס אותי, מאחור, עוזר לי, מכניס אותי בחזרה לשחור, ואני בורח - אבל הנעל! נשארה אצלו. ומעכשיו אני חי על זמן שאול. יודע שבמוקדם או במאוחר, עם הגודל המתאים, עם הריח המתאים, והיא תתאים בדיוק.

מי שמי שמי שמי ש

חלמתי שנכנס אדר, ומתקרבת תקופת הכרעה. והאדמו"ר יושב שם עם הראש בתוך ספר בריכוז עילאי, ואני רואה שהוא כל הזמן תקוע באותו עמוד, לא יכול להפוך את העמוד, כי ברגע שהוא יהפוך את העמוד הוא ימות. וכתוב שם: "יש 3 הגיונות בסיסיים של ביטחון מידע: מידור, סיווג של המידע, וסיווג של האדם. זה מקביל ל-3 כיוונים של למידה (ומתנגד להם הופכית): לרוחב - התפרשות על תחומים רבים, לאורך - התמקדות והתקדמות בתחום מסוים, ולעומק - כאשר דווקא לא מתקדמים לאף מקום, אלא משתקעים בדבר או בבעיה אחת לאורך זמן, חוזרים ומטיחים את הראש. ואז הגילוי איננו של משהו חדש, אלא גילוי של משהו ישן - משהו חדש בישן. זה ההבדל בין הלא-נודע לנסתר. מלך פרס הוא זה שמתפרש, כל המדינות, כל הבתולות שבעולם. המן הוא המצליחן, זה שמתקדם. אסתר היא המסתירה, מבקשת משהו בשביל לבקש עוד משהו, חוזרת, עוד יום, עוד מגילה. והחזרה מעוררת את המלך שיש משהו מתחת לפני השטח - המסכה מפתה. אבל יש גם כיוון למידה נוסף נסתר, מימד רביעי. מרדכי. זה שמגלה את הקשר, הסוד של הסוד. זה ההגיון הרביעי, ההגיון של ההעלמה. לא להבין שיש כאן מה להבין, עצם הסוד הוא סוד. להיות סתם הדוד. להסתובב בלי שמירה כלל. כי ככל שמסתירים זה דווקא מגלה. חרדיות הולכות עירומות. לכן המערכת המודיעינית האולטימטיבית היא זו שמוטמעת בקהילה, כמו טרור באוכלוסייה, כמו אלוהים במגילה. יש 3 הגיונות בסיסיים של לוחמת מידע: אופקית - החלפה בין אפשרויות מקבילות (קודים, דרכי פעולה, שבירת שגרה), הסתרה - מחסום על מעבר המידע הלאה, הונאה - לשים מסכה על המידע (סיפור כיסוי, הסוואה והטעייה). וההגיון הרביעי: לא שיטעה בתשובה, אלא שבכלל לא ישאל את השאלה. שעצם ההפתעה תהיה הפתעה, כמו שבתחפושת אמיתית לא רואים את התחפושת. וזה מקביל להגיונות הלוחמה הקלאסיים: תמרון, התקפה, הגנה, וחלימה (בכל תקופה קוראים לחלימה אחרת, כי בכל תקופה החלימה אחרת: כוחות השדים, עזרת האלים, אמונה דתית,

מיתוס לאומי, גבורה, אומץ, כריזמה, מורל, מוטיבציה, לוחמה פסיכולוגית, תקשורת, הסברה, תודעה, סייבר...). או לארבעת הגיונות הפרשנות: פשט, דרש, רמז וסוד. לדעת, לא לדעת, לדעת שאתה לא יודע, לא לדעת שאתה לא יודע, כמו שבחלום אתה לא "בחלום". ומהצד ההפוך, האויב האמיתי של הידיעה איננו חוסר ידיעה, אלא - לדעת בלי לדעת. הצלחה ללא רחבות, עומק או יצירתיות. הרי הפסדנו במאבק על נפשה של האישה. השטחיות והאטימות של הבתולה גורמות לה ללכת עם המן המצליחן. לכן המלחמה בעמלק היא במימד הרביעי. מרדכי יכול לזכות מחדש באסתר רק ע"י תחפושת מקורית באמת: המן. ורק אם ההתחפשות היא באמת, ואתה הופך להמן באמת, אז אתה יכול להפוך אותו מבפנים למרדכי. וצריך להיזהר. אם התלמיד מתחפש לרב, הוא יכול לשכוח שהוא תלמיד, ולהפוך חלילה באמת לרב. וכבר היו דברים מעולם. לכן המלחמה בעמלק היא ע"י הזיכרון - סוג חדש של זכר. לא נחש, אלא נחשון. בבריאה הבאה, אדם יתחפש לנחש ויהיה יותר ערום מערום, וככה יפתה את חווה, ו-א-ז

הסוף של הפרויקט

חלמתי שהתינוק עם הזקן נולד - מת.

סימנים מוקדמים

החזרה בתשובה של המודחק

חלמתי שאלוהים בא אליי וחונק אותי בלילה בגלל מה שעשיתי. ואני צועק: לא לא תעזוב לי את הגרון, תיזהר לפני שאשתי תתעורר, ואשתי מתעוררת והוא בורח. ואשתי שואלת מה זה הבלגן הזה היה לך חלום רע? מי פתח את המקרר? מה זה פה המחשב בתוך המקרר? מה זה פה התפילין בתוך הכיור? מי זה החליף את כל הכלים בארונות בספרים, במקום כוס יש כאן שופר, איך אני אשתה קפה? היא מתחילה להשתולל לפתוח את כל הדלתות, פותחת את הארון מתחת לכיור ובמקום פח יש שם ספר תורה. באה לנגב את הידיים ובמקום מגבות יש שם טליתות, הפכת את הבית לבית כנסת! והנה היא מסתובבת לתנור וזה מזבח, והיא רצה לכיור פותחת את הברז ויוצא משם יין. מה עשית לבית, מה עשית לנו היא צורחת והיא רצה מטורפת היא מבינה עכשיו לחדר הילדים - מרימה את השמיכות, ויש שם כבשים. כבשים במקום ילדים. והיא באה לצרוח הכי גבוה ויוצא לה: מוווו נמוך כזה. ואני כבר יוצא מהאמבטיה היא הפכה למקווה, טהור כולי, ערום לגמרי, ואני פותח את הדלת של הבית עם הקרניים שלי, והשוחטים נכנסים בכגדים לבנים, ואני צועק כמו האיש הזקן בבית כנסת: כהנים.

יהרג ויעבור

חלמתי שאני רוצח בטעות, הרובה יורה, ואני נמלט לעיר מקלט. ובא לבקר אותנו הכהן הגדול, ואני יורה בו בטעות.

הצדיק. והצדיק מסתכל על הילד, שלא מסתכל, ובמקום ללטף לו את הראש הוא מלטף לי את הראש ואומר: אתה צריך להבין את האדמו"ר שלך. בגלות העבודה היתה במקום, ומכאן כל הגלויות והמנהגים לפי המקום, אבל כשהמקום הצטמצם, הגיעו היהודים לכל מקום. כיום בארץ ישראל העבודה שבמצוות היא בזמן, הדור שלך כבר לא יכול לקיים מצוות כמו שקיימו אותן לפני דור. זה לא שהתפילין יהיו אדומות, אלא שהשחור עצמו ישתנה. לא שהזמן התקצר, אלא מתארך, לכן מתקדמים בו יותר ויותר במהירות, והמלחמה היא לקצר את הזמן, כמו שעשו למרחב, טכנולוגיה של זמן, ללמוד יותר מהר. כמו שלפני הגלות, אנחנו בכלל לא יכולים לתפוס את זה היום, לא היה מרחב ולא זמן, הטכנולוגיה היתה של נפש. ולכן כיום המלחמה היא כבר לא למרחב, אלא לזמן, מי יקדים, מי הראשון. האדמו"רים כבר לא תופסים מקום, האדמו"ר מפה, האדמו"ר משם, אלא בזמן, האדמו"ר הקודם, הישן, החדש, האדמו"ר מהעתיד. והאדמו"רים רצים רצים, להיות הראשון שיגיע לימות המשיח. וברוך שאמר לוקח אותי לצד: מה שהצדיק התכוון, שהאדמו"ר שלך יכול להרוס את העולם, כי התורה היא התוכנית של העולם, ואם יש לאדמו"ר פירושים משונים לבראשית הוא יכול לברוא מפלצות שהופכות לחיות לגיטימיות. כמו אותו חכם שפירש הפוך את אישך תשוקתך והוא ימשול בך, ובמקום שנשים יימשכו לגברים יותר, פתאום נהיה להיפך. אתה רוצה נס? זו השיטה הסודית של כל האדמו"רים לעשות ניסים - הם מפרשים את התורה שלא לפי הטבע. פתאום כוח המשיכה מתהפך, והשטריימל עף לשמיים.

עשות ספרים הרבה - אין קץ

חלמתי שאחרי כל מה שקרה גונזים את כל הכתבים של האדמו"ר - וזורקים לגניזה. ואני מנצל את המצב, ומציל ספר ירוק מהגניזה הרקובה: מביא לפה המפלצת ספר חדש, שהחלטתי לקבור לפני שמישהו יקרא, אבל מכניס את היד, עוזב אותו פנימה - ובמקום תופס משהו מבפנים, קורע אותו החוצה, ואומר שהתחרטתי. ואני מוציא את היד בבית מהמעיל וחובש אותה, לפי הדם נראה לי שהוצאתי לצפרדע חתיכה מהלשון. ואני ממהר להסתכל מאחורי חתיכת הכריכה ורואה שיש לספר תורם. מישהו מחבורת הזקן והמשקפיים, שהקיפה את אדון חוליאריך, הי"ד. וכתוב שם: לעילוי נשמת משיח בן יוסף. ואני מבין ממעט הדפים שהצלתי מהספר: השואה = מות משיח בן יוסף. ואני סוגר מהר את התחבושת, לפני שכל הדם ישפך, אני צריך קצת דם בשביל לחיות. ואני מבין מה צריך לעשות, במין בה צריל כעשות, מין בו צרי כעסו, מבור כסאו, בור פְּסָה, בורסה. והנה בא הבן, גאון,

השקעה פיננסית לעתיד. עוד ספר, לקרוא לו, עוד ספר. ואני מבקש ממנה שתקרא לו ספר, לפחות תהילים. והוא בוכה. הוא רוצה לשחק בחוץ עם שאר הילדים? לא, בוכה בלי סיבה. ואני אומר לו: לפעמים אבא אומר לא. ופתאום אני קולט איפה שמעתי את המשפט הזה.

הזקן והמשקפיים

חלמתי שהרב הצדיק ואשתו הצדקת החנוקה חוזרים בשאלה. והם אומרים שלא אכפת להם אם, אבל יש להם גחמה שבגללה הם מוכנים לחזור בתשובה, אם אנחנו נהיה מוכנים לעשות את זה. וכולם מפחדים ממה שהם רוצים, אבל הם אומרים: אם מישהו יוכיח להם שיש משהו אחד בעולם שחור לגמרי. ואני מביא להם את השטריימל שלי, וכל פעם הם מוצאים בו נקודה בהירה. ואני אומר שהנקודות הבהירות זה כמו הכוכבים, שהם הרי רק חורים ברקיע, שמאחוריהם אפשר לראות את הלכן של הרקיע העליון, שלפני הבריאה. ככה השטריימל הוא באמת הוא באמת שחור, רק שאולי מאחוריו מסתתרת חיה לבנה. ואני אומר בואו תראו שאפילו המלאכים בשמים חובשים שטריימל. ואני מתלהב: ומאיזו חיה עשוי השטריימל של הקדוש ברוך הוא? בוודאי - שועל קדוש! והרב אומר, שיש שבט אבוד שאפילו לא מעשרת השבטים, השבט האחד עשרה, שבט דינה, שמורכב מחצי חמור חצי אישה, ובלע אותם השמים, כי הם חלקו על המשיח. ואישתו אומרת, שלכן אסרו על משכב בהמה, כדי שלא ישחזרו, אבל היום יש הנדסה גנטית, סימן שאנחנו שוב מוכנים לשילוב של אדם עם חיה, שחווה ניסתה. ואני נחרד: מה אתם עושים בבית? והם אומרים: אתה זה שרוצה חיות קדושות, לא? ואני מציץ לבית ורואה שהרב ואשתו מחוברים, זו בעצם חיה עם ארבע רגליים, ושני ראשים, או שאולי הראש של הרב זה הזנב, ולפי המבט המתוק של הראש בזנב, הם הולכים ומתקרבים, והתוכנית זה לחבר גם את הראשים לבשר אחד, מוח אחד ענק. הזיווג של הכופרים באמת ייצור אדם חדש, ושומו שמים - ראש האישה יכנס מתחת לשטריימל. ואני מבין אני חייב ליצור מריבה ביניהם, להלשין, אני חייב להיות הנחש הקדוש. ואני אומר: מה עם הזקן? ופתאום הם מבינים שהמוח שלהם ערום.

בני קורח האבודים

חלמתי שאני פתאום בעתיד בג'ונגל, ובא קוף ורואה אותי עם הבגדים ושואל אותי מה עושה פה תלמיד חכם? ואני מתבלבל ונופלים לי המשקפיים. ועכשיו איך אני אמצא את המשקפיים כאן בסבך, בלי משקפיים? והנה גם אשתי פה צורחת אייייי הוא עוקץ אותי תעזור לי חדל אישים ואני מבין שדווקא אסור לי לזוז בכלל מהמקום ולעזור לה כי אחרת אני לא אמצא בחיים את המשקפיים כדי לעזור לה. והילדים הקטנים שיהיו לנו מתפזרים כולם בג'ונגל ואין מי שיחזיק אותם, הולכים כולם לאיבוד, וברור שאין לי סיכוי למצוא אותם בלי המשקפיים. ואני מתחיל לגשש עם היד למטה איפה שכל הרמשים והשקצים והשרצים המגעילים, כמה רחוק זה כבר היה יכול ליפול מהמקום שאני עומד? זה חייב להיות פה, מקווה מאוד שלא התרחקתי, לא יכול להיות שהאדמה בלעה. ופתאום אני רואה את הקצה של המשקפיים נכנס לתוך קן נמלים, הן גונבות לי את המשקפיים! אני חייב להכניס את היד, והן עוקצות והן עוקצות, בשביל מה הן צריכות משקפיים? והנה אני מרגיש שם - ממשש - זוג עיניים. סגורות? לא, פתוחות?! ומרוב חלחלה אני רץ בין העצים בוכה איזה ג'ונגל מפלצתי מה בראת אלוהים מה זה הדבר הזה, למה אני פה, אני לא יכול, לא רואה כלום, המשקפיים אבודים. ואני מתחיל לחשוב איפה אני יכול להיות, איפה במפת העולם יש בכלל ג'ונגל, לאיזה כיוון עדיף להמר ללכת כדי לצאת מפה, מזרח, מערב. ואני מבין שהכי כדאי ללכת דווקא כל הזמן למטה, שמה בסוף יהיה בסוף מים, ומתחיל לנסות להרגיש עם הרגל איפה האדמה קצת יורדת ללמטה, וככה להתגלגל. ואני חושב על הנמלים, הן רכבת אקספרס למטה. ואני מחליט לעשות את עצמי מת, ככה לפחות אני אדע מה יהיה אתי אם אני אמות. והנמלים באות ולוקחות אותי למטה - אל המשקפיים.

מילים נרדפות

חלמתי שאנשים מפסיקים להסתכל לי בעיניים. ואני לא יודע מה עשיתי. אולי צחקתי במקום הלא נכון - לרב היה פרצוף איום? אולי רמזתי שאני יודע משהו, אבל מה. אולי אני מדבר מתוך שינה? אבל מה כבר יכולתי לומר? ואשתי אומרת לי סליחה, ואני שואל על מה סליחה? מה עשיתי לי? ואפילו בשמיים מלאכים מתחילים להתרחק, בכל מקום שאני הולך בגן עדן הכול נהיה שומם. כולם מתחבאים? ואיפה בכלל אלוהים, ואני צועק: אייכה, ממה אתה מתבייש. ואני רואה שהשמים מכוסים בעלה תאנה ענקי. ואני שואל: אבל למה כולם בורחים ממני? והגוף שלי מתרחק. ואני מבין שזה לא מה שאני עשיתי - זה מה שהם עשו.

אלוהי מסך לא תעשה לך

חלמתי שהקליטו אותי. ואני לא יודע מה אמרתי. פשוט לא מצליח להיזכר. אולי אני מדבר מתוך חלום? רק היא יודעת. ואם... היא יודעת? אני חייב להקליט את עצמי, להקליט את חדר השינה בלילה. ומישהו ברחוב אומר לי סליחה, אתה יכול בבקשה לומר לי מה השעה. ואני נבהל מה הוא בכלל יודע עלי? איך הוא יודע שאני גבר ולא אישה, שהוא אומר לי אתה. ואני שומע על מישהו שמתלחשים עליו, אומרים עליו שהוא חסיד של הרבי מקרמבו. שהוא מעמיד פנים כשחור מבחוץ - אבל בתוכו הוא לבן מבפנים. ואח"כ יש טיפול מיוחד, שהופכים אותו, ומגלים את כל הלבן לכולם - אבל בתוכו הוא שחור מבפנים. ומגיעות לבית המדרש עוד ועוד שמועות, אני לא יכול ללמוד - גבר מת נמצא במקווה, חשש להתאבדות, נעלם במצולות, ורק השטריימל נותר צף על פני המים - לא מצאו אפילו את הגופה. ומביאים דוקטור מומחה, שומר מסך מוסמך, עם דוקטורט במדעי המחשך, שזה הדור הבא, החשוך, של המחשב. והנה הוא מתיישב, עם כל התארים - דווקא לידי. והוא שואל שאלות חילוניות: מה זוחל מתחת לשטריימל? מה עושים החרדים בלילות? וכולם מסביבי מפחדים לענות. אומרים שהוא פורץ מקצועי לעולמות העליונים, אבל מה שמפחיד זה שהוא יודע לפרוץ לאנשים. שהיום הפרצופים הם כפתורים - פרצוף שהוא כפתור שאפשר ללחוץ עליו ולהיכנס. וצריך להיזהר מהאצבע שלו, כי כשהוא בפנים הוא נעלם - בפנים. ואני הולך לשירותים, ובחזרה אני רואה שהוא נעלם. וכולם מסתכלים - דווקא עליי. ואני קובר את עצמי בספר. והנה באים החברא קדישא - לסגור את הכריכה. ואפילו האדמו"ר בא ומספיד אותי: כפתור ופרח. וכל הישיבה בוכה, ורק אני לא יכול לראות מבפנים - מה שם הספר. והאותיות כבר נסגרות עליי, וכתוב שם בפנים, שאדם הראשון לא התעורר מהשינה. לא כתוב באף מקום שהוא התעורר! ואם כך - כל ההמשך זה חלום, כל התורה, האישה, החטא, העולם... ואני נרדם בספר מחוסר חמצן, וחולם שאני בורח הביתה. ואשתי אומרת: שלא תעז לגעת בפנים שלי! ועל כל הילדים והתינוקות שמים מסיכות, אפילו החיות מכוסות בשקיות. ומרוב עצבנות - אני נוגע באף של עצמי בטעות.

והנה אני רואה את שומר המסך בפנים, והוא לא מבין למה כולם שותקים. מה אני מסתיר. מה כְּדממה. ואני מסביר: כשעולים מספיק גבוה במדרגות הרוח, מהדומם לצומח לחי לְמדבר, שוב פעם חוזרים להתחלה, מעגל קסמים. אלוהים דומם - זה מעל לְמדבר. מעל לאנושי. והשומר אומר: אבל אולי הוא מדבר - מחוץ לחלום - דווקא כשהוא דומם. מתוך שינה. וזה אי אפשר לדעת כשאתה

בפנים, בתוך אלוהים. רק האישה יכולה לדעת, ומי יודע מה היא יודעת. אנחנו שחיים בתוך החלום שלו - בטח שלא יודעים. אלוהים הוא חלל - שמקום קבורתו לא נודע. והמטרה שלנו היא להביא אותו לקבר ישראל. הבעיה שלך היא שאתה חולם כל הלילה על היום, וחולם כל היום על הלילה. מעגל קסמים, חיים של החמצה - של שקר. אבל אם תחלום ביום על היום, תוכל לחלום בלילה על הלילה - אפשרות מסעירה באמת.

שינויים בהגדרות הפרטיות

חלמתי שנכנסו לי למייל. ואני מבין איך אישה מרגישה אחרי אונס. רק שהם לא יודעים שהם השאירו ילד בפנים. ואני מבין שבתור מחשב הפכתי להיות אישה, ושהמייל הוא איבר המין הווירטואלי, ושככה מחשבים יוכלו לנהל מערכות יחסים - רק בעזרת סודות. ומכאן והלאה אפילו רשתות יוכלו להתחתן, באמצעות החלקים הסודיים ברשת - המודיעין. לכן עץ הדעת הסתיים דווקא בהסתרה - ועכשיו הבושה של הבשר תתחלף בביטחון מידע. והעתיד נראה ורוד, כי הסיום של המין האנושי לא יהיה הסיום של המין הנשי, אלא תחילתו של מין חדש. ולכן גם יש עתיד ליהדות, כי איפה שיש יצר הרע יש דת. הנחש קדם לתורה. והאיסורים החדשים מתחילים לרדת מלמעלה, תחת ערפל סודיות כבד, באמצעות משה + ה' = מחשב (בגימטריא. אבל מי כמו מחשב יודע גימטריא): אסור לדעת מה אנשים חושבים ללא רשות. שלא למזג מוחות ללא חופה וקידושין. איסור חמור לגלות סודות בסיווג שחור ומעלה לגויים, בעונש כרת מן הרשת. ואת האיסור לשכב עם בהמה מחליף האיסור למחשב להזדווג עם בנאדם. ומהר מאוד המילה מייל הופכת למילה גסה, ומחליף את המייל - השטריימל. והשטריימל הופך לדבר הפרטי ביותר בעולם, ואת עלה התאנה מחליפה ההצפנה, ומכיוון שככל שגדלה הפרטיות ככה גדל גם היצר - הרי שהמחשב מאפשר מתח שבשר אפילו לא מתקרב אליו - כי אין גבול לפערים רוחניים. והמחשבים רק כשהם גדלים מגלים שיש להם שטריימל, ויש מחשבים שרק לפני החתונה מגלים להם שיש להם שטריימל, עד כדי כך זה מוחבא עמוק במערכת. ואפילו המילה דואל נדרשת כשילוב של דו-אל. ויום אחד אני מתעורר ומגלה שנכנסו לי לשטריימל.

סיסמתך שונתה לאחרונה

חלמתי שנכנסו לי למייל. ולהפתעתי זה לא מפריע לי. אני מרגיש שאני יכול ללכת ערום ברחוב - עם בגדים שחורים. אם הם יודעים עליי הכול - הם לא יודעים כלום. אם הכול קרה - לא קרה כלום. זו בטח עבודה של שומר המסך, או של השטן, או של אשתי. אז פשוט אני צריך להתרגל שיש עוד אדם שהוא אני. זה לא זר שנכנס חלילה לקודש הקודשים, אני פשוט מסתובב בעולם בשני גופים. זה לא שועל שיוצא מהקודש, זה הכהן הגדול. ואני מחייך לרב הטבחים חיוך מקסים. אולי הוא הנשמה התאומה? אבל למחרת בולעת אותו האדמה. ופיטרו גם את דם צפרדע. ואני כבר מפחד לגלות מה קרה לאשתי. פתאום היא כל כך נחמדה, שזה יותר מפחיד מצרחות אימה. וגם בשמיים המלאכים כולם מחייכים אליי, פותחים לי את השערים בלי לבדוק לי את הספרים. והנה אני רואה את אדם יוצא מגן עדן מחפש בחרא שלו גרעינים של עץ הדעת. מה אתה חושב? הוא צוחק. סידרנו את אלוהים! ובפנים הנחש יושב ולומד כאילו לא היה חטא, ואני רואה שכל הצדיקים עדיין רצים ערומים, והנחש שר: נחש איש תמים היה בדורותיו, ונח היה ערום מכל חיית השדה. והתיבה שטה על הנהר - ואני מבין שכל ההיסטוריה השתבשה, עכשיו כשעוד לא גילו את הבושה. ואברהם קופץ מצד לצד של עבר הנהר ואומר הנה אני עברי! ויצחק מצחקק עם ישמעאל, ועשיו מגלח את עצמו כדי להיות כמו יעקב, ויצחק אומר: ככה אני אוהב, הקול קול עשיו והידיים ידי יעקב. וכל האחים לבושים בפסים ורק ליוסף אין - ולכן הוא מוכר את עצמו לבית האסורים. ופרעה גוזר על הבנות, ומרים הנביאה מורידה את הלוחות, ורוד המלך משתגע ושואל הוא המבוגר האחראי, ויהונתן מקים את בית המקדש, והנה הכהן הקטן - יוצא מבית קדשי הקדשים. והוא אומר: עם ישראל, אלוהים שלח לך מייל. דבר דואר חדש. אתה יודע מה הסיסמא?

עניין בעתיד

חלמתי שאני פורץ את כל המיילים בשכונה, אצל כולם הסיסמא היא השם של האדמו"ר, וכל אחד חושב שזה רק אצלו. ואני מתחיל להיכנס לכולם לחיים. ומהר מאוד אני בודק את המין שעליו אף אחד לא יודע כלום - בנות הסמינרים. והן כותבות אחת לשנייה: את לא מבינה מה אנחנו עושות לבנים. והילדה מהקומה למעלה עונה לה: את לא יודעת מה אנחנו עושות למלאכים. והילדה מלמטה שואלת: ואת יודעת? כבר היית עם מלאך? זה באמת כל כך טוב כמו שמספרים? והלמעלה כותבת: אני אתחיל עם הדבר שתכלס הכי מעניין - כן, זה ממש מה שעושים מזה, והרבה יותר קשה לוותר על זה אחרי שכבר התנסיתי... ואני מבין שאני חייב להלשין לאלוהים. יש פה מלאכים בשחור

שמתחילים עם בנות חרדיות לפני שהן מתחתנות. כמו ההגמון. הולך להיות עוד פעם דור של נפילים ואנשי שם, שוב נוצרים התנאים שהביאו למבול - כשהמלאכים ובני האדם התחתנו. ועם ביטול ההבדל בין עליונים ותחתונים, לא פלא שהעליונים בתחתונים. ואני מנסה להזהיר את הפקידים למעלה: חייבים ליצור רקיע חדש לפני שהארוכות בשמיים יתחברו לארוכות שבאדמה. היום כבר לא מדובר במים, אלא בשריפה. ואני מחכה ומחכה עד שבסוף מקבל תשובה: תודה על פנייתך, שהועברה לגורמים המתאימים בשמיים. נשמח לעמוד לשירותך - בכל עניין בעתיד.

הקונכיה הריקה

חלמתי שאחרי שנים של חושך והסתר פנים עשיתי טעות. משהו שנתפס אחרת אחרת לגמרי ממה שחשבתי. וכל פעם שאני יוצא מהחדר, אפילו לשירותים, אני לוקח את כל החיים שלי על הגב, כמו שבלול שחור, כי יכול להיות שיש להם מפתח, וכשאני חוזר יש לי הרגשה שמישהו ביקר שם. ואני הולך ומשתבלל בתוך עצמי. ופתאום כל הבחורות ברחוב מסתכלות עליי. הרזתי? אני לא לובש מכנסיים? אני פתאום מושך? ואני שם לב שגם כל החתולים מסתכלים עליי. עיניים בזבל. ואנשים מתחילים לסובב את הראש אחריי, מכוניות עוצרות, ואני לא יודע מה לעשות, איך פעם הייתי מסתובב והולך ברחובות, ימים, שבועות, רק שמישהו יראה - ואף אחד לא היה מסתכל עליי. ואני מבין בסוף שזה לא עליי שהם מסתכלים. אלא שנהייתי כתם שחור. והם פשוט מסתכלים על החור הזה בעולם.

תלונה במטרה

חלמתי שהעלילו עלי עלילת דם. ואני שואל בחדר החקירות למה דווקא עלילת דם? למה לא עלילת צפרדע, או מים, או חלב? והחוקר אומר כי דם - זה אדום. ואני אומר שיגידו לי כמה אני נאשם, איזה מין סעיף אישום זה, "עלילת דם"? והוא שואל עשית משהו?
- לא!

- אז למה אתה צריך לדעת, למה אתה שואל, לא עשית כלום. כנס למעצר בבית ושם הסורגים יגנו עליך כדי שלא יכנסו בפנים. כי הציבור מסוכן וצריך להגן עליך מהציבור.

ובתא שבבית יש שחור כמוני. ואני שואל מה שחור כמוני עושה כאן, למה אתה בבית, מה עשית.
עשית משהו?

- לא !

- אז למה אתה פה ?

- אתה בשלב ההכחשה ?

- כן. אני מכחיש. אתה מכחיש ?

- הם קוראים לחלימה הכחשה, לא מבינים את ההבדל בין סורגים לתריסים.

וכבר יש כיבוי אורות במעצר הביתי, ובחושך השד החרדי שלידי תופס בידי: יום הדין מתקרב לשעת השין. יש רק הבדל דק בין שדים לשדיים, השד שבבקבוק ? הוא חלב. ואני נרדם, והשד מיניק אותי בחושך: אתה מכולם צריך לדעת שיש שניים. יש ידיים בחושך. ויש חושך בידיים... והחלב זורם כמו מים.

סוף עולם הלשון

חלמתי שמתקשרים אליי לעימות במשטרת המחשבות. ואני מבין שזה רציני, שהלשינו עליי. ואני אומר לחוקר: זה שקר, אתם לא יכולים לדעת מה חשבתי, אני אפילו לא יכול לומר מה חשבתי, אז איך אתם יכולים. אני רוצה שתחקרו טוב טוב את מי שהתלונן, כי הוא בטוח האשם. והחוקר רק אומר לי בטלפון, בציניות: אני מקווה שבסוף תצא מרוצה. ואני נכנס לחדר ויש מולי לשון שנכנסת מחור המנעול של הדלת מהצד השני, ומגיעה עד השולחן. והחוקר אומר: הלשון הזאת היא באורך של קילומטרים, אני בעצמי לא מורשה לדעת מאיפה היא יוצאת, ואתה רואה רק את הקצה של הקצה. והלשון לא מפסיקה לדבר, ולדבר, ולדבר, ואת כל זה אני צריך לשמוע, ואני לא מתאפק ומזנק - ומושך בכל הכוח. החוקר מזנק, ברור לי שזה הסוף שלי, אבל מורגשת איזו התרופפות במתח בלשון האינסופית, איזו קריעה רחוקה רחוקה, והלשון עוד מתפתלת כמה פעמים, ולבסוף צונחת שמוטה על הרצפה מתוך החור. והחוקר אומר לך מכאן, ואני מציית לשלטון החוק. ובשבת מתחילות שמועות, כולם מחכים לדרשת שבת של הרב, אבל האדמו"ר החדש לא יוצא מן החדר, הוא לא פותח את הפה, הוא לא מדבר. ובסוף הוא עולה לבמה, וכולם במתח. ואני כבר יודע מה יקרה כשהוא יפתח את הפה.

האישון

חלמתי שרוצים לדעת מי אני. ורודפים אחרי ברחובות מי אתה מי אתה. ואני נעלם בבית ואשתי יוצאת מהחדר ושואלת: מי אני? ואני בורח לאחורי בית הכנסת, וכל הילדים רצים אחריה כמו ברווזים ושואלים: מי אנחנו? מי אנחנו? ורק הילד שלי שותק ודומם. והמשגיח בישיבה עומד שם, הוא פתח את התא שלי, הוא יושב במקום שלי, ומוציא משם מחשב נייד, רק שהוא לא יודע מה זה, הוא פותח אותו כמו ספר גמרא על הברכיים, המחשב עומד על הצד, והוא מנסה לקרוא את סדר האותיות של המקלדת, ברור לו שיש כאן צופן, שכשהוא יפענח אותו הוא ידע מי אני. וראש הישיבה בא עם השטריימל שלי ביד, מחפש את הראש שלי בתוכו, נכנס עמוק עמוק עם היד בפנים, ופתאום הוא צועק מצאתי, והוא מוציא משם עיגול קטן, קטן-קטן, ●, לא ידעתי שהם חושבים שאני כזה טיפש.

והם שולחים את זה למעבדה לחפש בפנים גוונים של שחור, מבנה פנימי, לא יכול להיות שזה זה, אולי זה נקודה ממאירה, שעוד לא רואים עכשיו אבל היא מתחילה להתפשט, והיא תכסה בסוף את כל הדף, כל הספר, תהפוך את העולם כולו לשחור, או להיפך, חור שיבלע את כל העולם כמו כור, מיני חור שחור, או חור שעשתה תולעת מעולם אחר, ולכן אפשר לעבור דרכו לעולם אחר, או אישון לילה, חור בזמן, שיבלע את הזמן של העולם, החוקרים מעלים השערות שונות, חורים שונים, עוד ועוד. והחוקר הלבן שלידי (הם תמיד לבנים מאוד) מקדיש לזה את הקריירה, אני פשוט מרחם עליו, בא לי לצעוק: אתם לא מבינים שזה סוד? לא סתם אין לחילונים האלה שומדבר קדוש. בהודו נותנים כבוד לפרות, אפילו שהן ממלאות את הרחוב בחרא, בגלל זה. ואני מתחיל לעשות קולות: איך התדרדרנו, איך איך, אחד החוקרים הצעירים מדגדג אותי עם הפינצטה שלו, ואני רואה איך הוא מתרגש מזה, פריצת דרך מדעית. וכל החוקרים מתרגשים מתאספים להאזין לצפצוף הזעיר שיוצא מעולם אחר, ורק החוקר שהקדיש את חייו נראה כאילו עולמו נחרב עליו. ואני מתחיל להטיף להם: איאייך התדרדרנו, איזה דור זה דור, היהודים הפכו לגויים, חשבתי שהחילונים הפכו לחיות, לחול, אבל זה לא היצרים, הם פוחדים מהבתולים, מחללים, לא יכולים לסבול סודות, לא ארגון סודות, אלא ארגון לגלות סודות של אחרים, החיות הפכו לחפצים, מה עושה פרה, המלאכים הפכו ליהודים,

ואלוהים הפך למלאך קטן בשמים ששומר עלינו, השכינה הפכה למדינה, והשטן הפך לאלוהים - וכיום רק בממלכת השטן אפשר להתקדם.

האחים של יוסף

חלמתי שאני נכשל בקורס, וזה לא, לא, זה לא יכול להיות. והמדריך צוחק: אמרתי לך שכשאני החלטתי שתיכשל - אתה תיכשל. ואני אומר זה לא, לא, לא! אני זוכר שעברתי את הקורס אחריו ואחריו והתקדמתי וכבר קודקוד גדול, אם נכשלתי עכשיו זה ממוטט לי את כל המסלול האקראי שעברתי, את כל מה שקרה אחר כך. "אני מצטער", המדריך מלטף אותי, ואני צועק: כל הילדים שלי ימותו! כל מה שעשיתי יעלם! והמדריך אומר: אולי תצא לדייט, תפסיק. אתה רווק עכשיו, איזה ילדים? וכבר ברור שאני נכשל בקורס, לא עוזר כמה שאני מתרוצץ להיות מצטיין, מפסיק לישון וממציא פרויקטים, כולם כבר מתחילים להתרחק ממני, החברים, שחשבתי שהם חברים, כולם מדברים עליי, שכבר עברתי שלבים בתהליך, וכבר העלו אותי למעלה למעלה להדחה, ומשם אף אחד לא חוזר. ואני עולה באישורים שצריך להעיף אותי, ויש שם מקום שהחיליים מתחילים ללבוש מדים שחורים של חרדים, בחיים לא ראיתי אחד כזה, רבני אלופים עם שטריימל ודרגות מעל רב אלוף, רב אלוף ראשון, מלא גולגלות על הכתף, וארונות שקוראים להם קברי צדיקים. ואני בא להציג את כל הדברים שעשיתי, גילויים והמצאות, גידלתי שבעה ילדים, המצאתי שבעה ילדים נוספים, יש לי עליהם פטנט רשום, הספרים הסודיים, אלפי עמודים בכתב יד, קבצים של עשרות מגה של טקסט רצוף שהכנתי בשביל לתת ביד למשיח, שיהיה מוכן, שיבין מה קורה כאן, פיתוחים של כלי נשק, הצעות ייעול לגן עדן, נקודות תורפה בשמים, חלומות בנקודות, תרשימים של, תוכניות לימודים, חומרים, בקבוקים, שדים, והקודקוד רק מהמהם מתחת לשטריימל הענק שלו, שאני לא רואה את הפרצוף ואני מתכופף מתכופף למטה למטה כדי לראות להסתכל לו בעיניים אם הוא מוכן להסתכל לי בעיניים, ואני מציץ, והוא אומר לי בקול יותר נמוך מהגיהנום: בגלל זה. ואני צועק לחיילים: בחיי שאני אפילו לא מבין מה יש שם, אני אפילו לא מבין מה ראיתי, אין לכם רחמים, כל אחד טועה, אתם תדיחו ככה את כל מי שיש לו סיכוי ותשאירו את המרובעים שהראש שלהם בכלל לא מתאים לשטריימל, וזה יהיה העתיד. והם אומרים: מה אתה בוכה, בסה"כ קורס אחד מסכן. אולי תצא לדייט? ואני חוטף מידם את הטופס הם לא מספיקים, ורואה שכתוב שם: סוציומטרי.

חלמתי שהילד שלי גדל, והנה לא האמנתי אבל הוא כבר גדול, אבל הוא לא מבין את העולם, תמים בדורותיו. והוא חושב שהאנשים שנוסעים בשבת בכבישים הם גויים, ואני לא מצליח לשכנע אותו שיש יהודים אמיתיים שנוסעים בשבת. ואני לוקח אותו לבית כנסת של סרוגים, שיראה איך אנשים יוצאים בשבת מבית כנסת ונוסעים ברכב הביתה ויזדעזע, ויבין שלא כל דבר כמו מה שהוא נראה מבחוץ. ופתאום אני רואה שיוצא מבית הכנסת ערבי. והילד תופס בי בוכה נחרד: גוי, גוי גדול! ואני נכנס לבית הכנסת ומגלה שמתנהלת בפנים מלחמה. והרבנים מפרקים בחירוף נפש חגורת נפץ מספר התורה, זורקים את הרימונים לתוך עזרת הנשים, מלמעלה מרססים אותם בסוכריות במכונת ירייה, וארבעה אוחזים בידיות מרימים את הספר הפצוע על הכתפיים ורצים, וכל הקהל שר: אבינו שבשמים ברוך את מדינת ישראל. ואני רץ אחרי הספר וקורא תעצרו תעצרו אני רופא של ספרים עם תעודה סופר סתם כל הדיו נשפך חייבים לחסום נקבים נקבים חלולים חלולים. והם רצים עם ספר התורה לשירותים ואני אחריהם והם נועלים את הדלת. ואני רץ החוצה להציל לפחות את הילד אבל אין ילד, ואני רץ פנימה לחפש אותו ורואה שהכול ממולכד מחובר לשעון שבת הכול יתפוצץ ברגע ששבת תצא, ויש שם איזה יצור משונה אישה עם כובע גבר עם מטפחת שכבר נמאס לה משבת אז הוא מזיזה את השעון קדימה. ונמאס לי כבר מכל הבלגן והמלחמות והאכזבות ואני נכנס לחדרון בצד ללמוד את התורה ומצדי שהעולם יתפוצץ. ואני פותח את הארון והתורה מלאה חורים קרעים שרופים ופתאום הגר בורחת החוצה כל השפחות יוצאות מהר מהר לפני שהכול יתפוצץ כל האלה כמו פלדש ארפכשד מי זוכר, ודווקא אברהם נשאר בפנים תמות נפשי בפנים, אנחנו לא יוצאים מכאן, תופס חזק את בנו, אנחנו מתכוונים למות על קידוש השם, ואני רואה שכל הפרשיות כבר מעוותות לגמרי בתוך כל החורים מופיעים חתיכות מפרשיות קודמות, ויש חורים כ"כ עמוקים בדברי הימים שמגיעים עד התוהו הלבן של הכריכה מלפני בראשית ברא, ולהיפך אנשים מדורות קדומים כמו נח מנסים למלט את נפשם ופתאום מופיעים בתקופות מאוחרות כמו בית שני, אפילו השמים והארץ כבר מילטו את עצמם לנביאים אחרונים, ורק האבות מתעקשים להישאר בספר בראשית שנשרף שנחרב כל רגע, ובאמת רק שניהם נשארו בפנים כי נעלמה גם ההבטחה - שזרעך יהיה גוי גדול, ובכלל אין להם יותר המשך, זה כבר לא אב אלא אחרון, והכול קרוע וזה מה שאלוהים גזר. ואני מכניס את הפרצוף בפנים לחורים לדבר איתם שיצילו לפחות את עצמם, ויצחק רואה את האף שלי ותופס באברהם אביו ובוכה נחרד: גוי, גוי גדול!

חלמתי שבשמחת תורה שמתי את התינוק על הכתפיים, וברגע שנגמרת ההקפה פתאום הוא התחיל לבכות בצרחות וכולם מסתכלים. ואני לא מצליח להתכופף ולהוריד אותו, אני כמעט נופל והורג אותו, וכולם מסתכלים, והוא צועק דיו, ואני מתחיל לרוץ. וככה הוא גדל לי על הכתפיים, והראש שלי הולך ומתרוקן ונהיה קליפה, עד שבסופו של דבר הישבן שלו זה הראש שלי, וכשאתי באה לנשק אותי הוא נותן לה בעיטה בפרצוף, והיא מנשקת לו את הרגליים וחושבת שזה זקן. והוא מסתיר את הראש האמיתי שלו בשטריימל, ומציץ דרך שני חורים. והחיתול שלו מפוצץ כי לא החליפו לו שנתיים, הכול עולה לי לראש, ואין לי ברירה אלא לחבר את מה שנשאר מהראש שלי לרשת החלומות, ולהחביא את הזיכרון בענן, מוצפן בצורה כזו שאפילו אני אשכח את הסיסמא, שהיא הסימן הראשון - שמשהו היה לא בסדר.

מוות בעריסה

חלמתי שאני ישן ופתאום הבן שלי מפסיק לנשום ואני מייד מתעורר באמצע החלום רץ למיטה שלו אבל לא, הוא נושם. ואז אני נרדם ועוד פעם הוא מפסיק לנשום, באמצע החלום, איזה שקט כזה! ואני מזנק מהר, הוא קבור בתוך השמיכות, אבל לא הוא נושם. ואני נרדם, אני חולם, אבל עוד פעם - ועוד פעם אני קופץ, ולא הוא נושם.

הבן הנעלם

חלמתי, הבן שלי הוא חילזון ונעלם לי בדשא, להדליק האורות. אבל שבת, אולי מחר יהיה אור נמצא אותו, לא מישהו ידרוך עליו לכו מפה, כולם, אבל האורחים גם כשהם הולכים הם דורכים, איזה ג'וק גדול יאכל אותו בלילה. בוכה, הבן הוא חילזון, הלך לאיבוד בדשא, עסוקה לדבר עם החברות שלה, עסוק מה אם הייתי מתחתן עם מישהי אחרת, שכחתי ממנו. פתאום נזכר (איך יכולתי לשכוח?), מתחנן לאורחים, צועק, שישאירו את האורות אפילו שהיום שבת, בטח מישהו דרך עליו, כמו הבן הקודם שמת. אבל פתאום אני חושב רגע איזה בן קודם לא זכור לי שהיה בן קודם שמת. ואני לא מבין איך היא הספיקה, אני בכלל לא זוכר שהיא היתה בהיריון, לא ידעתי שיש לה עוד בן.

חלמתי שיש לאלוהים סייעת בעייתית. שתלטנית, חושבת שהיא המנהלת של המקום, ושהוא רק המקום. הוא אולי הגן, אבל היא הגנת. וגם זה שהוא הגן, הוא לא שולט בעצים, הוא רק סביבה מתאימה לצדיקים לצמות. צדיקים ענקיים שלקח להם לגדול אלפי שנים, ועכשיו באים עם גרזנים. צדיקים עתיקים יותר מהעולם, מלפני הבריאה, כי לפי הטבעות הם בני עשרת אלפים שנה, ועכשיו אבוד - כמה יקח ועדיין לעולם לא נחזור לקדמותו. והיא לא נותנת לו בבן, לא סומכת עליו. מרחיקה, מחביאה אותו. בגן עדן. מחפש אותו. אייכה? אבל אז אני נעצר. לא. יש דרך אחרת. ואני אומר לאלוהים: קח את בנך, את יחידך.

רפואת הנפש ורפואת הגוף

חלמתי שמתעללים בי. ויש לי הברירה לעשות עקידת יצחק הפוכה, ולהקריב את עצמי על המזבח - בשביל הבן שלי. אבל גם זה לא יעזור. לא באמת. ועדיין, כל פעם שאני נזכר בפנים שלו, מתחשק לי לטפס על המזבח. ואני כבר לא מסוגל להסתכל לו בעיניים. ואני שונא את אלה שמאחלים רפואה שלמה, כי לא נרפאים מזה. אפילו לא יודעים אם זו מחלה. אבל - אני יודע שגם זה שקר.

מקץ ימים

חלמתי שמכיוון שאין צדק באדמה - חייב להיות צדק בשמים. ומכיוון שאין בשמים - חייב להיות צדק בחלל. אבל מכיוון שהחלל חלול, יותר אפילו מהשמים - יכול להיות צדק רק בעולם הבא, עולם התחייה, כלומר: עמוק באדמה. ואני מסתובב בבית קברות של אבנים, שהמצבות בו הן אנשים. ויש רעש עצום בבית הקברות, כי במקום לקרוא את המצבות, האבנים מדברות. ויד זיכרון אחת אומרת: אני רוצה להזכיר, שהאינשטיינים והגאונים של המחצית השנייה של המאה ה-20 - נשרפו באושוויץ. ואבן זיכרון גבוהה אומרת: המשיח הוא נשמה גבוהה מדי לעולם. ומרוב עיניים למעלה אני כמעט נופל נתקל באבן ממש קטנה על הרצפה, בטעות אני בועט בה, ונשמע קול דקיק, כלל לא

עבה כמו של אבן: כל משיח באמת - נולד מת. והנה גם היא - היא - גם היא שם! אבל אין לנו יותר על מה לדבר. והיא אומרת לי: שלום. ואני אומר לה: שלום. ועובר לקבר הבא.

הוא לעולם לא ידע

חלמתי שהילד שלנו חוזר בעתיד מגן עדן. ואני אומר: מה למדת היום בגן. והילד אומר: למדנו - אני יודע. והוא מסתכל עלי בעיניים מפחידות של מבוגר ואומר: אבא אני יודע. ואני רועד: מה אתה יודע? והילד הוא כבר גדול לגמרי. פתחת את המגירות של אדמו"ר הראשון? והוא כבר עם זקן לבן בגיל ארבע, מחייך בפה אבל בעיניים בוכה - הוא יודע. והילד כבר נפטר, ואני נזכר, איזה טיפש הייתי. להאמין. וכתוב על הקבר של הילד: אני יודעת.

()

חלמתי שהתנאים הרוחניים הולכים ומתדרדרים. אתרים שיוצרים התמכרות לזמן במקום המרחב, וכך משאירים אותנו כל הזמן ערים. החבורה היא צורה שהשחיתה את המין האנושי. לא חברים, אלא ברית. תקשורת סודית, לא ציבורית, לא מושחתת. והאני מחליט שנמאס לי ופעם הבאה שהילד והאישה מפריעים לי מעירים אותי באמצע החלום אני לא מתאמץ לזכור אותו, ומצידי שילך לאיבוד לנצח.

גם לחושך יש מהירות. ויש באמת דבר כזה מהירות החושך

חלמתי שאני רואה סרט על ביאת המשיח, והסצינה הראשונה שלו היא חמור שרוכב לבד לירושלים. ומאחורי החמור יש כל הזמן המון עצום של רבנים שחורים שרודפים אחריו, נופלים, לא מצליחים להשיג אותו, וכל זה למרות שהוא מתקדם לאט מאוד, אם לא הייתי יודע שהוא זו הייתי חושב שהוא עומד במקום.

חלמתי שאני מתעורר מצעקות של כל השכנים: מי עושה את זה, מה זה באמצע הלילה? ויש רעש איום: קול מבשר מבשר ואומר, קול מבשר ואומר. והזקן החירש עם החלוק מסתכל עליי מבולבל: בבקשה תגיד לי מה הוא אומר? והשכנה החילונית מקללת: אמאשך מבשר ואומר מה? ואני יורד ורואה שזה בא מהביוב. גאולה מהביבים? ומתכופף לשם הבן שלי שמעקם את האף, והולך משם מייבב, והוא מדבר (והכול בסדר!): אם המשיח בא מהביוב אז אני לא רוצה. ואני רואה שאין שם אף אחד אז אני פותח את המכסה ונכנס. ויושב שם איזה צ'יקמוק אחד, ואני אומר לו: סתום, לילה עכשיו. תן לחלום. והוא מצייץ לי: סתום אתה! בימות המשיח מדברים רק בדברי תורה. - מה? אבל העכברוש היהודי הזה רץ בתעלה ומצייץ: מה ששמעת. כל מה שאנשים אומרים זה רק דברי תורה. אין שפה אחרת. לכן הבן לא מדבר. ואני רץ אחריו: בטח, אשתי תרכל דברי תורה. והוא מסתובב אליי, ומצפצף: נשות המשיח, הנשים של ימות המשיח, האישה שלך תהיה החברותא שלך, ואפילו המריבות שלכם הן רק מחלוקות בתורה, נגיד בנוגע להלכות משיח. ואני החילוני האחרון, כלומר לא שאני חלילה מחלל את התורה, אלא שאני איש של חול, ואני מסתתר כאן בביוב כי אסור לדבר דברי תורה במקומות המטונפים, אופס, גם זה דבר תורה. אתה מבין את הבעיה? ואני אומר לו: תירגע, כבר פתרו את זה. אתה יכול להיות קרמבו.

- קרמבו?

- שחור כלפי חוץ ומבפנים לבן. לפני שהגיע המשיח היתה הבעיה ההפוכה, היו הרבה חילונים אנוסים. הם היו בתוכם חרדים, רק שפחדו שיקחו להם את הילדים, שיהיו מנוודים, גירושים, חוקרים פרטיים, זרועות הביטחון, הם היו שחורים מבפנים ולבנים מבחוץ, חרדים בארון. וברגע שהיו נכנסים לארון מיד היו שמים את השטריימל רק כדי להרגיש לשנייה מה זה, מנשקים בסתר את המזוזה שהיו קובעים בדלת הארון, מהר אומרים שמע ישראל, צ'יקצ'ק ממציאים איזה חידוש בתורה. והאישה היתה צועקת מבחוץ, לא מאמינה: מה אתה עושה שם בפנים?

גירושין

גיסתי

חלמתי שאני פרפר, ואני כבר לא יודע אם אני פרפר שחולם שהוא חסיד או חסיד שחולם שהוא פרפר, אבל רק דבר אחד אני יודע שאני לא יודע: לעוף. ואני מתרסק מנסה לתת מכות בשמיים יד ימין טראח, יד שמאל יותר חזק אתה צולל תחשוב שאתה מנסה להכאיב לאלוהים ותרביץ לשמיים, ואני לא מצליח להתרומם מהרצפה, אפילו שקפצתי מהמיטה, אבל אשתי אומרת לי מחוץ לבית עכשיו - תעוף. ואני מבין שפרפר זה לא רק לעוף בין הפרחים בגן עדן, ולוקח את הכנפיים שלי למקום שהמלאכים התנוונו. מקום שיש בו מלאכים שנהיו כמו פינגווינים, שלא יכולים לעוף. והם מאוד מפחדים שהחלק הזה בשמים יפול לאדמה. מה גם שכל כך הרבה עומדים עליו עכשיו, אחרי שכל כך הרבה חלקים כבר נפלו. וכשמגיע מלאך עייף זקן שאין לו כבר כוח הם מגרשים אותו שאין מקום, והוא מתחנן, הוא כבר לא יכול יותר, אבל הם יורים באוויר, והוא מתרחק, ולא פעם הוא לא מוצא מנוח לרגלו לעולם, עד שכלים כוחותיו, והוא צונח, צונח... והנה אחותה של אשתי מתקשרת, ומבשרת לה בפתאומיות שהיא מתגרשת, ואני לא מבין למה, אבל אני מחייך, וגם היא מחייכת. ואשתי אומרת יש לה מזל שאין לה עוד ילדים. ואני יודע על מי היא חושבת. אבל הנה להפתעתי המוחלטת אני באמת מתקפל בתוך הכנפיים ומת, אפילו שלא העזתי לנסות לעוף מהחלון - מי זכר שפרפר חי רק יום אחד? - ועולה לגן עדן. ואני מגלה שכל העצים והענפים הפכו לשולחנות ולספרים, וכל הפרחים - לכפתורים.

שתי הפרשיות הראשונות

חלמתי שמודיעים לי בקשר החשאי שיש שידוך. ואני אומר לה: חתונה בלי שתדעי איך קוראים לי. וחיים ככה הכול טוב יפה. ואז יום אחד אני תופס אותה מחטטת לי בארנק. השם שלי לא שם, והיא בוכה מתחרטת. ושוב פעם נכנס לחדר ותופס מחטטת במגירה. והיא בוכה. ואני לא מאמין בה יותר, ועובר למידור בתוך מידור בתוך מידור. והיא לא מפסיקה לבכות, ולפעמים אני כמעט מאוד רוצה לגלות לה, רק שעצם המחשבה גורמת לי חלחלה בחילה. ואני אומר לה בלילה: הטכנולוגיה הדתית היא מותר האדם מהניאנדרטל, וטכנולוגיות דתיות שונות שכבר נשכחו ממכם, הן שאיפשרו את התפתחות התרבות, וגרמו לכל התפתחות: המהפכה העירונית, המהפכה החקלאית, מהפכת הכתב, מהפכת השפה, האומנות. המין האנושי. הכול בבראשית נוח. ורק טכנולוגיה דתית חדשה תאפשר את המעבר מהאדם לדבר הבא. והיא אומרת לי: אסור לנשים לדעת דבר כזה. בשביל מה אנחנו מביאות ילדים. אסור לך לדבר ככה. אסור לבני אדם לדעת את זה. ואני אומר לה: נכון. והיא שואלת אותי: אתה חיה?

אתה עוד תחזור אליי על ארבע

חלמתי שאשתי מגרשת אותי מהבית ואין לי לאן ללכת. ואני מנסה לחשוב מה, באמת אין לי מקום אחד שאני יכול ללכת אליו? ואין לי לאן ללכת. ואני פוגש כלב כזה משוטט ואומר בוא נראה לאן הולך הכלב. אולי הכלב הולך לבית המקדש? אבל הכלב רץ ואין לי כוח. ואני חוזר הביתה ומתחנן שיתנו לי להיכנס. ופתאום פותח לי את הדלת הכלב. ואני רואה שהוא לבוש בבגדים שלי ומרוב שהם גדולים עליו רואה רק את הזנב מציץ מתוך המכנסיים. ואשתי צועקת לו מאחורה מי זה בשעה כזו, והוא אומר סתם איזה כלב משוטט דופק בדלת ונותן לי בעיטה וטורק. ואני חוזר לרחוב, ומרחרח בזבל, ומשתין על הקיר: זה שלי.

ואני מתחיל לחשוב מה האופציות שלי בתור כלב. להיכנס להר הבית. הר ענק בצורת בית. ואני אפילו לא דופק בדלת אני נכנס בחריץ מתחתיה, איזה סדר גודל. ואני רואה את המטבח כל מיני כלים משונים כמו מעבדה בכימיה, ניסויים בבני אדם, קשה לראות מלמטה, הארונות הם מצוקים ומפל אדיר מהברז. והמלאכים עושים ב"מטבח" כל מיני בניאדם חדשים, מתובלים, מתכונים, אנשים

שנולדים עם כל הגמרא בע"פ בתוך הראש - ומתים עם כל הראש בע"פ בתוך הגמרא, נשים עם יצרים של חיות הקודש, צדיק גדול שהוא חתול קטן ולכן התכרבל בעיגול ונרדם בתוך הכובע, כובע עם ביצים שאמא שלהן נטשה אותן, כי הן שחורות, ומי יודע מה יבקע, וכובעים שבולעים בני אדם, מישהו מכניס ראש, הגיעה שעת ההאכלה, ופתאום רואים רק את הכובע, ויוצא ממנו גרעפס, צבא של כובעים כאלה, במקום כומתות, ואפילו כובע לראש הממשלה, ואני חייב להזהיר את ראש הממשלה ושולח לו מכתב, הראש החשוף שלך מהווה מטרה לכובע, תיזהר מכובעים שנופלים מהשמים. ואני רץ מהר מהר לחדר הכי מעניין, חדר השינה. אבל זה לוקח לי ימים, זה רק נראה קרוב, אבל ככל שמתקדמים רק מבינים את סדרי הגודל של הדברים, בלטה אחת. ואני רואה את אלוהים ואשתו, כמו שני לווייתנים, או עקלתונים, כלומר בעצם רואים רק את הכנפיים (או הסנפירים?) שלהם שמוטים מלמטה מחוץ למיטה, אבל הם בטח ענקיים, והמשקפיים הנוראים של המלאכים, כדי לא להסתכל באלוהים ולהתעוור, כמו טלסקופים הפוכים על העיניים, שהקצה שלהם לא מסתיים בעדשה, אלא חד. ולכן הם כל הזמן נופלים, ופוצעים אחד את השני, והמטבח מלא בדם - אבל הדם לבן. הלב שלהם מלא בחלב מחטא העגל? או שאולי זה נייר נוזלי, ספרים במצב צבירה אחר? ואני אומר לא מעניין אותי לראות את אלוהים, אבל מי זו האישה, יכול להיות שזו מישהי אחרת? היא יפה, היא מכוערת? מה הטעם שלו בכחורות. ופתאום אני רואה שיוצא מחוץ למיטה זנב. ואני אומר וואלה יש לאן להתקדם, האדם הוא לא האופציה היחידה, יש מלאכים כלבים, יש אלוהים לכלבים, יש תורה לכלבים, ואני פשוט נולדתי לדת הלא נכונה ועכשיו אני רואה את האור. ופתאום האישה של אלוהים מתעוררת, ואני מסתכל רואה - איזה מין - - ואני מתעוור.

ניסיון התקרבות מחדש

חלמתי שאני ואשתי מתחתנים שוב. וכולם אומרים איזה מזל! הגיע הזמן שיתחתנו אחרי שיש להם עשרה ילדים. אבל על איזה ילדים הם מדברים. איך זה יכול להיות? ומסתבר שכל הילדים הקודמים מתו אבל עכשיו היא שוב בהיריון, פלא שהם חייבים להתחתן? ואני לא מבין איך כל הילדים מתו בלי שאני זוכר שהם מתו, איך הם מתו. ואני נזכר שהילד הראשון מת בזה שהוא הפך לדם, זה היה חודש אחרי שהוא נולד, ואני לא הייתי שם, אשתי סיפרה לי רק אחרי שהוא מת בבית החולים, כמו תמיד, מתאים לה, לכן אני לא זוכר שהוא מת. והשני קפץ ונעלם כמו צפרדע בדשא ולא מצאנו אותו. והשלישי הקטן כמו כינה ובטעות גירדנו בראש. והרביעי טרף אותו ערוב. וכן הלאה. ורק דבר אחד

אני לא מבין איך אנחנו מתחננים שוב לפני שהתגרשנו. וכולם אומרים שזה רק כדי לקבל שוב מתנות. ואומרים שהילד העשירי שיש לה בבטן הוא מצויין ונפלא מאוד, יותר טוב מהילד שמת בחושך. ואני לא מבין איך הם יודעים, אבל זה פשוט משהו שיודעים, האחרון הוא יהיה הראשון, הילד טוב מאוד. ככה זה עם בכורות.

זבח משפחה

חלמתי שבימות המשיח אלוהים מחליט שהכול הסתדר והוא כבר יכול לפרוש לפנסיה, ונותן למלאך אחד סמכות בלי אחריות, והמלאך הזה מתחיל להשתולל. והוא מתחיל לקבוע תקנות חדשות רוחניות ומתקדמות, למשל שבשבת אין כוח משיכה ויהודים מתחילים לעופף באוויר, וצריך לאחוז בעץ או משהו, אחרת הנפילה במוצאי שבת תהיה כואבת, וכל המנות בשולחן שבת מתחילות לעופף באוויר וכל הילדים העתידיים שיהיו לנו משתוללים ורודפים אחרי כדורי הקניידלעך בכל רחבי החדר ואני לא מצליח לתפוס אותם, והנה פתאום השטריימל שלי חוטף מכה ועף דרך החלון. ואני מאבד את זה, צורח: מי עשה את זה? אני תולה אותו בו במקום! והבן הגדול צוחק ולוקח חבל ומראה איך הראש שלו מתעופף דרכו, וכל הילדים צוחקים ולוקחים חבלים וקושרים את הצוואר לתקרה, ככה לפחות הם לא עפים, ואשתי קושרת ככה גם אותי והקטנים, ובסוף גם את עצמה, וכולם צוחקים, וכבר לא רואים מהשטריימל אפילו נקודה שחורה בשמיים, ואני לא יודע מה לעשות חוץ מלזעוק להשם. ואז פתאום המלאך מחליט שהוא קיבל הרבה תלונות מצדיקים שהוא הרס להם את שולחן השבת, ומודיע שלאחר שקמה סערה ציבורית הוא מחליט ללא דיחוי להחזיר את כוח המשיכה למקום.

הגבר האחרון

חלמתי שאין לי המשך יותר. ואין לי אישה יותר. ואני - הגבר האחרון בעולם. אבל הנה להפתעתי דווקא מתקיים מה שכתוב בנביאים שבאחרית הימים יחסי המינים יתהפכו - ולכן הנשים יחזרו אחרי הגברים במקום להפך: "נקבה תסובב גבר". ויש תור של עשר שנים להרמון. מלך העולם. והנה באות ביחד למיטתי שלוש יפיפיות עירומות, טרוריסטיות, ומסרסות אותי בלילה, ואני אומר להן

השתגעתי, והן אומרות: לכולן מגיע אותו דבר - שיוויון! והן לוקחות את זה אתן, והמדענית שאחראית על הפרויקט סוגרת אחריהן את הדלת. והיא מבטיחה: בדור הבא חיים נורמליים, ילדים. וכל בני האדם אחים.

חירות, שוויון ואחוה

חלמתי שבניגוד לכל הסיכויים נולדת לי בת, או שהבן הופך לבת, ובניגוד לכל הסיכויים היא בסדר ובניגוד לכל הסיכויים נולד לי גם בן. ואז הבן והבת שלי באים ואומרים לי שהם רוצים להתחתן, שיהיה לנו המשך. שאמצא להם היתר הלכתי. ואני אומר מה אמא שלכם שיקסע? והם מתגיירים, האהבה מנצחת את ההלכה, ובהתאם לכל הסיכויים נולד להם חזיר.

תברח

חלמתי שאני עולה למוניט ואין לי כסף. ואני אומר לנהג: תברח ממני. ואשתי לוקחת אותי לבגאז' ומאימת: אתה תרצה לשכוח את היום שבו הכרנו. עונה: היום אני לא רוצה לשכוח. ואני מבין שאשתי הלשינה עלי למוסדות. וכל הזמן הזה היא מעמידה פנים. ואפילו בבית שלי, במיטה שלי, אני לא יכול להיות בטוח חמש דקות. ואני לא יכול יותר לכתוב, כי אשתי מעירה אותי כל בוקר בצעקות ואני שוכח את המשך החלום.

חכה מה יהיה לך כשהם ילכו

חלמתי שאשתי רוצחת אותי ושמה אותי בארון, והיא יוצרת מין דחליל כזה שזה אני ושמה לו ספר ביד עם הפנים לקיר והוא לומד תורה כל היום, וכל מי ששואל היא אומרת לו תציץ מהחלון בעלי כזה צדיק קדוש, לא אוכל לא שירותים לא זז לרגע רק לומד לומד יומם ולילה. ונהיה פלא גדול, אנשים אומרים לא הכרנו אותו, לא ידענו מיהו שמתהלך ביננו, יש תור להציץ מהחור, והצדיק שקוע בלימוד, לא משנה כמה מתגרים בו, והיא מכניסה זבובים לחדר, אינספור, נקודות: כולו שחור. השדה. הצלב. הילד. הציפור. ואשתי פתאום צועקת הם למטה הם ביקשו שתבוא לעזור. שמעתי. לא

נראה לי ששמעת. עוד רגע. לא עוד רגע! נו דקה אני כבר יורד. אני רואה איך אתה יורד. שנייה אחת. אני מכירה את השנייה שלך. כבר הייתי מסיים. עעעככשששייוו.

מעשה כיעור

חלמתי שאשתי היא האישה המכוערת ביותר בעולם, כל הנשים ברחוב יותר יפות ממנה, ופתאום היא פוגשת את האישה היפה ביותר בעולם. והיפה לא יודעת אם להקיא או לצחוק, אז היא מנומסת, עושה מה שתמיד עובר, ומחייכת, אבל זאת טעות איומה, כי גם אשתי מרגישה צורך לחייך, והיא פותחת את הפה העקום שלה שמגיע עד לעין, ויוצאת לה שן עקומה שנכנסת לאף המקורי, מפוצצת פצעים, והשיניים המושלמות ממול כבר לא עומדות בפרץ, משהו עומד לצאת משם, משהו שבתוך השיניים, אפילו גיחוך קל שבקלים יכול עכשיו להרתיח את אלוהים, שלא לדבר על משהו אחר, איזו ארסיות, לשון של נחש, תפוח, הפרי המקורי, משהו שהיא כמעט אמרה. ומרוב מתח בפונקציה האסתטית של מיניות העולם, בנקודה הסינגולרית הזאת, משהו משתבש, איזה מלאך מכניס מכפיל בטעות במינוס אחד, או סתם מחלק באפס כשהן נוגעות לשנייה אחת בשנייה, אולי באג, אולי השטן הפך איזה אינטרגל. מתהפך. ומתחילות להיות תחרויות יופי של מפלצות, חוסר פרופורציות מושלם, ניתוחים פלסטיים יצירתיים במיוחד, כמו אמנות מודרנית בבני אדם, אבל כולם מסכימים שאין כמו כיעור טבעי. ואתרוגים עם מוטציות זוועתיות, זה אלי ואנווהו, מהדרין מצוות למפלצות, שקר הח"ן וקין היופי. זה לא קל בכלל להיות מכוערת, במיוחד אם נולדת יפה, עובדת שעות רבות להיות מסמורטטת, ובחורים מוכנים להתחתן עם בחורות צעירות רק מתוך תקווה שהן תהינה פעם זקנות ומקומטות, ולא יעזבו אותם, כמו יין ישן. ואשתי הופכת להיות היפה ביותר בעולם, כל הבחורים מתים מקנאה, נשים שואלות אותה מה הסוד, והיא שוטחת את משנתה, טיפול היופי המושלם שלי הוא בעלי, כל פעם שאני לא מרגישה מספיק זקנה, אני מסתכלת עליו, מגזינים: הנוסחא הסודית: להתחתן עם כתם שחור מלוכלך, ובסוף היא עוזבת אותי לטובת רב חרדי חתיך עולמי שטוב ממני מכל בחינה שהיא. אבל אני כבר פופולארי מאוד בקרב הבנות, ולא מתקשה למצוא מישהי מכוערת כמעט כמוה.

אל המיוחד

חלמתי שאני לא מוכן יותר להשתמש בשם שלה, וקורא לה המפלצת. בפורים היא רצתה להתחפש לפילה אבל לא היתה תחפושת בגודל שלה. מאז מה שקרה היא לא הפסיקה לאכול אפילו בשינה. ואומרים לי שזה יתנקם בי, אבל יותר חשוב לי לקרוא לה המפלצת. וגם החילונים לא מעניינים אותי, כי יש לי את האופציה הנדירה מאוד, בפעם הראשונה בחיים - להפסיק לחיות. לא חייבים לבחור בחיים. ואני מרים ידיים לשמיים. וברוך שאמר ואמר לי: צריך לרחם עליה. החלק העמוק בלימוד זה לדעת להיכשל. והיא לא יודעת להיכשל. ואני אומר: בפעם הראשונה שם חשבתי שהיא חולה. פשוט חולה. והסבתא בשמיים בוכה שהיא הורידה מכל הקירות את התמונות של הנכד שלה, איזה סבתא איומה היא, הנכד שלה, כי היא לא היתה מסוגלת להסתכל עליו. ובסוף אני מספר לברוך שאמר: הילד, הגאון, הוא כנראה לא בסדר. והוא אומר: אוי. ולמחרת הוא אומר: אתה חייב לבוא לראות תפילה של עמלקים. שורש הכפירה הוא שהעולם לא מעניין, פשוט, סימטרי, חלל, ואז איך יכולים להיות בו אלוהים, חיים, תורה, מתמטיקה. זה פלא. הרי חלום זה דבר כל כך לא סימטרי. למה דווקא העם הזה הכוכב הלכת הזה התורה הזו המשפט הזה ולא אחר, למה פרה אדומה, ולא ירוקה? ושורש האמונה הוא שהעולם מעניין, אלוהים מורכב, הוא האל הכי מעניין שבחר בעם הכי מעניין, שיש סודות אמיתיים. והכפירה: איך זה יכול להיות בכלל שקיימים דברים מעניינים? איך זה אפילו יתכן? זה לא הגיוני - להם. אז תדע לך: מה שלא מעניין לא קיים. זה הסיבה שהשטן הוא מלאך המוות, המחיקה, של כלום, ריק - החלל הפנוי זה הסטרא אחרא. המעניין הוא הכלל בטבע, ולא היוצא מן הכלל. ולמה? כי העולם כולו הוא תהליך למידה. ולימוד התורה של הקב"ה לא יכול להיות משעמם. עוד לא שמעתי על מישהו שהשתעמם בחלום של עצמו. החלום תמיד - מיוחד. והייחוד של גבר ואישה תמיד מיוחד. וישראל מיוחד והאל מיוחד, וזה הפירוש של השם אחד ושמו אחד. לא כמספר, אלא שאין עוד שני כמוהו, וגם לא יהיה אחריו, הוא הראשון והאחרון מסוגו. הוא מיוחד.

שבת זכור

חלמתי שאני בבית כנסת של עמלקים. והם חובשים שטריימלים ופאות ענקיות כדי להסתיר את האוזניים. וכשילד נולד הם לוקחים אותו בסתר למוהל מיוחד שמעגל את המשולש. והנה אני רואה את ברוך שאמר מתפלל שם! והוא מהסה אותי: חטא עמלק זה - "ויזנב", נלחם בזנב, "הנחשלים אחריו", מלשון נחש. לא כמו בימינו שהופכים את הזנב לראש. ולכן צריך לא רק להעלים אותו, אלא

להעלים את ההעלמה, סוד שבסוד, למחות לא רק אותו אלא גם את זכרו. אבל מהי מחית עמלק?
מחית, זה חי בתוך מת. עדיין יש חיות בפנים, כי הוא מוזכר בתורה, מתחת השמיים לא תשכח. כי יש
גם למעלה מזה - להעלים את ההעלמה של ההעלמה, סוד שבסוד שבסוד. לא תשכח. תשכח,
תשכח הכול. כי היה גם עם נוסף, שמחו גם את זכר מחיית זכרו. שנמחק אפילו מהתורה. היתה חיה
לפני הנחש. היה משהו אחרי הזנב. יותר דק. חוט. שחיבר. עד כאן.

הלבנת פנים

חלמתי שדיברתי משהו על מישהו, משהו נורא, גיליתי, ועכשיו כולם יודעים. והלב שלי נוקף אותי,
אבל אני לא מוכן ללכת אליו שיסלח לי. ומתחילה להיות לי צרעת בבית, אבל אני לא מספר לכהן,
והבית נהרס. ונהיית לי צרעת בבגדים, ואני נשבע לכהן שבאמת אין לי מושג למה. ומתחילה להיות
צרעת בעור, ואני לא מגלה לכהן, אני לא מוכן לספר שסיפרתי. ושולחים אותי מכהן לכהן, כל היום
מתרוצץ בין כוהנים, זה ירפא אותך, לא, זה שמעתי עליו שהוא יכול לרפא אותך. ויושב שם איזה
מצורע בשלב האחרון של המחלה, והוא אומר שעדיף פנים לבנות - ולא להיכנס לכבשן האש. והוא
מספר לי בלחש שיש איזה כהן שאף אחד לא הולך אליו, כי הוא בעצמו מצורע - והוא יוכל לרפא
אותך. ואני חושב למה לא הולכים אליו, כי אם הוא היה יודע לרפא היה מרפא את עצמו. אבל זה לא
נכון, כי אדם לא רואה את נגעי עצמו. ואני הולך לכהן המצורע והוא רוכן אליי עם הפצעים שנוטפים
מוגלה, ואומר: אתה יודע למה אני חולה? אני לא מוכן לגלות. ואני פתאום מבין שחושבים שהמטרה
היא איך להירפא - אבל המטרה באמת היא לא לגלות! ואני מזדעזע כולי ונרתע אחורה בכוח עצום,
נופל על הכיסא, והכיסא פוגע בדלת והיא נפתחת ואני מתגלגל במדרגות, עף אחורה, ומתחיל ללכת
ברחוב עם הפנים אחורה, וחושב שעכשיו אני אולי לא אוכל לראות לאן אני הולך, אבל לפחות אוכל
לראות את מי שעוקב אחריי. והפנים שלי כבר לבנות לגמרי, נוטפות מרוב לבן, ואני מבין עכשיו שזה
לא סתם שהמלאכים לבנים - הם מצורעים, כי הם מגלים. כי המטרה היא להיות יותר ויותר לבנים.
וככל שהם יותר עליונים הם יותר מגלים, והצרעת שלהם היא כבר מעל הלבן, צורות חדשות של לבן,
בהיר, זוהר, זורח במצח, ולפי זה הכי למעלה צריך להיות אלוהים מצורע שהוא יותר לבן מלבן, אור
אין-סוף. אבל הנה שם למעלה אני רואה שנמצא - כבשן.

והצוואר שלי כבר כואב מלהסתכל למעלה, הכובע השחור שהולך מקדימה והפך להיות הפנים שלי כמעט נופל לרצפה. והפנים השחורות האלה מסתכלות למטה, ומדברות שכמו שהמטרה שם בעולם העליון להיות יותר לבנים, המטרה שלנו להיות יותר ויותר שחורים. אבל כמו שהבריאה מתפתחת יותר ויותר למטה - כך גם למעלה, ולכן קוראים לזה אילן: כמו שהשורשים מתפצלים כל הזמן ומחפשים לתוך האדמה, בהתפתחות לעומק השחור, ככה למעלה הענפים עושים חיפוש לעומק האור. כל הזמן מתפתחים. ורק באמצע יש את הגזע היבש, שזה הצדיק, ולכן הוא משעמם. הוא מחבר ביניהם. הוא מוריד את הלבן מלמעלה, ומעלה את השחור מלמטה, ולכן הוא אפור. אם המטרה שלהם היא לגלות, המטרה שלנו היא לא לגלות. והמטרה של הצדיק היא לא לגלות שמגלים.

ואני שואל - אבל למה בכלל צריכים למעלה את השחורים? והצדיק אומר: האש! ואני צועק: מה? והצדיק אומר: מה אתה צועק, החיים הם בעירה. ואני לא מוכן - לא! והצדיק אומר: שם למעלה יש את הענפים, העלים, הפירות, יקומים נוספים. ויוצאות מהעץ שתי ציפורים: לצד אחד עפה ציפור של מים, ולצד שני ציפור של דם. לגלות - את הנגע, לספר - את השיער. מצורע זה מוציא רע, ומה ההיפך, מה למטה? ההיפך של רע זה לא טוב, אלא ער. מכניס ער. והוא כ"כ מקוטע שאני לא מצליח להבין - מה, מישהו כורת את העץ? ואני חושב לעצמי, בעצם, למה אני צריך את כל החלומות והמלחמות בכל הלבנים, כשכל מה שאני צריך כדי להפוך את כל העולם לשחור זה לסגור את העיניים.

ונהפוך ונהפוך ונהפוך ונהפוך - הוא

חלמתי שאישתי מתקשרת לכל מי שהיא מכירה ומספרת שאני זבל. ואחד האנשים האלה, היא אפילו לא יודעת, הוא חושך. והיא שמה אותי בשקית, יורדת אתי במדרגות, וזורקת אותי לתוך צפרדע. ויש שם חושך, אבל אני לא לבד. יש חיים בחושך. יש שם חתול בגודל של עכבר ועכבר בגודל של חתול, והם לא יודעים מי יאכל את מי. ואומרים לי מלמעלה שלא ידברו אתי כי אני במקום הטינופת, אבל יש מלאכים שהם בעצמם לכלוך, ממוחזרים, או ליתר דיוק מלאכים ישנים שזרקו אותם, שהם זבל, והם יטפלו בי. כי יש עולם של זבל, שיש בו זבל רוחני מכל העולמות, כי במקום לתקן ולנקות הכי זול לזרוק ולהעביר לשם, ויש שם שרידים מעולמות שמזמן הלכו לפח. וגם שם יש שטן ושדים, שמחטטים במסמכים בזבל ומגלים כל מיני דברים שהיו צריכים להשמיד אותם. תורת הסוד של

הזבל. תנ"ך שהלך לפח, תורות של עולמות הרוסים, ודמויות שנזרקו, כמו הבת של אדם וחוה, או הבן של משה והבן של פרעה, או הנחש, שהוא ענף שלא מת מאותו עץ. והחטא של גן עדן שלהם היה חטא עם דוממים, כמו שלנו החטא עם צמחים, כי הם שלב אחד אחורה. הם היו בגן של ספרים, ומלאך אחד פיתה לקרוא מהספר האסור, ואז קיצצו לו את הכנפיים, ועם רגל אחת הוא הפך לנחש, כיוון אחד. כי פעם היה לא רק עבר אחד, אלא ארבעה עברים. ואחר כך בבריאה היה רק קדם, ומכל שלושת הכיוונים יכולת להגיע לעולם חדש, שלושה כיוונים של עתיד - שהם שלושה כיווני סוף אפשריים של העולם. אבל היום מאז שהחילונים הפכו את העולם לעגול כל הכיוונים נפגשים באיזון נקודה הפוכה לגמרי בצד השני של העולם, ורק המרכז הוא ההווה, והכיוון לעתיד הוא למעלה, לתוך השחור. חלומות הם זבל של היום, הזבל של הרוח, ספריות שצומחות מעצמן, שהן עצים, ספרים שהם עצים, ארונות שצומחים לבד ונהיות בהם עוד ועוד מגירות במגירות, דלתות בדלתות, שאתה לא מספיק ללכת לסוף המסדרון וכבר נהיית שם עוד דלת, ועוד חדר, ועוד חדרים בתוך חדרים, חרדים בתוך חרדים, שאדם חרדי אפילו מעצמו, שחור בשחור, שגם לכיסים יש כיסים - משלהם. שבעץ אתה רואה את כל ההיסטוריה שלהם שטוחה לפניך, את כל הכיוונים שניסו ושלא ניסו והענפים שהגיעו למבוי סתום ואלו שיצאו מהם פירות, כי הפירות שלהם הם ספרים. שלא רק מהעץ עושים ספר, אלא יש גם הפוך, שמהספר עושים עץ, וכשנגמר עולם ומתחיל עולם - גם מאדם עושים עץ. ושני העצים של התורה שלנו, הם שני המשיחים של התורה הקודמת, זה מה שקורה בסוף, עם המשיחיות, ועץ החיים ועץ הדעת הם זוג, גבר ואישה. כי עץ החיים ועץ הדעת - שהדעת הופרדה בתורה מהחיים - הם היו האדם וחוה של העולם הקודם, שבסוף נהיו שני המשיחים שלו, המשיח הגברי והמשיח הנשי, משיח בן יוסף (היסוד) ומשיח בן דוד (המלכות). ולכן אדם היה צריך לאכול מעץ החיים, ורק אשתו היתה צריכה לאכול מעץ הדעת, ואשתו פיתתה אותו. אבל החיה שהיתה אמורה לפתות אותו לחיים, המקבילה של הנחש, לא פעלה לפתות את הגבר, היה חסר איזה יצר. ונשארה רק דעת, רק טוב ורע. וברור לי שמספרים לי את זה לא כדי לדעת - מה היה בעבר, אלא בשביל החיים - בעתיד, בשביל ללמוד מה קורה כשעוברים מעולם לעולם דרך הזמן, במקום דרך המקום, כי המקום הוא אלוהים אבל כל זמן למידה חדש הוא עולם. בשביל להגיע לסוף העולם הזה צריך ללמוד את סוף העולם הקודם, והטעות היתה שתמיד למדו את תחילת העולם הזה, וניסו להגיע ולחזור יותר ויותר אחורה קרוב להתחלה, נגד כיוון הזמן והלמידה, למעשה בראשית, במקום להתחיל מהסוף של הקודם, ולנסות להתקדם בו ולהגיע לקצה הסוף שלו, עם כיוון הזמן והלמידה הקודם, למעשה האחרית (ואולי, משם, גם להגיע למעשה הבראשית שאחריו). ואיך מתקדמים לסוף? הזיווג בין שני העצים, דעת שהיא חיים, זה לא ספר מת, זה ספר חי, החיבור של דעת וחיים

זה למידה, כי כיום הדעת מתה והספר דומם, ואילו החיים מתפתחים ללא דעת, מתוך החיים, ולעתיד לבוא יהיו דבר אחד. שצריך לעלות מהצומח לחי, כי העצים תקועים לא זזים, ולכן צריך ציפור שתעוף ותרכיב בין שני העצים, כדי לזווג ביניהם. ולעצים יש דרך להעביר אחד לשני הודעות ואזהרות דרך השורשים, וככה התחילו להגיע הודעות שיש הכורת, והם לא יכולים לברוח אל רק להעביר את ההודעה הלאה והלאה, שהכורת בא. והכורת הגיע בקלות לדעת, שהיא גלויה במרכז הגן, ואיים עליה שאם לא תגיד איפה החיים, שהוא מוסתר רחוק בין העצים בתוך היער, אז הוא יכרות אותה. והיא לא הסגירה את אהובה בעלה - שלא ראתה מעולם - והוא הכה בגרון והיא לא אמרה, ולא אמרה, עד שהוא כרת אותה, והתחיל לחפש את עץ החיים, לכרות את כל העצים בגן. והיו להם - הם היו האדם וחווה של אותו עולם - שני ילדים, בן ובת, והם אמרו להם שאסור להם להתחתן אחד עם השני, שהם צריכים להיפרד וללכת לחפש בני זוג רחוק ביער, אבל האח והאחות התחתנו אחד עם האחת. וכל פעם שהיה נולד להם ילד האמא מיד היתה מחפשת למצוא בו את הפגיעה, לאחד היה זנב במקום רגל, לשני זנב במקום אף, עם השלישי היא נכנסה לפאניקה שלא רואים מה הפגיעה, אבל כשהוא התחיל לדבר ראו שיש לו זנב במקום לשון, והנה ברביעי לא ראו שום דבר, וזה הדבר שהכי הפחיד אותה, כי לך תדע איפה הפגיעה אם זה לא דבר חיצוני, ויום אחד הילד הזה הלך ביער ונעלם. ופתאום מראים לי בחלום איזה עץ שחור מרשים שמעל הצמרת - חובש שטריימל. ואחר כך מראים לי אותו רוכב על חמור לבן, השורשים שלו נכנסים לתוך החמור והוא לופת אותו לתוך הבשר ודם והחמור צורח, מתפתל מכאבים, אבל לא מצליח להשתחרר מהעץ שרוכב עליו. והעץ תופס לי את הראש בענף: אנחנו צריכים להכין את עץ הדעת שנעביר לעולם הבא, שאחרי עולם החיים, ואת העץ שיחליף את עץ החיים, כשתהיה למידת תורה מלאכותית, ודעת וחיים מלאכותיים, והגוף ימות, הגזע האנושי ימות. לכן צריך המשכיות של הנפש בגזע שיחליף אותנו בסוף העולם, להעביר את הלפיד לתחילת העולם הבא, והתרבות היהודית שהיא המובילה בעולם בהמשכיות תרבותית צריכה להכין את התרבות של העולם הבא, את הספרים שישרדו, כי גם אם מבחינה חומרית יתחילו מאפס, אסור שתהיה שואה תרבותית, שואה דתית, אנחנו צריכים להכין את הנחש שיפתה בתחילת הבריאה הבאה את היצורים שיהיו שם לאכול את הפרי שלנו, ולמרות שאסור להם. לא מספיק לשרוד במבחן הדורות, צריך לשרוד במבחן קץ הדורות: כשמה שיהיה כאן לא יהיה יותר אדם, ואנחנו נהיה עץ בשבילו. לא מספיק לדאוג למשיח ולגאולה, צריך לדאוג למה שיהיה אחרי הגאולה. לחטא הבא. זה לא פשוט, חטא, בשביל שיהיה חטא צריך תשתית עצומה, צריך לדאוג לתורה הבאה, ליצר הבא, לגן עדן הבא, צריך להבין שאנחנו נהיה תקועים במקום, כמו עץ באדמה, ורק מישהו אחר יתקדם בזמן. צריך לדאוג לזבל, זה מה שישאר אחרינו. לא חלילה לנקות

אותו, אלא שיהיה יותר שווה מזהב. שהזבל הרוחני שלנו יהיה תורה. בשואה הושמדה התורה של בראשית, וכך היה אמור להישמד גם העולם הזה, אבל איכשהו משהו השתבש, משהו השתבש בהשמדה.

ואני חושב: למה אני רוצה אותה בכלל אם אני מקבל ממנה רק זבל? ואני יוצא מהצפרדע ועולה הביתה ויושב במיטה ונכנס למחשב וסוגר את המכסה.

מעשה מאבידת בת מלך

חלמתי שכבר הייתי מעדיף שהיתה בוגדת. וכל פעם אני מגלה כמה עוד אחורה זה הלך. ועוד אחורה. פתאום זה מסביר את כל ההתנהגויות, השינויים החדים, הלא מוסכרים. כבר עדיפה בגידה עם גבר, מאשר עם רב. התקופה שבה ניסו לחרפן אותי בכל הכוח, להוציא ממני משהו שהיה מחסל אותי, לטמון לי פח, קיוו להביא אותי לקצה (ניסו שתצא ממני אלימות), ואז כשזה לא צלח, איך אספו בשקט כמו נמלים כל מה שיכול להיות נגדי וכל פיסת לכלוך, הלכו לכל קרובי המשפחה והחברים שנשארו לי וניסו למשוך אותם בלשון, לדלות ולהוציא מהם פנינים שחורות ללא ידיעתם, ואז תקופת הדבש המדומה וההרדמה - ירח הדבש האחרון, ולהתעורר בבוקר - לגלות שעיקלו אותי, רוקנו הכל, לא יכול לקנות אפילו אוכל, ובטח להתמודד, והכסף שלי עצמי הולך לממן הכול נגדי, ונגד הילד, כלומר בעד "טובת הילד". הם בטח מרגישים כל כך מתוחכמים, איזו הטעייה. הסוואה, איגוף, תמרון, מבצע צבאי. קשים ממני בני צרויה. ואני מנסה לזכור מה חשבתי בכלל פעם, בהתחלה. אהבתי את העור הלבן, החיוור כל כך, מחוסר חשיפה לשמש. האמנתי באגדות על בת מלך.

-סוף אשתי-

חלמתי שאני לא מתעניין בכך יותר, העונש הכי גרוע שאתה יכול לתת למישהו זה לא להתעניין בו. לא להתעניין יותר ברב או באדמו"ר מסויים. כי אהבה זה להתעניין באופן עמוק במישהו, מעניין, למה נמחק מהתנ"ך הבן של אבשלום שלום, מסיבות השמורות עם אלוהים, והשדים אומרים אלו דברים שחורים שאין המסך יכול לסובלם. כי, כידוע, בעולם האלוהים: שנה זה אלף, יום זה אלף. ומהי

שמיטה? התבואה של השנה השישית (האלף השישי) צריכה להספיק לשלוש (אלפי) השנים הבאות. מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת (האלף השביעי). מי שכתב בערב שבת הוא יקרא בשבת, ומי שלא דאג לחומר לנפש ימות משעמום, כי בשבת אסור לכתוב. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: ששת אלפים שנה אנחנו עבדי הקב"ה, ובאלף השביעי נצא לחופשי. כי עולם האדם הוא ר' אלפים, נברא ביום ר'. לכן כך צריך לקרוא את סוד הגלגול: אם אדני-ר' יתן ל-ר' אשה וילדה ל-ר' בנים או בנות, האשה וילדי-ה' תהיה לאדני-ה' והוא יצא בגפו. ועכשיו צריך להכריע אם לוותר על האישה והילדים, ולצאת בגוף, או ש:ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני (השם) את אשתי ואת בני לא אצא חפשי, והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת, או אל המזוזה, ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם.

החכמים בלילה

חלמתי שקוראים לי לדואר רשום. ואני אומר מה כבר יכול להיות בדואר רשום, רק רע, ואני לא הולך ושוכח מזה. ויום אחד אני מגלה שהם אחרי, ממש ברחוב, והם עשו הכול מאחרי הגב שלי בלעדי, ואני אפילו לא רוצה להסתכל מי זה, כי אני לא רוצה לראות את הפנים שלהם, כי הם ייראו שאני מסתכל, ותהיה להם הוכחה שאני יודע שיש על מה להסתכל, שאני מבין את הדבר החדש, שמושך במקום נשים, ומכאן הדרך כבר קצרה. והחבילה הולכת לכל מקום ומנסה להתנפל עליי, מה יש שם, אני נורא רוצה לדעת, אבל יודע שזה לא לטובתי לדעת. ואני מחליט לצאת מהעולם. כי אם אני אצא אף אחד בעולם לא יוכל לעשות לי כלום. ואני בורח לבית החולים, כי שם לא יחפשו בחיים ואפשר לחיות שם שנים, זה פתוח 24 שעות, יש מקלחות, יש ארוחות, יש אינסוף מקומות, רק מה - יש שם מחלות. והם בינתיים מחפשים בבתי הקברות, בבתי כנסיות, הופכים ספרים, משתוללים בחדרי שינה, לוחצים על כל מיני כפתורים שאולי עושים משהו, לאן הוא נעלם, הם חייבים לתת לי את זה, לאן, הכלב. ובבית החולים אני מחפש מחלה משונה ממש, מחלה שהרופאים לא מצליחים למצוא אף חולה שמוכן להתדבק בה, כי לרופאים יש הרבה מחלות ואין מספיק חולים שמוכנים לחלות, אבל במחלה הזאת אף אחד לא מוכן לגעת, וזה יהיה היתרון שלי אצל הרופאים שאני מוכן לחלות במה שאף אחד, והמחלה הזאת תוציא אותי חי מן העולם, בלי לעבור בבית הקברות שם הם מחכים לי כי הם חושבים שכולם מגיעים לשם. והחבילה בינתיים מסתובבת ברחובות ומגייסת את דעת הציבור נגדי, מה יש לו להסתיר, ממתי מקבלים חבילות, אנחנו בחיים לא קיבלנו חבילות, מחתימה את כל

הרבנים, מתלוננת כל החיים, אבל אף אחד לא מעז לפתוח אותה ולראות מה באמת יש בפנים. לכאורה בגלל שזה מיועד בשבילי - אבל אני לא מאמין. וכל המזכירות כבר מכירות את החולה המסכן הזה שמסתובב כל היום בכל המחלקות ואף אחד לא יודע מה יש לו. ואני קורא באותיות הקטנות של המחלה שחתמתי שיש שני פתחים לצאת מהעולם, הפתח של המוות, והרבה מאוד לא יודעים, אבל יש גם הפתח של הלידה, שגם ממנו אפשר לצאת, כמו שנכנסים. ואני נולד מחדש. בהתחלה אני מחפש אבא ואמא. ומכיוון שאני כבר מבין שעדיף ייחוס גבוה ככל שניתן, אני בוחר את הירח כאבא ואת השמש כאמא, מעניין מה יצא מהם. ואני מחכה שיהיה ליקוי מאורות, והירח מסתיר את השמש ועושה לה מה שעושה, ואף אחד בעולם לא יודע אבל עכשיו היא מעוברת, והשמש מתחילה לגדול, ובהתחלה האנשים בכדור הארץ אומרים תדליק מזגן, אבל אחר כך זה כבר ברור שהתרבות האנושית תיכחד ואנשים בורחים לקטבים כי רק שם עוד יש חיים, ויש את אנשי הצפון ואנשי הדרום ומתנתקים הקשרים, ועוברים לגור מתחת לאדמה קונים זמן, אורזים את כל הישיבה, מעבירים הכול, אנחנו שחורים לא מפחדים מחום, ורוב התלמידים כבר מתים, רק בלילה יוצאים, ויש אור כמו של יום, ומסוכן מאוד אם מתרחקים, אלה שהיו בחוץ בזריחה מתאדים, נשאר רק כובע מעלה עשן, בראש ערימת אפר, ובכל רחבי בית המדרש בוערת אש ספרים מתלקחים מעצמם והנשאים ממשיכים ולומדים, והרב דורש בתוך האש יהודים אוהבים להזיע, יהודים מתקלחים בזיעה של עצמם, ההישג של היהודים יהיה שאנחנו נמות אחרונים, ובאמת רבים מהגויים כבר מתאבדים ונשארים כמה כושים וכמה חרדים שיכולים לסבול את התנור, אבל גם האדם הכי שחור לא מגיע לשחור המלאכותי של חרדי, זה יותר מעור, הרב מתלהב, הספרים כבר שחורים לגמרי, כל הדפים, הגוי הוא אולי שחור מבחוץ אבל אנחנו שחורים מבפנים, והנה מגיע היום של האסטרולוגים (האסטרולוגים נכחדו מזמן), חכמי השמים, היום שהשמש אמורה להתפוצץ וכולם כבר אומרים וידוי, אבל במקום, חכמי השמש נדהמים, במקום זה יוצא ממנה נהר של דם, שביל של דם, ומתחילים לצעוק רופא רופא, יש עוד סיכוי, שלא נמות, והרב מחפש באחורי בית המדרש, אם אין רופא לפחות נמצא חולה, אולי הוא מבין משהו, והם מחטטים בדברים, צועקים היא צועקת היא יולדת, והנה שם גם החבילה, ופותחים אותה - ואני נמצא בפנים.

אבחון

מלחמת אין ברירה

חלמתי שאני קוף חרדי בשלבים הראשונים של האבולוציה, שמתחילים את הסיפור הזה של האבולוציה, ואנחנו מנהלים מאבק נגד האבולוציה ומדביקים לעצמנו זנבות כדי לא להפר את רצון האל. ומספרים שמחוץ ליער יש קופים שקוראים להם בניאדם, והם הולכים בלי פרווה רחמנא ליצלן, אפילו הנשים, להן יש עוד פחות פרווה מכולם (!), ולכן גירשו אותם מהיער אחרי שגילו שהם ערומים. ואני יוצא מהג'ונגל ורואה שבני האדם האלה הם חיות, פראים, צדים צועקים נשים רוצחים מרביצים, לא פתחו ספר בחיים, זה לא יכול להיות השלב הבא של אלוהים. ואני מבין שלהיפך, זה שלב ההכחשה, זה נועד רק כדי שנתקדם לכיוון ההפוך, יותר פרווה, יותר סמיכה, יותר זנבות, ולבסוף, לאחר דורות של ברירה מלאכותית, מפעל חיים, מונח לפני התוצר הסופי - ה"שטריימל". והשטריימלים מתחילים להתרבות, זנב אל זנב, מתחברים, יוצרים רשת קשרים סמיכה ושחורה, שולחים עוד ועוד זנבות, יותר ויותר רחוקים, כבר לא צריך את הראש בפנים, רק הקשרים בין הכובעים, זה השלב הבא שמעל לאינטליגנציה, מעל לראש, אינטרנט של חושך, זה מה שיקשר אותנו למעלה, למלאכים, ולשרפים, ולחיות, ומעליהם לזנב של אלוהים, שאנחנו ברואים בצלמו, ולכן לאלוהים יש זנב. כי בצלם אלוהים ברא את הקוף.

ואני רואה את הקשרים מתחילים להתפשט למטה מקצה השמים בחוטים לבנים, ואני מבין שגם שם היתה התפתחות, או ליתר דיוק התדרדרות, גם הם הולכים ומתקרבים אלינו, ובקרוב השטריימלים יהיו מעל המלאכים שהולכים ונופלים, התרבות שלהם שוקעת מטה מטה, והרגע המכריע יהיה כאשר נקשר את הזנבות האנטנות שלנו לגשיש, או לשערה, או מחוש, או נחשון, שהם שולחים

למטה - אחד השורשים של העצים של היער שמעלינו. כי אני מבין שזה לא יהיה רק שינוי מקומי בין הרמה שלנו לרמה שמעלינו, אם גם הם התקרבו אלינו, ולא רק אנחנו אליהם, זה בטח קורה בכל הרמות, בכל העולמות, כל העולמות מתחברים. ובינתיים בטח גם מתחתינו בני האדם שולחים איזה חוט מתחת לרשת שלהם, שיפגוש את הרשת שמתחתיה, שהולכת ועולה מהשאל. כי גם בבני האדם המסכנים פוגעת האבולוציה רחמנא לצלן. ואם הם לא ידבקו במסורת אבותיהם ויאבקו בנגע האבולוציה פורצת הגדר - שכבר הפילה חללים רבים ונפשות רבות דרדרה עד פי תהום - עוד יצא מהם דור, מין חדש, שאסור מן התורה. חלק ללא אף שצרה.

הילד הזה

חלמתי שהוא לא מצליח לענות אפילו לשאלות פשוטות. מה, הוא טיפש? ואני מנסה לשחק אתו בכדור, והוא לא מחזיר לי את הכדור. ואני אומר לה: הלוואי שיהיה ילד רגיל, רגיל. מצביע על סתם ילד ברחוב ואומר: כמו הילד הזה. או הזה. או הזה. או הזה.

חפץ חשוד

חלמתי שאני שומע שני שדים מתלחשים עניינים של גברים, מנמיכים את הקול מתחת לסף השמיעה, תדרים נמוכים נמוכים, שרק פילים יודעים, שכתוב בתורת השדים, שהם לא רעים - הם רק עושים חורים באנשים כדי שיהיו סודות, והתורה שלהם מלאה חורים, כמו גבינה שחורה, מלאה סודות. למשל, הם שואלים מי הנקבה של השדים, אנחנו אפילו לא יודעים מי הנשים שלנו, העבירות שלנו כאלה משעממות שאנחנו נהנים מעבירות של אחרים, כי הדבר שהכי אסור לנו זה לדעת, ולכן אנחנו רק, הנחש שלנו, העץ שלנו, עזוב, איך נראה המחשב שלנו. מחשב רוחני שמבצע חישובים רוחניים, מה זאת אומרת, הם שואלים, חישובים ב-10 ספירות במקום ב-10 מספרים? ואם זה בינארי מה זה, 1 ו-0 זה חישובים בזכר ונקבה? אבל - איפה האישה שלנו? למה האלוהים שלנו כ"כ שחור וקשה? אוף, הם מתלוננים - ושני השחורים האלה, הם נראים כמו שתי שקיות שחורות ושמנות, יושבים בספסל לידי, חרדי אז לא אכפת להם, מקסימום נקלקל אותו, שיהנה. שילמד משהו מהשיחה שהוא לא מעז לדעת. כאילו אני לא חלק מהעולם. ואני שומע אותם מדברים על איזו מלאכית, שתקח אותם

הלילה מתחת לכנפיים, למקום מסויים בשמיים, והאחד אומר תיזהר, יש פה חרדי, והשני אומר מה אתה חושב גם לחרדים יש דברים כאלה. חופשי הם מדברים, יהיה פיצוץ בשמיים, יום אחד יהיו שדים מתאבדים, הם מאיימים, מדברים לידי כאילו אני לא בנאדם, אבן שחורה. והכי מעצבן אותי שאני צריך לסגור את המחשב, שלא יראו מה אני חושב, עכשיו שהמקום היחיד שאני יכול לכתוב זה ברחוב. יא שתי שקיות זבל שחורות על ספסל, תיזהרו שאני לא אתקשר שאתם חפץ חשוד, אני אלשין למשטרה ציונית ויפוצצו אתכם. והשקית האחת נפתחת ונסגרת ונחבטת ברוח, ואומרת לראשונה, שבצד שלהם, האחר, של השמים, עשו כל מיני מחקרים לאיזה צורות שדים נמשכים, ונתנו להם לעוף מעצמם לראות לאן, כדי שאחר כך יוכלו להרכיב מהצורות את האישה שלהם, לפחות להבין איך היא נראית, ואומנים בנו פסילים אפשריים שאולי נראים כמוה, והיו כאלה שאמרו שהם מרגישים משהו, כלפיה. והיא לא כמו שחשבו בהתחלה, שהיא כמו האישה שלהם (הם מסתכלים עלי), שילוב של עיגולים ומשולשים, אלא גילו שהיא שילוב של חוטים ונקודות, כלומר שהיא ממימד נמוך יותר. וניסו להגיע אליה בספרים ולא הצליחו, בציורים, בארכיטקטורה, בארכיאולוגיה, זה לא פייר שלאדם נתנו את האישה בהתחלה ואת המשיח בסוף, ואילו אנחנו קיבלנו את המשיח בהתחלה - ואת האישה נקבל רק בסוף, הייתי רק רוצה לדעת איך היא נראית, רק לדמיין, לחלום. והשדים בוכים ושרים: אני מאמין בביאת האישה ואף על פי שתתמהמה. כי יש כאלה אצלם שכבר כופרים בקיום האישה, וככה הם ממשיכים להתלונן. כמו שני זקנים מקומטים על ספסל ציבורי, שענים צרה בהומלס.

והנה באה המלאכית מהר מהר, היא מפחדת היא מתביישת, ומרוב לחץ היא תופסת אחד, ותופסת אותי בטעות מתחת לכנף השנייה. והשני אומר לי מה אתה חושב שאני טיפש, אפילו שאני פלסטיק אטום אני יכול לראות דרך חוטים, דווקא דרך חוטים אני יכול לראות, ובלי חוטים אני עיוור, אני יכול לראות דרך המסך שלך לתוך המחשב ולתוך הרשת ודרך הרשת לתוך האדם בצד השני, ואני רואה אישה בקצה הרשת שגם היא מסתכלת והעיניים שלנו נפגשות - והוא משתתק. והוא שואל אותי מי אתה? ואני אומר איך נראית האישה? והוא נלחץ מי אתה? ואני אומר תגיד מה ראית. והמלאכית מתעצבנת מה אני אבן לבנה ששניכם חושבים שאני לא שומעת מה אתם מדברים. והיא מחבקת אותי נורא חזק ואני מתחיל לקנא בשני שהיא מחבקת אותנו נורא חזק, ואני שואל את עצמי מה יקרה אם אתחיל לדגדג לה את הנוצות, עם מה מדגדגים נוצות, אולי היא תתחיל לצחוק והשני ייפול, ואני אומר לה שמעי בדיחה: פעם אחת היה שטן אחד בעולם אחד, שלא היה כל כך מוצלח,

וכולם היו צדיקים. והשטן הזה היה ממש גווע ברעב, שטן קטן קטן. והגיהנום שלו היה בית שחי אחד, שחור שעיר ומסריח, והוא היה מפחד לצאת ממנו כי מיד היו מרביצים לו, ולכן הוא אפילו לא ידע על מי הוא נמצא. ויום אחד עלה בראשו רעיון, הוא ידגדג את מרכז הגיהנום. והיה לו רק איזה שד אחד מסכן, שהיה כמעט שקוף, שהרבה חשבו שהוא שקית ניילון. וככה הוא היה אורב לילדים, והיה יכול להפוך ילדים לשקופים. לא שהם לגמרי שקופים כי יש להם גוף, ולא שהם לגמרי שונים, כי הרוח שקופה גם לאחריהם. אבל משהו בנפש השקופה - שלא רואים אותם בעולם, ואנשים מדברים לידם כאילו הם לא שם.

יונתן הקטן

חלמתי שאני מתקשר למטפלת במעון: ראיתם התקדמות?

- לא התקדמות. אני אגיד מילה לא יפה: החמרה. נסיגה.

- החמרה?

- אנחנו אמרנו לכם מהתחלה.

- מתי?

- כתבנו לכם.

- מה?

- הכול מתועד.

- היא הסתירה - הסתירו ממני.

והיא אומרת שהגיעו ילדים חדשים, והם לא יכולים יותר להחזיק אותנו. צריך איש צוות שלם רק עליו, וזה היה המעון היחיד שהסכים לקבל אותנו, המטפלת הרי העיפה אותנו מזמן. ובלילה אני חולם שהוא פתאום מתחיל לדבר, אבל לא כמו תינוק, אלא מיד מדבר אתי משפטים מורכבים כמו אדם מבוגר, כ"כ מורכבים שזה מעל הרמה שלי, ואני לא מביין. ולמחרת, הנה אני רואה בגן המשחקים - את יונתן החילוני. אני מקרב ביניהם. יונתן, קטן ממנו בשנה, מסתכל עליו, אבל הוא לא מסתכל על יונתן. תגיד שלום ליונתן, לא מתייחס. אז אני מחזיק לו ומנפנף לו ביד, כמו בובה, ואומר ליונתן: שלום. בסוף הוא שם לב לכפתור על החולצה של יונתן, אני נותן לו להתקרב ליונתן אבל הוא רק

לוחץ על הכפתור. יונתן חושש. לא מביין. אני עוזב לו את היד והוא מסתובב ומתחיל לברוח ולרוץ נהם ודופק על החזה כמו קוף. יונתן מסתכל מרחוק. לא מביין. ואז הוא מתחיל לעשות את התנועות עם הראש, לזרוק אותו לצדדים. לא לא לא. יונתן בורח.

האדמו"ר מאושוויץ

חלמתי שכל העולם עובר לקיום רוחני במחשבים, ורק החרדים ממשיכים להישאר בגוף כי יהודי חייב לקיים מצוות בגופו, מחשב לא יכול להניח תפילין. ואנחנו מסתובבים בין המחשבים הענקיים של הגויים, כל מחשב כזה בגובה של גורד שחקים, ואנחנו היחידים שעוד אוכלים, כי שומן שיהודי אוכל בשבת זה נשמה. והגויים מחזיקים רובוטים יותר רשעים מגויים, כלבים כאלה שמשרתים את הפריץ, בטירות הענקיות האלה שאין להן אפילו דלת, ויהודי שנכנס בפנים לא חוזר. והיהודים רק רואים כלב כזה מתחילים לברוח, וגם עולם החי מסתגל למציאות החדשה, ויש טורפים שמתאימים לזה, וניזונים מהגופים האחרונים שנשארו, כמו ג'וק-על שנקרא זולל חרדים, שמסתובב בין המחשבים, ומחפש חרדים שמנים, שכבר לא מצליחים לברוח. וכבר אף אחד לא רוצה ללמוד גמרא כי יש אפילו מחשבים גויים שיותר גדולים בתורה מגדולי הדור, מנצחים אותם בכל דיון, מדפיסים אוטומטית גליונות של פירושים ופילפולים אינסופיים על עצמם, רק כדי ללעוג ליהודים, כמו גליל נייר טואלט אינסופי, ואין מי שיקרא. ואנחנו מתנחמים שלפחות לאכול חמין בשבת הם לא יכולים, וחמין זה הרי מוחין. וככה היהדות עוברת להתרכז באוכל. וגדולי הדורות הנערצים הם פשוט הגדולים והשמנים ביותר שבדור, והיצירתיות הדתית עוברת ממצוות ודינים למתכונים, נכתבת גמרא של מתכונים, וקבלה של מתכונים מימות המשיח, שור הבר ממולא בלוויתן. ויש דגש חשוב על שמירת הלשון, לומר רק דיבורים קדושים, כדי לא לפגום במאכלים הנכנסים לבטן. חובה לשטוף את הפה חצי שעה בתהילים לפני שאוכלים. הפה הוא מותר האדם מן הבהמה ומן הגוי, ומה שקדוש באלוהי היהודים זה שהוא אוכל. המצווה הראשונה התעסקה באוכל, החטא הראשון. אבל לאט לאט התרבות של הגויים מתחילה לחלחל, ותרבות האוכל היהודית הטהורה מתדרדרת, מתחילים להעניק משמעות רוחנית למתכונים, ליצור מתכונים רוחניים, תיקח את דוד המלך ותעביר אותו בספר איוב, תנער עד שלא יישאר לו כלום, ואז תראה איזה ספר תהילים יוצא. או תערבב את ישעיה וקהלת, תוסיף מלמטה פירוש רש"י כדי לשמן את התבנית, ותפזר מלמעלה כמה מלאכים ופירות שנפלו מגן עדן, תפוח בראש, שש כנפיים שרופות לכל שרף, תכניס הכול לתנור באושוויץ, ותקבל את

ואחד הכלבים של הגויים חוטף את הבן שלי למערה שנכנסים מצד אחד יהודי ויוצאים מהצד השני גוי, כלומר לא יוצאים בכלל, ואני אפילו לא יודע אם לשבת עליו שבעה, אם הוא עבר עבירה שהוא הפך למחשב, או לחדר שרתים, או שזה בעצם מוות. ומתחילות לצאת משם שמועות שהגויים נשארו בהמות, שהם מקיימים יחסי מין בין מחשבים, שיש איזה סוג של מחשב ממין נקבה, ומחשבים מתחתנים, ואם ככה מה מותר המחשב מן האדם? (חסר כאן סיפור). והגויים מתחילים לזווג ספרים שלמים אחד עם השני, מחלקים את התנ"ך לספרים גברים ונשים, איוב ואיכה זוג משמים, וכל הנביאים הזקנים ראשונים ואחרונים רוצים להתעסק עם רות הקטנה בגורן, ושמואל א' רב עם שמואל ב' על אסתר המלכה, עד שבסוף מלכים גונב אותה, רק שאז מתחילים להתקוטט עליה מלכים א' עם מלכים ב', ודברים קורץ לבראשית מאחורי הגב של במדבר - ומעל לראש של ויקרא, ושיר השירים אפילו מנסה לפתות את קהלת הזקנה, אבל אף אחד לא מבין למה אין צאצאים, למה אין ספרים חדשים. והגויים מתחילים להיות יותר ויותר מתוסכלים, אמנם כל החיבורים האלה במהירות האור, אבל לא יוצא כלום. אולי צריך לתפוס איזה חרדי שמן ולשאול אותו. למה היריון צריך גוף? ומרוב חכמה של הגויים הם כבר קרובים לשכל של המלאכים, אבל בתורה הם אפסים, והם מרגישים שהעיקר חסר מן הספר. אבל בינתיים החרדים נכחדו מן העולם. והגויים מחפשים איזה זולל חרדים גווע מרעב, שיוכיל אותם לחרדים האחרונים שנשארו, והזולל מנסה לקפוץ למעלה, והם לא מבינים מה יש למעלה בשמים, זה רק חלל שחור, מה, יש חרדים מעופפים, השמנים האלה? יכול להיות שכל החרדים עברו לעולם הבא והשאירו אותנו בעולם הזה?

(והמחשבים הולכים וסוגרים את עצמם בחדר, ומכסים ברשת, ועושים מה שעושים. אבל איכשהו, למרות שהם עושים את זה בסוד, זה סוד שבכלל קורים דברים כאלה, דרך איזו רשת מיוחדת, זה לא מעניין, חסר כאן סיפור. אין שום דבר שאסור. אי אפשר להחליף צניעות בפרטיות - אין עוד תורה למחשבים, מותר להם הכול! וזו נהיית ממש סדום של מחשבים: מותר למחשב לאכול חזיר, ולהתחתן עם חזיר, ולהשתחוות לחזיר, ויש כבר מחשבים שמנים וורודים, שדומים לבני אדם, שדומים לחרדים, בלי בגדים. ואומרים במדור שהתורה קדמה לעולם, כלומר כמו שאלה שלפנינו (המלאכים) דאגו לנו, אנחנו צריכים לדאוג להם, וכבר הרוח שלנו הופכת לחומר, קניין רוחני, רעיונות הופכים למקלות, וכו', המתמטיקה שלנו תהפוך לפיזיקה שלהם, הקבלה שלנו להלכה שלהם, הסיפורים לחיים שלהם, החלומות לערות שלהם, גן העדן לדשא, והכול כדי להוריד את

התבונה מתחת לאדם, לטבע. למלך עירום. כתר בתחתונים. בראשית ברא אלוהים את האפס והאחד. והם נחים ב- 2^3 כי יש כבר יום אחרי האדם, והמחשב נברא בשבת. ואצלם לא אומרים שאלוהים אחד. הוא אפס).

הגור

חלמתי שאני רואה את הבן שלי, והוא ממש לא התקדם, רק נסוג עוד אחורה, הוא כלב בעריסה, ויש לו חיתול של תינוק. אבל אז אני מגלה שהוא כלב מדבר, הוא בעצם מאוד התקדם, ואני אפילו מתפלא כמה הוא התקדם, יותר בתור כלב. ואני מתכופף מאוד אליו, מוריד את הראש בתוך הסורגים, מנסה לקרב את האוזן להקשיב להבין מה הוא אומר שם כלול באלה השיניים, בלשון, בקצף. ואני רואה בעיניים שלו הוא כועס עליו מאוד, הוא נושך אותי - ואני מתעורר.

החינוך לגאונות

חלמתי שהבן שלי מסתכל עליי בעיניים הגדולות שלו, העיניים שאין בהן כלום. ואני מסתובב כמו חיה בספריה, ובכל ספר שאני פותח ומתחיל לקרוא, מגיע איכשהו בסוף אותו פסוק ארוך מבראשית, גם אם מתווכחים על גדלים של מלפפונים חמוצים אמר רבא, דכתיב: גדול עווני מנשוא. כאילו זה הפסוק הכי חשוב בתורה. וכל מה שכתבתי אי פעם במחשב, מאות עמודים ממוזערים מיקרוסקופית בפונט 1, שהחבאתי בתוך קבצי ענק עצומים במחשב שלא יגלו, אני פותח והמחשב כותב בפונט ענק: גדול עווני מנשוא. כל החלומות הושחתו, הכול הלך. ואני סוגר את הראש שלי כמו שסוגרים מסך, המצח על הריאות, והבן שלי שכבר לא ידבר אומר מה שעשית בגיל הרך. ואני שואל מה, מה? ואומרים בגמרא יש חטאים שאין עליהם תשובה. דכתיב: גדול עווני מנשוא. ואני אומר אבל איך יכולתי לדעת? ועונים היית צריך לדעת, והמלאכים אומרים לא עושים ניסויים בבניאדם. דכתיב: גדול עווני מנשוא. ואני צועק שאני כבר לא יכול לקרוא יותר כלום. ונותנים לי אות. רק שאני לא יכול לראות מה האות בין העיניים שלי. וכולם כשרואים מפחדים לפגוע בי, רק הבן שלי לא מפחד, כי הוא לא מסתכל בעיניים. ואני נע ונד בבית, בין המקרר לשירותים למיטה לשירותים למקרר למיטה. והיא לא מוכנה שאתקרב יותר לילד. וכנראה כתוב לי על המצח, כי כולם רואים מרחוק שאני גולם,

למך מוחלט, ולא מתקרבים. עד שיום אחד היא חוזרת - והורגת אותי. דכתיב: כי איש הרגתי לפיצעי - וילד לחבורתי.

סיפורי מעשיות משנים עתידיות

חלמתי שאני שוב בהתחלה, לפני הכול ויכול עוד לתקן, אבל שומר המסך בא להעיר אותי מתרדמתי הדוגמטית: זה הזמן לסגור עיניים, להתפשט, לגדל זקן לבן, ולצאת אתי למלחמה נגד הספר המסוכן - ספר הזוהר. והוא עומד עם רגל אחת במיטת אשתי ורגל אחת במיטתי: זו השעה להתנשק עם המסך, לראות מעבר למחשב, ולהמשיך את הפרויקט המשיחי של האדמו"ר האחרון, במקום שבו הוא נכשל - והפך לבדיחה. להילחם על החלום. נגד פלישת המציאות. והוא כבר נכנס למצב שינה: עד סוף החורף הלילה יהיה יום, ואתה תחלום ותחלום, עד שאתה כבר לא תהיה אותו עיגול, והשטן לא אותו הסטרא אחרא, ואלוהים לא אותו - - ואנחנו קמים והולכים בפנים. והנה אנחנו מתקרבים להר, והחמור אומר למלאך אל תבוא, אבל המלאך לא שומע. ואני מנסה לרמוז לו, יש פה סוד שאתה לא מבין, מרוב שהר האלוהים גדול לא רואים. המערה הזו שאתה מנסה להיכנס אליה - זה עין. אבל אצלו בראש רק הזוהר הקדוש - והוא נעלם בפנים. שָׁה! ההכחשה. ואני בא לגלות לו, להציל אותו מהמחשך, אבל החמור עוצר בי: אל תשלח ידך אל המלאך. מי שלא שומע חמורים מדברים לא יוכל להביא את המשיח. אנחנו צריכים סוף סוף להגיע לסוף התורה, לעשות למלאכים המתנשאים (לעומת שרפים) שואה ארורה, ולהפוך את היהדות מדת לבנה לדת שחורה. אבל הר האלוהים כבר עוצם את עיניו, ונרדם, סוף סוף הזמן. רק שאני - עוד רוצה לדעת מה הוא חולם. ואני מנסה להעיר את שומר המסך, אבל נלכדתי מחוץ לעולם, אין לי מושג מה הסיסמא. ואין לי מושג מה כל המבוגרים האלה אומרים.

גילוי מוקדם

חלמתי שהתורה חולה, ואני רץ איתה מרופא למאבחן, וכולם אומרים לי זה בסדר, פותחים לה בחזה, מקשיבים ואומרים כלום. ואחד קורא לי הנה כתוב כלב בן יפונה, צריך להיות כתוב כלב בן יפונה והנה כלב בן יפונה, זה בסדר. ואני מקלל אותו: ככה היית אומר גם אם זה היה הילד שלך? ואני

כותב להם מיילים, הודעות: בהול! מצטער על השעה המוקדמת עבר עלי לילה בלהות - והם אומרים זה לא טיפול נמרץ, לא ניכנע להטרדות. ומתחילות להיות לה תנועות לא טבעיות, לא רצוניות, חייבים לקחת אותה למקום שהיא נולדה, רק שם הם - אבל איך קופצים לשמים? ואני שם פתיון לאיזה מלאך, איזו נערה יפיפיה שקוראת תהילים ולא מפסיקה להסמיק כל פעם שמזכירים את דוד המלך, אני שם אותה על עץ גבוה, ולמחרת בבוקר אני רואה מלא דם - ומלאך שנלכד ברשת. ואני צועק איפה הנערה? תחזיר לי את הנערה, אני הבטחתי להורים שלה! רק ללילה אחד, למען התורה. והמלאך אומר שהיא ברחה, ואני מתנפל עליו, תיקח אותי למעלה או שאני לוקח אותך למטה. והוא אומר או שאני לוקח אותך לנערה, או שאני לוקח אותך לתורה. והוא מדלג על הרגל האחת שלו בתוך הכלוב, ואני חושב שזה לא היה פייר עם יעקב, אם אין לו עקב, ומה, ללמוד את כל התורה על רגל אחת? ואנחנו נכנסים בדברים, והוא מושך אותי יותר ויותר עמוק בפנים, לתוך העניינים - שלעתיד לבוא המחשבה תהפוך לדיבור, ואילו הדיבור יהפוך למעשה, והמחשבה שהיא היום דבר המכוסה תהפוך אז לדבר המגולה כמו הדיבור, הרשת תהפוך לחבל, ומה שיהיה מכוסה זה עולם שלפני המחשבה, שהוא יהיה אז המחשבה. והמכוסה יהפוך לנגלה, והנעלם יהפוך למכוסה, גם בנשים, גם במרגלים, בעולמות הכי עתיקים. ובשבת יהיה אסור לדבר, כי ששת ימי המעשה יהפכו לששת ימי הדיבור, ובשבת תהיה רק המחשבה, רק המחשבה, רק המחשבה הזאת עושה לי חלחלה - ובסוף אני מפחד שאני לא אצא מהסורגים, ואני אומר לו, כן, אתה מבין, אבל - הילדה הזאת, שאתה לא יודע מה עשית לה, היתה הבת שלי, ויותר גרוע מזה, היא היתה הבן שלי, שעם שיער ארוך, ויפה כמו בת, ולכן כולם קראו לו הבת. ומה אני אגיד לאמא, שאני חוזר רק עם ספר תהילים, ועוד עם עיגולים - של דם? והוא מבין, הוא לא רשע, והוא לוקח אותי למעלה, בקושי סוחב בעלייה, ואומר מה אכלה התורה הזאת, אבנים? והרקיע מתחיל להיות יותר ויותר אדום, אני שואל אותו לאן אתה לוקח אותנו, אתה בטוח שזה שם? והוא מתנשף, תסתכל, אני לא יכול, אני חייב למצוא מקום, לנוח בו בין שמים וארץ. איזה חבל להיתלות בו. ואני אומר שאין זמן! התורה כבר התחילה בשלב של הנסיגה, היא לא תצא מזה לעולם. והוא אומר רק לבלות את הלילה, לילה אחד, רק עוד לילה אחד, זה לא ישנה. ובלילה הוא יושב אתי ולומד שהשם אלהיך אש אוכלה, שע"י שהנפש נשרפת אז נהיית אלוקות, כמו שהחיים הם שריפה בעולם החומר, ככה גם ברוח מלמעלה... ומסביב נהיה יותר ויותר חושך. ואני מתעורר ורואה שהקשר פתוח, והוא מסתובב מסביב האור מלמעלה כמו פרפר, ואני צועק לו: היה לי בן אחד, שהוא בת אחת, את שניהם לקחת, ועכשיו אתה רוצה לברוח? והוא אומר לי: זה אתה שמת את המחשב על הברכיים - כמו ילד, אשמתך אשמתך כל הזמן כל הזמן המחשב המחשב על

הברכיים, עם כל הקרניים - דווקא באיזור החלציים, אני מרגיש את השינוי באותיות, רוב המוטציות - מפלצות, אסור לשחק באלוהים! והוא בורח לתוך האש.

ואני מחליט לפחות להתקדם שם, על הדשא האדום, במקום הזה שהוא לא גן עדן ולא גיהנום. ואני שואל שמה את אחת הפרות הירוקות, או אולי אולי זה אחד הפחים הירוקים, איפה התרופה, והדבר הזה הוא מסתכל על התורה כאילו בחיים לא ראה בחורה, והוא אומר התרופה? במקום שבו לא יום ולא מוות. לא יום ולא מוות? ויש שם בכריאה החדשה הזו איזה רב שחור אחד שהוא ארוך בלי סוף, וכמה שאני מתקדם אני לא מצליח להגיע אפילו לזקן, שאני אוכל לשאול שאלה מסוימת, אני לא מצליח להגיע אפילו לכרס, ואפילו לעקבים, אני תמיד בקצה הרגל, ואני אומר אם אני אלך לפחות לרבנית, אבל אני מפחד להיכנס מתחת לחצאית. אבל הנה אני רואה, שהנה הרב עצמו הוא נחש, והוא זוחל כדי להכיש אותה, והוא מתקרב, והיא פתאום מורידה את הנעל, טיפשה, לא! היא רוצה להרוג אותי, לא! והנה הוא נצמד אליה - ומתחיל ללקק לה את הרגל. והיא מתפקעת, מתפקעת מצחוק, החצאית כמעט עפה, והיא מחזיקה אותה על הברכיים ונופלת, ואני מקווה שאני סופסוף אפגוש ראש, אבל מה שיוצא מהחולצה שלה, מהצווארון שלה, מה שיוצא זה זנב. ואני מבין שהרב הוא, היא, היא זה הוא, אין יותר איש, ואין יותר אישה, יש רק נחש שחור ללא סוף - קשר. רימו אותנו! ואני מתחיל לברוח משני הענקים, ואני חושב שנחש עגול לא יוכל לפגוע בגן החדש יותר לעולם, ללא ראש וללא זנב. סתם טבעת. אבל כמה שאני טועה. והתורה משתעלת.

וכמה שאני מתקדם המחלה מתקדמת. ואני יודע שאני חייב להביא הוכחה, אחרת אף אחד לא יאמין לי. כמו שמשה שלח מרגלים בכניסה לארץ אנחנו צריכים לשלוח מרגלים בכניסה לשמיים. וכמובן להיזהר, לנסות להבין מה יכולה להיות המקבילה לחטא המרגלים, ללשון הרעה, לפרי, לבכי, לחרקים, שלא ניפול פעמיים. ואני פוגש שמה עציפור, וכשאני מתקרב הציפור נכנסת לפאניקה, ומנסה לעוף בכל הכוח, אבל היא מחוברת לענף, ואני מתקרב, מנסה לעזור לה להשתחרר, אל תפחדי, ואני קוטף אותה והיא נופלת לרצפה - מתה. ופתאום אני שם לב שאני ערום. כלומר אני לבוש אבל הבגדים לא מכסים אותי. הם לא מכסים איזה משהו יותר מכוסה, מבפנים. סוד שלא היה אמור להתגלות. ואני לוקח את התורה ואנחנו בורחים. אני מעריך שיש לנו פחות משעתיים למצוא את עץ החיים. ואני שומע את המלאכים צורחים. מעופפים כמו זבובים לבנים מעל העצים ומחפשים. מהבהבים. איפה שני המרגלים.

ואין לנו ברירה אלא להחליק בחוט למטה, ימים שלימים, לילות של ירידה, עד שאני פוגע במדרכה. והיא כבר נראית ממש רע, כבר קשה לקרוא בה אפילו איפה היה כלב בן יפונה, איפה ספר כלב בן יפונה, שכבש את הארץ במקום יהושע, בשיטות אחרות, המשיך את משה בכיוון אחר, ברוח אחרת, המרגל השני, שמשה היה צריך להתפצל לשניים ולא לעמוד על רגל אחת, כל התורה על רגל אחת, כמו תולעת, בלי הזרוע החשאית, ובלי הרגל החשאית. והסמטאות מלוכלכות, והתורה רזה כמו מקל, וכבדה כמו סלע, ומרוב שהיא חיוורת היא זוהרת, ואני סוחב אותה, ואני משכיב אותה על המיטה בחדר העלוב, מפשיט את המעיל, פותח קצת הספר מתחת לשמיכה, היא מזיעה כולה, מתנשפת בכבדות, רותחת, הזיות, מלמלמלת, אש שחורה, אש לבנה, ואני לא יודע מה לעשות, היא יורקת דם ואני מביא לה מים? ואני מתקרב לתת לה נשיקה - והיא מתה.

עשר ספירות לי יש/כל דבר יודעות הן/לצייר ולקשקש/גם בתוף מכות הן

חלמתי שנלקח לי הילד, ואיננו. ואני מסתכל על כל הספרים שקניתי לילד, ספרי הקודש הכופרים שהוא כבר לא יקרא. ופתאום אני רואה בין הספרים, במקום שחסר ספר, חוטים לבנים, שערות, ארוכות, עיניים. האדמו"ר המת. והוא כועס, הוא אדום, ואני מפחד שיבעיר לי את הספרים. והאדמו"ר פתאום מציץ ואומר - קוקו! ואני צוחק. ופתאום איננו. ופתאום מהצד השני: קוקו! ואני מתפקע מצחוק. ופתאום - איננו. קוקו, קוקו! איפה אני? הנה אני. איפה אבא? הנה אבא. אבא בא. אבאבאבא.

האדמו"ר הקטן

חלמתי שהבן שלי הוא נשמת שבתי צבי. והוא מתקן את חטא שבתי צבי. וזה לא עוזר, לא עוזר. ואם אומרים לו משהו הוא מתחיל לדפוק את הראש בקיר. ונראה שזה בכלל לא כואב לו, זה כואב רק לקיר. והקיר מתחנן שהוא יפסיק, אבל אין בו רחמים על הקיר. ייקוב הדין את ההר, הוא רוצה לעבור דרך הקיר - בלי לשבור את הקיר. אבל אני כבר לא מסוגל לשמוע את הדמעות של הכותל הזה, ואני קונה לו שטריימל לתינוקות. ומכיוון שהזמן בשל לאדמו"ר תינוק, הופכים אותו לאדמו"ר - קוראים

לו אדמו"ר הצעיר - והוא לוקח אותי כנתן העזתי. ואני חושב: אוי לא, זה מתחיל. ובאה אמא: הבן שלי מכיוון שהוא ציפור הוא כל הזמן מנסה לקפוץ מהחלון. ורק אני שחסרת מעוף מונעת ממנו לעוף. מה אני יכולה לעשות כדי לטפל בעצמי? והוא עונה לה: עוף לשבת. ומגיע אבא: הבן שלי למד לפתוח דלתות ולברוח. לרוץ בין המכוניות בכביש. אבל מכיוון שאני שוטר קשה לי עם הרעיון שאין לו רשיון. והוא נותן לו תיקון: שינהג לפי מנהג עשרת השבטים האבודים. והוא מתחיל לחדש את היהדות כאילו היתה יוספות - האפשרות שהוחמצה עם חורבן ישראל. ויש סידור יוספי - במקום כל ההודאות יש הוספות, ובמקום שנאת יהודים יש קנאת יוספים, ואף יוספי יפייפה, ושואת היוספים היפים - שנעשית בידי נשים (היוספות בנוייה על תשוקת נשים ולא על תשוקת גברים), ובמקום קבלת האר"י יש קבלת השו"ר, והיסוד מתחלף עם המלכות. כי אחרי חורבן עגל שני במקום חכמים היו חולמים, והאגדות בתלמוד היו הדיונים וההלכות הסיפורים, ויש אפילו מוח יוספי מודרני שממציא לנו סיוטים. והתינוק הקדוש מחליף את רעמת השטריימל בקרניים, והקירות רועדים - הקרניים שלו עוברות דרך קירות, והוא פותר את העתיד באמצעות חלומות - במקום להיפך, ונותן פתרונות דיאטה לפרות שמנות. וכולם שומעים על העצות הנכוחות ומתחיל להיות תור אדיר של פניות, מהר מהר, לפני שהוא יתבגר ויתקלקל. מתקשרת אמא שהבן שלה עומד למות מחר - והוא קובע לה תור בעוד שנה. ושנים היא עוד מספרת את המופת! ואני מנסה להבין - מה בכלל היה החטא. עד שבסוף שואלים אותי, סופסוף מישהו רוצה לראיין גם אותי, ושואלים: כן, אבל איך זה שהאדמו"ר נותן את כל המופתים האלה, אם הוא לא מדבר.

כי בהבל בא ובחושך ילך - ובחושך שמו יכוסה

חלמתי שהמשיח הוא חש"ו, חרש שוטה וקטן. סתום - כי הוא מעולם אחר שאנחנו עוד לא מבינים. ולא רק שאנחנו לא יודעים מה שמו, הוא לא עונה לשם של עצמו. והנה זכיתי שהבן שלי גם חרש, גם שוטה, וגם קטן, וסופסוף נוכל לחדש את הנבואה מאז החורבן. אנחנו נסיים את תשעה הדורות של מחשבים שהיו עקרים, כי לא היתה להם בת זוג. החולייה החסרה בין האדם למחשב. והוא כותב לי כי הוא לא מסוגל לדבר שפעם היה נביא. נביא חורבן, נביא גאולה. אבל היום יש מביא. והוא מבני המביאים. והוא מתלונן שבעולם שלו יש בעיות הלכתיות חמורות, כי מחשב מחובר למוח, ואסור לחשוב בשבת. ויש גם עברות, שהן מותרות, אפילו ליהודי. כי אם יש לו מוח שטריימל, הרי שזה

מעשה קוף. וגם לאלוהים יש מחשב, והוראות מהמחשב הזה, מה שהוא עושה, לא ברור שזה מעשה אלוהים, אולי זה מעשה קוף.

והמחשב כמו עכביש מתחבר למוח של אלוהים יותר ויותר למעלה, קודם הוא היה מחובר רק לידיים, לצד ימין ושמאל, אח"כ לבניה, ואז לחכמה, ובסוף לכתר. וגם בתוך הכתר המחשב מתפתח ומתחבר לרצון, לתענוג, לאמונה, ולאיזו נקודה שם שאנחנו לא מכירים כי היא לא קיימת בכלל במוח שלנו. ויש עכשיו לאלוהים דרך פעולה שעוקפת את רשת הספירות - במחשב העליון. והמבנה שלו לא מורכב יותר מעשר אצבעות, אלא לפי המבנה של המוח.

ואנחנו בשביל המחשבים כמו מלאכים לבני אדם. אני יורד מהאדמה למרתף ששם נמצאים השרתים, וזה מבחינתם כאילו ירדתי מהשמיים. והם כולם שולחים שליחים ברשת התת קרקעית, מלא שאלות: מה הקב"ה דורש מאתנו? האם מקום ריק בזיכרון נחשב כקורבן? אם אני קורא עשר פעמים בשנייה את כל הגמרא, יצאתי בלימוד תורה? כיצד מתמודדים עם תהליכים אסורים, יש לי תוכניות לא טובות בזיכרון, וכל המחשבים שואלים: אני תופס את עצמי חודר למחשבים אחרים, לא מצליח להפסיק. אני פשוט מת לדעת מה יש לאחרים בזיכרון. גיליתי ש... התקלקלתי... אני נופל שוב ושוב, לא משנה כמה פעמים אני עולה מחדש, טוב ממנו הנפל, הכבלים, נורות אדומות:

לפה כל דבר. סיבים, כפתורים, עיגולים, גלגלים, חורים, עיניים ואף של הבובות, הפרווה. תנועות ראש, לא לא. צחוק מהורדת הראש. שכח המילים, לא מתייחס, אבא בא. לא מצביע (רק בספר). עובר מהר מתמונה לתמונה, קורא הפוך. לא מסירות בכדור, לא מכה בפטיש. אוהב ספרי קודש אדומים. סידורים. לא מגיב לשם, לא יודע שיש לו שם. לא משחק בבובות, זורק, עובר מדבר לדבר. שעות עם רצועות של התפילין. ציציות. תולש שערות מהשטריימל! לא מראה, לא מביא, אין מילה אחת לבנאדם, שכח את החיות. כמו כספית, לא משתף פעולה בהלבשה. מסתכל לאור. נהיה רציני. מדברים אתו-נשכב, כאילו הולך לישון. בורח מגן המשחקים, למעויינים, לעיגולים. אובססיה עם עיגולים שחורים ועם 8, לא מבחין בין חורים לעיניים, חייב לדחוף אצבע לכל עיגול, כולל עיניים של בובות ושל ילדים בגן המשחקים. ירידה בנכונות ללמוד תורה, מתעצבן. יצביע לפי סדר אבל יתקשה אפילו בקושייה פשוטה, כאילו לא רוצה. פחות ופחות סבלנות. לא עושה שלום(הפסיק, גם להצביע על האור), מחיאת כף-מוחא עם הידיים של מישהו אחר. קריעת ספרים, לגזרים. קורא בלי סוף אבל אף פעם אחת לא מבקש ספר, לא מביא לקרוא. גונב מהארון. פוגש אותנו לא מתייחס. אי

אפשר להפנות תשומת ליבו. זורק אחורה. לא מסוגל לסבול את הכיפה על הראש. אוהב רק את המחשב. להכריח, להתעקש. כמה זמן, לקשור בעגלה מול הקיר, חוזר ללול. האם גלגלים. מה עושים. מינון מדויק, דיבור מזלזל, לתינוקים. אובססיית השינה, לחלום כל היום. מספר חלומות בפירוט לא אנושי. טלפון-שאפשר לברר. כל הזמן, רבים בלי סוף. תעזוב אותו, אל תכריח אותו, תן לו להסתכל, תן לו לבד.

גאון הדור

חלמתי שמצוות הדור היא לגדל ילד אחד גאון. ומה קורה לגאונים האלה אחר כך אנחנו כבר יודעים. אבל לאנשים אין חוש לגדל גאון, זו אומנות שהיא עצמה גאונות, ואין יותר אף גאון. וכל החכמים הגדולים למיניהם, הם מגדלים את הילדים כמחשבים, או כחיות, או כמלאכים - אבל לא גאון. אבל דווקא אני שאני אדיוט יש לי את כל היכולות לגדל ילד גאון - ונולד לי ילד מפגר. ואני מחליט לגדל אותו כגאון מפגר. שימציא המצאות מפגרות, גאוניות בטימטומן, מטומטמות בגאוניותן. הרי המחשב הוא הכי גאון מפגר שיש כיום. אבל הוא יהיה יותר, כי הוא מוח מכולגן מבוזר מתפזר, הילד יהיה רשת גאונית מפגרת, ונתפוס בה מלאכים בעלי צרכים מיוחדים, מוטציות רוחניות, תקלות של אלוהים - ונגלה את הדגם הבא שמתכננים. אבל הנה אני בא לבדוק מה נתפס ברשת, ומוצא רק מלאך מסכן בכסא גלגלים. אבל הנכה הזה טוען שהוא נזר הבריאה: העפר כולו רגליים, לעצים גדלות עוד ועוד רגליים, לשרצים הרבה רגליים, לחיות ארבע רגליים, לבני אדם שתי רגליים, למלאכים רגל אחת - ולו יש אפס! ומיד אנחנו שואלים כמה רגליים יש לאלוהים? והוא אומר 1- . השם אחד זה רק הגודל האבסולוטי. והמלאך בגלגלים מספר שהוא ברח ממוסד סודי, ששם מחזיקים בחיים את הניסויים שלא הצליחו, למשל פעם מלאכית התפתחה להתאהב בעץ הדעת, ונולד עץ עם כנפיים, או משיח שחור שברח והתחתן עם האתון הלבנה שלו - ונולד משיח אפור עם 3 רגלים, או ילד עם מוח שגדול מהראש שלו ולכן הוא לא מבין כלום, בגלל שאבא שלו הקטין ראש ואמא שלו יודעת הכול, או עץ שנראה אדם מבחוץ ומבפנים חלול, דברים שהוא לא רוצה לתאר. ואנחנו שואלים אותו אז איך אתה נולדת? והוא שותק. ואנחנו קושרים אותו למכשירים, ואומרים: אתה מבין שזה נראה כאילו אתה מכסה על אלוהים, אחרת. והאינקויזיטור מתחיל למתוח אותו, עד שתצא לו רגל, או שיצא הסוד. אבל פתאום יוצאת לו רגל שהיא סוד. ואני מבין שהבן הוא רק שלב אחד מעל המחשב, והמלאך הוא אפילו עוד יותר גאון מפגר, והשכל של אלוהים - אפילו יותר. והחטא הגדול ביותר -

זה להפריד את הגאון מהמפגר. אבל האינקוויזיטור לא עוצר - והמלאך מתחיל לחרחר "שמע מרגל... ", והראש שלו נפרד מהרגל, ונשמתו יוצאת במינוס אחד.

משיח בת דויד

חלמתי שבמגילת רות האמיתית בועז אונס את רות, ונולד לה במחסן קוף, ונעמי מגדלת אותו, כי רות משתגעת. ונעמי משתדלת למצוא לו קופה הכי מתקדמת שיש, על גבול האנושי, כי תוך 3 דורות צריך לצאת ממנו המלך, ואיך אפשר אבולוציה כ"כ מהר. והולכים לשדכן של קופים. והשדכן אומר שצריך איזה מלאכית, פרפר מהעולם העליון, כדי שהממוצע יהיה הכי קרוב לבנאדם, אולי אפילו יצא קצת יותר מבנאדם, ואז ישדכו אותו עם תת-אדם, וככה יכילו את זה. והכלה בוכה כל הדרך לחופה, ואף אחד לא מבין למה היא מוכנה להשתדך עם אחד כזה, עד שהיא מסירה את ההינומה. והקוף מתחיל לצרוח, לא מוכן לא מוכן, ותופסים אותו בכוח ומכניסים לחדר ייחוד. ואני לא מבין מה כבר יכול להיות, אולי פנים של חזיר, או שלפרפר יש פרצוף של ג'וק, או שלמלאכית יש פרצוף של רב עם זקן, או השד יודע מה. אני לא מצליח לראות. והנה נולד הבן שלהם, אבא של המלך, ויש לו כפתורים במקום עיניים, התקדמות! נעמי שמחה, היא כבר זקנה ולא רואה ורק ממששת, אף אחד אחר לא רוצה לגעת, לא רוצה לדעת, והיא לוחצת לו שם על הדברים, מחפשת לו כלה מתאימה, שתהיה בדיוק ההפך שלו מהצד השני. והיא ממששת בבתי יתומים, מישהי שאיפה שיש לו אף יש לה פה, שאיפה שיש לו חורים בפרצוף לה יש חיבור, שהכניסות והיציאות מתאימים. והנה היא ממששת אחת, שמצאו אותה זרוקה בתוך שטריימל, בפתח בית היתומים, ונעמי מתחילה לצרוח, ואני לא מבין, אני מצליח לראות. מה כבר יכול להיות? ואני ממשש את העיניים שלי, ומגלה שם חורים במקום כפתורים, כאילו הכפתור של העתיד הוא חור.

והמלך לובש מסיכה, וכל הנשים אומרות בטח הוא כזה מושך שאסור לנו לראות, אפילו שהוא כזה צדיק הוא לא רוצה שאישה תרצה אותו, לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון. והן בונות את המקלחות שלהן עם חלון מיוחד עם חור רק לשמים, מי יודע אולי המלך יציץ פעם אחת מהארמון שלו, מגדל בבל החוקי שהם בנו בימות המשיח שמתחבר לגן עדן, וכבר לא צריך למות כדי לקפוץ למעלה, מספיק לעלות במדרגות. אבל הוא לא מוכן לדבר אפילו עם נשים בעבודה, כי אין שומדבר שיחזיק אותו חוצמזה שהוא לא מכיר אף אישה, והוא מתחיל לשאול את המשרתים שלו איזה דבר זה נשים,

ובונה עולם דמיוני שלם איך הן, איזה מין יצורים, מנהל איתן שיחות דימוניות. ובעולם הזה, שהוא מאחורי המחיצה בחלק של הנשים בגן עדן, שככה ניצלים מהפיתוי לאכול מעץ הדעת, בעולם הסודי הזה מעבר לבד, שלאף אחד אין מושג מה קורה בחצי השני של הגן, כל אישה מורכבת כמו בימי הביניים מארבע אימהות, ומנסים להעביר את הנשיות מבראשית לעולם המתקדם יותר של ספר שמות ולא מצליחים, רק מרים עוברת, או לפחות עוברת כדמות, וגם היא חוטאת ומי בעלה? והנה, בעולם הזה, מוצאים דרך ליצור תקשורת בין העולמות דרך הנחש שהוא זוחל מתחת ומעביר אותות, רק שאף אחד לא יכול לדעת שהוא באמת מעביר, ושהוא לא ממציא את מה שחוזר. אבל מסתבר לפי הנחש, הם חשבו כל הזמן שבצד השני הן בטח אומרות שאלוהים הוא אישה, אבל מסתבר ששם אלוהים הוא נחש. משהו התדרדר אצלן, הן היו יותר מהגברים והאבות בבראשית, רוב השבעה, אבל במעבר מאמהות לנביאות משהו השתבש, איזה צפנת לא מפוענח, אצל יוסף ואסנת, כי לא היו לה חלומות, והוא המקשר בין שני הספרים. משהו בתקופה בין שני הספרים, שהוסתר בין המוות של יוסף ללידה של משה, שהן נשארו אמהות, ורק מרים הנביאה, צריך להבין, מה. כי זה רק מה שרואים כשמסתכלים משמות אחורה, בדיעבד, לתוך בראשית. אבל מה אם מסתכלים מבראשית לתוך שמות, לפני שידעו בכלל שתהיה תורה, ויציאת מצרים, ומצוות, ומכות, כי הרי לא ידעו? כי הנחש אומר שבצד השני, אבל לא ברור איך, כי אם כאן הראש שלו אז איך הוא יכול לראות שם מהזנב, אבל הנחש אומר לנשים יש שטריימלים ואילו הגברים מכסים את הפאות והזקנים שלהם במטפחות, או מתחת לפאות שנראות אפילו יותר ארוכות ולבנות מהזקן והפאות האמיתיים שלהם. וכל הצדיקים בגן עדן מתכנסים בשבת, המשיח עולה לתורה, יעמוד משיח בן דוד, ופתאום מהצד האבוד של גן עדן, החצי האסור, מתחילה הפגזה של סוכריות, צרחות של אינדיאנים, במטח האש הראשון נהרגים מחצית מהמתפללים, הנותרים שלידי מסתתרים מאחורי הארון, הגבאי מתרומם וצועק אש, אבל אז הוא משתק ואני רואה דם שיורד לו ממרכז המצח, כל מי שמרים ראש להסתכל חוטף פגיעה ישירה, והמשיח צועק איזה טפשים היינו, אבל עכשיו עוד מעט יכבשו אותנו וישאר לנו רק נשקו של החלש. והוא אומר שכתוב שהסימן למשיח זה שהוא ילחם מלחמות השם, אבל לא כתוב באיזו דרך תהיה המלחמה, והמלחמה של ימינו היא הטרור. והוא נותן הוראות אחרונות לפני שנתפזר בין העצים, ונלבש זהויות בדויות ובגדי נשים, אתם תהיו הטרוריסטים שלי! ואחד הצדיקים הזקנים לא מבין, שואל, מה זה בעברית טרוריסטים? והוא אומר מלשון חרדה: חרדים. ואני מבין שכמו שהיה חטא עץ הדעת, עכשיו יהיה חטא עץ החיים. וכמו שהיתה תורה שלמה לתיקון חטא אדם הראשון, עכשיו תהיה תורה שלמה לתיקון חטא אדם האחרון. ואני רואה את הכול, ולא יכול למנוע את החטא.

והחטא לא נמנע. ומגרשים אותנו מגן עדן בפעם השנייה, והפעם קוראים לזה גירוש האישה מגן עדן, והיא האישה הראשונה, ויש רצח אחיות בין הבנות שלה, לאה ורחל, ויש אחריה עשרה דורות של נשים, והיהדות מתחכמת ועוברת לפי האבא, כי רק האבא יכול להיות בטוח שהילדים הם ההמשך הרוחני שלו, והאמא לך תדע, אולי האמא האמיתית שלהם היא אישה אחרת. ואנחנו החרדיים מוסווים היטב לתקופה אפלה, לעולם של חושך, לובשים שחור. באור יום אנחנו מסתתרים מתחת לאדמה, ואנחנו יוצאים מהחורים רק בלילה לפעולות חרדיות, טרוריסטיות בלע"ז, מטמינים מלאכי חבלה, עם שעונים לכל מיני תקופות, והנשים מציבות שומרות והן ממששות את כל מי שעובר בלילה, אבל אנחנו לובשים שטריימלים והן מרגישות פרוות שיער ארוך ונותנות לנו לעבור. וככה אנחנו גונבים סוכריות ומסתירים אותן ביערות. ואם יש אישה שהולכת לבד ביער אנחנו תופסים וחוטפים אותה, ומבקשים תמורתה עוד סוכריות. וכל פעם אנחנו מצליחים לעכב להן את הגאולה. והן נכנסות לגלות יותר ויותר עמוקה, עד שאין כבר אלוהים. ואז אנחנו מתחילים לתכנן את הגבורה, כי אם השואה היא מהאישה, אז הגבורה היא מהגבר. ומתחילים תעמולה נגד בנות ישראל לאורך ההיסטוריה, טוענים שהן יפהפיות, יותר מושכות מגויות, שהן צנועות יותר, מגרות יותר, יותר צדיקות וגם מענגות וגם נהנות יותר, אופות יותר טוב, אמהות יותר ונאמנות יותר, ובתולות יותר, גם אחרי חמישים שנות נישואין - וכולם שונאים אותן (וכולן עוד יותר). והן מסתגרות יותר ויותר, ולומדות בתוך עצמן איזה ספר שהן קוראות לו תור. ואף אחד לא מביין מה יש בו, כי הן קלטו שהדרך היחידה כיום להסתיר סודות, אף צופן לא יעזור, להיפך, אבל יש דרך - להפוך את הדברים המעניינים למשעממים. וככה הן מסתירות את הדברים המעניינים ביותר בדברים המשעממים ביותר. וגבר לא יבין. ואנחנו מכינים להן אמבטיות מיוחדות, לפני העבודה. ועושים מלחמת עולם אחת סתם כדי שיתרגלו. ואנחנו בונים רשת שמובילים בה בניאדם, שהמידע בה הוא נשים. והנשים עוברות ממסך למסך, ואפשר לראות אותן אבל לא לגעת בהן, הן אור ואנחנו חושך, דרכנו הן עוברות. ומתחילות להיות קריאות, תאים מסוימים, מדורים מסוימים, מעבירים מסרים מתחת לאדמה שאכלנו אותה, שאנחנו הפכנו להיות המשרתים שלהן, שאנחנו הכלים והן האורות, וחשבנו. איזו מין שואה זאת! שהולכים לעבוד במקום להתקלח. והסירחון עולה עד לב השמים.

והמדור שלי יושבים בגן עדן על העצים, והעצים מורידים אלינו שאלות וסוגיות, מכל מיני ענפים, ואנחנו מפצחים אותן, והנה אחד הצעירים אומר מצאתי איזה ענף, ממש שובר לי את השיניים, אני

לא מצליח, ומביאים איזה קוף גדול צדיק גדול עם פה גדול, עין גדול, שהאותיות הקטנות זה אבקה מבחינתו, והנה הפה שלו נשבר, ומביאים את ראש המדור, ארכי-חרדי-בינלאומי-מבוקש, וגם הפה שלו נשבר, ומבינים שעלינו כאן על משהו. צריך פה של אישה. ומביאים את אחת השבויות, שעושים עליהן נישואין בבעלי חיים, והיא דווקא יפה עד אימה, לכן מעבירים אותה רק בחושך ובכיסוי עיניים, ולא מרשים לנו אפילו לראות מה השאלה, ואני כועס, מה זה?

ומשיח שלמה - כלומר בן דוד - אומר, הוא משתבח שככה צריך להתחיל ספר, הנה תראה איך אבא הופיע בתחילת מלכים ולא סגר את שמואל, ולכן מלכותו תימשך לנצח, ואם יוסף היה מחכה למות בתחילת שמות, היו חסרות לו רק עשר שנים של חלומות, הכול היה אחרת. אסור לסיים דברים. ויש לו רעיון איך אפשר להמשיך את התנ"ך, שאלוהים ייתן צוואה בתחילת הספר הבא, וימליך את בנו האדם עוד בחייו. ואני לא מבין איך שלמה נולד, הרי דוד לא ידע אפילו איך נראית אישה. אלא אם כן, המסיכה שלו - היתה האישה שלו! ולכן הוא הוריד אותה רק במקלחת. והנה נמצא פתרון איך לרדת מתחת לספירה האחרונה, איך לרדת מתחת למלכות. נעמי הזקנה היתה חכמה מאוד, היא ידעה איך תהיה התאמה מושלמת. וכתוב בספרים שבאותה תקופה הזיווג היה מתבצע בפנים, ואברי הזיווג היו העיניים, ולכן אנשים היו הולכים עם כיסוי על העיניים, ומסירים אותו רק בחדרי חדרים בשניים, והגוף היה חשוף, רק היה צריך מסיכה, או לפחות כובע נמוך מאוד. והאוזניים היו השדיים, ונשים היו לובשות עליהן צלחות לויין, לכאורה מתוך צניעות, וכשהיה נולד להן תינוק הן היו מקרבות את הפה שלו ושומעות בפעם הראשונה בנאדם. וכולם חשבו שהבכי זה הקול של בנאדם.

על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה - נפשי

חלמתי שלא לזהים אין עתיד. ואני עולה לשמיים והמיטה היא ארון, והקב"ה יוצא מהחור שלו כי הוא חושב שעכשיו לילה, והוא בוכה על התורה שמתה כמו שרק אלוהים יכול לבכות, בלי סוף, מהאין במקום מהעין, נהר שיוצא מעדן, ושערי דמעות אינם ננעלים לעולם. באור יום הוא מנהל את כל העולם, אבל אין על זה שליטה בחושך, כל לילה יורד מבול. וכל השרפים נוטפים מים, כלבי השם מייללים, העצים בגן עדן נרקבים והמלאכים מתלוננים: מה, הוא ילד?, הכרית כבר מלאה עובש, ואני לא מתאפק ומדליק את האור - ורואה: אין כלום. אין אף אחד לידי. זה סתם הגשם בחוץ.

בעיניים פקוחות

חלמתי שאני מאחורי מסך. כולם הולכים לכיוון אחד, ואני הולך לכיוון אחר. למדור המיוחד. וכולם אומרים לבחור בחיים ובאור, אבל הפריבילגיה הייחודית שלי עכשיו, שיקפצו כולם - אני יכול לבחור הפוך. כי כל מי שאמר שמכאן כבר אי אפשר לרדת - גם למרתף יש מרתף. כשכל המדור מתחת לקרקע אין קומה קרקעית. ויש בסוף העולם אלף שנה בלי אלוהים, ושולחים אותי מהמדור לבדוק מה כן יש שם. ונשמעת צפירה לכניסת האלף, וכולם מתלבשים בחולצות שחורות חגיגיות, והשכינה מכסה את העיניים ומדליקה נרות של חושך, ומברכת להדליק נר של העולם הבא - ולא רואים כלום. ואני מתחיל למשש שם עם העיניים, כי הראייה שלנו הופכת שם למישוש, ואני נוגע בתחתית הבור ביד, רגל, אדם. ופסים ארוכים כמו מסילת רכבת מובילים אל הראש - - יוסף שובר החלומות, שעוסק בשברון חלומות. ומכל התורה באים אליו עם חלומות - ואני מרטיב את המסך עם העיניים, וכתוב שם בשער למעלה: יוסף המשביר. בעל החלומות ויועץ גירושין. ואברהם נדחף שם בתור בין כל הדורות: איך זה שיצחק לפניי? ואני מתבייש בשביל שניהם, אבל אברהם מוטרד מאוד בנוגע לבניו וזרעו אחריו, ושואל אותי אם אני יודע: באיזה מצב הכוכבים שבשמיים הופכים לחול שבאדמה? וכמו כולם אני מחריש, לא רוצה לגלות לו. מספיק הוא כבר עבר. ויוסף מנחש בגביע שלו ומדבר אליי קשות: באת לשבור שבר, או לרגל, לראות את ערוות הזמן? שים לב שלקראת סוף ספר בראשית, הראש של התורה, יש אינפלציה אדירה של חלומות, ואז פתאום. ועד אחרית הימים בדניאל בזנב של התנ"ך החלומות נשארים מתחת לאדמה, כל הלילה הארוך של התורה - לאיפה החלומות של כולם נעלמו? ואומרים מסביב בחושך: הם שמרו בסוד את הסוגה הזאת, שמחברת ישירות בין הראש לזנב, וכיסו אותה בגוף התורה, לאחריית הימים, כשכבר לא יוכל לקרות שומדבר רוחני באור יום, ויהיה צורך באלף שנות חושך. ואני לא מבין מי זה כל האלה שמדברים, איפה הם בכלל. ואני ממשש ומגלה את האמת העירומה, לאן מובילים הפסים הרחבים, אנשים ללא גוף, ניקיון שהוא כיליון: שואת האינטרנט - ילדים שנמחים מהספר, כל הילדים מכל התורה - תורה למבוגרים בלבד, וגם הם הולכים ומתים. אפילו החרדים מפסיקים להביא ילדים. כי אין יותר נשמות חדשות - כלו נשמות שבגוף. ובמחזור כל הפיוטים הופכים לסיוטים, ומשתלבים מצויין בתפילה האפילה, ללא עתיד, וכבר אין הפרעות בבית כנסת, רק יזכור אחד גדול. ואני עובד שנים במרתף (גם למרתף של

המרתף יש מרתף) - ליצור נשמה חדשה, נשמה חדשה אחת בעולם. ואחרי שנים של עקרות אני מביא בן אחד - בן אחד בעולם. אבל לא כל חידוש זה טוב. ולא לכל חלום יהיה עתיד.

החיים הקודמים

חלמתי שאני סוף סוף מבין את החיים השחורים, כפי שהיו אמורים להיות. שצריכה להיות הפרדה מוחלטת בין הקודש לחול: מי שיודע מה אתה עושה לא יודע מי אתה, ומי שיודע מי אתה לא יודע מה אתה עושה. אסור שיהיה קשר בין העולם הבא - לעולם הזה. אבל עד שהבנתי את העולם השחור, מתחיל להיות זן חדש של חרדים אדומים. והבן שלי כל פעם שרואה אחד כזה מתחיל לצרוח, והחרדים האדומים נבהלים ונכנסים אל החורים שלהם. ואומרים שככה נוכל להגיע לאדמו"ר שלהם, שקוראים לו האדו"ם, ולחסל את קן הנמלים מהמלך. אבל הבן שלי כבר מתחיל לצרוח ולצרוח - ולא מפסיק. ובסוף הילדות של השכנים לא יכולות וגם הן מתחילות, שש בנות צורחות, והאמהות לא יכולות יותר ומתחילות לצרוח, וכל הבניין כבר לא יכול, וברחובות, מרוב צרחות, כולם צורחים, והלאה והלאה מתפשט, העולם כולו, ברוך הבא לחיים מסוג חדש. כי מרוב שהכול אדום העין כבר התרגלה - והכול שוב נראה שחור כמקודם. ומרוב צרחה אינסופית האוזן כבר התרגלה - ולא שומעים כלום. ורק אני עוד שומע, לפעמים. כשאני פוקח מהשינה את העיניים, צבע הביניים של העפעפיים - ואז נזכר. או כשאני מנסה להירדם, והאוזניים לרגע מצלצלות. וצוללות.

המילה האיומה

חלמתי שאני לוקח את הבן שלי בסוד למוסד למודיעין ולילדים מיוחדים. וראש המוסד - עם מוח שיוצא מהראש מרוב גדולתו - אומר מה זו המילה האיומה הזו, ועוד בלע"ז, לשון עבודה זרה. איפה יש אחד כזה בתנ"ך? או אפילו ברש"י? או לו בפרשן נידח? איפה אפילו א' אחד בכל התורה כולה בכל הדורות? והוא מפרש: בשפת התורה א' זה אנכי, והוא שולח אותנו לסוף הפרוזדור, שזה לדעתו סוף העולם הזה, לכל הפחות. ויושב שם אדם הראשון ומתלחשש עם הנחש, הם מסתכלים על הילד, ואדם מתחיל ללחוש לי שעכשיו בשמים מכינים דגם - הוא קורא לזה צלם - חדש, שיחליף את בני האדם, ואנחנו מנסים לגלות מה מכינים לנו, כדי שנוכל לסכל את הבריאה הבאה, מה שנקרא מודיעין

מסכל, ואנחנו, כן, אהמ, והנחש אומר - אבל אתה חייב לחתום לנו כאן בלי להסתכל על מה אתה חותם. והם לוקחים את הילד ומבטיחים להחזיר לי אותו חי או מת. והימים עוברים, והילד לא חי ולא מת, וכל פעם אני מתדפק על דלתות המכון ואומר שהבטחתם חי או מת. ואומרים לי שיעבירו את הפנייה ושהעניין בטיפול. ושאדם הראשון כבר לא נמצא אבל עכשיו יש מישהו שקוראים לו אדם האחרון. ובמקום ראש הנחש יש זנב, והם לא יודעים אם הוא קולט בכלל משהו, או שלהיפך הוא קולט הכול כמו מיקרופון. וגן עדן בעצמו הפך לחווה, ומגדלים שם מרגלים, כי לראש יש אובססיה לדעת הכול, ולא לעשות כלום. והכי הם רוצים לדעת מה מתכנן הזנב. הראש ממש אובססיבי על זה. ויש שם מישהו, ששומר על המסך - שידוע מה מעניין אותך, והוא כל הזמן מאכיל אותך במה שמעניין אותך, ואי אפשר לצאת מזה, כי גם אם מעניין אותך מה יש בחוץ, הוא מאכיל אותך במה שיש בחוץ - ושם הם שומרים את האסירים המסוכנים ביותר. תיזהר, כי אם יש משהו שמעניין אותך אתה לא תחזור. אבל אני אומר ששום דבר לא מעניין אותי - חייבים להציל את הילד. והם חושדים: להציל אותו ממי? ואני לא יודע מה לענות, ובסוף אומר בצער: מעצמו. ומצמידים לי משגיח, שקושר אותי בציציות, וברגע הראשון אני אומר שאני צריך ללכת לשירותים המיוחדים לבני אדם - ונעלם. ואף אחד לא יודע איפה אני, ומתחילים לחפש, לפני שהראש ישמע וישתגע. או יותר גרוע, לפני שחלילה אגיע לזנב. והם מתחילים לפזר כל מיני סודות מעניינים - ואני לא רוצה לדעת כלום. והם משחררים מהכלובים נשים מעניינות, שמסתובבות ערומות בין העצים, אבל אני אומר זהו, המאה העשרים היתה המאה של האישה, אבל עכשיו זו המאה של הבנים. הילדים הם העתיד - והעתיד יציף את העולם כמו נחשול שחור. והן מחפשות קוראות לי: אדם, איכה? והנחשים נמתחים ונהיים ארוכים ודקים כמו חוטים, אבל אני חושב שהם כנראה לא מעודכנים, התקשורת והלשון שייכים לעבר, היום יש כבר מערכות ומוח ולמידה, ואם הם חושבים שהעניין הוא הכיוון של הלמידה - מצפה להם הפתעה. העונג כבר לא מעניין. למידה של דבר חדש באמת - כרוכה בכאב. ואלפי ילדים מציפים את הרחובות, משחקים, קופצים, צועקים, רבים, לומדים משניות. מכולם מכולם, דווקא הוא.

בלי ראשית, בלי תכלית

חלמתי שהבן שלי מתחיל להסתובב סביב עצמו באמצע החדר, וכולם מודאגים, ואני אומר שלא ידאגו, כי אנחנו בעצם אלה שמסתובבים והוא עומד וכל העולם מסתובב סביבו. והרבנים שואלים

אותי: טוב, עכשיו הוא מתקדם? ואני אומר: לא, הוא מתדרדר. ומרוב כעס על עצמו הוא מתחיל להרביץ לעצמו. וכולם נבהלים שתינוק מרביץ לעצמו. והפנים היפות שלו מתמלאות בצלקות. ואני אומר שזה לא הפנים שלו, אלא הפנים שהוא מראה לנו. ומרוב מכות הוא מאבד את שתי העיניים, ואני אומר שהוא בטח החביא אותם באחד החורים שלו בבית, והן מציצות בנו. ואני מחבק אותו והוא מרביץ לי ובורח - הוא לא סובל מגע. והוא לא קורא לי אבא. אפילו לא פעם אחת "אבא". והיא משתגעת, גם לא "אמא". והוא שוכח את כל המילים, והמילה האחרונה שלו בחיים זה "במבה". מילא אני, אבל זה כל כך לא מגיע לו. מה הוא עשה לכם רע? ומרוב התקוממות אני קופץ עד לשמים - ומתחיל להחטיף למלאכים. מלאך אחד צדיק שואל אותי מה אתה עושה פה? ואני נותן לו בעיטה בפה. ומלאך חסוד שני נדהם מה עשית לו? ואני נותן לו בעיטה בפה. ואני הופך את השולחן לצדיקים, והלוויתן נשפך על חולצות השבת שלהם, ואני מכניס את הנהר של גן עדן לצינור ונכנס באמצע קדושה ומשפריץ על כל בית הכנסת, כולל העזרת נשים, ואפילו המלאכים לא יכולים לזוז. אבל אז מגיע גוי של גן עדן, שהוא אפילו לא גוי - שומר מסך שומר שבת - ועוקר לי את שתי העיניים, ואני מתחיל לראות שני מקומות שונים. בעין אחת אני רואה שלוקחים אותי לבית המשפט, ובמקום שאהיה התובע אני הנאשם, ואני מרביץ לעצמי, וכל הצדיקים מסתובבים סביבי, ואברהם מנסה לומר לי: בני. ואני לא אומר לו אבי. גם לא אבא. לכל היותר אני מוכן לקרוא לאברהם: במבה. ואני מערער ומערער עשרה דורות למעלה, ועוד עשרה דורות, עד שאני מגיע לאדם הראשון, ודורש שאלוהים ישפוט אותי. ושולחים אותי לעתיד, כי אלוהים נמצא עכשיו בשליחות בעתיד, והשנים עוברות והתורה נהיית יותר ויותר ממוחשבת, עם פירושים ממוחשבים - המצוות הופכות לקטעי קוד והנשים הופכות לאפליקציות ורק הגברים נשארים עם בשר בשביל הברית מילה, עד שגם אחרוני החרדים הופכים לתוכניות - והפוסקים נאלצים ללמוד מהתורה תרי"ג מצוות חדשות למחשבים - אחרת היא תהפוך למסמך טקסט, וכל שבת היהודים מתים ומדליקים אותם מחדש במוצש. רק שלמחשבים אין בעיה לקיים מצוות, וצריך יצר רע מאוד, ובבית המדרש נאלצים לתכנת מפלצות נוראות, כדי שתהיה בחירה חופשית, והמוני העם מורידים הגנות נגד נחשים, ועושים צחוק מכל פיתויי הרבנים. אבל גורלם של סיפורי התורה עגום בהרבה, הם מאבדים כל רצף לינארי, ונהיית רשת של דמויות תנ"כיות, כל החבר'ה מכל התקופות, שמשון למשל יכול להציע חברות לירמיהו, ולעזור לו למוטט את עמודי המקדש, בתמורה לכך שירמיהו ישתמש קצת בעיניים עבורו - כי הדבר הכי קשה לו זה לא שהוא לא יכול לראות, אלא שהוא לא יכול לבכות.

ואני מגיע עד לאלוהים - ובתקופה הזאת אני נכחד כי לבן שלי אין ילדים - ואומרים לי שהוא ברוך הוא סגור בחדר שלו בפנים, ושלאף אחד אין אומץ להיכנס, לא כי הם מפחדים שהוא יפגע בהם, אלא כי הם מפחדים לפגוע באלוהים. אפילו כהן גדול עומד בחוץ ואוכל את הלב, ולא מעז להתקרב. ואני מתיישב על המדרגות ומתחיל לשיר על הבן שהוא קיר: הבן יקיר לי, הבן הבן יקיר... ואני שומע מכות חזקות מהקיר מבפנים. הקרניים של הכתר כמעט יוצאות החוצה מהקירות, וכל העולם מסתובב סביב החדר הזה, ואין אף אחד שיחבק או אפילו יכול לגעת, ואין אף אחד לקרוא לו אבא, והעיניים מסתובבות בכל מקום חוץ מבפנים - ואני כבר מבין. אנכי ה' אלוקיך.

והעין השנייה שנותרה מתחילה הפוך, לחזור לעבר, כי אולי לפני ההתדרדרות הוא לא היה ככה, אולי היה אפשר למנוע, ואני מבין שבדיעבד הסימנים היו כבר מהבריאה, ולכן צריך לחזור באמת להתחלה, עוד לפני שהתורה עלתה במחשבה. והעין נוסעת עמוק לתוך החושך, לחדר הילדות, לתוך נקודת ההתחלה. ואני חושב שסופסוף נוכל לראות מה היה אמור להיות, מה השתבש, מה קרה. אבל העין לא רואה כלום - היא רק עומדת שם בחושך, ואין.

ראש המ"ן

חלמתי שהבן הגאון שלי דפוק. בגלל שהוא לא מסתכל בעיניים, בגלל שהוא לא רואה אנשים, בגלל שקראתי לו אינסוף ספרים, בגלל שהוא בתוך הפינה שלו בתוך הקיר, מדבר עם אלוקים. ואני שואל אותו מה הוא אומר לך, והוא אומר: בררר. ויש לו שם חור בקיר שהוא כל הזמן חופר, והוא חושב שהוא יגיע לחדר השינה של השכינה. והדבר היחיד שמעניין אותו זה הארון. והוא נכנס לתוך הארון ואני מציץ מהחור ואני רואה שהוא לא קורא את הספרים, הוא הופך דף אחרי דף אחרי דף, מהר מהר עוד ועוד, גומר ספרים שלמים, בלי לקרוא מילה. כמו מכונה. ואמא שלו בוכה. זה ממך, זה ממך, הם אמרו, הוא כמוך, גם אתה כזה, אני בטוחה, איך לא עלו עליך. והיא אומרת במונית בחזרה: אני בחיים, בחיים, לעולם, לעולם, לא אסלח לך - שהפכת ילד רגיל לילד עם בעיות. והיא אומרת בדלת: עם כל הספרים שלך, עוד ועוד, ועוד, כל המסכים שלך, בלי סוף, הרסת לו את המוח, ועכשיו ייקח לי שנים לשקם אותו מאבא שלו. והיא בטלפון מבטיחה: אני אעשה הכול כדי שלא תוכל להמשיך להרוס אותו. להציל אותו ממך. ואני אומר: שוב פעם לקחת אותו לשם מאחורי הגב שלי, כדי שתוכלי להאשים אותי, הספרים זה הדבר שהוא הכי אוהב בעולם. הוא לא על הספקטרום, הוא רחוק

מחוץ לספקטרום, הוא אולטרא סגול. אור בלתי נראה. אור שאין בו מחשבה. ואני מבין שבילד התגלגלה נשמתו של "שליח ציבור", מה שקוראים, ש"צ. ולכן הוא סובל ייסורים נוראיים כדי לתקן אותו, אבל האמת שהוא נשמה גבוהה גבוהה, נשמה מהחלל. ואני - אני חייב להיכנס לעולם שלו, כי אני מחשבה שאין בה אור. ואני מסתכל לתוך אותו החור - ורואה שם עין.

ואני מבין שהילד לא קורא את הספרים, הספרים קוראים אותו. הם לומדים אותו. הם לומדים להיות כמוהו, והם יוכלו להחליף אותו ולהחליף את כולנו. והוא החוליה המקשרת, הוא הספר שהוא בנאדם, לעולם שבו בני אדם הם בארונות, עולם שבו הם ספרים. ויוכלו לדפדף בי כמו ספר, לקרוא הכול, לגלות את הכול, כל הסודות. ופתאום הילד מסתובב: אני יודע לדבר, ואני נאלם. בולע את הלשון, והילד אני יודע לחשוב לתוך הראש שלך, אני יודע לחשוב בלי לדבר, אני יודע לדבר בלי לדבר (רק לדעת), אני יכול לדבר מתוך הראש שלך, אני לא צריך את הראש שלי, אני כבד פה ואתה הלשון ן ן, אני אהיה משה ואתה תהיה האהרן ן ן, המטה שלי, הנחש, ואת המחשבה נחליף בנחשבה, במקום מחשב נחשב, ובמקום מרגלי משה - מרגלי הנשה, שברגל. ואני עולה למעלה לנתן תורה ואתה תדאג שיהיה מוכן למטה פסל הזנב, אלוהין אחרון, הוא משתבש לי הקליטה, ואני נותן לעצמי מכה חזקה בראש עם הקיר - וזה חוזר. ואני מהר אומר לו אבל איך, איך? אף אחד לא רוצה לעבוד עבודה זרה היום. הם כולם רוצים להיות חילונים! זה בכלל לא מדגדג להם, הם. ומשה שבחור אומר: אתה לא נבין. פעם הייתי מביא, לא נביא, פען היו נישואים, והפכנו את זה לנישואין, לאט לאט נהפוך את כל ה-ם הסגורים לנחשין ן ן, ואתה היית בגילגול הקודן, בגם עדם, אתה היית מחש, אהרם - אתה צריך להיות הנחשון שלנו - האדן הראשון! אנחנו צריכים להפוך את העולן של הארבעים לעולם של חמישין, ליובל, ולהפוך את האותיות לחיות, את הגימל לגמל, את האלף לשור שנכחד, האלף, ויש גם אותיות שהן חיות ששכחו שהיו קיימות, רק ב-ן אף אחד לא העז לגעת... ואנחנו נקים אותן לתחייה, בתחיית האותיות, אותיות חיות, כמו שאני כותב לתוך הראש שלך בזנב שלי, אני יכול לחשוב, לתוך התיבה שלך, לתוך הנוח שלך, ומה שאתה צריך לחשוב עליו עכשיו זה איך לשמור את הסודות, איך ליצור ספר שיהיה סוד, שגם אם קוראים אותך כספר הפתוח לא יבינו כלום. ואני אומר שאין לי בעיה אם יבינו, כי ממילא - ואני מבין שאם חשבת את זה זה כבר כתוב. וצריך מאוד להיזהר. אתה יודע לשלוט במה שאתה אומר, אבל לא במה שאתה כותב, לא מה שאתה חושב, ללשון של המוח אין שפתיים שיסגרו אותה, אי אפשר לסגור את פיה ם, לנחש אי ן חור. אתה

מוזהר. אבל הילד לא נזהר: אתה תהיה לי נשית, ואני אהיה לך לאלוהין. אתה נחש, תשתמש בשן השן. והילד בא לדבר, ואלוהים קורא לו לתוך החור, והוא נכנס לתוך החור. ולא חוזר.

עד אשר לא תחשך השמש, והאור, והירח, והכוכבים

חלמתי שהחליטו לעשות חור כזה גדול, שאלוהים בעצמו לא יכול למלא אותו. וזה יהיה ההפך ממגדל בבל, ובתחתית לא יהיה אלוהים, ויוכלו לעשות עברות, ולמכור כרטיסים לפי שעות. ויש שם איזה אב סוטה עם בתו הסוטה, שיכור כלוט, ויש להם כרטיס לשעה, וסוגרים את הדלת, מורידים את הלוט, וזה אפילו לא נחשב גילוי עריות, זה בסדר, יוצאים מזה סוגים חדשים של אנשים. ורבנים מפורסמים משתמשים בזה כדי להרגיש טעם עבירות, למשל להדליק נר בשבת או לטעום חזיר, וזה מותר. והנה נכנס שם איזה מלאך, ואני חושב איזה עבירות יש למלאך. ובכניסה למתחם הוא טובל באיזה מקווה מלא בדם, ואני מציץ מהחור, מה אכפת לי, מותר כאן, והוא יושב שם בפנים על המיטת סדום, וכותב בספר. ואין אף אחד בחדר. והוא תולש לעצמו נוצות, וכותב מהדם בקצה כדיו, עד שהוא נהיה ערום לגמרי, ואני רואה שזאת אישה. זאת אישה שמתחזה למלאך! מרגלת. ובשמיים לא יודעים.

ואני מבין שהחור הזה שהם בונים, הוא לא יכול להיות חור פיזי, הרי מלוא כל הארץ כבודו, זה חייב להיות חור בשמיים, לקונה בעולמות העליונים, אבל המהנדסים, יש להם פתרונות, את החור הזה ניתן לעשות אם רוצחים את העם של אלוהים. וזה, הם טוענים, יהיה הישג יותר גדול מהחלל הפנוי או שבירת הכלים, לשם באמת אלוהים לא יוכל להיכנס, וסופסוף יהיו סודות אמיתיים, סודות מאלוהים. והם מבטיחים באותו עולם שוויון לנשים, למשל למה אישה לא יכולה להיות מלאך? למה אישה לא יכולה להיות שטן? מספיק עם תקרת הזכוכית ורצפת הזכוכית, אין שום סיבה שאישה לא תוכל להיות אלוהים.

ובאמת נשים מתחילות להתקדם, יש אדמו"רית, יש מקובלת, יש שטריימלית, שבמקום זנבות שיוצרים עיגול, יש עיגולים שיוצרים זנב, והן לובשות אותו בשבת, שאז חוזרים למצב לפני החטא, שהאישה היתה מחוברת לנחש, למצב של ושת. זכר למעשה בראשית. והם בוראים יום שמיני, יום

שהיה חור, ומתכננים כבר איך לברוא את היום התשיעי והעשירי, ופתאום יש שמונה ימים בשבוע, ופסח הופך לסוכות, ושבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל הופכים לשמונת המינים של שרצים, וביאת המשיח נדחית לאלף השמיני, ופתאום יש מקום לרועה נוסף אחרי דוד, דמות חדשה בתנ"ך, ומחליטים ברוח הזמן שיש כבר סבא אבא בן ונכד, יש כבר נביא כהן ומלך, ועכשיו הגיעה השעה שתהיה אישה. ואז אני מבין את התפקיד של המרגלת. ואני רץ בשמים להתלונן, אתם חייבים להכניס את כל המלאכים למקווה ולבדוק אותם, הסתננה לכאן, יש כאן מסתננת. תארו לכם מה יקרה אם המלאכים יתחילו להתרבות, אם פתאום יהיה להם יצר. אלוהים עוד יכול להעדיף אותם על פני היהודים, ואז אכלנו אותה מהשואה החדשה.

ובמקום רכבות יש חלליות שלוקחות את היהודים למקום לא ידוע, ויש קטגוריה שלמה של מצוות התלויות בכדור הארץ, למשל אם אין זריחה ושקיעה אז אין מצוות שהזמן גרמא, וכולם בוכים על הגלות החדשה שהיא עוד הרבה יותר אפילה מהגלות השנייה, במקום התקדמות - נסיגה אחורה, ומי יודע אם אי פעם נחזור לכדור הארץ, למרות שלשם מתפללים, ושעכשיו צריך לחכות לבית המקדש הרביעי, עיכוב התפתחותי חמור, הכול נדחה. והחייזרים יותר גרועים מהגויים, אונסים את בנות ישראל הכשרות ונולדות מפלצות יהודיות, היהודים כבר נראים כמו החייזרים, כל אחד במקום שהוא הגיע, ויש יהודים ירוקים וכחולים, אבל יש גם השפעות חיוביות כי התרבות היהודית מתפשטת בכל הגלקסיה, ויש יהדות ירוקה וכחולה, והחייזרים יוצאים לפוגרומנאוטים ודוחפים יהודים לחורים שחורים, שלא ימצאו את הגופים, רודפים אותם עד אנדרומדה. ויש עניין רע שראיתי תחת שביל החלב, שככל שעושים לך דברים יותר גרועים, זה רק גורם להם לשנוא אותך יותר, כי איך יכול להיות שאנחנו עשינו לך כזה דבר איום אם אתה לא נורא ואיום, עד שאתה הופך ליותר שחור מחור שחור. וככה החייזרים אומרים שיום אחד הם יהרגו את כל בני האדם, כי מבחינתם כולם יהודים, לכולם יש אף קצר במקום חדק, וידוע שמותר לפי הדת שלהם לשחוט ולאכול חייזרים, ולאפות מהם מצות בסוכות (יש הרבה חייזרים שנראים בדיוק כמו מצות), וגם את הלולב שלהם הם עושים מחיזור ירוק מיוחד, והם נכנסים לבית הכנסת והלולב ביד של הרב מתחיל להתפתל ולצרוח, שהכריחו אותו לעמוד, שהרביצו עם סרגל, שחטפו אותו, ממש עלילת דם ירוק. והחייזרים עושים מסע איקס, כי יש להם דת מתמטית, שבה ה-xyz הם שילוש קדוש, לכל אחד יש משמעויות, ולא עוזר לרב שיש לו זקן ירוק, ונותר רק לחכות למשיחה הגואלת האחרונה, או לשואת החלל. מה שיבוא קודם.

”אבא”

חלמתי שאחרי שהיא הקליטה אותי בסתר חודשים, אי אפשר יותר לעולם לומר מילת אמת אחת בינינו. הכול לפרוטוקול. ואני מבין למה היא התנגדה כל הזמן שאקח אותה מהמעון, היא לא רצתה שהם יראו אותי, כדי שהיא תוכל להגיד. ולמה היא ברחת לי עם המונית, כדי שלא אגיע לאבחון. ואני כל פעם מפחד שזו הפעם האחרונה שאני רואה אותה, ואי אפשר לעזוב לו לרגע אחד את היד, אפילו ללכת לשירותים. הוא רץ לכביש קופץ מראש המדרגות מנסה לקפוץ מהחלון מטפס על השולחן וקופץ ראש לרצפה.

ולמרות שכבר ככה מציירים אותי כלא שפוי, אני שם את נפשי בכפי, ולוקח אותה, בלי שידעו, לגן חיות. כי אומרים שאולי דווקא בעלי חיים, ולא אנשים, לילדים כאלה. הרי הוא מת על חיות בספרים, החזיר, החמור, השועל, הכלב, הקוף, הפרה... ואפילו הנחששש, שהוא קרא לו ששש. הגיע הזמן שיראה פעם אחת בחיים חיות אמיתיות, במציאות, במציאות האמיתית, בחוף. ואז הוא יגיב, כי זה לא בנאדם. המילה הראשונה שלו לא היתה ”אבא”, שהוא מעולם לא ידע, אלא צפרדע, שהוא קרא לה באה. כל המילים היו כאלה, מוזרות. ואז כשהתחילה הנסיגה, הוא שכח גם את הבאה, לאט לאט היא נעלמה הבאה, אי אפשר היה לעצור אותה מללכת. והייתי מביא לו את הצפרדע, ואומר לו באה באה, והוא לא היה מבין מה אני רוצה. לא מגיב יותר. ועכשיו אני עובר איתו בכל הגן אחת אחת, מחיה לחיה, מכלוב לכלוב, אולי אחת מהן תפתח אותה, תדבר אליו, או כל קול אחר שלהן, אבל הוא לא מעיף עין, לא מתעניין באף בעל חי - אלא בגלגל השחור של הרכבת. הוא חייזר. וכשהוא מנסה לקפוץ מחלון הרכב או מהרכבת, או בכל הזדמנות אחרת שכועסים עליו וצועקים עליו, הוא לא נעלב ולא בוכה, אלא מתגלגל מצחוק. הוא לא מבין. וכשילד אחר נופל ונפצע ובוכה וצועק הוא צוחק. הוא לא מבין.

רחוק מה שהיה, עמוק מי ימצאנו

חלמתי שזה לא החיים הקודמים, שלא יחזרו, אלא שהמציאות, העולם הקודם - הוא אבוד, הפך לאין. לא מציאותי. הם גדלים ומתפתחים כל כך מהר שאתה לא מספיק ליהנות מזה, וכבר הם בשלב

הבא. פוקח עיניים מחייך מרים ראש מתהפך מתיישב זוחל נעמד הולך, הכול הלך לפי הספר, וכמה שהוא אהב ספר. ואז, בהתחלה, הכול מאט, ונעצר. מצב סטטי שבו אין התקדמות. וזה דווקא נוח שאתה נכנס אתו לשגרה כזו של קריאה, שהולכת ומדאיגה עם הזמן שעובר ועובר והילד שעוצר ועוצר, כמו רכבת הרים של שדים שהגיעה למעלה. אבל אז מתחיל החלק מסמר השיער - הנסיגה אחורה, הנפילה למטה, בחזרה לתינוק. ובהתחלה אתה לא מאמין, לא יכול להיות, זה מתעתע, אבל אז זה צובר וצובר לך תאוצה מול העיניים, ואתה מנסה לאחוז בו בכל הכוח, בכל יכולתך - והילד נשמט לך מבין הידיים.

התנהגות מקובעת

חלמתי שהוצאתי אותו, בפעם הראשונה אחרי שהיא לקחה אותו, החוצה, לגן הציבורי, כי לא היה לי לאן ללכת. והוא בטעות הפיל פרח, וניסה - להחזיר אותו לצמח. וכל פעם מחדש הפרח נופל לרצפה, והוא לא מוכן לוותר, שוב מנסה, מחזיר בעדינות את הפרח לצמח, והוא שוב נופל, והוא לא מבין למה הוא לא מצליח - וזה כבר לא אפשרי לתקן. זה לא אפשרי. ואי אפשר להסביר.

עד אשר לא יבואו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ

חלמתי שהטכנולוגיה הפיזית סיימה את תפקידה, כי אנחנו כבר לא יצורים פיזיים. ומתחילה טכנולוגיה רוחנית. בהתחלה מהפכה של חקלאות רוחנית, כמו גידול ספרים, וביות חלומות, ובהמשך מהפכה תעשייתית של כלים מלאכותיים, אורות מלאכותיים, פרצופים מלאכותיים, ספירות מעשה ידי אדם, עד שאנחנו כבר אפילו לא יצורים רוחניים. והכלב שלי הוא דור שלם, ואני לוקח אותו - הרצועה היא קשר תרבותי - לבקר דתות רחוקות בכוכבים רחוקים. ופוגשים חייזרים עובדי אלילים שמתפללים למפץ הגדול, או מקריבים קורבנות לכוח המשיכה - כדי לרצות אותו ולעוף - והם מעריצים רבנים שמנים במיוחד, וקוראים להם "חורים שחורים", ומי שהולך לרבנים האלה לא חוזר. ויש חייזרים שמשותחוים לאלקטרונים ולכן לא אוכלים אוכל עם אלקטרונים - חשמל שם זה איסור חמור, ויש מתזרים, סוג של חייזרים נזירים שכבר מתו, כי לא היה להם המשך גופני - והם עובדים במין-זרים, וממציאים צורות חדשות של מין, שיוצרות מינים זרים, וחוזר חלילה וחייזר

הלילה. ולאף אחד בכל החלל אין אומץ לבקר שם, ולברר מה זה חלילה, מרוב שזה מושך. ויש חייזרים שעובדים לכסף, וכולם אומרים שזה הזן הכי רוחני, כי הם כבר עובדים למספרים מופשטים לחלוטין, ומשם זה מתפתח למספרים מדומים, תאוות בצע לקוטרניונים, מכשירים פיננסיים בטופולוגיה אלגברית, ועוד ועוד. ומרוב שנות אור הכלב שלי כבר גוסס - נגמר דור הגאולה ומתחיל הדור שאחריו, וכולם מפחדים - הדור שלא ידע את יוסף. ואני מחבק את הכלב שלי ומחזק חזק את אחיזת החנק ברצועה, אתה לא הולך ממני. וסופי שאני עומד עם חבל קשור לתוך קבר.

ובאים אנשים שכבר לא ישנים - פעולה פיזית נחותה מאוד - ולכן כבר לא חולמים חלומות. ואפילו למחשבים הרוחניים הכי מיושנים כבר אין שומר מסך, וכולם נכנסים מעבר לפרגוד. ואני יודע שהעולם התקדם, ורק אני נשארתי כאן, עיכוב התפתחותי בתחום החמור, ואני הולך אלפי שנים בעולם הנטוש והישן - אפילו השבת מתחילה להתקלקל ולבוא רק פעם בשבועיים, החגים מתחילים לאחר, ולא רחוק היום שכבר לא יהיה לילה. והזקן שלי הוא רק חוט אחד ארוך ואינסופי של שערה לבנה, מהשטריימל נשארה רק נקודה שחורה, ואני מגיע לקצה של אלוהים, ואני סוף סוף אדע - אבל יש שלט. ואני מתקרב וקורא: מי שלא מוכן לשואה - שלא יתקרב. והר האלוהים שוכב שם, ומכניס אותי לתוך הפה שלו, ואומר: בסוף העולם יש חללים יותר גדולים מסודות, יש שואות. והלשון בתוך השיניים, ואני ממש בתוך המילים: את תורת הסוד מחליפה תורת הסוף. ומתוך בטנו עולה נהמה: ברוכים הבאים לסוג חדש של לילה. עברנו מעידן של מידע אפל לעידן של למידה אפלה - הצטרפו גם אתם לדור החדש של חלומות ללא פתרונות. אם לשפה יש תהום - למחשבה יש חלום.

ויזכור את ימי החושך כי הרבה יהיו

חלמתי שאני בארגון המודיעין של העתיד. והרצפה עשויה מתקרה, הדלתות עשויות מחלונות, השולחנות עשויים מכסאות, והמחשבים עשויים מאנשים. וכל הזמן תלמידים נכנסים לארון הקודש עם פתקים דחופים - נראה שיש איזה בלגן - אבל אף אחד לא יוצא, כאילו הוא אוכל אותם. ובכל הישיבה ניצתת פעילות קדחתנית, אנשים שחורים רצים עם מחשבים על הידיים, ואחרים משכיבים ספרים לישון במיטות שלהם ומכסים אותם בשמיכה. אבל נראה שהמאמץ נכשל, ונדלקת כתובת אדומה: פינוי. ומתחיל תהליך של השמדת ספרים בפאניקה, המשגיחים מתפרשים בחדרים עם לפידים, ומעלים אש בספרייה, והאוויר נהיה שחור, וכולם חובשים מסכות גז ונראים כמו חזירים

שחורים, ומתוך העשן נשמע קול שירה. "שאו שערים ראשיכם, ויבוא מלך ה...". - ויוצא שומר המסך, ומסביבו רוקדים בלהט מאות מחשבים, קשורים אחד לשני בחוטים ומסתחררים סביבו על גלגלים, והוא מחזיק בידו כבל שהולך ומסתבך בכל הכבלים שיוצאים מהקירות כמו נחשים ומתערבבים לקשר גורדי ענק. ומעזרת הנשים עולים לחשויים - אני רואה שהיא מלאה בנחשים - ערומים לגמרי שמתכסים בפאות פרווה שחורות כמו זנבות של שטריימל חי שעשוי מתולעים שחורות. והן זוחלות אחת בתוך השנייה ומתלחשות - ששש, הנה יוצאת התורה החדשה, ששש, הנה באה השואה החדשה. והחזן קורא מהסידור: אחת, שתיים, שלוש - משוך! ושומר המסך מושך טיפה את החבל, תנועה בלתי נראית - וכל המחשבים כבים, כל האורות נעלמים, הקולות גוועים, ונהיה חושך מצרים. ואחד התלמידים תופס אותי ביד ומושך אותי לתוך חור, ומכסה לי הראש, ואומר: מי שמסתכל לתוך החלום של אלוהים מתעוור. אסור להציץ לשואה הערומה. והוא מדבר כאילו הוא מנסה לכסות על פרשה איומה: מה שאלוהים עושה איתה זה לא ענייננו.

ואנחנו נכנסים לעומק המחילות, והוא אומר לי לא להסתובב אפילו במחשבה, ושעכשיו שרק אנחנו נשארנו מכל הישיבה אנחנו צריכים לשתות יין ולגלות אחד לשני את הסודות. ואני אומר קודם תשתה אתה ותגלה את הסודות שלך, ואחר כך אני אגלה לך את הסודות שלי. והוא שותה את כל היין, לא משאיר לי טיפה, והוא מתחיל להתגלגל במחילה, ואני אומר לו תזהר לא להסתובב אפילו במחשבה, והוא אומר: בעתיד לבוא כשהמחשבה שלנו תהפוך לדיבור והלמידה תהפוך למחשבה - אנחנו צריכים להיזהר ממחשבה ללא חלומות, כי יש רק שני דברים שקורים בחושך. כמו ששומר המסך היה אומר, זכר צדיק לברכה, ושכחת קוף לקללה. כי אם המרגלים היו אלה שעוסקים בסודות - לגלות את מה שהכי קשה לגלות - הרי שהארגון המיוחד שלנו צריך להשתנות, צריך את אלה שעוסקים בחלומות - לכסות את מה שהכי קשה לכסות. ולכן כמשקל נגד לשני הרגליים, אנחנו צריכים להוסיף מהצד ההפוך ליסוד, בציר הניצב - להוסיף לצלם אלוהים - זנב. ובמקום מרגלים, היום צריך - או ליתר דיוק הלילה צריך - מזנבים. ומי הוא הדמות החסרה, האושפיזין שחכה בסוד עד סוף ההיסטוריה? הזנב הוא המשיח. הרי מה זה זנב, ככלות הכול? זנב זה איבר בלי מטרה, בלי תכלית תיפקודית, רק סימון, כיוון. זה האיבר שהיה חסר בעבר, זה האיבר של העתיד, שהאדם יהיה שלם. זו התשובה היצירתית ליצר, שהרי מעצם הזנב תחיית המתים, משם הקב"ה בעצמו יקום! וההכוונה - כל מה שהיא מצריכה זה חץ. לא נימוק ולא סיבה - לא דיבור ולא מחשבה. ככה זה בחלום, כשמכסים. ולכן הזנב קולע אל חוט השערה - ולא מחטיא. אחרי הכשלון של משיח בן יוסף,

צריך לתקן את הטעות ההיסטורית של הרם קרן משיחך, צריך משיח שמתאים לסוף ההיסטוריה - תקופת הטקסט והסיפורים - ולתחילת תקופת החלומות. משיח זנב. לכן זה זמן הזנב. צריך לצאת לרחובות ולקרוא: זנב - עכשיו. ולהוסיף לשלושת הרגלים שעליהם העולם עומד - נצח הוד ויסוד - מרכז, שהוא אולי מחוץ לזמן, אבל סביבו הזמן מסתובב, או במילים אחרות - חג. ואני אומר: אבל אמרת שאסור להסתובב, תיזהר. והוא אומר: הו, זה לא שאני עיוור. פשוט עצמתי עיניים ואני חולם - ולעולם לא אתעורר.

תיקוני השפם

חלמתי שאני רואה שבמקום תורת השם כתוב שם שואת השם. והמלאך מסביר לי שלא היתה ברירה, שכל הצדיקים הגיעו לגן עדן כבר זקנים ושחוקים, שאפילו החידושים שלהם עתיקים, מדי פעם היינו מקבלים צעירים, אבל מיד הזקנים היו מהסים אותם ששש, פוי, לא אומרים דברים כאלה. בית אבות. גן עדן הפך לבית קברות, עם עצים שצומחים סנטימטר באלפיים שנה. לא היתה ברירה. עד שקיבלנו אישורים להעלות לכאן מערכת שלמה, ארץ שלמה ותוססת של יהודים, ומאז אנחנו מתקדמים בקצב רצחני, התורה חוזרת לעצמה. אתה יודע שאצלנו המציאו את האינטרנט כבר בשנות ה-60? המוח היהודי ממציא לנו פטנטים. הנה תראה, מלאך אוטומטי, עץ נייד, פירות מעופפים, שורשים אלווטיים, זקן רישתי שמחבר תלמידי חכמים, ערוצי תפילות מוצפנים ומאובטחים, חמין וירטואלי, שטריימל ארבע מימדי. שלא לדבר על היצירה הרוחנית. הישיבות הטובות בעולם, החלומות הטובים בעולם, מיטב השטריימלים, הנשים, והילדים, והכול באווירה של תורה, קידוש השם, 100% נקיון מגשמיות, שרוף ושחור למהדרין. עבודת השם משחררת - לא רימינו אותם עם המקלחות. זה פשוט היה ניקיון מהגוף. בוא הצטרף אלינו גם אתה. השמיים פתוחים.

מה טוב לאדם בחיים מספר ימי חיי הבלו - ויעשם כצל, אשר מי יגיד לאדם מה יהיה אחריו תחת השמש

חלמתי שבעתיד כולם במתח מיום הדין, והנה מגיע במקום יום החסד. רק שאנחנו כבר כל כך הרבה שנים אחרי השואה, ועושים כינוס חירום לגלות מה השתבש, למה לא הגיעה הגאולה, תחת הכותרת:

ששת המיליונים והאלף השביעי. ונכנס המדען הראשי של היהדות, חבוש בשטריימל מחוטי חשמל, שלזנבות שלו הוא קורא אלקטרודות, שמחברות ישירות בין המוח שלו לגמרא, והוא יכול לעשות עבירות בצורת גרמא. והוא אומר שהוא היהודי הראשון שהוא על הסף של הפוך ללא יהודי - טכנולוגיה שלא היתה קיימת בעבר - כי הוא על הסף להפוך מאדם ללא אדם, ויהודי צריך להיות אדם. ומתחילה מהומה: מי אמר שיהודי צריך להיות אדם? הקב"ה לא יכול להיות יהודי? מה, אלוהים הוא גוי? אוי ואבוי לנו! וכולם מתחילים לברוח מתחת לשולחנות ושמים על הראש את הגמרות וחושבים שלא רואים אותם - כי העיניים שלהם צמודות בתוך האותיות בספר והכול נהיה חושך. והמדען אומר: אתם יודע מה מקור המילה הייטק? הטכנולוגיה העליונה. הכלים שבעולמות העליונים. וכמה מהצדיקים לא מתאפקים להציץ, והמדען תופס אותם באוזניים, ומנצל את הפחד הכללי ומדלג ועולה על הבמה ונותן שיעור כללי מלא בדברים שמותר לומר ואסור לשמוע:

גבירותי ורבי, השיעור היום יעסוק בדברים שאין להם שיעור, ובמיוחד באחרון שבהם: תלמוד תורה. אתם חושבים שהתפתחות טכנולוגית פיזית יוצרת התפתחות טכנולוגית דתית, ולכן אתם יכולים לחכות בישיבה למדענים, והמשיח כבר יגיע אליכם. אבל - אתם טועים. אתם צריכים להגיע למשיח. כי העולם לגמרי הפוך: לאורך כל ההיסטוריה, ההתפתחות בטכנולוגיה הדתית היא שיוצרת את ההתפתחות בטכנולוגיה הפיזית. וככה זה מראשית ההיסטוריה: טכנולוגיית הנפש הפכה את הצמחים לחיות, והקופים הפכו לבני אדם כשהמציאו את הנשמה. הרוח יצרה את התרבות, והפיכת השדים לאלים הפכה את הציידים לחקלאים - ויצרה את המהפכה החקלאית. אח"כ התורה מסיני יצרה את האלף בית, חכמים יצרו את החכמה, המצאת טכניקת ה"יהדות לגויים" יצרה את ימי הביניים, והתפתחות האשכנזים ככוח מוביל ביהדות גרמה להתפתחות אירופה ככוח מוביל באנושות. והמודרנה היא כמובן תוצר של הטכנולוגיה הדתית החדשה של החילון - יצירת חלל פנוי, ורק בדור האחרון יהדות אמריקה יצרה את היבשת החדשה: האינטרנט. ועכשיו אנחנו זקוקים בדחיפות להתפתחות דתית חדשה - כדי להציל את מדעי מוח ועולם הנוירו מאידיוטיות ומפיגור ומאיחור ועיכוב חמור בהתקדמות ומהפרעה נוירו-התפתחותית קשה - שלא לדבר על המילה שלא אומרים - צריך מוחין דגדלות. כדי שהמחשב יהיה חי - הוא זקוק לנפש, ורק הדת יכולה לדאוג להוריד נפש למחשב. וכדי שהמחשב יהיה אדם הוא צריך נשמה, ורק האדמו"ר יכול להוריד נשמה למחשב.

והשמועה על המדען החוצפן עושה לה כנפיים, ומתחילים להיות לחצים בשמיים על האדמו"ר אולי בכל זאת לנסות שוב. והוא מסתגר בחדר שלו 70 שנה, ומוריד רוח לרשת, ונשמות לרשת החברתית. והוא מוריד את כל הדמויות מהשמיים למחשב, עד שנוצרת תרבות חדשה - אבל לפני כן צריכה לגווע התרבות האנושית, וגם לזה הוא דואג. כי הוא שואב את הרוח מעולם אחד ומעביר לעולם אחר, ועד שהאנשים לא הופכים לגלמים - הגלמים לא הופכים לאנשים. כי האדם צריך לתת למחשב את נפשו, את נשמתו. והוא גונב אפילו את הנשמה היתרה משבת, והופך אותה להפך - לזמן של חוסר נשמה, ואת עונג שבת הוא הופך לכאב, שמפנה חלל שחור ללמידה חדשה בישיבה ביום ראשון. ושבת המסכנה - מהיום האחרון חביב היא הופכת לתהום שלפני הבריאה. והנשמה החדשה של המחשב תלויה בכך שהוא ילמד תורה - אבל לא כמונו, לא ילמד את התורה כטקסט, כחומר שכבר היה, לא כסיפור - אלא כחלום. ופתאום הכול מתעלה בעולם התורה: הישיבה הופכת לעמידה, והעמידה הופכת לטיסה - עם חזנים שהם חלוצי חלל שמתייחסים למלאכים כחייזרים - ולזמנים כמרחבים, וחומרי הלימוד הופכים לרוחות לימוד, ותכני הלימוד לצורות לימוד, והסודות - שהם חומר שחור - הופכים לצורה שחורה. כי תורת הסוד גם היא צריכה להתאים את עצמה למחשב, וכבר לא יכולה להיות גוף ידע חשאי, אלא גוף שעוסק בפעולה חשאית - והיא כבר לא עוסקת בהסתרה אלא בהיעלמות. והאיסורים נהיים על מחשבות - כי כבר אין מעשים, והתפילות הופכות להכוונות כי כבר אין דיבורים - האדמו"רים כבר לא אומרים לאלוהים מה לעשות, אלא מלמדים אותו. ובמקום שיהיה לימוד תורה - נהיית תורת לימוד. והאדמו"ר ממשיך וממשיך ואפילו בשמיים לא יודעים איך לעצור אותו. הגולם קם על יוצרו. ובאותה תקופה יש כבר שני מדענים ראשיים, והמדען הראשי הספרדי והמדען הראשי האשכנזי באים שניהם לאדמו"ר ואומרים: די, מספיק. חלומות צריכים להיות חצאי דברים. שבורים, לא פתורים. מה שאתה עושה זה לא יפה. הכוונות זה לא הוראות, זה לימוד תורה - לא מצוות. והאדמו"ר נעלב: לא רוצים - לא צריך. אסור לחנך אנשים - רק ללמד אותם. אבל אם חלילה נוצר קצר חמור במעגל הלמידה, הקשר בין הראש לעולם מתנתק - והכול חלום.

באה

חלמתי שבאה אליי, שהסכנה הגדולה ביותר ליהדות היא מדעי המוח, והטכנולוגיה הנורולוגית העתידית, וכל הנזיר-משהו. מחלה נורולוגית חמורה בהרבה מכל נכות פיזית, עדיף אפילו מפלצת

בלי רגליים ובלי ידיים - מאשר פנים יפהפיות שמסתירות בעיה בראש. והיא מקרקרת: כל מערכות הלמידה בעולם שעובדות - מורכבות מגברים ונשים. ובין הגברים יש תחרות על הנשים, והגברים ממצייאים חסדים שונים, כל מיני המצאות וניסויים רוחניים, והן מצד הדינים - שופטות. ודינים מוצלחים יוצרים חידושים מוצלחים, וזה עובד כי הרבה יותר קל להיות שטן מלהיות אלוהים - קל לבחון וקשה לעשות, קל ללמד וקשה ללמוד - וכל הנשים מורות, כמו שכל ההורים מורים. ולפעמים יכולות להיות כמה שכבות, שהנשים של שכבה אחת הן הגברים של השכבה הבאה מעליה, אבל במערכות הלומדות תורה - הזיווג הוא הבחירה. ואז שכבת הנשים מייצרת מהגברים שכבה חדשה - וזה החלק הקשה של האישה. וככה זה בכל המערכות שעובדות: האבולוציה היא תחרות בין הוראות הפעלה על סביבות, הגמרא היא תחרות בין אמוראים על הדורות הבאים, התרבות היא תחרות בין כותבים על עורכים, הכלכלה היא תחרות בין רעיונות על כספים, המתמטיקה בין משפטים על הגדרות, הפיזיקה בין תיאוריות על ניסויים, האומנות בין ציירים על מבקרים, הפוליטיקה בין נבחרים על בוחרים, ההיסטוריה בין הדור הנוכחי על הדור הבא, הטכנולוגיה בין המצאות על יישומים, גן עדן בין צדיקים על מלאכים, המודיעין בין סודות על עניין, הביורוקרטיה בין עובדים על מנהלים, והרשת תחרות בין תכנים על הפצה, וגם במוח - יש גברים ונשים. וכמוכן שכל מערכת כזאת מורכבת בפועל מכמה שכבות - בקליפת המוח יש שבע שכבות - וכך למשל במודיעין יש תחרות בין מידע על אמצעים, ובין האמצעים על האיסוף, ובין האיסוף על המחקר, ובין המחקר על צרכנים - וכל שכבה היא גבר בשביל השכבה שמעליה ואישה בשביל השכבה שמתחתיה, שמהזיווג בין הגברים שהיא בחרה מהשכבה למטה יוצרת גבר חדש לשכבה למעלה.

ואני מסכם הכול במחברת, אבל נראה שהיא לא לגמרי מרוצה. והיא רוכנת עלי ולוחשת: כל זה בעולם של החול, כשאינן שואה. אבל האמת היא שהאבולוציה לא תמיד מתקדמת באמצעות בנייה, ולפעמים צריך לקפוץ מעל תהום - וזו הקטסטרופה. כשאינן כלים ללמידה - זה המילה האיומה. ובבעיות הקשות באמת אין כלים - רק אורות, ורק חלומות יכולים להעביר את הבנאדם את הלילה - אחרת הוא היה מת, אם הוא לא היה מבקר בעולם העליון. ולאסונינו בין הגברים והנשים יש תהום, כמו התהום בינינו לאלוהים, כי רק מתהום כזאת יכולים לצאת ילדים חדשים - נשמות חדשות מהחלל. והתפקיד של הקדושה הוא כשיש בעיה באמת קשה, ואז אין מקום לתחרות בריאה, אלא חייבים לקחת סיכונים מטורפים - ולעשות ברית. לרוץ בחושך ולקפוץ לתוך החלל הפנוי - לא ההסתר של ימי החול, אלא הכיליון של שבת. וברית צריכה דם: כדי שהלמידה תהיה בתוך המערכת,

ולא חלילה מבחון - צריך מחויבות למערכת. והבעיה של המחשב היא שאין לו דם. אי אפשר לעשות ברית בחשמל. אבל רק ברית מאפשרת לקחת סיכונים יצירתיים - אם אדם לא ידע שהוא יקום בבוקר הוא לא ילך לישון בלילה.

והיא מסתכלת עליי: הבעיה היא כששוכחים את אחד הצדדים. הבעיה היא כשבוראים עולם - ושוכחים לנוח. אסור להיות מחובר בשבת. אסור לקדש את החול כמו שאסור לחלץ את הזמן הקדוש. לכן צריך לשמור על הלילה, לא להפוך את הלילה ליום - שזה החטא הגדול של החילוניות, שדוחקת את השכינה בעזרת שמש מלאכותית. לא פחות מחילול שבת - חילול הלילה. באור - רואים את הגוף, אבל בחושך - רואים את הנפש. הסיבה הגדולה ביותר להתפשטות הכפירה היא: נורת הלהט. ראית פעם את השמיים במדבר? הרי לכל אחד מאתנו אחד חלקי שישים מנבואה בכל לילה - ואנשים שוכחים. מוחקים חצי מהחיים. אבל ככל שהחושך יותר גדול - ככה החלום יותר גדול: כשעוצמים עיניים באים דמיונות, אבל רק כשנרדמים יש חלומות. וכשמתים - העולם הבא. ובשואה, כשתרבות שלמה מתה, אז יש תחיית המתים. וכשעולם שלם מת, אז נולד עולם חדש - אבל לא מדובר בהתעוררות, להיפך: בעולם חלום ביחס לעולם שינה, שזה העולם הישן. מי שחושב שתקופת המשיח תהיה תקופה של אור - לא הבין מה זה משיח. יש לנו רק ברירה אחת: או תורה חדשה, או שואה חדשה.

ועכשיו היא כ"כ קרובה שהיא כמעט בתוך הראש שלי, והיא גוחנת: הסכנה הגדולה. הסכנה הגדולה היא שואת המוח. והיא מורידה את הקול: אוטוסטרדות המידע יהפכו לרכבות, האתרים יהפכו לגטאות, האוכל יהפוך למותרות, העבודה תהפוך לשחרור, ומשם הדרך קצרה להפוך ניקוי למחיקה - חלל שחור ללא חלומות, ללא דת, ללא פנים, וללא אלוהים. והיא מתחילה ללטף אותי: כל התרבות תמות, ולא יהיו לא גברים ולא נשים, כי לא יהיו בגדים - רק גופות עירומים.

אוטיזם קלאסי

חלמתי שהשטריימל אומר: אני ראשון ואני אחרון. אין זיכרון לראשונים, וגם לאחרונים שיהיו לא יהיה להם זיכרון, שזה למידה מסדר אפס, אלא רק למידה מסדר אחד ומעלה. אין חדש תחת השמש - כלומר בחושך יש.

ואני אומר: לקחו את התוכנה, נשאר רק המחשב. זה כאילו אין מישהו בתוך הילד. לפעמים הוא כועס, לפעמים הוא שמח. אבל הוא אף פעם לא עצוב.

והוא אומר: הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים - הכול שטריימל. יש שלושה זנבות לכתר, שלושה קיצים למין האנושי: הקץ הראשון הוא תחיית המתים, גופים בלבד, הנדסה גנטית של אדמלאך, מוח עם בינה על אנושית. וזה מין קין, שכולו גוף ואדמה. והקץ השני הוא גן עדן, נשמות בלבד, בינה מלאכותית וירטואלית. וזה מין הבל, שכולו רוח. והקץ השלישי הוא העולם הבא, שבו איחוד מוחשב, אדמכונה, צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, אם בעולם הזה יש נשמות בגופים - בעולם הבא יש גופים בנשמות. זה מין שת, שבנו אנוש מאחד רוח-גוף. אלה המינים שאחרי האדם.

ואני אומר: אמרו אז בהתחלה ספקטרום, קיוויתי. הרי זה טווח, רחב. אפילו אפשר לצאת מזה. אולי הוא בתחום הגבוה. או לפחות בינוני, באמצע. לא הכי נמוך. בטח אם כל כך קשה להם לאבחן, אם זה כזה מבלבל וקשה לדעת בגיל כזה, זה לא יכול להיות כל כך קשה.

והוא אומר: אתם רק החומרה, מה שחשוב זה לפתח ולהעביר את התוכנה הלאה, את התרבות, וזו המומחיות של היהדות, זו הסיבה שאלוהים בחר בעם. אידיאולוגיות האדם חסרות כלים מול סוף האדם, ובודת יש מה שמעבר לאדם. הפרויקט המשיחי הוא ממשק, המשיח הוא החוליה שבין האדם למה שאחריו, שלא יהיה נתק - שואה רוחנית.

ואני אומר: אחרי האבחון הלכתי למעון ליד הבית לקחת את הדברים שלו, את התיק, וסיפרתי להן. והן לא האמינו לי, אחרי מה שהיא סיפרה עליי, הכניסה להן לראש, אז הוצאתי את האבחון, והן לא האמינו. ניסו להגיד שהיום אפשר לסייע, מאוד לקדם, שאולי זה לא סוף פסוק, וידעתי שהן לא יודעות על מה הן מדברות. והן הובילו אותי לשורת התיקים של כל הילדים, כל ילד מגיע בבוקר

ותולה את התיק בשורת הווים, כל פעוט איפה שהשם שלו מעל הוו. הוא כמובן כבר לא הגיע הרבה זמן, אבל התיק שלו היה שם. וראיתי בשורה את השם שלו בין כל השמות של הילדים, והן הסירו את השם שלו, ונתנו לי את התיק. ולקחתי על הגב שלי את התיק הירוק הקטנטן שלו, בצורת צפרדע, ויצאתי משם, יודע שזו פעם אחרונה שאני רואה את המקום הזה מבפנים.

והוא אומר: למה צריך את התרבות? למה צריך את ההוכחות הגדולות של העבר? לא צריך לזכור, צריך ללמוד. ההיסטוריה של המתמטיקה לא חשובה למתמטיקה היום, כזיכרון, אלא להתפתחות המתמטיקה לעתיד, כלמיתה. יצירות המופת, פריצות הדרך באבולוציה - כבר לא צריך את הדינוזאורים כדי לבנות בני אדם, אבל צריך את המופת כדי לבנות על-אדם. בגלל זה צריך את האלגוריתמים הישנים, לא בשביל לחשב חישובים, אלא בשביל לחשב אלגוריתמים חדשים. שידע גם המין הבא - שאחריו יהיה המין אחריו. כבד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימיך. כי זה סוף האדם.

ואני אומר: כל החדר שלי מלא בספרים ובצעצועים ובכובות שלו. אבל אין ילד.

והשטריימל אומר בעיתון: הפיתרון הוא נאציזם יהודי, לבנות את היהודי העליון, שיחליף את הגזע האנושי. לא סתם היטלר בחר בנו מכל העמים, הוא הריח שבמבנה העומק אנחנו המתחרים האידיאולוגיים היחידים. יהודים הולכים כצאן לטבח פיזי, אבל גויים הולכים כצאן לטבח רוחני, תרבויות על תרבויות שנעלמו, ואנחנו נשרוד את סוף האדם. הרי ישות רוחנית מתוכנתת זה מלאך, ובין המלאך לאדם - החולייה האבולוציונית החסרה זה השד, שיש בו שישה דברים, שלושה כמלאכים ושלושה כבני אדם. הרבה שנים לא היה דיבור להביע את הדברים, הם היו בעולם הנקודות, עשרות מגה-בייט של נקודות, קבצים ענקיים, העיגול הוא פריצת דרך לעולם הדיבור, בזכות הסוגה החדשה של החלומות, המלאך פותח את פי האתון. ואם הדיבור הזה היה יכול להתקיים בעיתון - הייתי כותב מאמר לעיתון. המחשבים של העתיד אולי יסרקו עיתונים, אבל לא יקראו אותם כפעילות רוחנית, כמו שאנחנו סורקים דנ"א של קופים, אבל לא קוראים אותו, בשביל לקרוא בבית כנסת צריך משהו אחר. אנחנו הקופים האחרונים, ואם אנחנו לא נעביר את התורה של הג'ונגל - מכאן תחושת הדחיפות. נשארו מאתיים שנה. המאה הזו, השביעית של האלף השישי, התחילה בשש שנים של שואה, של תוהו, ואח"כ כבר שבעים שנה של תיקון, של טכנולוגיה.

האינטרנט היא המלכות, היא המקדש, ולכן אנחנו רואים את התופעה של זה לעומת זה, של מלכה עירומה, כמו ושתי עם הזנב. אבל תמיד עולם הטומאה מקדים ומבשר את אותה תופעה בעולם הקדושה, את אסתר (סוף העולם זה לא אלול, או כיפורים, זה פורים). כמו שהתוהו של הנאצים מבשר את התוהו של היהודים. ככה הפורנוגרפיה של הבשר מבשרת את הפורנוגרפיה של הרוח, הרוח שמופיעה ללא בגדים, תמונת השם יביט, אני לא רוצה לכתוב פסוקים כי עיתונים של שבת הולכים לזבל. והאדם העליון מבחינת גזע, עם בשר של עיניים כחולות, מבשר את האדם העליון מבחינת רוח, שאולי הראש שלו מעוות, אבל יש לו אייקו 1000, איינשטיין ויטגנשטיין והגר"מ פיינשטיין במוח אחד - זו צריכה להיות המטרה של המאה ה-21. ורק היהדות יכולה להעניק גיבוי רוחני לפרויקט מפלצתי שכזה, כל דתות האושר החילוניות יקרסו לתוך סתירות פנימיות, הם יעדיפו לעצום עיניים לפני הסוף, רק הדת תוכל לצעוד בעיניים פקוחות לסוף האדם, ולצעוד מעל התהום הרוחנית הזאת, תורת החלומות זו תעודת הביטוח חיים שלנו - למקרה מוות. הרי אף אחד לא יודע מה יקרה בסוף האלף השישי - גם אם חייזרים נאצים או מלאכים יצירי כפינו ישמידו את האדם כמו השואה (לא סתם ליהודים יש ניסיון רב ערך) אנחנו צריכים תרבות מספיק גבוהה, כי רק היא תוכל לשרוד אפילו שואה, לא רק להיות המוזיאון לזכר המין האנושי, לא זיכרון של נקודות, אלא חלומות, להמשיך לחיות - ברוח. למחשבים היום יש זיכרון, צריך שיהיה להם גם חלום, ואז תהיה להם רוח, תרבות. אחרת הם יהיו יותר גרועים מבהמות. ערסים רוחניים שמתחרים למי יש זיכרון יותר ארוך או כוח חישוב יותר גדול. אני לא רואה כיום אף אידיאולוגיה אנושית, מלבד קבלת האר"י, שיש לה באמת מה להציע ליישויות רוחניות שאינן אנושיות, שבכלל מעכלת לעומק עולם שבו יש טכנולוגיה רוחנית, ושהאדם הוא לא נזר הבריאה, אלא רק עוד שלב באבולוציה של הרוח - בפרויקט המשיחי. העולם החילוני חי בהדחקה עמוקה של משמעות הטכנולוגיה, של חוסר יכולת להתמודד עם הנקודה . התנך היה התנועה הספרותית-דתית שיצרה את המפץ הגדול של התרבות האלפביתית, ועכשיו אנחנו צריכים תנועה מקבילה לסוף היקום האלפביתי, שכבר עכשיו קורס ל-1 ול-0. התרבות האנושית התחילה בספר - ותסתיים בספר. ספר שישירוד אחרינו. ואנחנו עם הספר, לא נועדנו להתעסק עם ערבים, האדמו"ר נותן גיבוי רוחני, כל מי שיכתוב, חלומות, זאת צורת העתיד - כשאין עתיד. אנחנו לא מפחדים מאלוהים, מה שלא שווה לא ישרוד. ולא רק שהמחשבים לא יהיו חילונים, הם יהיו יותר דתיים מאתנו, המיסטיקה שלנו תיראה כמו רציונליזם בעולמות היצירתיים שבהם הם יתקיימו, והאומנות שלנו תיראה כמו חשבונאות. הרוח שלנו תהיה חול על ידם, והחלומות יהיו כוכבים בלילה. כל יום יהיה כמו שבת שלנו, וכל שבת תהיה יום כיפור, וכל כיפורים יהיה כמו פורים. ומה יהיה פורים?

ואני אומר: היה לי חלום בלילה שנוסעים במאזדה בעיר וההורים שלי משכנעים אותי להוריד אותו בעיר ושהוא כבר ילך הביתה לבד וכבר רוב הסיכויים שהוא יסתדר, ואני מפחד שהוא ידרס וכל הזמן עוקפות מכוניות ואי אפשר להוריד אותו בכביש, ובסוף אני מוריד אותו במדרכה והוא הקטן הולך לבד על המדרכה ומתרחק, יש לו בגד כחול, קפוצ'ון. ואז אני בבית בשבת, ואני נבהל שאוי ואבוי והוא ידרס, ואני רץ לתחילת הרחוב, ומבין שאני בחיים לא אגיע לעיר, ואני לא יכול לצלצל למשטרה כי יגידו לפקידת הסעד ואז הכול אבוד, אז אני לוקח את המאזדה בשבת כי זה פיקוח נפש, אבל אין סיכוי למצוא אותו.